

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ НЕДОКОСНАТАТА

Част 2 от „Средновековие“

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

1

„При теб ще дойде той, обгърнат в мрачни сенки“.

Амбър се взря в голия, бездиханен мъж, който сър Ерик бе проснал в нозете ѝ и мрачното предсказание отекна в съзнанието ѝ.

Пламъците на свещите трепкаха и се огъваха като живи от повеите на студения есенен вятър, който нахлуваше през отворената врата на къщата. Светлини и сенки се гонеха по тялото на непознатия и подчертаваха силата, сбрана в раменете и гърба му. В почти черната му коса блестяха кристалчета от лапавицата навън. По кожата му искряха ледени капчици дъжд.

Сякаш почувствала в собственото си тяло студа, сковал неговото, Амбър потръпна и безмълвно вдигна поглед към Ерик. Големите ѝ златисти очи бяха пълни с въпроси, за които тя нямаше думи.

А и да имаше, Ерик нямаше отговори. Разполагаше само с безжизненото тяло на един непознат, на което се бе натъкнал в древното светилище.

— Познаваш ли го? — попита рязко той.

— Не.

— Мисля, че грешиш. Той носи твоя знак.

С тези думи Ерик преобърна тялото на мъжа и водните капчици, заедно със светлината на свещите, се плъзнаха по мускулестия му торс. Но това, което изтръгна от гърдите на Амбър сподавено възклицание, не бе голата му мъжка мощ, а нещо друго.

Върху тъмните косъмчета на гърдите му сияеше къс кехлибар.

Като внимаваше да не докосва непознатия, Амбър коленичи до него и доближи една свещ до гърдата му, за да разгледа по-добре талисмана. Върху камъка бяха гравирани изящни древни руни. Те повеляваха носителят му да бъде закрилян от друидите.

— Обърни камъка — тихо каза тя.

Ерик се подчини. На гърба на талисмана имаше латински надписи във формата на кръст, славещи бог и молещи го да закриля притежателя на камъка — обичаен християнски амулет, каквито носеха

рицарите, тръгнали да се бият със сарацините за освобождението на Светите земи.

Амбър въздъхна с облекчение. Явно непознатият не беше магьосник, пратен в Спорните земи да върши злини. Сега вече можеше да погледне на него като на човек, а не като на предмет, донесен ѝ, за да отсъди дали вещае добро или зло.

Където и да го погледнеше обаче, неизменно откриваше едно: изумителна, невероятна сила. Единственият намек за нежност у този мъж бяха гъстите, леко извити мигли и ясните очертания на устните му.

Беше красив, ала красотата му бе воинска — красотата на буря, не на цвете. Скорошни рани, синини и драскотини се смесваха с белези от други, отдавна отминали битки. Но всички те не затъмняваха ореола му на мъжественост и мощ, тъкмо обратно — правеха го още по-ярък.

Като изключим талисмана, мъжът нямаше нищо, дори дрехи, но при все това Амбър не се съмняваше, че е знатен и почитан човек.

— Къде го намери? — попита тя.

— При Каменния пръстен.

Амбър рязко вдигна глава.

— Какво? — възкликна тя. Не можеше да повярва на ушите си.

— Чу какво ти казах.

Амбър нетърпеливо зачака да узнае още. Ерик обаче остана безмълвен, вперил нетрепващия си вълчи поглед в нея.

— Не ме карай да изтръгвам думите от устата ти като пера на пиле — раздразнено каза Амбър. — Говори!

Развеселена усмивка смекчи суровите черти на Ерик. Той прекрачи безчувственото тяло на непознатия и затвори вратата, преграждайки пътя на бръснещия есенен вятър.

— Имаш ли малко греяно вино за своя стар приятел? — попита меко той. — И някаква завивка за този тук, който и да е той. Приятел или враг, не можем да го държим гол на този студ.

— Да, господарю. И най-дребното ти желание е заповед за мен.

Сухата нотка в тона на Амбър не можеше да скрие обичта ѝ към този мъж. Сър Ерик беше син и наследник на един от великите шотландски барони, но тя винаги се бе чувствала много приятно и свободно в неговата компания, въпреки че нямаше знатно потекло и беше сиротна като дивия есенен вятър.

Ерик свали от плещите си скъпото наметало с индиговия цвят на здрача и зави непознатия с дебелията, топла вълнена дреха. Наметалото обаче едва стигна да покрие тялото му.

— Едричък е — отбеляза разсеяно той.

— Да, по-едър дори от теб — отвърна Амбър от дъното на стаята. — Рицарят, който го е повалил, трябва да е бил велик воин.

Ерик присви очи, когато я видя да бърза към него, понесла на ръце дебелията завивка от кожи, която обикновено топлеше собствената ѝ постеля.

— Ако се съди по белезите му, повалил го е не воин, а гръм — каза той.

Дългата, надиплена нощница се оплете в глезените на Амбър и я препъна. Тя политна напред, но миг преди да падне върху непознатия, Ерик я хвана и я задържа на крака. После бързо отдръпна ръце от нея.

— Прощавай — припряно промълви той.

Беше я докоснал само за част от секундата, но веднага долови смущението ѝ.

— Няма за какво — отговори Амбър. — По-добре твоята плът, отколкото плътта на този непознат.

Въпреки уверенията ѝ, Ерик не отделяше очи от нея. Искеше да бъде напълно сигурен, че е искрена и че смущението ѝ е било наистина мимолетно.

— Не мога да си обясня защо твоят допир не ми причинява болка — добави кисело тя. — Бог е свидетел, че сърцето ти не е толкова чисто, колкото би трябвало.

Усмивката, която сгърчи устните на Ерик, отлетя бързо като смута, обзел за миг Амбър.

— За теб, Амбър Недокосваната — каза той, — сърцето ми е чисто като още ненавалял сняг.

Тя се засмя тихичко.

— Може би това е наследство от уроците, които Касандра ни преподаваше като деца.

— Да. Може би — усмихна се някак тъжно Ерик. Сетне се приведе и загърна неподвижното тяло на непознатия с кожата.

Амбър припряно наметна една пелерина на раменете си и разбърка огъня, запален в средата на стаята. Скоро веселите пламъци

заподскачаха, затоплиха помещението и обляха като слънчева светлина дългите ѝ златни плитки.

— А къде са другарите му? — попита тя, като свали едно гърненце от триножника над огъня.

— Пръснали са се във всички посоки, конете им също. — Този път усмивката на Ерик беше жестока. — Древният Каменен пръстен не обича норманците.

— Кога е станало това?

— Не знам. Следите бяха дълбоки, но почти заличени от дъжда. А от дъба, ударен от гръм, бяха останали само черният ствол и шепа угаснали въглени.

— Пренеси го по-близо до огъня — каза Амбър. — Сигурно е ужасно премръзнал.

Ерик вдигна едрия мъж с неподозирана лекота. Танцуващата светлина на пламъците озари златистата му коса и брада.

Косата на непознатия обаче си оставаше черна като нощ. Лицето му бе гладко избръснато, като се изключат мустаците, които имаха същия тъмен цвят.

— Диша ли? — попита Амбър.

— Да.

— А сърцето му...

— Бие като сърце на боен жребец — довърши вместо нея Ерик.

Амбър въздъхна с облекчение. Странно защо изпитваше такава загриженост за съдбата на един непознат. Но я изпитваше.

— Прати ли някой да повика Касандра? — попита тя.

— Не.

— Защо? — възкликна изненадано Амбър. — Касандра е много по-добра лечителка от мен.

— И много по-лоша гадателка.

Амбър си пое дълбоко дъх. Точно от това се страхуваше още от мига, в който Ерик бе положил голото тяло на мъжа в краката ѝ. Ръката ѝ бавно се плъзна под пелерината и нощницата.

Сред множеството огърлици, гривни, брошки и украшения за коса от скъпоценен кехлибар, които притежаваше, имаше един накит, който тя не сваляше никога, дори в леглото. Беше верижка от красиво сплетени тънки златни нишки, на която върху гнездо от злато с

гравирани ситни руни бе окачен къс прозрачен кехлибар, голям колкото половината й длан.

Този древен, безценен и пълен с тайни медальон Амбър бе получила още в деня на раждането си. Пленената слънчева светлина се разливаше и сияеше във вътрешността на камъка, смееше се, мръщеше се и гореше на фона на късчетата мрак, също като нея уловени в златното му лоно.

Амбър хвана медальона в шепа, мълвейки древни молитви. Топлината на тялото й потече към кехлибара, дъхът й го обля. Не след дълго камъкът се замъгли, проникнат от живата й топлина.

Тя бързо се наведе към огъня и поднесе медальона досами пламъците. Когато мъглата започна да се прояснява, камъкът затрептя като жив, изпълнен със светлини и сенки, които непрекъснато променяха формите си.

— Какво виждаш? — попита Ерик.

— Нищо.

Той изсумтя нетърпеливо и погледна към непознатия, който продължаваше да лежи напълно неподвижен в своя неестествено дълбок сън.

— Все трябва да има нещо. Дори аз мога да виждам в кехлибара, когато...

— Светлина... — прекъсна го Амбър. — Кръг... Древен... Самодивско дърво... Мрачни сенки... Под дървото... Нещо...

Гласът й секна. Тя вдигна поглед към Ерик, който я наблюдаваше с очи като кехлибари в черна нощ — тъмноразличити, неразгадаеми.

— Каменният пръстен и свещеното самодивско дърво — каза той с равен глас.

Амбър сви рамене.

Ерик чакаше мълчаливо, изопнал снага като пред битка.

— Има много свещени кръгове — промълви накрая тя, — много самодивски дървета, много мрачни сенки.

— Ти видя мястото, където го намерих.

— Не! Дървото беше в Каменния пръстен.

— Той също.

Спокойният му тон накара Амбър да потръпне. Неспособна да проговори, тя отмести поглед към непознатия, който лежеше увит във вълна и кожи.

И в хиляди мрачни сенки.

— Вътре? — прошепна тя, като се прекръсти. — За бога, кой е той?

— Някой от Посветените, без съмнение. Никой друг не би могъл да премине през побитите камъни.

Амбър се взря в непознатия, дирейки отговор в руните на лицето му. Но видя само онова, което вече знаеше — едно силно, сурово, много мъжествено лице.

Лице, което я привличаше така, както я привличаше единствено кехлибарът.

Искаше да вдъхне дъха му, да усети неповторимия му аромат, да попие топлината му. Искаше да опознае този мъж, да се наслади на неговата мъжка сила.

Искаше да го докосне.

Амбър се сепна. Тя, Недокосваната, искаше да докосне един непознат. Въпреки болката.

— Цъфнало ли беше самодивското дърво? — попита Ерик.

Амбър го погледна слисано.

— Не е цъфтяло от хиляда години — отвърна тя. — Защо ще му е да дарява с благословията си точно този непознат?

Вместо отговор Ерик зададе нов въпрос.

— Какво друго видя в камъка?

— Нищо.

— Кой казваше нещо за изтръгване на пера? — измърмори той. — Добре тогава. Какво почувства?

— Почувствах, че...

Ерик мълчеше очаквателно. И напразно.

— По дяволите! Кажи ми! — изръмжа той.

— Не мога да го опиша с думи. Беше особено чувство, сякаш...

— Сякаш?

— Сякаш съм застанала на ръба на висока скала и трябва само да разперя криле, за да полетя.

Ерик се усмихна, обзет едновременно от спомени и предчувствия.

— Приятно усещане — отбеляза меко той.

— Само за онези, които имат криле — възрази Амбър. — Аз нямам. За мен това означава само едно дълго падане с тежко

приземяване.

Смехът на Ерик отекна в малката къщичка.

— Ах, малката ми — каза той, — ако не знаех, че ще те заболи, щях да те грабна и да те завъртя в прегръдките си като дете.

Тя се усмихна.

— Ти си чудесен приятел. Хайде, отнеси този човек в леглото ми. Ще остане там, докато дойде Касандра да се погрижи за него.

Вместо да се подчини, Ерик само я изгледа изпод вежди.

— Не бих искала да уморя от студ човек, способен да преминава през свещените камъни — обясни Амбър.

— Може би. Аз самият обаче с удоволствие щях да наредя да бъде убит, ако не беше гост в твоя дом. И в леглото ти.

Тя го погледна слисано.

Усмивката му беше студена като вятъра, който вилнееше край къщата.

— Защо ще осъждаш на смърт един непознат, открит в безсъзнание сред свещената гора? — попита Амбър.

— Подозирам, че той е някой от рицарите на Дънкан от Максуел, които шпионират из нашите земи.

— Значи слуховете са верни? Един норманец е предоставил на саксонския си враг правото да управлява крепостта Стоун Ринг?

— Да — горчиво отговори Ерик. — Но Дънкан вече не е враг на Доминик. С опрян в гърлото меч Шотландския чук се е заклел във вярност на Доминик.

Амбър извърна поглед. Нямаше нужда да го докосва, за да усети кипящата в гърдите му ярост, макар и овладяна. Дънкан от Максуел, Шотландския чук, беше незаконороден син и не притежаваше никаква земя. Първото нямаше как да се промени, но ето че Доминик лъо Сабр бе дал на Дънкан крепостта Стоун Ринг, заедно с принадлежащите й земи.

А Стоун Ринг беше част от владенията на Ерик.

Безброй битки с разбойници, незаконни синове и амбициозни братовчеди бе водил Ерик, за да си извоюва властта над многобройните имения на лорд Робърт в Спорните земи. Нямаше съмнение, че сега отново ще му се наложи да воюва. Само силен владетел можеше да управлява в Спорните земи.

— С какви дрехи беше облечен, когато го намери? — попита Амбър.

— Намерих го така, както го донесох. Гол.

— Тогава той не е рицар.

— Не всички рицари се върнаха от сарацинските земи със злато и скъпоценни камъни.

— Да, но дори най-бедният рицар има броня, оръжие, кон, дрехи — възпротиви се тя. — Нещо.

— Той има нещо.

— Какво?

— Медальонът. Познат ли ти е?

Амбър поклати глава и косата ѝ запламтя като слънце.

— Не си ли виждала или поне чувала нещо за него? — настоя Ерик.

— Не.

От устните му се откъснаха шумна въздишка и приглушено проклятие.

— Може би Касандра знае? — предположи тя.

— Съмнявам се.

Въпреки веселия огън стаята внезапно се стори на Амбър ужасно студена. Имаше чувството, че е попаднала в капан, чиито хищни, но едновременно с това нежни челюсти се затягат все по-здраво около нея.

Не за пръв път Ерик идваше при нея, за да узнае истината за някой, който или не може, или не иска да я произнесе сам. И Амбър се добираше до тази истина доколкото и както можеше.

Дори чрез докосване.

Понасяше болката от тези докосвания в знак на благодарност към сина на великия лорд, който винага се бе държал толкова добре с нея. Досега никога не се бе страхувала да докосва някого.

А сега се страхуваше.

Предсказанието, произнесено при раждането ѝ, трептеше във въздуха като току-що отпусната тетива... и Амбър се боеше от смъртта, изстреляна на върха на невидимата, летяща стрела.

Ала в същото време копнежът да докосне непознатия се разгаряше все по-силно в гърдите ѝ, притискаше я, задушаваше я. Искеше да го опознае. Изведнъж това бе станало по-важно дори от

копнежа ѝ да узнае истинското си име, истината за изгубените си родители и за скритото си наследство.

Точно това непреодолимо желание я плашеше най-много. Непознатият я викаше в своето безмълвие, призоваваше я с нямата си песен, омагьосваше я.

— Касандра знае повече и от двамата ни взети заедно — решително заяви тя. — Трябва да я изчакаме.

— Когато си се родила, Касандра те е нарекла Амбър^[1]. Мислиш ли, че е било случайно?

— Не — прошепна Амбър.

— Ти си рожба на кехлибара. Касандра е разбрала това веднага. Тя извърна глава, за да избяга от изпитателния му поглед.

— Ще отречеш ли, че този непознат носи твоя знак? — настоя Ерик.

Амбър не каза нищо.

— По дяволите — измърмори той. — Защо си толкова опърничава?

— По дяволите, защо си толкова глупав!

Ерик я зяпна, стреснат от този изблик на необичаен гняв.

— Знаеш ли името на този мъж? — попита тя.

— Ако го знаех, нямаше да...

— Нима си забравил предсказанието на Касандра? — прекъсна го Амбър.

— Кое от всичките? — сопна се той. — Предсказанията се сипят от устата на Касандра като дъбови листа, докоснати от ледената целувка на зимата.

— Говориш като човек, който никога не вижда по-далеч от носа си.

— Майсторът на мечове винаги е хвалил набитото ми и зорко око — възпротиви се Ерик с усмивка.

Тя въздъхна отчаяно.

— Да спори човек с теб е все едно да се сражава със сенки.

— Това Касандра го споменаваше по-често даже от хвърлянето на бисерите на свинете. Бисерите на нейната мъдрост, естествено. Свинята съм аз.

Този път обаче Амбър не се полъга по шегите му.

— Чуй ме — каза разпалено тя. — Чуй какво е казала Касандра в деня на моето раждане.

— Чувал съм какво...

Но Амбър вече говореше. Думите валяха от устните ѝ, повтаряйки предсказанието, което се бе родило заедно с нея и бе хвърлило тежката си сянка над целия ѝ живот.

„На мъж без име ти недей отдава и сърце, и тяло, и душа. Че тогаз живот честит може да се роди, ала и смърт ще долети.

Ще дойде той при теб, обгърнат в мрачни сенки. Докоснеш ли го, ще познаеш живот, що блян е, но и неизбежна смърт.

Затуй бъди като слънцето, скрито в кехлибара — недокосвана и недокосваща.

Забранена.“

Ерик погледна замислено непознатия, после момичето, което наистина беше като слънчева светлина, затворена в кехлибар — ярко злато, обгърнато от едничка мрачна истина: и най-лекият допир можеше да ѝ причини непоносима болка.

Но трябваше да я помоли да докосне този мъж. Нямаше друг избор.

— Съжалявам — каза той, — но ако шпионите на Доминик льо Сабр или на Шотландския дук се навъртат из земите на Стоун Ринг, аз трябва да го знам.

Амбър кимна бавно.

— Но преди всичко трябва да знам къде е самият Шотландски дук — продължи Ерик. — Дънкан от Максвел е заплаха за владенията на лорд Робърт в Спорните земи. Колкото по-скоро умре, толкова по-добре.

Амбър кимна отново, но не направи и плах опит да докосне мъжа, проснат в несвяст в нозете ѝ.

— Не съществува човек на неговата възраст, който да няма някакво име — зае се да я успокоява Ерик. — Дори робите, слугите и най-бедните васали имат имена. Глупаво е да се боиш от предсказанието на Касандра.

Медальонът в шепата на Амбър пламтеше като огън. Тя се взря в него, но не видя нищо повече от онова, което вече бе видяла. Свещен каменен кръг. Свещено самодивско дърво.

Мрачни сенки.

— Добре — прошепна Амбър.

Като стисна зъби в очакване на болката, тя коленичи до огъня и положи длан върху бузата на непознатия.

Насладата бе толкова силна и внезапна, че Амбър извика и дръпна ръка. После се опомни и бавно протегна отново длан към непознатия мъж.

Ерик несъзнателно пристъпи напред, за да я предпази от болката. Сетне обаче се овладя и се спря, вперил поглед в нея със здраво стиснати устни. Не искаше да причинява на Амбър всичко това, но още по-малко искаше да убива някого ненужно.

Този път Амбър не трепна, когато ръката ѝ докосна непознатия. Вместо това се премести по-близо до него и затвори очи, за да се наслади пълно на най-върховното удоволствие, което бе изпитвала през живота си.

Имаше чувството, че е легнала сред океан от нежен огън, че я гали ласкавата му топлина, че се разтваря в светлината му.

А отвъд златната топлина на този океан лежеше истината, спотаена сред мрачни сенки.

Чакаща.

От устните на Амбър се изтръгна тих стон. Знаеше трима мъже, излъчващи такава увереност във воинската си мощ. За двамата само бе чувала — Доминик льо Сабр и Дънкан от Максуел. Третият беше Ерик.

Велик воин лежи под дланта ми — светлина и мрак, наслада и болка, любим и смъртен враг в едно.

— Амбър...

Очите ѝ бавно се отвориха. Изражението на Ерик ѝ подсказа, че е повторил името ѝ поне няколко пъти. Настоячивият му светлокафяв поглед бе вперен в нея. Доловила загрижеността му, тя се насили да се усмихне, въпреки хаоса от чувства, които бушуваха под привидно спокойната ѝ външност.

Дължеше много на Ерик. Баща му ѝ даваше дрехи, беше ѝ дал къщата, земята и хората, които я работеха. Самият Ерик ѝ се доверяваше като на предан воин, нищо че бе само едно бездомно момиче без баща и майка, без никого на този свят.

А сега тя щеше да предаде доверието му заради един непознат, който дори можеше да се окаже негов враг.

Но след като бе докоснала този мъж, Амбър не можеше да го обрече на смъртта, която го очакваше в ръцете на Ерик. Не и преди да се е уверила, че тъкмо той е човекът, от когото се боеше.

Кой знае дали и тогава щеше да го стори.

Може да е просто странник, никому непознат странник.

Мисълта беше примамлива като буен огън в зимен ден и тя се вкопчи за нея.

Да! Странник. И други непознати рицари са идвали в Спорните земи. Чувала съм разказите им за изпитанията, на които са били подложени при сарацините. Всички те бяха уверени в силата и издръжливостта си.

И този мъж може да е такъв рицар.

Трябва.

— Амбър?

— Остави го тук — каза приглушено Амбър. — Той е мой. Изкушението да продължи да докосва непознатия бе почти непреодолимо, но тя успя да отдръпне ръка, макар и с неохота. И тутакси усети празнота, която я изуми. До този миг никога не се бе смятала за самотна.

Ерик въздъхна облекчено. Очевидно докосването до непознатия не беше причинило на Амбър истинска болка.

— Бог чу молитвите ми — каза той.

Амбър го погледна въпросително.

— Трябват ми добри воини — обясни Ерик. — Шотландския дук е само първата от неприятностите, с които трябва да се справям.

— Кой са другите? — попита разтревожено тя.

— Малко на север от Уинтърланс са се появили викинги. А и скъпите ми братовчеди отново надигат глава.

— Прати ги да се бият с викингите.

— По-вероятно е да се съюзят помежду си, за да нападнат земите на баща ми — усмихна се горчиво Ерик.

С усилие на волята Амбър се въздържа да не погледне непознатия. Ако воин от ранга на Доминик льо Сабр или Шотландския дук се сражаваше на страната на Ерик вместо против него, в Спорните земи най-последно можеше да настъпи бленувания мир, вместо безкрайните кръвопролития.

Но да се надява, че великият нормански лорд или шотландският му васал ще се съюзят с лорд Робърт от Севера, бе все едно да иска да улови слънчевата светлина в шепи като вода.

— Как се казва новият ми воин? — поинтересува се Ерик.

— Ще го попитам, когато се събуди.

— Защо е дошъл в Спорните земи?

— Това ще е второто нещо, което ще го попитам.

— Накъде е отивал?

— Това ще бъде третото.

Ерик изсумтя.

— Май не си научила кой знае какво от докосването си до него.

— Така е.

— Сънят му е неестествено дълбок.

Амбър кимна.

— Да не е омагьосан? — не мирясваше той.

— Не.

Ерик вдигна вежди, изненадан от бързия й отговор.

— Звучиш напълно уверено.

— Защото съм уверена.

— Защо?

Амбър се намръщи. Увереността бе преляла неусетно от непознатия в нея при докосването. За пръв път й се случваше подобно нещо. За пръв път се добираше с такава плашеща лекота до нечия дълбоко скрита същност — яростна, горда, щедра, страстна, решителна, дрзка.

При това у него нямаше хиляди объркани образи от миговете, часовете, седмиците или годините преди появата му под самодивското дърво сред свещените камъни. Нямаше го усещането за целеустременост, което да прорязва тъмата като ярка мълния. Нямаше лица на обичани или мразени хора.

Непознатият сякаш нямаше спомени.

Амбър протегна отново ръка към него, като си заповяда да не обърне внимание на удоволствието от допира — така, както обикновено напругаше воля, за да не обръща внимание на болката. Късайки едно по едно цветчетата на неземната наслада, тя затърси спомените на мъжа пред себе си.

Но нямаше никакви спомени. Само слаба, едва доловима светлина, която чезнеше с всеки изминал миг.

Този мъж беше като току-що роден.

— Не усещам никакво зло да го дълбае отвътре — каза накрая Амбър. — Сякаш докосвам бебе.

Ерик изсумтя.

— Бебе? Бог да ме убие, ако това не е най-голямото бебе, което съм виждал!

Амбър отдръпна ръка.

— Какво друго можеш да ми кажеш? — попита той.

Тя сплете пръсти и ги стисна толкова силно, че едва не извика от болка. Не искаше да споделя страховете си с Ерик, но въпросите му се доближаваха все повече до сърцевината на тези страхове, които продължаваха да я измъчват, колкото и да ги пъдеше.

Велик воин, смъртен враг и любим ведно.

— Не! Не знам кой е той! Знам само, че е мъж без име, който е невероятно уверен в мощта и бойната си сръчност.

— Обикновено ти задаваш въпрос, човекът, когото докосвам отговаря, а чрез допира до него аз разбирам дали е казал истината — бавно произнесе Амбър. — Този път беше... различно.

Ерик премести поглед от непознатия към момичето, което в момента му се струваше също толкова непознато.

— Добре ли си? — меко попита той.

Тя се сепна.

— Да.

— Изглеждаш замаяна.

Трудно ѝ беше да се усмихне, но Амбър успя.

— От докосването е — каза тя.

— Съжалявам.

— Няма защо. Каквито и изпитания да ни праща бог, винаги можем да ги понесем.

— Или да умрем при опита да го сторим — сухо добави Ерик. Усмивката на Амбър се стопи. Думите на предсказанието отекнаха в съзнанието ѝ още веднъж. И смърт ще долети.

[1] Амбър amber — англ. — кехлибар. ↑

2

Мирис на ароматни смоли изпълваше въздуха в къщата на Амбър. Над леглото бяха запалени свещи, които хвърляха трепкаща златна светлина върху мъжа без име. Мъжът, който лежеше в плен на един сън без сънища.

Амбър беше сигурна, че той не сънува, защото вече от два дни непрекъснато втриваше целебни мехлеми в тялото му и не бе усетила нищо ново при допира до него. Удоволствието да го докосва също не се бе променило. Беше все така силно, както първия път.

Докато разтриваше непознатия, Амбър постоянно му говореше с надеждата думите ѝ да достигнат до него заедно с топлината на ръцете ѝ и с пречистващата, лечебна сила на ароматните смоли и кехлибара.

— Мой тъмен воине — прошепна за кой ли път тя, — как се появи в Каменния пръстен?

Пръстите ѝ обтриха силната му ръка, после другата, плъзгайки се по мускулите, стегнати и мощни дори в съня. Намазани с мехлема, тъмните косъмчета по ръцете му заблестяха на светлината на свещите. Щом погледът ѝ попадна на здравите въжета, с които бе привързан към леглото, Амбър сбъчи чело и ги докосна с въздишка, без обаче да ги развърже.

Ерик бе настоял непознатият да бъде вързан — иначе щял да прати някой от своите валета да бди денонощно над Амбър. И тя бе предпочела въжетата. Рано или късно мъжът щеше да се събуди. Никой освен нея не биваше да разбере, ако се окажеше, че опасенията ѝ са основателни.

Не знаеше какво ще прави тогава. Отказваше да мисли за този проблем, защото той нямаше решение.

Враг и любим ведно.

— Пеша ли дойде? — промълви тя. — Сам ли беше?

Единственият отговор на непознатия бе ритмичното надигане и спускане на широката му гръд.

— Какви са очите ти? Сиви като леда и зимата, като очите на Доминик льо Сабр? Или по-тъмни, каквито, казват, били очите на Шотландския дук? Или си някой трети, незнаен рицар, който се връща от сарацинските земи, преизпълнен с увереност в собствената си сила?

Дълбокото, равномерно дишане на мъжа не се променяше.

— Моля се да си непознат — прошепна Амбър.

Сетне въздъхна и продължи да гали гърдите му. Допирът до тях я изпълваше с любопитство и удоволствие. Харесваше ѝ да глади с длан гъстите тъмни косъмчета по тях, да усеща меката им ласка по кожата си.

— Нарочно ли свали дрехите си? За да можеш да преминеш през свещения пръстен и да поспиш спокойно под самодивското дърво?

От устните на мъжа се отрони тих, едва доловим звук.

— Да! — възбудено възкликна Амбър. — Точно така, воине мой. Ела при златната светлина. Излез от мрачните сенки.

Макар да не получи отговор, тя беше окрилена. Непознатият бе започнал полека лека да се пробужда от странния си сън. И ласките ѝ му бяха приятни — нямаше нужда от думи, за да почувства това.

Ала все така не откриваше у него спомени. Никакви образи, никакви имена, никакви лица.

— Какво криеш, мой тъмен воине? — прошепна Амбър. — И защо?

Върху челото му беше паднал кичур тъмна, леко чуплива коса. Тя нежно я приглади назад.

— От каквото и да се боиш, трябва скоро да се събудиш. Иначе ще потънеш завинаги в мрака на смъртта.

Непознатият не издаваше и звук. Може би преди малко си бе въобразила.

Амбър вдигна глава и погледна купичката за благоухания, закачена на стената като свещник. Златистият камък с форма на сълза почти се беше изпарил. Тя постави до него ново късче от скъпоценните си запаси от целебен кехлибар. След миг от него се извиси тънка струйка ароматен дим.

Тялото на мъжа трепна, но нищо повече. Амбър вече започваше да се бои, че той никога няма да се събуди. Това се случваше твърде често с хората, ударени от конска подкова, с камък или с меч. Потъваха в дълбок сън. И не се събуждаха никога повече.

С него не може да стане така. Той е мой!

Силата на обзелата я тревога я изуми. Тя се изправи и започна неспокойно да обикаля из стаята. По някое време забеляза тънки снопове светлина през спуснатите кепенци — утрото настъпваше. Петлите навън закукуригаха победоносно, възвестявайки смъртта на нощта.

Амбър надникна през цепнатината между два от кепенците. Есенната буря, поразила непознатия, беше преминала. След нея всичко наоколо изглеждаше като ново, цялата земя сияеше, окъпана в роса и пълна с надежди.

В обикновен ден Амбър вече щеше да е станала и да е отишла в градината, за да се погрижи за билките, които отглеждаше за себе си и за Касандра. Или щеше да е тръгнала към зъберите, за да провери дали са пристигнали ятата диви гъски, които първи донасяха вестта за приближаващата зима.

Но днешният ден не беше обикновен. Животът ѝ бе престанал да бъде обикновен от мига, в който бе докоснала един мъж без име и бе открила, че е родена да му принадлежи.

Тя отиде до леглото и лекичко докосна с пръсти бузата му. Той продължаваше да спи непробудно.

Но вече не толкова дълбоко, струва ми се. Нещо става. Петлите вън бяха престанали да кукуригат, което ѝ подсказа, че слънцето вече се е вдигнало над хоризонта.

— Ако се събудиш, сигурно ще се уплашиш до смърт от вида ми. Навярно изглеждам грозна като попарена от слана градина — промълви Амбър и побърза да приготви леген с топла вода и ароматен боров сапун. След като се изми, тя обу чифт яркочервени чорапи, облече чиста ленена риза и надяна върху нея рокля от дебела, но мека вълна.

Роклята също беше подарък от лорд Робърт чрез сина му Ерик, в знак на благодарност за сушените билки, които им даваше Амбър. Златната бродерия около деколтето изпъкваше ярко на фона на индиговосинята вълна. Жълти ивици лен обточваха дългите, свободно падащи ръкави и долния ръб на роклята. Меката дреха прилепваше плътно към тялото ѝ, очертавайки извивките на гърдите, талията и хълбоците. Амбър прихвана краищата на широките ръкави и ги завърза с панделки около китките си, за да не ѝ пречат. Сетне сложи на

кръста си широк колан от тройно преплетени, боядисани в златисто кожени ивици, и закопча токата отпред. В края на всяка от шестте ивици сияеха матови късове кехлибар. На колана бе закачена и ножница от позлатена кожа. В нея лежеше сребърна кама, на чиято дръжка като око блестеше друг къс кехлибар с кървавочервен цвят.

Като грабна един гребен, изработен от самодивско дърво и инкрустиран с оранжев кехлибар, тя се спусна към леглото, където лежеше непознатият. Едно леко докосване ѝ бе достатъчно да разбере, че той все още плува като пъстърва в реката на съня. И че като пъстърва се стреми да се издигне към мамещата светлина на слънцето.

Амбър го разтърси лекичко. В отговор мъжът само измърмори нещо неразбираемо. Тогава тя се изправи и се зае да разресва дългите си златни коси, без да откъсва загрижения си поглед от него.

— С всеки удар на сърцето си ти се приближаваш все повече до слънчевата светлина. Моля те, събуди се и ми кажи как се казваш.

Той завъртя неспокойно глава. Ръката му потрепна. Обнадеждена, Амбър го докосна, но не откри нищо ново.

Безпокойството му се предаде и на нея. Тя закричи нервно из стаята, решейки косата си. Накрая не издържа и откряхна кепенците на прозореца до леглото, за да надникне навън. По пътеката, която се виеше от крепостта Стоун Ринг към уединената ѝ къщичка, не се задаваше никой.

Амбър откряхна прозореца още мъничко и започна да сплита косите си, без да обръща внимание на студения въздух, нахлуващ в стаята. Пръстите ѝ се бяха вдървили от нетърпение и тревога. Гребенът се изплъзна от ръката ѝ и падна на рогозката до леглото. Ядосана, тя затвори прозореца и измърмори на себе си:

— Ама че ужасна коса имам.

Когато се наведе да вдигне гребена, косите и се спуснаха върху завързаната дясна ръка на непознатия и тозчас бяха сграбчени здраво от дългите му, силни пръсти.

Амбър замръзна на място, сетне бавно вдигна поглед към пронизващите лешникови очи, които бяха на сантиметри от нейните.

Не са сиви. Слава богу, не са сивите очи на Доминик лъо Сабр! Не съм отдала сърцето си на мъж, който е вече женен.

— Коя си ти? — попита мъжът. Имаше дълбок глас.

— Ти се свести! Спиш от два дни и вече се боях, че...

— Два дни? — прекъсна я невярващо той.

— Не помниш ли? — меко попита Амбър, като погали ръката, чиито пръсти бяха вплетени в косите ѝ. — Имаше буря.

И зачака с надежда отговора му.

— Не помня нищо — каза непознатият.

Амбър не се съмняваше, че казва истината. Единственото, което чувстваше от допира си до него, бе дълбокото му объркване.

— Не... помня... нищо! — яростно повтори той. — Проклятие, какво е станало с мен?

В гласа му се долавяха едновременно уплаха и объркваност. Опита се да се надигне, но тутакси разбра, че и ръцете, и краката му са завързани. Можеше да мърда пръстите и главата си, но нищо повече. Слисан, той пусна косата на Амбър и яростно задърпа въжетата, стягащи дясната му ръка.

Ръката, предназначена да държи меч.

— Всичко е наред — каза Амбър, като протегна ръка към него.

— Защо съм вързан? Пленник ли съм?

— Не, просто...

— Какво, за бога, става тук?!

Амбър докосна стиснатата му ръка. Усети гнева му от това, че е вързан, тревогата му от липсата на спомени, страха от собствената му безпомощност. Не усети обаче никакво желание да я нарани.

— Не ти мисля злото — увери го меко тя. — Ти беше болен и в несвяст.

Все едно че говореше на вятъра. С напрегнати до пръсване мускули мъжът продължаваше да се мъчи да скъса въжетата. Дървената рамка на леглото заскърца, въжетата се впиха в плътта му, но не поддадоха.

От гърлото му се изтръгна свирепо ръмжене. Тялото му се изопна рязко нагоре и завивките се свлякоха на пода. Под връзаните в ръцете му въжета избликна кръв. Но той не спираше.

— Не! — извика Амбър. — Спри!

Хвърли се върху тялото му и се вкопчи в него, за да го укроти както се укротява необуздан жребец, да не му позволи да се нарани повече.

Покрит от нежното ѝ, уханно женско тяло и от тежкия водопад на златните ѝ коси, мъжът се сепна и за миг спря да се дърпа.

Амбър не се нуждаеше от повече време. Едно бързо докосване с устни до голата му гърд го накара да застине неподвижно, вкаменен от изненада. Тогава тя допря пръсти до неговите устни, за да го накара да замълчи.

— Лежи мирен, мой тъмен войн. Аз ще те освободя.

Мощна тръпка разтърси тялото му. Усещаше чак в главата си болезнено силния пулс на сърцето си. С неимоверно усилие на волята той овладя порива си да се задърпа отново.

Допирът на ръцете на Амбър до голата му кожа го накара да потръпне още веднъж. Същото му причини и копринената ласка на косите ѝ по слабините му. Сърцето му заби още по-яростно.

Тогава видя старинната сребърна кама, която тя бе извадила от колана си.

— Не! — прегракнало възкликна той. Но веднага осъзна, че камата е предназначена за въжетата, а не за него, и се отпусна с въздишка върху леглото. Когато огънят в кръвта му стихна, замря и болката в главата му.

— Съжалявам, че се наложи да те вържем — каза Амбър, като вдигна поглед и се усмихна окуражително. — Ти не беше ти.

Каквото и да означава това.

— Никой не знаеше какво ще направиш, когато се пробудиш — добави тя.

Мъжът въздъхна дълбоко, когато дясната му ръка беше освободена. Скоро и другите въжета бяха срязани от острата кама. Преди още потта, избила по тялото му от яростната борба, да е засъхнала, той беше свободен.

— Съжалявам — повтори Амбър. — Ерик настоя да те вържем заради моята безопасност. Но аз знам, че ти няма да ми сториш зло.

Вместо отговор непознатият само поклати глава и за няколко мига застина неподвижно, вперил поглед в Амбър. Опитваше се да проумее какво е станало с него.

Единственото, което разбра обаче бе че колкото по-малко се движи, толкова по-малко го боли главата.

— Болен? — попита накрая той. — Болен ли бях?

Амбър кимна.

— Каква е тази болест, която отнема на човека всички спомени, всичко... даже собственото му име?

Ледена тръпка прониза Амбър. С треперещи ръце тя прибра камата в ножницата.

Не може Касандра да е имала предвид това. Не съм безразсъдна. Не съм глупачка. Той не може да е без име. Но беше.

— Не си ли спомняш името си? — попита тя с болезнено напрегнат глас.

— Не, не помня нищо освен...

— Освен какво? — окуражи го Амбър.

— Мрак. Хиляди черни сенки.

— Това ли е всичко?

Гъстите мигли на мъжа трепнаха за миг. Той разтърка зачервените си китки и впери поглед в тавана, дирейки нещо, видимо единствено за неговите очи. После произнесе бавно:

— Златна светлина... Един сладък глас, който ме зове да изляза от страшната нощ... Мирис на бор и лиственица...

Чифт лешникови очи, напръскани със сиви, зелени и сини точки, се взряха напрегнато в Амбър. Преди тя да разбере какво става, ръката му се стрелна с мълниеносна бързина и я сграбчи. Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ и стигнаха чак до тила ѝ. Този път я държеше нежно, но и сега Амбър нямаше как да му избяга.

Тя и не искаше да бяга. Незнайно удоволствие изпълваше цялото ѝ същество. Много пъти бе докосвала непознатия, но никога не беше докосвана от него. Усещането бе изумително приятно, макар да чувстваше, че този мъж е като бушуваща, непредвидима буря, която всеки момент може да излезе извън контрол.

Той бавно я привлече до себе си на леглото, зарови лице в косите ѝ и пое дълбоко дъх, вкусвайки аромата ѝ. Амбър докосна с устни бузата му, сетне гърдите му, както бе свикнала да прави в дългите часове, в които се бе грижила за него.

— Ти си била — каза приглушено мъжът.

— Да.

— Познавам ли те?

— Ти знаеш най-добре — отвърна тя. — Познаваш ли ме?

— Мисля, че никога не съм виждал по-красиво момиче. Дори...

Дълбокият му глас заглъхна. Веждите му се сбърчиха.

— Какво има? — попита Амбър.

— Не мога да си спомня името ѝ!

— Чие име?

— На най-красивото момиче, което бях виждал. Преди да видя теб.

Докато той изричаше тези думи, Амбър постави длани върху голите му рамене. Веднага видя замъгления образ на момиче с червена като огън коса и проницателни смарагдовозелени очи.

Образът избледня, преди непознатият да успее да намери име за изящното му лице. Той поклати глава и изруга гневно.

— Трябва ти време да се излекуваш — каза Амбър. — Паметта ти ще се върне.

Големите му ръце обхванаха раменете ѝ. Силните му пръсти се впиха настоятелно в плътта ѝ.

— Няма време! Аз трябва... трябва... по дяволите, не мога да си спомня!

В очите на Амбър набъбнаха сълзи. Болката на непознатия бе преминала и у нея. Той беше мъж, който не притежаваше нищо по-ценно от своята чест. И бе дал клетва, която трябваше да изпълни.

Но не помнеше пред кого се е заклел.

Нито пък самата клетва.

От гърдите ѝ се изтръгна вик. Болката, страхът, яростта на този мъж бяха станали и нейни при допира ѝ до него.

Натискът върху раменете ѝ мигновено отслабна. Закачените му в битки ръце престанаха да се впиват в плътта ѝ и вместо това започнаха да я галят.

— Прости ми — дрезгаво промълви той. — Не исках да ти причиня болка.

Пръстите му докоснаха с изненадваща нежност клепките ѝ, за да поемат сълзите ѝ. Стресната, Амбър отвори очи.

Лицето на мъжа беше съвсем близо до нейното. Въпреки собствените си тревога, той бе загрижен за нея. Виждаше това тъй ясно, както виждаше тъмните, гъсти мигли, обрамчващи лешниковите му очи.

— Ти не ми причини болка — каза тя. — Не е това, което си мислиш.

— Но ти плачеш.

— Това е твоята болка. Усещам я прекалено силно.

Тъмните му вежди се извиха нагоре. Пръстите му се плъзнаха съвсем лекичко по бузата ѝ. Горещи сълзи опариха кожата му.

— Не плачи, нежна фейо.

Амбър се усмихна през сълзи.

— Не съм фейя.

— Не ти вярвам. Само едно вълшебно създание би могло да ме измъкне от онзи ужасен мрак.

— Аз съм ученичка на Касандра Мъдрата.

— А, това обяснява нещата — поклати глава той. — Ти си вещица.

— Не е вярно! Аз просто съм една от Посветените.

— Не исках да те обидя. Аз обичам вещиците, които могат да лекуват.

— Наистина ли? — стреснато попита тя. — Много такива ли познаваш?

— Една. — Мъжът се намръщи. — Или бяха две?

При това поредно доказателство, че в съзнанието му не са останали никакви спомени, у него изригна нов прилив на ярост, заплашващ да го извади извън контрол.

— Опитай се да не се бориш срещу това — посъветва го Амбър. — Така нещата само се влошават, не усещаш ли?

— Трудно ми е да не се боря — процеди през зъби той. — Това умея най-добре!

— Откъде знаеш?

Мъжът застина неподвижно.

— Не знам — отвърна след малко той. — Но чувствам, че е вярно.

— Вярно е и това, че който се бори срещу себе си, не може да победи.

Непознатият прие тази горчива истина с мълчание.

— Ако ти е писано да си спомниш — добави тя, — ще си спомниш.

— А ако не ми е писано? — рязко възкликна той. — Нима ще прекарам остатъка от живота си като мъж без име?

Думите му бяха твърде близо до мрачното предсказание, което преследваше Амбър още от раждането ѝ.

— Не! — извика тя. — Аз ще ти дам име. Ще те нарека...
Дънкан.

Името отекна в съзнанието ѝ като ужасяващо ехо. Не беше възнамерявала да изрича точно това име. Наистина не беше.

Той не може да е Дънкан от Максвел. Отказвам да го повярвам. По-добре да остане завинаги мъж без име!

Но беше вече твърде късно. Тя му бе дала име.

Дънкан.

Затаила дъх, стиснала здраво ръката му с две ръце, Амбър зачака реакцията му.

Долови в съзнанието му някакво слабо напрежение, някакво раздвижване, съсредоточаване...

После всичко изчезна, заглъхна като ехо.

— Дънкан? — повтори той. — Това ли е името ми?

— Не знам — тъжно отвърна Амбър. — Но ти приляга. Означава „тъмен воин“.

Очите му се присвиха.

— Тялото ти носи отпечатъка на войната — обясни тя, като докосна белезите по гърдите му, — а косата ти има прекрасен тъмен цвят.

Нежният допир на пръстите ѝ омайваше Дънкан, насърчаваше го да се отпусне и да приеме това свое странно пробуждане в един свят, който бе едновременно познат и съвършено нов.

А и беше твърде изтощен, за да продължи да се съпротивлява срещу него. Колкото и огромна да бе силата му, дългото изплуване от мрака я беше изцедило.

— Обещай ми, че няма да ме връзваш, ако заспя отново — приглушено помоли той.

— Обещавам.

Дънкан се взря в напрегнатото лице на момичето, което на свой ред се взираше в него с тревожна загриженост. В главата му се блъскаха въпроси, твърде много въпроси.

Твърде много въпроси без отговор.

Може и да не си спомняше подробности за живота си от преди това чудодейно пробуждане, но не бе забравил съвсем всичко. Някога, някъде в своето минало беше научил, че нападението не винаги е най-добрият начин да се превземе една укрепена позиция.

А и в момента нямаше сили да нападне дори пеперуда. Всеки път, щом кръвта му се разгорещеше, в главата му избухваше ослепяваща болка.

— Отдъхни си — подкани го Амбър. — Ще направя малко чай, който ще облекчи болката в главата ти.

— Откъде знаеш това?

Без да отговори, Амбър вдигна падналите на пода завивки. Когато се наведе да го покрие, косите ѝ се разсипаха върху тялото му и се заплетоха между завивките. С раздразнено възклицание тя ги измъкна и ги отметна назад, но няколко немирни кичура веднага се плъзнаха обратно край лицето ѝ.

— Косата ти е като кехлибар — каза Дънкан, като погачи една мека къдрица. — Лъчист. Безценен.

— Така се казвам самата аз.

— Безценна? — попита той с усмивка.

Дъхът на Амбър секна. Усмивката на този мъж можеше да разтопи снежна пряспа, да примами полските чучулиги от небето.

— Не — отвърна тя с тих смях, като поклати глава. — Името ми е Амбър.

— Амбър... — повтори Дънкан и отмести поглед от дългата ѝ коса към топлите ѝ златисти очи. — Точно така — каза той. — Безценна Амбър.

Сетне остави копринения кичур, погали я по китката и отпусна ръка върху дебелата кожена завивка.

Лишена от допира му, Амбър имаше чувството, че е стояла край буен огън, който внезапно е изгаснал. Наложил се да преглътне, за да потисне разочарованото си възклицание.

— Значи аз съм Дънкан, а ти — Амбър — каза след миг мълчание Дънкан. — Засега...

— Да — прошепна тя.

Как ѝ се искаше да му бе дала друго име. Каквото и да е, но да е друго.

И в същото време знаеше, че не би могла да го лиши от истинското му име, а се боеше, че то е точно това. Самата тя, наречена просто Амбър, знаеше твърде добре каква празнина зее в живота на човек, оставен без име и без наследство.

Може би се подвеждам от страховете си, които рисуват сенки на чудовища върху една празна стена.

Дали не се боя, че той може да е Дънкан от Максвел просто защото толкова ми се иска да е някой друг?

Който и да е друг.

— Къде съм? — попита Дънкан.

— В моята къща.

Той се огледа. В средата на голямата стая гореше буен огън, чийто дим излиташе през един отвор на върха на сламения покрив. В малко котле, поставено върху един триножник над пламъците, къкреше нещо с вкусен мирис. Подът бе застлан с чисти рогозки, а стените бяха варосани. В три от тях имаше прозорци със затворени кепенци, а в четвъртата — врата.

Дънкан замислено опипа с пръсти завивките на леглото. Лен, мека вълна и скъпа кожа. Тежък балдахин, отметнат, за да пропуска дневната светлина. Близко до леглото имаше маса със стол, газена лампа и, колкото и да е странно, няколко свитъка, прилични на древни ръкописи.

Погледът му се върна обратно на момичето, което го бе избавило от болестта, момичето, което му бе едновременно познато и непознато.

Дрехите на Амбър бяха като завивките — скъпи, меки, топли и цветни. По шията и китките ѝ сияеха скъпоценни кехлибари в различни оттенъци.

— Живееш доста по-добре от повечето селяни — отбеляза Дънкан.

— Съдбата бе благосклонна към мен. Ерик, наследникът на лорд Робърт от Севера, се грижи за мен.

И гласът, и усмивката ѝ издаваха привързаността ѝ към този Ерик. Лицето на Дънкан потъмня от гняв. Сега повече от всякога приличаше на страховит воин, какъвто навярно и беше.

За миг Амбър се запита дали не е привързала, като го развърза.

— Негова наложница ли си? — попита той.

В първия момент тя не разбра въпроса му. А когато го разбра, лицето ѝ пламна.

— Не! Лорд Робърт е...

— Не на Робърт — прекъсна я рязко Дънкан. — На Ерик. Самото споменаване на името му те кара да се усмихваш.

Амбър се усмихна широко.

— Наложница на Ерик? — повтори тя. — Ако чуе това, той ще се задави от смях. Двамата с него се познаваме още от времето, когато бяхме палета.

— Нима той подарява скъпи подаръци на всичките си приятели от детинство? — хладно попита Дънкан.

— Ерик и аз бяхме ученици на Касандра Мъдрата.

— Е, и?

— Е, и семейството му се сприятели с мен.

— Кое то му излиза доста скъпичко — отбеляза саркастично той.

— Подаръците, макар и много щедри, не накърняват богатството на лорд Робърт — сухо отвърна Амбър.

Дънкан понечи да зададе нов въпрос, ала се спря, осъзнал, че проявява твърде голяма ревност към едно момиче, което бе срещнал току-що.

Но така ли беше наистина?

Лежеше в леглото ѝ чисто гол. Ръцете ѝ го докосваха без колебание. Не се бе изчервила, нито се бе извърнала, когато завивките се плъзнаха на пода, откривайки голотата му. Не беше побързала да го покрие отново.

Но как да я попита деликатно каква му е — годеница, съпруга или любовница?

Или, не дай боже, сестра?

Той се намръщи. Мисълта, че между него и Амбър може да има кръвно родство, никак не му се нравеше.

— Дънкан? Боли ли те нещо?

— Не.

— Сигурен ли си?

Дънкан изръмжа дрезгаво.

— Кажи ми... — Изведнъж и гласът, и куражът му се изпариха. Но не и чувственият плам в кръвта му.

— Да? — насърчи го да продължи Амбър.

— Свързани ли сме с кръвно родство?

— Не — отговори без колебание тя.

— Слава богу.

Амбър го погледна стреснато.

— И Касандра ли е от онези, които наричаш Посветени? — попита бързо Дънкан, за да ѝ попречи да продължи темата.

— Да.

— Какви са те? Племя? Клан? Духовен орден?

В първия миг Амбър реши, че думите му са шега. Човек, намерен да спи под свещеното самодивско дърво в свещения Каменен пръстен, със сигурност принадлежеше към Посветените!

Тази мисъл ѝ подежда като балсам. Много неща бе чувала за Дънкан от Максвел, но сред тях нямаше и намек, че може да е Посветен.

Който и да е бил някога странникът, наречен от нея Дънкан, какъвто и да е бил, сега той беше различен човек. Ударът на мълнията го бе откъснал от миналото му и от Познанието, което е притежавал.

Амбър сбърчи чело, търсейки думи да обясни връзката си с Касандра, Ерик и неколцината други Посветени, които бе виждала. Не искаше Дънкан да гледа на нея със страх или предубеждение като някои хора от простолудията.

— Много от Посветените са свързани с кръвно родство, но не всички — бавно поде тя. — Това е нещо като учение, като школа, ала не всички, които се опитват да се научат, успяват.

— Като хрътките, конете и рицарите — измърмори Дънкан.

Амбър го погледна объркано.

— Някои винаги са по-добри от другите — простиичко обясни той. — А малцина, наистина малцина, са много над всички останали.

— Да — кимна тя, довольна, че я е разбрал. — Тези, които не могат да бъдат обучени наричат останалите, можещите, или прокълнати, или благословени. Обикновено първото.

Дънкан се усмихна горчиво.

— Но ние не сме нито едното, нито другото — добави Амбър. — Ние просто сме такива, каквито бог ни е създал. Различни.

— Да. Срещал съм такива хора. Различни.

Дясната му ръка се сви несъзнателно, сякаш за да стисне дръжката на меч. Жестът беше напълно естествен, сякаш бе част от самата му природа — като дишането. Той дори не го забеляза.

Амбър обаче забеляза.

И си припомни всичко, което бе чувала за Шотландския дук — война, побеждаван в битка само веднъж, и то от омразния нормански

завоевател Доминик льо Сабр. В замяна на живота си Дънкан се бе заклекъл във вярност на своя враг.

Говореше се, че Доминик го е победил с помощта на своята друидска съпруга вещица.

Припомни си и лицето, което бе съзряла в съзнанието на Дънкан през плътното було на забравата — коса от пламък и очи с необичаен зелен цвят.

Друидски очи.

Мили боже, възможно ли е да е Доминик льо Сабр, заклетият враг на Ерик?

Амбър се взря в очите на Дънкан и се помъчи да ги определи като сиви, но не можеше. По-скоро зелени. Или сини. Или кафяви. Но не и сиви.

От устните ѝ се отрони дълга въздишка. Молеше се да не се заблуждава.

— Къде си срещал тези мъже? — попита тя. — Или бяха жени?

Дънкан отвори уста, но от нея не излезе и звук. За пореден път се убеждаваше, че не помни нищо.

— Не знам — каза намръщено той. — Но знам, че съм ги срещал.

Амбър отиде до него и постави длан върху свитата му дясна ръка.

— Как се казваха? — попита тихо тя.

Вместо отговор последва мълчание, придружено с яростна ругатня.

Амбър усещаше и гнева, и отчаянието му. Но не виждаше никакви лица, никакви имена, нищо, способно да извика спомени.

— Приятели ли бяха или врагове?

— И двете — прегракнало отвърна Дънкан. — Но не... не съвсем. Ръката му се сви в тежък юмрук. Амбър се опита нежно да разтвори стиснатите му пръсти. Но той се отскубна от нея, стовари юмрука върху бедрото си и изръмжа:

— Проклятие! Що за нищожество съм станал! Да не мога да си спомня ни приятел, ни враг, ни свещени клетви!

Пареща болка прониза Амбър. Болка, която бе и негова, и нейна.

— Полагал ли си някога такива клетви? — попита едва чуто тя.

— Не знам! — почти изкрещя Дънкан.

— Успокой се, войно мой — промълви Амбър и го погали по косата и лицето, както бе правила безброй пъти в часовете, прекарани от него в прегръдките на странния, безпаметен сън.

Допирът ѝ го накара да трепне. Сетне той се взря в тревожните ѝ златисти очи, изпъшка и разтвори юмрци, оставяйки се на нежните ѝ ласки.

— Спи, Дънкан. Усещам изтощението ти.

— Не — мрачно каза Дънкан.

— Трябва да си дадеш възможност да оздравееш.

— Не искам да се връщам в онзи черен мрак.

— Няма.

— А ако се върна?

— Аз ще те призова отново.

— Защо? — попита той. — Какво съм аз за теб?

Амбър се поколеба за миг, сетне на устните ѝ се появи странна, горчива усмивка. Предсказанието на Касандра отекна в главата ѝ като далечен гръм.

„Ще дойде той при теб, обгърнат в мрачни сенки.“

И той беше дошъл.

Докоснала бе мъж без име и той бе откраднал сърцето ѝ.

Не знаеше дали би могла да стори нещо, за да промени съдбата така, че от безразсъдната ѝ постъпка да се роди и живот, не само смърт. Знаеше само едно, но го знаеше с абсолютна увереност, по-голяма и от увереността ѝ, че слънцето изгрява всяка сутрин.

— Каквото и да стане — промълви тихо тя, — аз ще те пазя с всички сили. Ние сме... свързани.

Дънкан присви очи, осъзнал, че Амбър току-що му бе дала обет, който за нея бе обвързващ досущ като рицарска клетва. Решимостта ѝ да го брани на всяка цена от мрака, погълнал паметта му, го изпълни с внезапно спокойствие и го накара да се усмихне.

Тя бе толкова крехка и нежна — като шепа слънчева светлина, като дъхав бриз, като сладостна топлина.

— Да не би да си новата безмилостна Бодицея^[1], която води мъжете в битки? — пошегува се той.

Амбър се усмихна лекичко и поклати глава.

— Дори не съм хващала меч. Изглеждат ми огромни, груби неща.

— Феите не размахват мечове. Те имат други оръжия.

— Но аз не съм фея.

— Щом казваш. — Усмихнат, Дънкан плъзна ръка по дългите ѝ, разпуснати коси. — Трябва да свикна с мисълта, че ти си моя, а аз — твой... — промърмори той.

Беше я разбрал погрешно, но Амбър не го поправи, защото сега допирът му беше някак странно различен и разпалваше в тялото ѝ вълшебни, скрити огънове.

— Само ако ти го искаш — прошепна тя.

— Как съм могъл да забравя красиво, ефирно създание като теб?

— Не съм красива — възпротиви се Амбър.

— За мен си красива като зора след дълга зимна нощ.

И гласът, и погледът, и ласките му бяха напълно искрени. Той не ѝ правеше комплимент. Беше казал самата истина.

Когато палецът му се плъзна по извивката на полуразтворените ѝ устни, Амбър потръпна. Дънкан усети това и се усмихна, въпреки главоболието, върнало се с нова сила при разпалването на кръвта му. Усмивката му беше откровено мъжка, откровено триумфална, сякаш бе получил отговор на въпрос, който не бе посмял да зададе.

Другата му ръка се провря дълбоко в косите ѝ, едновременно галеща и оковаваща. Странни усещания запламтяха в тялото на Амбър. Преди да успее да ги определи обаче, тя се озова върху гърдите на Дънкан, устните му се впиха в нейните, а езикът му се плъзна между тях.

Обзе я истински хаос от чувства, но над всички надделя изненадата и Амбър инстинктивно се отдръпна в опит да се освободи от здравата му прегръдка.

В първия момент Дънкан я притисна още по-силно. После бавно и неохотно разхлаби хватката си и откъсна устни от нея, но само толкова, колкото да може да говори.

— Ти каза, че си моя.

— Казах, че сме свързани.

— Да, мила. Точно това имах предвид. Свързване.

— Искях да кажа... исках да...

— Да?

Преди Амбър да успее да отговори, от пътеката пред къщата долетя възбуденият лай на глутница ловни хрътки. Нямаше нужда да

поглежда навън, за да разбере кой е. Ерик беше дошъл да провери състоянието на непознатия, когото бе оставил на грижите ѝ.

И щеше да се вбеси, щом видеше, че е пренебрегнала заповедта му и е развързала мъжа, който нямаше име.

[1] Бодицея I в. от н.е. — легендарна кралица на бритите, предводителка на въстание срещу римската власт, при което били избити около 70 000 римляни. — бел.прев. ↑

3

Дънкан се надигна рязко от леглото и изпъшка — болката го бе ударила в челото като чук.

— Лягай обратно — припряно каза Амбър. — Това е Ерик.

Очите му се присвиха недоверчиво, но той все пак се подчини и се предаде на нежните ѝ ръце, които го притискаха здраво към леглото.

Яростният лай и уплашените гъши крясъци, които долетяха откъм двора, подсказаха на Амбър, че хрътките на Ерик са открили птичарника ѝ. В мига, в който тя отвори входната врата, кучкарят изсвири с рога си, за да усмири възбудените животни.

Най-младата, още необучена хрътка обаче не се подчини. Току-що беше съзряла един гъсок и доволна, че е открила лесна плячка, се спусна към него с победоносно ръмжене. Гъсокът изпъна дългата си шия, вирна глава, разпери крале и изсъска заплашително.

Но кучето продължаваше да се приближава.

— Ерик — извика Амбър, — спри го!

— Нека се научи.

— Но...

Дългокраката, рунтава хрътка се хвърли към гъсока. Той замахна светкавично с дясното си крило и кучето отхвъркна назад. Скимтейки от болка и изненада, то се надигна на крака и бързешком се върна при глутницата с подвита опашка.

Ерик се изсмя толкова гръмко, че уплаши сокола, кацнал на закрепената към седлото му пръчка. Сребърните звънчета, окачени на каишката му, зазвъняха стреснато. Соколът разпери изящните си криле и нададе остър, пронизителен писък.

В отговор Ерик изсвири също толкова пронизително. Птицата тутакси вдигна глава и отново изписка. Но този път писъкът беше различен, различен бе и отговорът на Ерик.

Соколът прибра крилете си и притихна.

Балетите и рицарите, които съпровождаха Ерик, се спогледаха крадешком. Необичайната му способност да се разбира с дивите

животни и птици неизменно предизвикваше изумление и подозрения. Макар че никой не се осмеляваше да го нарече открито магьосник, много хора тайно го смятаха за такъв.

— Кротко, красавице — нежно каза Ерик и погали птицата с голата си ръка. На другата имаше дебела кожена ръкавица, за да предпазва китката му от ноктите на сокола по време на лов.

— Роби — обърна се Ерик към кучкаря, — отведи хрътките и хората ми в гората. Нарушавате спокойствието на Амбър.

Амбър понечи да се възпротиви, но един поглед от Ерик я накара да замълчи. Без да каже и дума, тя изчака шумното изтегляне на кучетата, конете и хората обратно към гората.

— Как е непознатият? — попита без предисловия Ерик.

— По-добре от твоята хрътка.

— Може би следващия път Непослушко ще се подчини на командата на Роби.

— Съмнявам се. Младите, незрели мъжки същества като него притежават много хъс, но малко ум.

— Щях да се обидя, ако не бях голям и зрял мъж — каза той.

Амбър ококори очи.

— Нима? Откога, милорд?

Усмивката на хубавото му лице светна и угасна за миг. Без да каже нищо, той зачака вести за големия и зрял мъж, който лежеше в леглото ѝ.

— Той се пробуди — каза тя.

Дясната ръка на Ерик хвана държката на меча, с който не се разделяше никога.

— Как се казва? — попита той.

— Не си спомня.

— Какво?

— Не си спомня никакви имена от миналото си, дори своето собствено.

— Хитра лисица — отбеляза Ерик. — Знае, че е в ръцете на врага си и...

— Не — прекъсна го Амбър. — Той изобщо не знае дали е норманец или саксонец, дали е слуга или господар.

— Да не е омагьосан?

Амбър поклати глава. Тежестта и блясъкът на кичурите, които се спуснаха по раменете и пред лицето ѝ ѝ напомниха, че още не е успяла да сплете както трябва косите си. Тя тръсна раздразнено глава, вдигна качулката на пелерината, за да ги скрие и каза:

— Не открих нищо подобно.

— Какво друго почувства?

— Смелост. Сила. Чест. Щедрост.

Ерик вдигна вежди.

— Светец — сухо обобщи той. — Каква изненада.

Амбър си спомни твърде непривичното за един светец желание на Дънкан да я притежава и по високите ѝ скули изби ярка руменина.

— Имаше и объркване, и болка, и страх — рязко каза тя.

— Ах, тогава значи е човек. Какво разочарование.

— Ти си истински дявол, Ерик, син на Робърт от Севера!

Ерик се усмихна.

— Благодаря. Приятно е поне някой да оценява характера ми.

Амбър се помъчи да сдържи смеха си, но не успя.

— Какво друго? — попита той.

Веселието ѝ се стопи.

— Нищо.

— Какво?

— Нищо.

Соколът разпери криле, доловил безпогрешно раздразнението на господаря си.

— Защо е дошъл в Спорните земи? — попита строго Ерик.

— Не си спомня.

— Накъде се е запътил?

— Не знае.

— Дължи ли вярност на някой господар, или е свободен рицар?

— Не знае.

— По дяволите! — изсъска Ерик. — Малоумен ли е?

— Не! Просто не помни нищо.

— Ти докосна ли го, за да провериш дали казва истината?

Амбър си пое дълбоко дъх и кимна.

— Какво почувства?

— Когато се мъчи да си спомни нещо, чувствам объркване. Ако продължи да се опитва, блесва ослепителна светлина и остра болка...

— Като мълния?

— Би могло да се каже — каза тя.

Очите на Ерик се присвиха и се превърнаха в две тесни кехлибарени цепки.

— Какво има? — попита той след миг мълчание. — Никога досега не си била толкова неуверена.

— Никога досега не си ми водил мъж, намерен в безсъзнание в Каменния пръстен.

— Това укор ли е?

Амбър въздъхна.

— Извинявай. Откакто го доведе, почти не съм спала. Беше ми много трудно да го върна от мрака.

— Да. Виждам това по сенките под очите ти.

Тя се усмихна отпаднало.

— Амбър, какъв е той? Приятел или враг?

Точно от този въпрос се бе страхувала.

— Приятел — прошепна Амбър. Но честността и привързаността ѝ към Ерик я принудиха да добави: — Поне докато възвърне паметта си. Тогава ще стане отново това, което е бил преди да го доведеш при мен. Приятел, враг или свободен рицар, необвързан с никого.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш за него?

— Той не е престъпник, нито звяр, който яде себеподобните си. Беше мил с мен, въпреки страха си.

Ерик изръмжа.

— Но?

— Но ако паметта му се върне, възможно е вече да не се смята за наш приятел. А може и да се окаже някой отдавна изчезнал братовчед и да се зарадва, че най-после си е у дома. Той и само той ще каже.

— Ако си възвърне паметта...

Ерик мълчаливо погали лъскавия гръб на сокола, обмисляйки думите ѝ. Не можеше да се отърве от натрапчивото чувство на безпокойство. Нещо не беше наред. Знаеше го. Само че не знаеше какво точно.

— Ще си я възвърне ли? — попита той.

— Не знам.

— Помъчи се да отгатнеш.

Амбър потръпна. Не искаше да мисли какво би станало, ако паметта на Дънкан се върне. Ако се окажеше любим и враг в едно...

Това щеше да я съсине.

Не искаше да мисли и за обратната възможност. Не възвърнеше ли паметта си, Дънкан нямаше да намери покой, щеше да обезумее от напразни опити да си спомни незапомнени имена и неизпълнени обети, щеше да се измъчва, че е станал клетвопрестъпник.

Това щеше да го съсине.

Сърцето ѝ се вледени. Не можеше да причини такава болка и такава безчестие дори на враг, нито на мъжа, който бе откраднал сърцето ѝ с едно докосване, с една усмивка, с една целувка.

— Аз... — Гласът ѝ се прекърши.

— Да, малката ми? — попита Ерик, обезпокоен от странния ѝ златист поглед.

— Не знам — каза тя с треперещ глас. — Може да ни сполетят толкова много злини. И толкова малко добро.

Живот честит може да се роди, ала и смърт ще долети.

— Май е най-добре да отведе непознатия в Стоун Ринг — каза Ерик.

— Не.

— Защо?

— На шията му има свещен кехлибар. Той е мой.

Непоколебимостта в гласа ѝ едновременно изненада и разтревожи Ерик.

— Ами ако си възвърне паметта? — попита той.

— Какво от това?

— Може да се окаже опасен.

— Щом такава е божията воля...

Гняв пламна в гърдите на Ерик. Соколът изпищя, а конят му захапа юздата и подскочи неспокойно. Ерик укроти жребеца и успокои птицата, без нито за миг да откъсва поглед от немигващите очи на Амбър.

— Не те разбирам — каза той. — Ще изпратя валетите си да вземат този мъж веднага щом свърши ловът.

Амбър рязко вдигна глава.

— Както желаете, господарю.

— Проклятие, да не си обладана от духове? Просто се опитвам да те предпазя от един мъж без име.

— Той има име.

— Ти ми каза, че не си спомня името си.

— Така е — отвърна тя. — Аз му дадох име.

— Какво име?

— Дънкан.

Ерик отвори уста, сетне я затвори толкова рязко, че зъбите му изтракаха.

— Защо точно Дънкан?

— Трябваше да го кръстя някак. „Тъмен воин“ му приляга.

— Дънкан — каза с равен глас Ерик.

В далечината се чу рог — хрътките бяха пуснати да подгонят птиците, да ги подплашат и да ги накарат да излетят в небето, където щяха да ги погнат соколите на рицарите. Чул призива на ловния рог, соколът на седлото на Ерик изписка разочаровано.

Писък на друг сокол чучулигар отекна високо над главите им. Ерик вдигна очи и се взря в ясното небе с поглед, хищен като поглед на ловджийски сокол.

Малката, свирепа птица се спусна като мълния надолу, развявайки след себе си сребърните каишки, които блестяха на слънчевата светлина. След няколко мига соколът и жертвата му изчезнаха зад едно скалистو възвишение, но Ерик и за миг не се съмняваше кой е излязъл победител.

— Касандра ще се сдобие с вкусна яребица още преди аз да съм хванал и една дива патица — отбеляза той. — Дева Мариан лети с обичайната си смъртоносна грация.

Амбър затвори очи и въздъхна скришом, довольна, че Ерик се е отклонил от неудобната тема за странника, когото беше нарекла Дънкан.

— Касандра ще дойде при теб за вечеря — каза той. — Аз също. Бъди тук. Погрижи се мъжът, когото наричаш Дънкан, също да е тук.

Амбър впери поглед в студените, топазени очи на вълка, който живееше спотаен в нейния приятел от детинство, и вирна брадичка. Отвърщайки на погледа му с присвити очи, не по-малко студени от неговите, тя кимна.

— Слушам, господарю.

Усмивката на Ерик проблясна за миг под тъмнотлатистата му брада.

— Имаш ли още от пушения елен?

Амбър кимна.

— Добре — каза той. — Защото ще бъда гладен.

— Ти винаги си гладен.

Ерик се разсмя, пое сокола на китката си, пришпори жребеца и препусна в галоп към гората. Озарена от слънчевата светлина, косата му приличаше на златен огън, а конят му — на сива буря.

Амбър остана загледана след тях, докато не се скриха от очите ѝ. Когато понечи да се върне в къщата, соколът чучулигар се издигна с нов крясък към небето в търсене на втора жертва. Амбър вдигна глава и се послуша, но не чу тропот на копита. Явно Касандра, за разлика от Ерик, щеше да изчака да свърши лова, за да говори с нея.

С въздишка на облекчение тя се прибра в къщата и тихичко затвори вратата. После също толкова тихо я залости с една дебела дървена греди. Така никой нямаше да може да влезе, освен ако не насечеше вратата с брадва.

— Дънкан? — промълви Амбър. Никакъв отговор.

Страх впи остриите си нокти в сърцето ѝ. Тя се спусна към леглото и дръпна завесите на балдахина.

Дънкан лежеше обърнат на една страна, с отпуснато тяло и затворени очи. Амбър протегна ръка и докосна челото му. От устните ѝ се изтръгна въздишка на огромно облекчение. Сънят му беше дълбок, но нормален.

Контрастът между здравите, мощни очертания на раменете му и фината дантела на ленения чаршаф я накараха да се усмихне. Тя нежно отмахна косата от челото му, наслаждавайки се на топлата му, гладка кожа.

Дънкан се размърда, но не за да се обърне, а за да се премести по-близо до нея, примамен от допира ѝ. Ръката му намери нейната, обгърна я и я задържа до челото му. Амбър понечи да се отдръпне, но той я притисна по-силно.

— Не — прошепна тя, усетила, че започва да се събужда, и го погали по бузата с другата си ръка. — Спи. Дънкан. Оздравявай.

Дънкан потъна отново в сън, но не пусна ръката ѝ. Амбър изрита обувките от нозете си и приседна на ръба на леглото, опитвайки се да

се пребори с изтощението от последните дни и нощи.

Не можеше да спи, не още. Трябваше да мисли, да търси, да намери онази едничка нишка в оплетените им съдби — нейната и на Дънкан, — която може да ги поведе към честит живот, вместо към преждевременна смърт.

Всичко е в неговата памет. Или в безпаметството му.

Всичко е в предсказанието.

Да. Предсказанието. Трябва да се погрижа нищо повече от думите му да не се сбъдне. Боя се, че сърцето ми вече е отнето, но тялото и ума ми не са.

Нещата трябва да останат такива. Не бива да го докосвам.

Но при самата мисъл дълбоко у нея се надигна мълчалив вик на протест. Докосването до Дънкан бе най-върховното удоволствие, изпитвано от нея, Недокосването.

Той е забранен за мен.

Не. Между нас е забранено само докосването на влюбените. Само така тялото ми ще си остане каквото е.

Недокоснато.

И предсказанието няма да се сбъдне.

Умората най-после превзе Амбър. Клепачите ѝ се затвориха, тялото ѝ се отпусна назад. Беше заспала още преди главата ѝ да докосне възглавницата. Почувствал тялото ѝ до себе си, Дънкан се размърда, прегърна я и потъна отново в оздравителен сън.

Сгушена в люлката на тези забранени за нея обятия, Амбър се потопи в дълбините на най-спокойния и блажен сън в живота си.

Събуди се чак когато в здрача навън отекна напевен вълчи вой. Първото, което усети, бе необичаен покой. Второто — странна топлина, която я обгръщаше като слънце. А третото — голото тяло на Дънкан, притиснато към нейното, и дясната му ръка, обхванала гърдта ѝ.

Непознат огън запламтя в тялото ѝ. По лицето ѝ плъзна гореща червенина. Тя понечи да се измъкне от прегръдката на Дънкан, но той измърмори нещо насън и я притисна още по-плътнo към себе си. Сладостното усещане, обзело цялото ѝ същество, я накара да изстене тихичко от удоволствие.

Не! Точно това е докосването, което ни е забранено!

Божичко, но защо е толкова прекрасно?

Вълкът се обади отново, призовавайки събратята си на лов.

Амбър въздъхна и предпазливо се измъкна от леглото. Когато видя, че Дънкан се разбужда, тя побърза да го приспи с нежни милувки и тихи слова. Скоро той отново се отпусна и задиша равномерно и спокойно.

Амбър с облекчение се отдалечи от леглото. Трябваше да говори с Ерик и Касандра насаме. Така щеше да е много по-безопасно за Дънкан.

Тя наметна на раменете си мантия от зелена вълна и я закопча с голяма сребърна тока с форма на полумесец. Токата беше изпъстрена с древни руни, които придаваха на кованото сребро едновременно изящество и тежест. Когато Амбър отмести дървената греда от вратата и пристъпи навън, полумесецът засия в здрача, сякаш бе направен точно за това — да събира светлина и да озарява тъмните нощи.

Едва беше затворила вратата зад гърба си, когато по пътеката откъм гората се зададе Касандра. Идваше пеша, облечена в обичайната си алена рокля, украсена по ръбовете със сини и зелени шевици. В мрака обаче дрехата ѝ изглеждаше почти черна.

Светлата ѝ, почти безцветна коса, беше сплетена и прибрана под тънка червена кърпа. Самата кърпа бе пристегната около главата ѝ с венче от усукани сребърни нишки. Роклята ѝ имаше дълги, широко разкроени ръкави.

Въпреки че също като Амбър нямаше семейство, Касандра изглеждаше досущ като знатна лейди. По-стара и по-мъдра, тя бе отгледала Амбър като своя собствена дъщеря. Но сега не направи и опит да прегърне детето, което бе отхранила. Беше дошла в къщата като пратеничка на Стоун Ринг, а не като приятелка и учителка на Амбър.

Амбър усети, че кожата ѝ настръхва от безпокойство.

— Къде е Ерик? — попита тя, като се огледа.

— Помолих го да дойде малко по-късно, за да се видя с теб.

Амбър се усмихна, макар че изобщо не ѝ беше до смях.

— Успешен ли беше денят за Дева Мариан? — поинтересува се тя.

— Много. А за теб?

— Аз не ходих на лов.

— Имах предвид задачата ти да научиш нещо повече за мъжа, когото Ерик е намерил в Каменния пръстен — меко каза Касандра.

Пронзвацият ѝ сив поглед се взря изпитателно в младата жена. Амбър трябваше да положи неимоверни усилия, за да не трепне и да не избъбри, заеквайки, първото, което ѝ мине през ума. Понякога мълчанието на Касандра можеше да бъде по-смущаващо и от предсказанията ѝ.

— Не се е пробуждал от сутринта — каза тя, — а тогава се събуди само за няколко минути.

— Какви бяха първите му думи, когато се събуди?

Амбър сбърчи вежди в опит да си припомни.

— Попита ме коя съм — отвърна тя след малко.

— На какъв език?

— На нашия.

— С акцент?

— Без.

— Продължавай.

Амбър се чувстваше като ученичка, която не си е научила урока. Не знаеше отговорите на въпросите, а и да ги знаеше, се боеше да ги произнесе.

— Попита дали е пленен — каза тя.

— Така ли? Странен въпрос от устата на един приятел.

— Съвсем не е странен — отвърна Амбър. — Ерик беше завързал ръцете и краката му за леглото.

— М-мм — бе единствената реакция на Касандра.

Амбър не каза нищо повече.

— Не си много щедра на думи — отбеляза възрастната жена.

— Следвам твоите напътствия, Посветена — отговори смирено Амбър.

— Защо си толкова сдържана?

— Защо ме разпитваш, като че съм непознат, заловен да шпионира в крепостта?

Касандра въздъхна и ѝ протегна ръка.

— Ела — каза тя. — Нека се поразходим в този час, в който не е нито ден, нито нощ.

Амбър се ококори. Касандра рядко посягаше да докосне някого, особено пък нея, на която докосването винаги причиняваше

дискомфорт, а често и болка.

С изключение на докосването на странника. То ѝ причиняваше неземна наслада.

— Касандра? — прошепна тя. — Защо?

— Изглеждаш ми уплашена, дъще. Докосни ме и ще разбереш, че аз не съм сред враговете ти.

Амбър колебливо допря пръсти до ръката на другата жена. Както винаги от нея струеше дълбока обич и мъдър, остър ум.

— Искам само да бъдеш щастлива, Амбър.

Искреността в думите ѝ потече към Амбър като бистра, сияйна река.

Момичето се усмихна горчиво и отпусна ръка. Съмняваше се дали Касандра знае какво щастие ѝ носеше допира до Дънкан.

А дори да знаеше, едва ли щеше да пожелае на своята възпитаница такова щастие.

Когато мъдрата жена се обърна и бавно се отправи към обляната в лунна светлина морава зад къщата, Амбър я последва и тръгна до нея.

— Разкажи ми за мъжа, когото си решила да наричаш Дънкан — каза Касандра.

Думите ѝ бяха меки като самия здрач, но зад тях се криеше строга заповед.

— Какъвто и да е бил, преди да се появи в Каменния пръстен — отвърна Амбър — в момента не знае нищо.

— А ти какво знаеш за него?

— По тялото му има следи от битки.

— Тъмен воин...

— Да — прошепна Амбър. — Дънкан.

— Значи навярно е жесток.

— Не.

— Откъде си толкова сигурна? Един вързан мъж не може да стори нищо повече от това да се опита да се освободи — било със сила, било с хитрост.

— Аз срязах въжетата.

Касандра нададе тихо възклицание и се прекръсти.

— Защо?

— Знаех, че няма да ми стори нищо лошо.

— Откъде? — Още докато задаваше въпроса, Касандра се досети за отговора и го зачака със страх.

— Както обикновено. Докоснах го.

Сплела ръце, Касандра се олюля като върба, подухната от вятър.

— Когато той дойде при теб — попита тя с напрегнат глас, — вечер ли беше?

— Да — отвърна Амбър.

„Ще дойде той при теб, обгърнат в мрачни сенки.“

— Полудяла ли си? — извика Касандра ужасено. — Да не би да си забравила? Затуй бъди като слънцето, скрито в кехлибара — недокосвана и недокосваща. Забранена.

— Ерик поиска да докосна непознатия.

— Трябваше да откажеш.

— Отказах. Но тогава Ерик изтъкна, че не съществува човек на неговата възраст, който да няма име. Затова предсказанието няма да...

— Не се опитвай да учиш един сокол да лети — сърдито я прекъсна Касандра. — Знаеше ли мъжът името си, когато се пробуди?

— Не, но това може да се промени всеки момент.

— Пресвета Богородице, отгледала съм една безразсъдна глупачка!

Амбър искаше да се защити, но не можа да измисли какво да каже. Когато не беше до Дънкан, безразсъдството на поведението ѝ я ужасяваше.

Ала беше ли до него, всякакво друго поведение бе невъзможно.

Двете жени се обърнаха като по команда, за да се върнат в къщата. И като по команда се заковаха на място.

На няколко крачки пред тях стоеше Ерик.

— Гордееш ли се с постъпката си? — кисело го попита Касандра.

— Добра вечер и на теб — каза той. — Какво съм сторил, та да бъда тъй жестоко пронизан от острия език на една Посветена?

— Амбър е докоснала мъж без име, който е дошъл при нея обгърнат в мрачни сенки. Донесен, би трябвало да добавя, от един млад титан, в чиято глава има толкова мозък, колкото има и у една каменна стена!

— А какво трябваше да направя? Да го изкормя като пъстърва за осоляване?

— Можеше да изчакаш аз да...

— Не вие управлявате Стоун Ринг, мадам — прекъсна я хладно Ерик. — Управлявам го аз.

— За съжаление — измърмори Касандра с печална усмивка.

Ерик изсумтя сърдито.

— Уважавам мъдростта ти, Касандра, но вече не съм твой ученик, та да ми даваш нареждания като на валет.

— Така е. И така трябва да бъде.

— Поне по този въпрос сме на едно мнение — каза Ерик, после добави с усмивка. — Тъй като е невъзможно да върнем назад вече стореното, какво предлагаш да правим оттук насетне?

— Да се опитаме да наклоним везните на съдбата така, че да донесе живот вместо смърт.

Той сви рамене.

— Смъртта винаги следва живота. Това е напълно естествено.

— Напълно естествено е моите предсказания да се сбъдват.

— И така да е, в случая не са изпълнени всички части на предсказанието — изтъкна Ерик.

— Той е дошъл при нея, обгър...

— Да, да — прекъсна я нетърпеливо той. — Но нито сърцето, нито тялото и душата ѝ са негови.

— Не знам за душата и тялото — тросна се Касандра, — но сърцето ѝ вече му принадлежи.

Ерик стрелна Амбър с изненадан поглед.

— Вярно ли е?

— Аз разбирам трите части на предсказанието по-добре от всеки друг — каза Амбър. — Нито една от тях не се е сбъднала.

— Може би все пак ще трябва да го изкормя като съомга — промърмори Ерик.

— Внимавай да не излезе, че така подписваш собствената си смъртна присъда — предупреди го Амбър със спокойствие, каквото далеч не изпитваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти трябва да отидеш на север, за да браниш Уинтърланс от викингските набези. Но ако не си тук, братовчедите ти ще завземат Стоун Ринг.

Ерик погледна Касандра.

— И без моите предсказания знаеш амбициите на своите братовчеди — сухо каза гадателката. — Бяха толкова сигурни, че лейди Ема ще умре, без да остави наследник на Робърт, че още преди смъртта ѝ започнаха да се бият помежду си за властта над Стоун Ринг, Сий Хоум, Уинтърланс и останалите владения на Робърт.

Без да каже и дума, Ерик отмести очи към Амбър.

— Дънкан се смята за могъщ воин — обясни му тя. — Може да ти бъде много полезен.

Погледът ѝ следеше изпитателно лицето му изпод притворените ѝ клепки. Питаше се дали наистина се вслушва в думите ѝ или просто се преструва, ала без да го докосне нямаше как да разбере със сигурност. На лунната светлина очите му трепкаха със забулен блясък като очи на вълк.

— Продължавай — каза той.

— Дай му време да оздравее. Ако паметта му не се върне, той ще ти даде обет за вяност и подчинение.

— Значи според теб той е саксонски или шотландски свободен рицар, който си търси могъщ господар?

— Доста такива рицари се присъединяват към теб.

— Така е — измърмори Ерик.

Касандра понечи отново да се възпротиви, но той я изпревари и се обърна към Амбър.

— Ще ти дам две седмици, докато проуча миналото на непознатия. Но само ако ми отговориш на един въпрос.

Амбър зачака въпроса със затаен дъх.

— Защо толкова се безпокоиш за съдбата на мъжа, когото си нарекла Дънкан? — попита Ерик.

Гласът му бе спокоен, но в очите му имаше опасен блясък.

— Когато докоснах Дънкан... — Думите замряха в гърлото ѝ.

Ерик мълчеше и чакаше.

Под прикритието на дългите свободни ръкави Амбър стисна юмруци. Опитваше се да намери начин да му обясни, че според нея в ръцете му е попаднал един от най-добрите воители, раждани някога.

— Дънкан няма спомени — каза бавно тя, — ала съм готова да се закълна, че с меч в ръка той е един от най-великите воители в света — Достоеен да се мери дори с теб, Ерик, когото хората наричат не само Магьосника, но и Непобедения.

Касандра и Ерик се спогледаха многозначително.

— С Дънкан на своя страна ти би могъл да отстояваш властта си над земите на лорд Робърт дори ако викингите, норманците и братовчедите ти се съюзят срещу теб — заяви уверено Амбър.

— Може би — каза Ерик. — Но се боя, че твоят велик тъмен воин е от хората на Доминик льо Сабр или на Шотландския дук.

— Може и да си прав. Но не и ако паметта на Дънкан не се върне. — Амбър си пое дълбоко дъх. — Тогава той ще бъде твой.

Възцари се тишина, в която Касандра и Ерик обмисляха внимателно предложението й.

— Колко си безжалостна, малката ми — каза накрая Ерик като се ухили. — От теб би излязъл чудесен ловджийски сокол.

И той се засмя.

Касандра обаче не се засмя.

— Сигурна ли си, че Дънкан няма да си върне паметта?

— Не — отвърна Амбър.

— А ако си я върне?

— Ще разберем дали е приятел или враг. Ако се окаже приятел, Ерик ще разполага с безценен съюзник. Струва си да се рискува, нали?

— А ако се окаже враг? — попита Ерик.

— Поне няма да ти тежи на съвестта, че си постъпил като страхливец, убивайки един беззащитен човек, поразен от мълния.

Ерик се обърна към Касандра.

— Мадам?

— Това не ми харесва.

— Защо?

— Предсказанието — лаконично отговори тя.

— Ти какво би ме посъветвала да направя? — попита той.

— Да отнесеш непознатия в гората и да го оставиш някъде гол, както си го открил, за да намери сам пътя си.

— Не! — възкликна Амбър, преди да успее да се сдържи.

— Защо? — попита Касандра.

— Той е мой.

Яростта в тихия й глас сепна останалите. Ерик извърна очи към Касандра. Тя гледаше Амбър така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Кажи ми нещо — предпазливо каза възрастната жена. — Какво почувства, когато го докосна за пръв път?

— Изгрев — прошепна Амбър.
— Какво?
— Беше като изгрев след безкрайно дълга нощ.
Касандра затвори очи и се прекръсти.
— Ще се допитам до моите рунически плочки — каза тя.
Амбър въздъхна облекчено и погледна с надежда Ерик.
— Ще чакам две седмици и нито миг повече — заяви той. — Ако дотогава се разкрие, че твоят Дънкан е неприятел...
— Да? — прошепна тя.
Ерик сви рамене.
— Ще постъпя така, както бих постъпил с всеки разбойник, който се навърта край моите крепости. Ще го обеса на първото дърво.

Дънкан се извърна, привлечен от неочаквания, тих звук. При това движение новата долна туника се уви около тялото му и очерта мускулестите му контури в бял лен, примесен с тъмни сенки. Още докато се обръщаше, дясната му ръка се стрелна към левия хълбок и пръстите му се свиха, търсейки дръжката на липсващия меч.

Когато на прага на къщата се появи Амбър, ръката му се отпусна.

— Движиш се тихо като пеперуда — каза той.

— Денят е ужасен за пеперуди. Вали като из ведро.

Амбър изтръска водата от мантията си, свали я и я окачи да съхне на една закачалка. Отдолу имаше друга мантия, която тя бе преметнала през лакът, за да я запази суха. Когато се обърна отново към Дънкан, той вече обличаше горна туника. Ръбовете на скъпата зелена вълна бяха извезани със златни, червени панделки.

— Изглеждаш като тан — каза възхитено Амбър.

— Тановете имат мечове.

Тя се усмихна, въпреки страха, който не напускаше сърцето ѝ, откакто бе говорила с Ерик преди четири дни. С всеки изминал ден Дънкан все по-недвусмислено доказваше воинското си минало, особено когато биваше изненадан.

И всеки изминал ден добавяше нова капка в морето на страха, растящ в гърдите на Амбър. Не смееше дори да си помисли какво ще стори Ерик, ако се окаже, че Дънкан е самият Шотландски дук, а не просто храбър рицар, дирещ достоен господар, комуто да служи.

„Ако се окаже неприятел... ще го обеса на първото дърво.“

— Тази туника по-удобна ли е от предишната? — попита тя с напрегнат глас.

Дънкан разпери ръце и раздвижи рамене, за да провери широчината на дрехата. И тази беше стегната, но много по-малко от първата туника, донесена му от Амбър — през нея едва бе успял да провре главата си, да не говорим, че изобщо не побра широката му гръд и здравите рамене.

— Доста по-удобна — отговори той. — Макар че при един бой едва ли ще остане здрава.

— Тук си сред приятели — бързо каза тя. — Няма нужда да се биеш.

За миг Дънкан остана безмълвен. Сетне се намръщи, сякаш търсеше в паметта си бързо отлетял спомен.

— Надявам се да си права. Само че продължавам да чувствам, че...

Амбър го гледаше напрегнато. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото.

Дънкан изруга полугласно и се отказа да рови в сенките на спомените си, които го предизвикваха и му се присмиваха, побягвайки още в мига, когато посегнеше към тях.

— Нещо не е наред — каза ядосано той. — Аз не съм на мястото си. Уверен съм в това, както съм уверен, че дишам.

— Минаха само няколко дни, откакто се свести. Трябва ти време, за да оздравееш.

— Време. Време! По дяволите, нямам време да се мотая като валет, който чака господаря му да се пробуди след разгулна нощ. Трябва...

Гласът му секна като отсечен с меч. Не знаеше какво „трябва“ да направи.

Лисица да гризеше вътрешностите му, нямаше да се чувства толкова зле.

Той удари с юмрук в дланта си и обърна гръб на Амбър. Не каза нищо повече, но яростта струеше от него като топлина от запален огън.

Когато Амбър се приближи и застана зад него, свежият ѝ аромат накара ноздрите му да потрепнат.

— Успокой се, Дънкан.

Една топла, нежна ръка погали стиснатия му юмрук. Дънкан трепна изненадано. Откакто бе откраднал от нея онази единствена целувка, Амбър много внимаваше да не го докосва. Точно както самият той внимаваше да не я докосва повече.

Казваше си, че е толкова предпазлив, защото няма как да разбере каква му е била Амбър в миналото, нито каква ще му бъде за в бъдеще. Напълно бе възможно дори да са били любовници, които дългът към различни господари е принудил да се разделят.

Но в мига, в който почувства сладостта на мимолетната ѝ ласка, той разбра истинската причина, поради която не я бе докосвал. Никоя друга жена не беше извиквала у него такъв вопъл от страст и копнеж.

Страстта Дънкан можеше да разбере — беше здрав мъж, а до него имаше младо момиче, което само с аромата си караше кръвта му да кипи. Но огненият копнеж да я прегърне и да бъде прегърнат от нея бе за него съвсем нов и неочакван — досущ като загубата на паметта.

Изненадата, с която неизменно посрещаше силата на реакцията си спрямо Амбър, го увери със сигурност, че подобна страст не е изпитвал към никоя друга жена. Точно както начинът, по който постоянно посягаше за мечата си, го караше да вярва, че е носил меч в своето незапомнено минало.

— Дънкан... — прошепна Амбър.

— Дънкан — горчиво повтори той. — Тъмен воин, така ли? Но до бедрото ми няма меч, нямам за другар студената му тежест.

— Ерик...

— Да — прекъсна я Дънкан. — Всемогъщият Ерик, който те закриля. Великият тан, който обяви, че в продължение на две седмици ще трябва да ходя невъоръжен. При все това валетът му не се отделя на повече от един хвърлей място от мен.

— Егберт Мързеливия? — възкликна Амбър. — Още ли е тук?

— Дреме под навеса. На пернатите никак не им се нрави, че трябва да делят курника с него.

— Обърни се към мен — промени темата тя. — Нека се погрижа за външния ти вид.

Дънкан бавно се подчини.

Амбър стегна няколко хлабави върви, пригладя една стърчаща гънка на туниката и му подаде красивото индигово наметало, което беше донесла в дъжда от крепостта Стоун Ринг.

— За теб е — каза тя.

Дънкан сведе поглед към златистите очи, които бяха вперени в него с нескрито желание да му помогнат.

— Твърде добра си с един мъж без име, без минало и без бъдеще — каза замислено той.

— Вече неведнъж и дважд говорихме за това, и все напразно. Освен ако... не си си спомнил нещо повече?

— Не, поне не това, което имаш предвид. Никакви имена. Никакви лица. Никакви събития. Никакви клетви. И все пак чувствам... чувствам, че ме очаква нещо едновременно велико и опасно, нещо, което е току пред мен, но постоянно ми убягва.

Амбър отново положи изящната си длан върху юмрука му. Но и този път не долови от миналото му да изникват спомени, не почувства съгъстяване на сенките, които се въртяха, избледняваха и се възраждаха с шеметна скорост, предизвикателни и натрапчиви. Всичко беше както преди.

Особено чувственият копнеж по нея, който пронизваше цялото му същество тъй дълбоко, както сенките от изгубената му памет.

Усещането за желанието, което изпитваше към нея, разпали в тялото ѝ странна топлина. Имаше чувството, че дълбоко у нея тлее невидим огън, очакващ искрата на това желание, за да се разгори с буен пламък.

Каза си, че трябва да отмести ръка и никога повече да не се доближава до Дънкан, но ръката и остана неподвижна, допряна до неговата. Този допир ѝ носеше някаква нежна, сладостна омая. И щастие, което би трябвало да я ужасява, но вместо това я примамваше все по-силно.

— Животът е едновременно велик и опасен — каза тя с тих глас.

— Нима? Не помня.

Едва сдържаните му чувства шибнаха Амбър като камшик — кипяща смесица от отчаяние, гняв и нетърпение.

С усилие на волята, което ѝ причини истинска болка, тя овладя порива да вплете пръсти в косата му и да го притисне в прегръдките си, докато насладата от ласките ѝ не надмогне всички други чувства. Не можеше обаче да си забрани да го докосва лекичко.

Съвсем лекичко.

Само да прокара върха на пръста си по сбраната в юмрука му сила.

— Толко зле ли се чувстваш тук? — прошепна тъжно тя.

Дънкан погледна сведената ѝ глава и осъзна, че тя не е сторила нищо, с което да си заслужи гнева му, че тъкмо обратно — заслужава единствено благодарност. Юмрукът му бавно се разтвори. Ръката му също толкова бавно улови дясната ѝ ръка. При допира тялото ѝ потръпна едва доловимо.

— Не се страхувай, златна фейо. Няма да ти сторя зло.

— Знам.

Очите ѝ отразяваха увереността, прозвучала в гласа ѝ. Дънкан бе твърде доволен от доверието ѝ в него, за да се сети да попита откъде е толкова сигурна. Вместо това поднесе ръката ѝ към устните си.

Дъхът излетя от устните ѝ със звук, който накара сърцето му да забие трескаво. Намерението му бе просто да целуне ръката ѝ, но реакцията ѝ беше неустойимо изкушение. Той обърна ръката ѝ и я обгърна в дланта си, а устните му намериха пулса на китката ѝ и го обходиха бавно.

Когато устните му се разтвориха и върхът на езика му се плъзна по тъничката синя вена, сърцето на Амбър запулсира под нежната му ласка. Желание разтърси тялото на Дънкан като гръм от невидима буря.

Но допирът му остана все така нежен. Прекрасно си спомняше как тя се бе отдръпнала при опита му за по-дръзка любовна игра.

— Дънкан — прошепна Амбър, — аз...

Гласът ѝ заглъхна, прекъснат от чувственото потръпване на тялото ѝ. Докосването до Дънкан, независимо от обстоятелствата, ѝ доставяше невероятно, почти болезнено удоволствие. Да знае цялата мощ на страстта му по нея, и в същото време да бъде целувана толкова внимателно... Имаше чувството, че е обгърната от нежен, но всепоглъщащ огън.

Дънкан вдигна глава и се взря в премрежените златисти очи на момичето, което също като миналото му бе пълна тайна за него.

— Ти откликваш на ласките ми както соколът откликва на зова на своя господар — каза той с дълбок глас. — Гориш за мен и аз горя за теб. Били ли сме любовници в дните, които не помня?

Амбър възкликна тихичко, отдръпна ръката си и му обърна гръб.

— Никога не съм била твоя любовница — промълви тя едва чуто.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Но е вярно.

— По дяволите — изръмжа Дънкан. — Не мога да повярвам! Между нас има твърде силно привличане. Ти знаеш нещо за моето минало, което не ми казваш.

Тя поклати глава.

— Не ти вярвам — повтори той.
Амбър се обърна към него толкова рязко, че дрехите ѝ се развяха.
— Както искаш — ядосано каза тя. — Преди да дойдеш в Спорните земи, ти си бил принц.
Дънкан остана толкова шокиран, че не можа да каже нищо.
— Бил си земевладелец — продължи Амбър.
— Какво искаш да...
— Бил си предател — безмилостно го прекъсна тя.
Слисан, Дънкан впери безмълвно поглед в нея.
— Бил си герой — не спираше Амбър. — Бил си рицар. Или валет. Или свещеник. Или лорд. Или...
— Достатъчно — прекъсна я гневно той.
— Е?
— Какво е?
— Кое от тези неща е вярно.
— Едно от тях може да си бил?
Амбър сви очи язвително и отвърна на Дънкан.
— Какво друго освен мазоли. Нито толкова дебела глава — въпреки, че от известно време насам те гледам дали наистина е така — каза през смях.
Въпреки че му беше сърдита тя също се усмихна.
Той изохка.
— Мога да кажа много неща, но не мога да кажа кой съм. Противното е, че единствено което искам да знам никой друг не може да знае освен теб.
Минаха няколко мига, без да проронят дума.
Тя се опита да се пребори с копнежа си, да прекърши волята си и жаждата си за него.
Погали лекичко гладко избръснатата буза на Дънкан.
Тя почувства тежката загуба, която не може да се види у него както тътенът от далечен гръм да се опише.
— Ти си мой — прошепна с болка Амбър. — Мой тъмен воин.
— Погледна го с присвити, святкащи очи — опита да откриеш самия себе си ти носи само нови рани — каза тя. — Опитай се да привикнеш към живота, които имаш за момента.
— Как бих могъл? — възкликна дрезгаво Дънкан. — Ами живота, който съм оставил зад гърба си? Ами ако имам господар и

трябва да изпълня клетвата си към него? Ами ако имам господар и земя.

Амбър усети тъмен кипеж. Съпруга и наследници които предизвикаха отклик у него.

Подкосиха ѝ се краката. Мисълта, че Дънкан може да е обвързан чрез свещена клетва с друга жена, я прободеше като остър нож. Не бе съзнавала силата на този копнеж това би могло да помете неизразимата увереност, в която се криеха всичките спомени на Дънкан. Дано паметта му да не се върне. Колкото повече си мисля повече се боя да си спомни.

Враг, не приятел.

Любим.

Дънкан дойде при мен, обгърнат в мрачни сенки. И трябва да остане обгърнат в мрачни сенки.

Или да умре.

Тази мисъл бе по-непоносима дори от мисълта за живия Дънкан, обвързан с друга жена.

Соколът размахва криле и веднага се стрелна към примамката, която Дънкан въртеше с плавни, мощни движения на ръката.

— Браво — възкликна Амбър, като плесна възбудено с ръце. — Сигурно навремето често си ловувал със соколи.

Въжето, на което бе окачена примамката, трепна лекичко, сетне поднови плавноното си въртене.

Амбър тутакси съжали за думите си. През последните пет дни всячески бе отбягвала да говори за миналото на Дънкан. А паметта му още не се беше върнала, въпреки че днес бе вече деветият ден от пробуждането му.

След този единствен бърз поглед към Амбър Дънкан се съсредоточи изцяло върху примамката, зовяща хищната птица да се спусне от осеяните с облаци небеса. Малкият сокол внезапно се стрелна надолу, удари безпощадно примамката и кацна на земята до нея, за да се нахрани, разпервайки отбранително криле върху своята плячка.

Амбър побърза да призове птицата с къс истинско месо и с няколко пронизителни изсвирвания. Соколът изкрещя недоволно, но

накрая се предаде и кацна на китката ѝ.

— Не се мръщи, малка красавице — промърмори Амбър, като праметна каишките през ръкавицата си. — Ти се справи много добре.

— Толкова добре, че да заслужи един истински лов? — попита Дънкан.

Тя се усмихна.

— Изглеждаш жаден за лов — досущ като сокол.

— Наистина съм жаден за лов. Не съм свикнал да стоя затворен вкъщи единствено в компанията на една предпазлива девойка и на собствените си мисли... или на липсата на такива — добави той с ирония.

Амбър трепна.

Дънкан не проявяваше никакъв интерес към предписания от нея режим на почивка, хранене и отново почивка. Заваляха ли студентите дъждове, не ѝ бе трудно да го задържа в къщата, въпреки че и тогава той обикаляше неспирно напред назад като вълк в клетка. Ала днес, когато слънцето бе прогонило сребристите мъгли и къпеше земята в ярките си лъчи, това се беше оказало невъзможно.

— Страхувах се — каза тя.

— От какво? Не съм от лед, та да се стопя от слънцето.

— Страх ме беше от врагове.

— Кои са те? — наостри уши той.

— Спорните земи са... спорни. Обезземлени рицари, амбициозни извънбрачни деца, втори и трети синове, разбойници. Всички те бродят наоколо в търсене на плячка.

— Въпреки това отиде да ми донесеш дрехи от Стоун Ринг сама.

Амбър сви рамене.

— Не се боя за себе си. Мен никой не би ме докоснал.

Дънкан я изглежда скептично.

— Истина е — каза тя. — В Спорните земи се знае, че Ерик ще обеси всеки, който ме докосне.

— Аз те докоснах.

— Освен това ти непрекъснато се оплакваше, задето трябва да се увиваш в чаршафи като сарацините... — отбягна темата Амбър.

Дънкан изръмжа нещо на езика, който бе научил в Светите земи.

— Какво означава това? — любопитства тя.

— Не би искала да знаеш.

— О! — Амбър въздъхна. — Както и да е. Искях да съм сигурна, че си се излекувал напълно, преди да те пусна навън.

— Напълно? — саркастично попита той.

Тя не му остана дължна.

— Почти. Ако трябваше да чакам и нравът ти да се подобри, щеше да излезеш оттук чак когато поема към оня свят.

Дънкан я стрелна със святкаците си лешникови очи, но бързо осъзна, че тя е права. Беше в лошо настроение още от сутринта, когато се бе събудил от напрегнатия си сън, пълен с тъмни сенки и чувствени видения.

— Извинявай — каза той. — Да загубиш паметта си само по себе си е достатъчно лошо. А това, че миналото ми застава на пътя на моето настояще и бъдеще, е вече ужасно. Не мога да понасям тази мисъл с усмивка.

— Тук имаш бъдеще, стига да го искаш.

— Бъдеще на земеделец или валет?

Амбър кимна.

— Много щедро от твоя страна — каза Дънкан.

— Не от моя. От страна на Ерик. Той е господар на Стоун Ринг.

Дънкан се намръщи. Още не беше виждал младия лорд, но се съмняваше, че ще се харесат. Привързаността на Амбър към Ерик никак не му се нравеше.

Грижете, които полагаше за нея Ерик го изпълваха с неприязън, но не можеше да стори нищо срещу това. Нито можеше да проумее защо се чувства така.

Трябва да сме били любовници. Или поне да сме искали да бъдем.

Той мълчеше и чакаше отклик на тази мисъл, опипвайки паметта си така, както езикът опипва болен зъб. Предпазливо. Неспирно.

Но не се случи нищо. Абсолютно нищо.

Никакво усещане, което да му подсказе дали това е вярно или невярно, правилно или погрешно — така, както се бе случило, щом забеляза липсата на меч до бедрото си или когато почувства с непоколебима увереност, че никога не е желал тъй силно друга жена.

— Дънкан? — меко промълви Амбър.

Дънкан се сепна и се откъсна от мислите си.

— Не мисля, че бих бил щастлив като земеделец или валет — каза бавно той.

— Тогава какво искаш?

— Това, което съм загубил — каквото и да е то.

— Тъмен воине... — прошепна тя. — Трябва да се освободиш от миналото си.

— Това би било равносилно на смърт.

Амбър се извърна тъжно настрана и закачули сокола. Птицата понесе това спокойно. Беше доволна, че са я пуснали да лети и да опита вкуса на кръв.

— Дори най-свирепият сокол приема качулката без протести — отбеляза Амбър.

— Защото знае, че рано или късно отново ще бъде свалена — отвърна Дънкан.

Тя се обърна и се отправи към птичарника, сгушен до една от стените на къщата. Валетът Егберт — по-скоро момче, отколкото мъж — се изправи бавно на крака, протегна се и й отвори вратата. Когато прибра сокола вътре, Амбър затвори вратата зад гърба си и даде знак на червенокосия младеж, че може да продължи да брои облаците по небето.

Веднага щом се увери, че двамата с Дънкан са далеч от очите на валета, тя се обърна към него и сложи ръка върху неговата.

— Ако не можеш да имаш миналото — попита тихо тя, — какво друго би искал най-много?

Отговорът дойде незабавно.

— Теб.

Амбър застина неподвижно. Радост и страх сграбчиха душата й, разтърсиха тялото й.

— Но това няма да стане — продължи с равен глас Дънкан. — Не мога да се обвържа с жена, след като не знам дали вече не съм обвързан с друга.

— Не мисля, че си обвързан с друга жена.

— Аз също. Но самият аз съм рожба на извънбрачна връзка — заяви той. — Затова няма да оставя нито незаконен син, когато да обрека на просия, нито незаконна дъщеря, която да стане наложница на някой благородник.

— Дънкан — прошепна Амбър, — откъде знаеш?

— Какво?

— Че си извънбрачно дете. Че някой от родителите ти е извършил изневяра.

Дънкан отвори уста, но от нея не излезе и звук. Той разтърси рязко глава, сякаш някой го беше ударил, и изпъшка:

— Не знам. Не знам!

Но знаеше. Само за един миг, но бе знаел. Амбър бе почувствала това със същата яснота, с която чувстваше топлината на тялото му.

За един миг сенките бяха загубили част от силата си. Няколко ярки звезди бяха пробляснали в черната нощ, която забулваше миналото на Дънкан.

— Защо не мога да си спомня? — яростно извика той.

— Остави нещата такива, каквито са — меко каза тя. — Не можеш да се биеш със сенките. Можеш само да се плъзгаеш между тях.

Усети как напрежението в него изчезва още преди самият Дънкан да го е усетил. Като измъкна ръката си от неговата, тя му се усмихна полуокуражително, полусгорчиво и отвори вратата на къщата. Преди обаче да успее да прекрачи прага, Дънкан я дръпна обратно.

Стресната, Амбър се извърна към него. Корабата му длан се провря под брадичката ѝ с изненадваща нежност. Тя затвори очи, за да се наслади поне за миг на блаженото усещане, което я завладя при допира му. Загрижеността му за нея беше като пролетното слънце, което топли, без да изгаря. А страстта, скрита под тази загриженост, пламтеше като необуздан огън.

— Не исках да те натъквам — каза Дънкан.

— Знам — прошепна Амбър, като отвори очи. Беше застанал толкова близо до нея, че тя виждаше съвсем ясно зелените, сините, златистите и сребърните пръски, които придаваха на очите му този странен лешников цвят.

— Тогава защо по клепките ти има сълзи? — попита той.

— Страх ме е за теб, за мен, за нас.

— Защо? Защото не си спомням нищо?

— Не. Защото може да си спомниш.

Дънкан си пое рязко дъх.

— Защо? Какво лошо може да има в това?

— Може да се окаже, че си женен.

— Не ми се вярва. Щях да го почувствам, както почувствах липсата на меча си.

— Ами ако си дал клетва за вярност на някой нормански лорд?
— попита Амбър, опитвайки се да потуши страстта в очите му.

— Какво от това? Между саксонци и норманци цари мир.

— Това може да се промени.

— И небето може някой ден да се стовари върху ни.

— Но какво ще стане, ако се окажеш враг на лорд Робърт? Или на сър Ерик?

— Щеше ли Ерик да доведе при теб свой враг? — попита вместо отговор той.

Амбър понечи да каже нещо, но Дънкан я изпревари.

— Ами ако съм просто един завърнал се от Светите земи рицар, търсещ господар, на когото да служи вярно?

Думите му пронизаха съзнанието на Амбър като нежна мълния, прогониха — макар и само за миг — мрака в нея. На устните ѝ трепна нерешителна усмивка.

— Бил ли си се със сарацините?

— Аз... да! — Усмивката му проблясна изпод тъмната коприна на мустаците — през паметта му бе преминал кратък спомен. — Бих се с тях на едно място, наречено... Проклятие, отново изчезна!

— Ще се върне.

— Но знам, че съм се бил с тях — каза Дънкан. — Така, както знам, че искам това.

Той наведе глава, докато устните му докоснаха едва едва нейните. Амбър понечи да се отдръпне, но пръстите му стиснаха поздраво брадичката ѝ, а ръката му се плъзна около талията ѝ.

— Една едничка целувка. Това е всичко, което искам. Една целувка за мъжа, когото ти измъкна от мрака.

Амбър се вцепени, ала бе неспособна да се съпротивлява срещу изкушението на неговата и на собствената си страст.

— Не бива — каза тя.

— Да — промърмори Дънкан с усмивка.

— Опасно е.

— И невероятно хубаво.

Амбър се опита да се възпротиви, но не успя. Защото наистина се чувстваше невероятно хубаво в прегръдките на своя тъмен воин.

— Разтвори устни — прошепна Дънкан, опрял устни до нейните.
— Позволи ми да вкуся от твоя нектар, както пчелата вкусва цвета на теменужката.

— Дънкан...

— Да. Точно така.

Този път живата топлина на езика, който се плъзна в устата ѝ, не я шокира. Това, което я изуми, бе съдържаността на Дънкан. Защото съвсем ясно усещаше бурното море на страстта, което се блъскаше в бреговете на волята му.

Цялото му тяло беше изопнато, пламтящо. Цялото му тяло тръпнеше от желание. И в същото време целувката му бе просто като топъл дъх, една нежна ласка, която я обливаше и се отдръпваше като трепкащ пламък. Без да съзнава, Амбър нададе тихичко възклицание и разтвори устни още по-широко, за да подири повече от онова, което ѝ даваше Дънкан. Ръцете му, задебели в битките, се плъзнаха нежно по тялото ѝ, примамвайки я все по-близо и по-близо до огъня, който гореше в слабините му.

— Дънкан — прошепна тя.

— Да?

— Имаш вкус на слънчева светлина и буря едновременно.

Дънкан усети как дъхът му секва, а пулсът му се ускорява.

— А ти имаш вкус на билков мед — каза той. — Искан ми се да опия всяка сладка капчица от него.

— На мен също ми се иска да го сториш — призна Амбър.

Дъхът излетя от гърдите му със стон. Устните му отново се впиха в нейните, но този път не бяха тъй нежни, този път търсеха по-голяма близост. Ръцете му я притиснаха към тялото му толкова силно, че да усети всяка частица от огромната му мощ. Силните му длани залюляха хълбоците ѝ в ритъм, древен като желанието и съвсем нов за Амбър — нов като зора.

Много време мина, преди Дънкан да вдигне глава и да си поеме дълбоко, запъхтяно дъх.

— Тялото ми те познава — каза той с дрезгав глас. — Никоя друга жена не го е карала да реагира така.

Амбър потръпна. В нея се плискаха два потока на могъща страст — неговата и нейната, — бяха се слели в една пълноводна река. А тя

стоеше на ронещия се бряг, застрашена всеки миг да падне в буйните води.

— Колко пъти сме лежали заедно в тъмнината със слети, натежали от желание тела? — попита Дънкан.

Амбър понечи да каже нещо, но ръката на Дънкан се плъзна върху гърдата ѝ и всичките ѝ мисли излетяха от главата.

— Колко пъти съм те събличал, колко пъти съм целувал гърдите ти, корема ти, кадифената мекота на бедрата ти? — продължи той.

В отговор от гърдите ѝ се изтръгна само един стон на желание.

— Колко пъти съм разтварял бедрата ти, за да прибера своя меч в топлатата ти ножница?

— Дънкан — прошепна тя, останала без дъх. — Не бива.

— Не, мила моя. Защо да не направим отново онова, което вече сме правили толкова пъти?

— Ние... — Амбър се задъха. — Никога не сме го правили.

— Винаги сме го правили — възрази Дънкан.

— Но...

Той я прекъсна, като стисна нежно със зъби долната ѝ устна. Когато пръстите му се плъзнаха под мантията ѝ и намериха зърната на гърдите ѝ, които веднага се втвърдиха под ласката му, коленете ѝ се подкосиха.

— Желанието е път, който двамата с теб сме изминавали не веднъж и дважд — каза Дънкан с усмивка, като се наведе към гърдата ѝ. — Затова телата ни откликват толкова бързо.

— Не, това е...

Гласът ѝ се прекърши, защото в този миг горещите устни на Дънкан се впиха в гърдата ѝ. А когато зъбите му я ухапаха нежно, Амбър почувства, че вече едва се държи на краката си.

— Дънкан — прошепна тя, — ти си огън, който ме изгаря.

— Ти си тази, която ме изгаря.

— Трябва да спрем... да се докосваме.

На устните му трепна опасна усмивка.

— След време — съгласи се той. — Но първо ще потуша огъня в твоето тяло. А ти ще потушиш огъня в моето.

Разтреперана, Амбър си представи, че е гола с Дънкан — без дрехи, които да пречат на неземната наслада от допира му, без нищо

друго помежду им, освен парещата топлина на дъха му, слят с нейния, докато тя отдава тялото си на своя тъмен воин.

„На мъж без име ти недей отдава и сърце, и тяло, и душа.“

— Не! — извика внезапно Амбър. — Прекалено е опасно! Силните му ръце я притиснаха и ѝ попречиха да се отдръпне.

— Пусни ме — извика тя.

— Не мога.

— Трябва!

Дънкан се взря в обезумелите ѝ златисти очи. И остана толкова смаян от онова, което видя в тях, че мигновено я пусна. Амбър веднага отскочи назад, така че да не може да я стигне.

— Ти се страхуваш — каза той невярващо.

— Да.

— Никога не бих ти сторил зло, безценна Амбър. Сигурен съм, че знаеш това. Знаеш го, нали?

Амбър отстъпи назад, вперила ужасен поглед в протегнатата му ръка.

Той изруга гневно, завъртя се на пети и излезе на двора.

— Младият Егберт ми каза, че искате да дойдете с мен в Сий Хоум, за да погледате как хората ми се учат на бойни умения — каза Ерик.

— Да — отговориха в един глас Амбър и Дънкан.

Тримата се намираха в къщата. Привидно спокоен, на няколко стъпки от тях, но от външната страна на вратата, под ситно ръмвящия дъжд чакаше Егберт с конете, които трябваше да яздят Амбър и Дънкан. Един от тях пристъпи от крак на крак и изпръхтя, раздразнен от една капчица дъжд, която се бе плъзнала по крака му.

Ерик погледна крадешком към Дънкан, после насочи вниманието си към Амбър.

— Никога досега не си проявявала интерес към заниманията на моите рицари — меко каза той.

— И на мен като на Дънкан ми дойде до гуша да стоя затворена между четири стени — отвърна рязко Амбър. — Есенните дъждове са твърде отегчителни.

Ерик се обърна към другия мъж. Устните на Дънкан се разтеглиха в усмивка, която не предлагаше нито добро настроение, нито успокоение.

— Двамата с вещицата... — поде с ироничен тон Дънкан — извинявай, двамата с Посветената се уморихме от игри със сенки, от въпроси без отговор и от компанията на валета Егберт.

В същия този момент въпросният валет жално въздъхна. Беше се уморил да стъпва на пръсти покрай тази вещица с непредвидим нрав и покрай воина, чийто нрав бе напълно предвидим — и доста зъл.

— Щом е така — каза Ерик, като се отмести от вратата, — да тръгваме към Сий Хоум.

Амбър вдигна качулката на пелерината и пристъпи по тревата, натежала от блестящи капки вода. Пушек от дървени и торфени огнища се виеше в утринния въздух между влажните капчици, които бяха твърде ситни, за да са дъжд и твърде големи, за да са мъгла.

Когато Амбър се приближи, Егберт дръпна покривалото от седлото на малката, стройна дореста кобилка, но не направи и опит да помогне на дамата да се качи. Това би означавало да я докосне, а Егберт знаеше, че никой не може да докосва тази жена без позволение.

Дънкан обаче нямаше и най-малка представа за това. Той хвърли възмутен поглед към младежа, спусна се към Амбър и я вдигна на седлото, преди другите двама мъже да разберат какво става.

Ерик светкавично посегна към меча си, но тогава забеляза, че Амбър не протестира и, присвил очи, впери поглед в нея и Дънкан.

Амбър вече беше на седлото, но Дънкан не бързаше да свали ръце от нея. Дланите му се плъзнаха нежно по тънката и талия, обходиха стегнатите ѝ хълбоци, докоснаха лекичко бедрото ѝ.

— Благодаря — каза тя.

Гласът ѝ беше задъхан, страните ѝ — поруменели. Желанието, което пламтеше в гърдите на Дънкан, се разгаряше все по-силно с всяко докосване, с всеки поглед, с всеки ден, прекаран по принуда заедно с нея в уединението на едностайната ѝ къщичка.

Когато превъзмогна гнева си от страха на Амбър да му се отдаде, Дънкан се зае да я прелъстява с решителност и всеотдайност, които сами по себе си бяха повече от прелъстителни. Вместо да укротява огъня на взаимната им страст, присъствието на Егберт бе подсилило интимността помежду им. Потайните милувки, прикритите усмивки, мимолетните докосвания на ръцете — всичко това разпалваше желанието им дотам, че самият въздух в къщата сякаш бе започнат да тръпне от страст.

Никога досега Амбър не се бе чувствала така. Беше като арфа, трептяща под пръстите на изкусен музикант. Всяко докосване на Дънкан вибрираше в нея, отекваше в най-невероятни хармонии на най-невероятни места — в ускорения пулс на сърцето ѝ и в огъня, разтапящ я отвътре; в забързаното ѝ дишане; в неочакваната чувствителност на кожата ѝ.

Понякога ѝ стигаше само да гледа Дънкан, за да почувства как в тялото ѝ се разлива сладостна премала, която превръщаше костите ѝ в мед. И сега беше така. Дънкан възседна другия кон с гъвкавата лекота на котката, скачаща на ограда. Ръката му погали спокойно дългата шия на животното.

Амбър си пое дъх с усилие и се помъчи да укроти копнежа на тялото си за единствения мъж, когото ѝ бе забранено да има. Но не можеше да пропъди спомена за очите на Дънкан и за устните му, мълвящи думите, които възпламеняваха цялото ѝ същество.

„Колко пъти съм те събличал, колко пъти съм целувал гърдите ти, корема ти, кадифената мекота на бедрата ти?“

— Добре ли си? — попита Ерик.

— Да — отмаляло отвърна тя.

— Не звучиш добре.

Той се обърна към Дънкан и каза с присвити очи:

— Никой да не докосва Амбър без нейно позволение. Ясно ли е?

— Защо? — попита Дънкан.

— Тя е забранена.

За миг на лицето на Дънкан се изписа изненада, но той тутакси я овладя.

— Не разбирам.

— Не ти и трябва — навъсено каза Ерик. — Просто не я докосвай. Тя не желае.

Дънкан се усмихна лекичко.

— Наистина ли?

— Да.

— В такъв случай ще се подчиня на желанията на дамата. — Със самоуверена, чувствена усмивка Дънкан извъртя коня си настрана и изчака Ерик да поеме напред в мъгливата утрин.

Ерик се обърна към Амбър.

— Не си ли го предупредила да не те докосва? — попита той.

— Нямаше нужда.

— Защо?

— Неговото докосване не ми причинява болка.

— Странно.

— Да.

— Касандра знае ли? — попита Ерик.

— Да.

— Какво казва тя?

— Все още търси обяснение в своите руни.

Той изсумтя.

— Никога досега не ѝ е отнемало толкова време да предскаже нещо.

— Така е.

— По дяволите, нищо чудно, че Дънкан толкова копнее да напусне къщата ти — измърмори Ерик.

Амбър му хвърли кос поглед, но не каза нищо.

— Днес не си особено разговорлива — отбеляза той.

Тя кимна.

Без да произнесе и една дума.

Ерик изруга раздражено, дръпна коня си и го пришпори напред. Двама рицари с валетите си препуснаха през ливадата, за да се присъединят към малката кавалкада. Под наметалата си мъжете носеха ризници от ковано желязо. На главите им имаше метални шлемове, а в ръцете им — щитове със съзловидна форма — нещо, което саксонците бяха възприели от своите нормански завоеватели. И двамата рицари язدهа бойни коне.

Погледът на Дънкан се премести от въоръжените мъже към Ерик.

— Въпреки дрехите, които получих от Стоун Ринг, в момента се чувствам гол като новородено бебе — сухо каза той.

— Мислиш ли, че някога си носил доспехи? — попита Ерик.

— Знам, че съм носил — заяви Дънкан без капчица колебание, сетне добави. — Питам се дали човекът, който ме е намерил, не е решил да вземе доспехите ми като награда за труда си.

— Не е.

— Казваш го така, сякаш си напълно уверен.

— Уверен съм. Аз съм човекът, който те намери.

Дясната вежда на Дънкан се вдигна въпросително.

— Амбър ми каза само, че ти си ме отнесъл при нея — каза той.

По знак на Ерик рицарите напуснаха двора на къщата и се отправиха след тях. След известно време Ерик задържа коня си, за да позволи на Дънкан да го настигне и да тръгне редом с него.

— Възвръща ли се паметта ти? — попита той.

— Само отделни фрагменти, нищо повече.

— Например?

Въпросът беше зададен учтиво, но изискваше отговор. И двамата го знаеха.

— Помня, че съм се сражавал срещу сарацините — каза Дънкан.
— Но не знам нито къде, нито кога.

Ерик кимна. Не беше изненадан.

— Без оръжие и доспехи се чувствам като гол — продължи Дънкан. — Освен това умея да ловувам със соколи.

— И яздиш добре — добави Ерик.

Дънкан го погледна изненадано, сетне се замисли.

— Странно. Мислех, че всички хора яздят така.

— Рицарите, валетите, воините — да — каза Ерик. — Слугите, селяните, търговците и останалите като тях — не. Някои свещеници също яздят добре, но повечето не умеят, освен ако не произхождат от знатни семейства.

— Съмнявам се, че съм свещеник.

— Защо? Много свещеници са се сражавали храбро със сарацините в името на църквата и Христос.

— Но църквата препоръчва... глупости, напоследък направо заповядва безбрачие!

Без да съзнава, Дънкан хвърли поглед през рамо към Амбър, която яздеше отзад сама.

Тя видя погледа му и се усмихна.

В отговор Дънкан също ѝ се усмихна. В погледа му имаше нескрит копнеж. Амбър сякаш бе сбрала в себе си цялата светлина на мрачното влажно утро и се бе превърнала в златисто сияние, което сгряваше всичко наоколо.

Искаше му се да може да язди до нея и бедрата им да се докосват. Обичаше да гледа как бузите ѝ се наливат с руменина, да чува как дъхът ѝ секва и да усеща скритото ѝ вълнение при всеки свой допир.

— Не — каза той, като се обърна отново към Ерик. — Подобно въздържание не е за мен. Не е било и няма да бъде.

— Не си го и помисляй — предупреди го с леден глас Ерик.

Дънкан го изгледа изненадано и предпазливо попита:

— Какво да не си помислям, милорд?

— Да съблазниш Амбър.

— Никоя жена не може да бъде съблазнена без нейно съгласие.

— Наричат Амбър „Недокосваната“. Тя е напълно непорочна. Няма ни най-малка представа какво може да иска един мъж от нея. Би разбрала едва когато вече е твърде късно.

Смехът на Дънкан шокира събеседника му.

— Една недокосвана девица не може да реагира толкова чувствено на мъжки допир — каза той развеселен.

Шокът на Ерик се замени с ярост.

— Чуй ме добре, Дънкан Беззименния — произнесе отчетливо той. — Съблазниш ли Амбър, ще се изправиш в двубой срещу мен. И ще умреш.

В първия момент Дънкан не каза нищо. После измери Ерик от глава до пети с преценяващия поглед на човек, който много добре знае какво е битка и ни най-малко не се бои от нея.

— Не ме принуждавай да се бия с теб — каза той, — защото ще победя. Смъртта ти ще натъжи Амбър, а аз не искам да ѝ нося тъга.

— Тогава не я докосвай.

— Зависи от волята на дамата. Ако тя е недокосвана, както твърдиш, няма причина да се безпокоиш. Тя просто няма да се поддаде на съблазънта.

— По-добре не ѝ я предлагай — рязко каза Ерик.

— Защо? Амбър отдавна е на възраст за женене, а нито е сгодена, нито е под покровителството на някой лорд. — Дънкан замълча за миг, после добави: — Нали?

— Да е сгодена? Не.

— Наложница ли е на някой лорд?

— Току-що ти казах — Амбър е недокосвана!

— Твоя ли е? — упорито продължи Дънкан.

— Моя? Не чуваш ли какво ти говоря? Тя е...

— Недокосвана — прекъсна го Дънкан. — Да. Поне според теб. — Питаше се защо Ерик е толкова убеден в целомъдрието на Амбър, след като за самия него нямаше никакво съмнение, че тя вече е опитвала от забранения плод.

— Поне не ти ли се иска да е твоя? — попита той след известно време.

— Не.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Защо?

— Амбър е... необикновена. Никой мъж не би могъл да я погледне, без да я пожелае.

— Аз мога — отвърна без колебание Ерик. — За мен да пожелае Амбър е все едно да пожелае собствената си сестра.

Дънкан го погледна слисано.

— Ние отраснахме заедно — обясни Ерик.

— Тогава защо не ми позволяваш да я докосвам? Може би вече си й избрал жених? Или пък я влече монашеския живот?

Ерик поклати глава.

— Дай да видим дали съм те разбрал добре — предпазливо каза Дънкан. — Ти не искаш Амбър за себе си.

— Не.

— И не си решил да я омъжиш за някой друг.

— Не съм — отвърна Ерик.

— И въпреки това ми забраняваш да я докосвам.

— Да.

— Защото не си спомням кой и какъв съм бил, преди да се появя в къщата й?

— Защото Амбър е такава, каквато ти казах. Забранена.

С тези думи Ерик пришпори коня си напред и настигна своите рицари. Не каза и дума повече на Дънкан, докато не стигнаха и не прекосиха селцата и стърнищата, заобикалящи имението Сий Хоум.

Когато групата ездаци премина през външната дървена ограда, бранеща Сий Хоум, Ерик обърна коня си и махна на Амбър и Дънкан да го последват към една могила, за да огледат околността. От върха на могилката се виждаха множество мъже, които се трудеха усилено, за да превърнат имението в истинска крепост — мъкнеха огромни камъни с талиги, влачеха дървени трупи, трамбоваха пръстта.

Втора, каменна стена се строеше в основата на един скалист хълм, извисен над тресавището, зад което се простираше морският залив. Самото имение, издигнато на върха на хълма, бе почти скрито зад новопостроените каменни стени на бъдещата крепост. Вече имаше предна порта и бойни кули, парапети и вътрешен двор, крепостен ров и подвижен мост над него — някои от тях още се изграждаха, други бяха напълно завършени.

Отвъд отбранителните съоръжения не се виждаше почти нищо, освен гъста мъгла, сред която проблясваха със студен блясък солените морски води и смачканата от дъжда трева. Близостта на океана — макар и скрит в облаци и мъгли — се усещаше във въздуха. Заливът,

охраняван от Сий Хоум, беше широк и плитък. При отлив по брега му оставаше обширна, равна ивица от кал, която приливът превръщаше в солено тресавище. Из него криволичеха тънки вадички сладка вода, идеща от хълмистата, зелена суша, и устремена към морето.

— Как ти се струва? — обърна се Ерик към Амбър, когато тя и Дънкан се приближиха.

— Работата напредва с невероятна бързина — каза Амбър. — При последното ми идване в Сий Хоум тук нямаше почти нищо друго, освен една дървена ограда около къщата.

Кипящият усилен труд не бе убягнал и от вниманието на Дънкан. Явно беше, че Ерик бърза да укрепи Сий Хоум колкото може по-скоро и по-добре.

— Щом привърша с укрепленията, ще наредя да разрушат къщата и да издигнат нова, цялата от дялани камъни — обясни Ерик. — После ще заменя дървената ограда с каменна стена и ще издигна още една ограда зад външния двор.

— Ще стане великолепно крепост — каза Амбър.

— Сий Хоум го заслужава. Когато се ожения, това ще бъде моят дом.

Дънкан наостри уши, ала не долови нищо. Бе трудно да повярва, че никога не е имало нищо повече от привързаност. Трудно е да се намери момиче, което да задоволява всичките му интереси.

— След като се ожениш? — попита Дънкан.

— Ако някога се ожения... — Ерик сви рамене.

Думите бяха произнесени толкова тихо и това беше ново доказателство за обичта между лорда и нея.

— Да говорим за норманците — обади се Дънкан. — Те не са склонни да отстъпват земите си и можеш да очакваш неприятности в скоро време?

Ерик го изгледа изпитателно. По нищо не личеше, че зад въпроса му да се крие някаква задна мисъл.

Тъкмо обратно — Дънкан беше един от най-откритите хора, които Ерик бе срещал през живота си. Готов бе да заложи много на неговата честност.

Всъщност, веднъж вече беше заложил.

Оставил бе Дънкан насаме с Амбър — а това беше риск, въпреки постоянното присъствие на Егберт. Искаше Амбър да установи дали

под руното на безименната саксонска овчица не се крие нормански вълк. Но през всички тези дни, прекарани с Дънкан, Амбър не бе узнала нищо.

— От всички владения на баща ми Сий Хоум е най-уязвимо срещу норманските атаки — каза Ерик. — Братовчедите ми също копнеят да го притежават.

— Сигурно защото брани достъпа по море към Спорните земи — предположи Дънкан.

— Така ли? — меко попита Ерик. — Очите ти виждат доста надалеч през тази гъста пелена от облаци и дъжд.

Амбър го погледна тревожно. Онези, които го познаваха, обикновено гледаха да се скрият някъде, когато гласът му станеше толкова мек.

— Не може да има друга причина да се строи крепост сред тези неплодородни солени блата — каза Дънкан. — Тук няма тесен морски проток, скали, река или стръмни възвишения. Нищо не може да спре врага, освен онова, което построиш със собствените си ръце.

— Очевидно си се учил на стратегия във времето, което не си спомняш — отбеляза Ерик.

— Всеки водач трябва да знае как да подбира времето и мястото на битките.

— Значи си бил такъв? — попита Ерик. — Водил си другите, вместо да бъдеш воден?

Амбър затаи дъх — боеше се да запази мълчание, но се боеше и да проговори — и зачака отговора на Дънкан.

— Мисля, че... да — отвърна той.

— Не звучиш много уверено — забеляза Ерик.

— Трудно е да бъдеш уверен, ако нямаш памет — намръщено каза Дънкан.

— Ако си спомниш, кажи ми. Нуждая се от хора, които могат да водят останалите.

— За да отбраняват Стоун Ринг?

— Да — кимна Ерик. — Викингите го искат не по-малко от Уинтърланс.

— А Сий Хоум го искат норманците.

— Както и Стоун Ринг.

Амбър се вледи. Нямаше начин да не долови предизвикателната нотка в гласа на Ерик. В съзнанието ѝ отекна споменът за разговора с него в нощта, в която бе донесъл Дънкан в дома ѝ. Значи слуховете са верни? Един норманец е предоставил на саксонския си враг правото да управлява крепостта Стоун Ринг? Да. Дънкан вече не е враг на Доминик с опрян в гърлото нож. Шотландския дук се е заклел във вярност на Доминик, Багд.

— Баща ти е късметлия, че има такъв храбър и силен син — каза Дънкан.

— Мъжете са затова — за да се бият за чест, особено за земя като Сий Хоум — съгласи се Ерик. — Това е най-богатото от бащините ми владения. Пасищата хранят много хора. Морето ни дарява с прясна риба през цялата година. Полята са плодородни. В мочурищата се въди много пернат дивеч, а горите гъмжат от елени.

Дънкан долови любовта на младия лорд към тази земя и ревност бодна сърцето му.

— Би било хубаво да имам земя — тихо каза той.

— О, — изпъшка с престолено отчаяние Ерик. — Още едно копие в редиците на онези, които искат да ми отнемат Сий Хоум!

— Сий Хоум ли? Не — каза Дънкан с усмивка. — Земята край Стоун Ринг ми харесва повече. По-стръмна, по-скалиста, по-дива.

Амбър затвори очи и се помоли Ерик да съзре в Дънкан само онова, което съзираше тя — един човек, разговарящ искрено с хора, които счита за свои приятели.

— Аз предпочитам соления вятър и крясъка на морските орли — каза Ерик.

— Те са твои, наред със Стоун Ринг.

— Да докато ги владее — да. В Спорните земи бъдещето на един мъж е дълго само колкото ръката, с която държи меч.

Дънкан се засмя.

— Воськът в очите ти ми подсказва, че нямаш нищо против да те предизвикват.

— О! Целият блясък го има и в твоите очи — отвърна Ерик. Амбър отвори очи и въздъхна с облекчение. Ерик се шегуваме с Дънкан като с приятел.

— Да — каза Дънкан. — Обичам битките.

— Не — намеси се решително Амбър. — Няма да позволя.

— Какво няма да позволиш? — попита Ерик с престорена наивност.

— Ти си намислил да въвлечеш Дънкан в своите бойни игри.

— Какво ще кажеш? — обърна се Ерик към Дънкан.

— Намери ми меч и ще ти покажа.

Отговорът му прониза сърцето на Амбър. Без да разсъждава, тя се наведе напред и склочи пръсти около китката на Дънкан. Топлината и мъжественото му излъчване я обляха като вълна. Но Амбър потисна възбудата си, защото страхът ѝ бе също толкова силен.

— Не — настоя тя. — Онази буря едва не те уби. Все още е твърде рано за теб да се биеш без нужда.

Дънкан се взря в тревожните ѝ златисти очи и усети как буцата в гърдите му се стапя. Дни наред Амбър бе отбягвана всякакъв допир до него, ала мислеше за него, боеше се за него — това бе толкова очевидно, че едва се сдържа да не изглади с целувки бръчиците на страха около хубавата ѝ уста.

— Не се тревожи, безценна Амбър — прошепна той, почти опрял устни до бузата ѝ. — Няма да се оставя на никакви си зле обучени рицари.

Възбудата, страстта и невероятната му самоувереност достигнаха до Амбър чрез допира до ръката му. Той ни най-малко не се боеше да премери сили с най-добрите рицари на Ерик.

Напротив, очакваше схватката с глада на вълк, обикалящ овче стадо.

Амбър неохотно пусна ръката му. Но пръстите ѝ погалиха лекичко китката му с копнеж, който гореше и в сенчестите дълбини на очите ѝ.

Дънкан видя този копнеж и усети как в слабините му пламва буен огън. Пръстите му се склочиха около нейните и ги стиснаха, за да задоволят болезнената му нужда да я докосва, да я чувства.

Ерик ги гледаше със смесица от изумление и тревога.

— Ти го каза, Амбър — каза той, — но тогава не ти повярвах. Неговото докосване не ти причинява болка. Причинява ти... наслада.

— Да. Огромна.

Ерик премести поглед от лицето ѝ, върху което бяха изписани едновременно наслада и тъга, към Дънкан. В неговото изражение се

преплитаха наслада и твърдост, които го караха да изглежда и воин, и влюбен.

— Искрено се надявам — обърна се отново към Амбър той, — че Касандра ще намери отговор в своите рунически плочки, преди да бъде принуден да избирам между онова, което ти носи наслада и сигурността на Спорните земи.

Страх скова тялото на Амбър. Тя затвори очи, без да каже дума.

И без да отдръпне пръстите си от ръката на Дънкан.

През мъглата до тях долетя викът на един от хората на Ерик. Дънкан и Ерик мигновено се обърнаха. Откъм конюшната се задаваха четирима рицари. Трима от тях Ерик познаваше. Четвъртия — не.

Дънкан се приведе напред и се взря напрегнато в гъстата мъгла. Трима от рицарите му бяха непознати.

Четвъртият накара сенките в паметта му да се завъртят и да се сплетат в нещо, което не беше нито спомен, нито забрава.

Облаците се разделиха и позволиха на бледозлатистата слънчева светлина да облее подгизналата от дъжд земя. Зелената трева и дърветата пламнаха като нажежени. Бледите камъни заблестяха като перли. Кората на дърветата лъщеше като тъмен абанос. Обсипана с блещукащи водни капчици, цялата земя сякаш се смееше.

Амбър обаче не споделяше нейното веселие. Беше почувствала как сенките в паметта на Дънкан се размърдват и затреперват, сякаш в дълбините на мрака се бе пробудил страховит дракон.

— Кой е четвъртият мъж? — попита тя Ерик.

— Не знам — отвърна той.

— Разбери.

Повелителният ѝ тон изненада Ерик. Това, което изненада Дънкан бяха ноктите ѝ, впили се в китката му.

— Нещо не е наред ли? — попита Ерик.

Амбър със закъснение осъзна какво е направила. Ако четвъртият мъж наистина беше от миналото на Дънкан — и ако Дънкан наистина бе този, който се боеше, че е — непредпазливата ѝ намеса го бе поставила в опасност.

— Не — каза тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно. — Просто гледам с подозрение на всеки непознат воин, който се появи в Спорните земи.

— Алфред също — сухо отбеляза Ерик.

Усмивката на Амбър бе бледа сянка на обичайната ѝ усмивка, но само Дънкан забеляза това.

И само Дънкан знаеше, че ноктите ѝ са се забили в плътта му.

— Кой е Алфред? — попита той.

— Един от най-добрите ми рицари. Той е мъжът с белия жребец, който язди до непознатия.

— Алфред значи — повтори Дънкан, за да го запомни.

— Алфред Проклетия — уточни Амбър.

— Така и не можа да му простиш, че те нарече магьосница — укорително каза Ерик.

— Та той накара църквата да му повярва.

Ерик сви рамене.

— Свещеникът беше един дебел стар глупак.

— Този дебел стар глупак ми посегна.

Ерик се обърна към Амбър толкова бързо, че конят му подскочи стреснато.

— Какво искаш да кажеш? — попита рязко той.

— Свещеникът искаше да се съюзи с дявола чрез сношение с мен — обясни кратко Амбър. — Когато му отказах, той се опита да вземе насила онова, което не му дадох доброволно.

— По дяволите — изръмжа Дънкан.

Ерик бе твърде шокиран, за да каже каквото и да било. Чертите на лицето му се изопнаха под брадата, а устните му се свиха в тънка линия.

— Ще намеря този проклет свещеник и ще го обеса начаса — закле се тихо той.

Усмивката на Амбър беше смразяваща.

— Няма да можеш да го намериш преди деня на Страшния съд.

— Какво значи това?

— Преди няколко години бог му взел ума и той отишъл в Каменния пръстен. Ударил гръм и отвел свещеника тъкмо в ада, за който толкова копнеел. Поне Касандра така казва...

— А-ха. Касандра. Много мъдра жена наистина — кимна Ерик с вълча усмивка.

— Този свещеник... — намеси се Дънкан — Стори ли ти нещо?

— Използвах камата, която ми даде Ерик.

Дънкан си припомни сребърната кама, с която беше срязала стягащите го въжета.

— Значи не напразно съм се боял от теб? — попита сухо той.

Амбър му се усмихна топло — усмивка, която нямаше нищо общо с предишната ѝ ледена гримаса.

— Никога не бих те наранила, Дънкан. Все едно да нараня себе си.

— Аз обаче — намеси се Ерик — нямам такъв проблем. Не се съмнявайте, че ще нараня всеки мъж, който се опита да насили Амбър.

Дънкан премести поглед от Амбър към студените вълчи очи на младия лорд.

— Надявам се, можете да забележите, сър Ерик, кой кого държи в момента — спокойно каза той.

Амбър сведе глава и едва сега осъзна, че пръстите ѝ стискат китката на Дънкан, че ноктите ѝ са се впили в кожата му.

— Извинявай — каза тя, като отдръпна ръка.

— Безценна Амбър — промълви Дънкан и ѝ протегна своята. Амбър без колебание сложи пръсти върху дланта му. — Дори да ме набодеш цял със сребърни ками — каза той, — аз ще копнея за още, само и само да усещам сладкия ти допир.

Амбър се засмя поруменяла, без да обръща внимание на загрижения поглед на Ерик и на изумлението, изписано по лицата на трима от четиримата рицари, които вече се бяха приближили до тях.

— Сега вече разбра ли? — обърна се Дънкан към Ерик с откровено предизвикателен тон. — Амбър не е обвързана от никакви клетви към племе, род или човек. Ти също не искаш нищо от нея, освен да се грижиш за нейната безопасност — продължи той. — Когато си възвърна паметта, аз ще я поискам за своя съпруга.

— А ако не си възвърнеш паметта? — попита Ерик.

— Трябва да си я възвърна. Ще си спомня и какви задължения съм поел в миналото си, ще мога да поема нови. Затова трябва да узная. Ще поискам Амбър — и ще я имам, но не бих могъл да ѝ предложа брак, без да знам миналото си.

— Амбър? — обърна се към нея Ерик.

— Винаги съм принадлежала на Дънкан. Винаги ще му принадлежа.

За миг Ерик затвори очи. Когато ги отвори отново, те бяха ясни и студени.

— Сигурна ли си — меко попита той. — Говореше така сякаш си напълно сигурна. Ако не си го спомни, той изобщо няма да те вземе — промърмори Ерик. — Това е затворен кръг Амбър.

— И двамата се въртите — обади се Дънкан.

Но и двамата не му обърнаха внимание.

Ако четвъртият рицар бе познат на Дънкан, то той не го показва с нищо. С изключение на един пронизващ поглед с тъмните си като черен кристал очи, рицарят не прояви никакъв интерес към него.

Дънкан не можеше да каже същото за себе си. Продължаваше да се взира в лицето на мъжа, полускрито под шлема. Светлата коса и високите, изсечени скули събуждаха в паметта му неясни спомени.

Свещи и пеещи гласове.

Обнажен меч.

Не, не меч. Нещо друго.

Нещо живо.

Човек?

Дънкан тръсна глава, за да принуди спомена да остане, вместо да се скрие отново сред сенките.

Зелени пламъци.

Не, не пламъци.

Очи!

Очи, зелени като самата пролет. Очи, пламтящи с хилядолетната друидска надежда.

И нечи други очи. Очи на мъж.

Очи черни като адска нощ.

Студено острие между бедрата ми.

Ледена тръпка разтърси Дънкан. Предпочиташе никога да не си припомня този миг — мигът, в който бе усетил вражеското острие да се плъзга между бедрата му, заплашвайки при най-малкото помръдване да го кастрира.

Той се взря отново в четвъртия рицар. Очите на мъжа бяха черни като адска нощ.

Бил ли е мой враг?

Още ли е мой враг?

Застинал неподвижно, Дънкан съсредоточи цялото си внимание, за да чуе отговора на неотстъпчивите сенки в паметта си. Но единственото, което долови, бяха две противоположни уверености.

Той не е мой враг.

Той е опасен за мен.

Дънкан бавно се изправи на седлото и с усилие на волята отмести поглед от непознатия рицар. И едва сега осъзна, че се е вкопчил в ръката на Амбър като в дръжката на меч преди битка.

— Извинявай — каза той с приглушен глас, който достигна само до нейните уши. — Сигурно съм смазал пръстите ти.

— Не ме боли.

— Пребледняла си.

Как можеше да му каже, че не стоманената му хватка, а бурята в паметта му ѝ причинява болка? Мислите се блъскаха в главата ѝ като птици, уловени в мрежа.

Сега имаше твърде много рицари. Ако опасенията ми са верни, ще го убият пред собствените ми очи.

Дънкан поднесе за миг ръката ѝ към устните си и мустаците му погалиха пръстите и, тя усети удоволствие, което я накара да потрепери.

Ужасът внезапно се бе върнал на лицето ѝ. Нямаше представа че желае този скъпоценен мъж. Нямаше представа и че се е превърнал в копнеж още в мига, в които го видя така, сякаш при допира му до кожата си бе престанала да забелязва всичко и се почувства глупаво.

Четвъртият рицар държеше меч между краката му. Ако не беше видяла това никога нямаше да повярва.

— Той е странстваш рицар богомолец, но има желание, да се сражава на ваша страна.

— Да?

— Как се казваш?

— Саймън.

— Имам двама воини с това име.

Той кимна. Името му не се срещаше рядко.

— При кой господар си служил? — попита Ерик.

— При Робърт.

— Има много Робъртовци.

Ерик се обърна към Алфред. Рицарят имаше глуповато лице, но беше добър боец.

— Отиди да вземеш онзи негов страховит меч — от Доналд и Малкълм, — преди да са разбрали какво става. — След това се обърна отново към Саймън.

— Впечатляващо — отбеляза той. — Воювал ли си?

— Къде? В Свещените земи.

Той кимна. Не беше изненадан.

Ерик се усмихна.

— А викингската?

— Все му е едно.

— Е, тук имаме много разбойници.

— Вече са с трима по-малко.

Кестенявите вежди на Ерик се извиха полуразвеселено-полуизненадано.

— Кога? — попита той.

— Преди два дни.

— Къде?

— Близо до едно ударено от гръм дърво и до един поток, който извира от разцепена планинска скала — отвърна Саймън.

— Това е по границата на земята на лорд Робърт — каза Ерик. Саймън сви рамене.

— На мен ми се стори като ничия земя.

— Това ще се промени.

Ерик огледа мълчаливо рицаря — старите му, дълго носени, но добре изработени дрехи и оръжия и превъзходния му жребец.

— Имаш ли доспехи? — попита той.

— Да. В оръжейницата на твоята крепост. — Саймън се усмихна лекичко. — Заради нея останах.

— Заради оръжейницата? Как така?

— Исках да узная нещо повече за благородника, който строи крепостен ров, гарнизон и оръжейница, преди да е построил жилище за самия себе си.

— Говорът ти ми подсказва, че си бил по земите на норманците — каза след известно мълчание Ерик.

— Трудно е човек да не е бил там. Те владеят доста много земи.

Ерик се намръщи.

— Прекалено много. Защо си тръгна оттам?

— На континента е твърде спокойно. Един рицар без земя като мен няма какво друго да прави, освен да лъска меча си и да мечтае за по-добри времена.

Ерик се засмя, обърна се към Алфред и кимна в знак, че Саймън е одобрен.

— А къде е другият? — попита той.

— Викингът тръгна по следите на едни разбойници — отговори Алфред.

— Викинг ли?

— Прилича на такъв, макар че говори на нашия език. Бял е като призрак. Казва се Свен. Освен това се бие като призрак. Никога не съм

виждат човек, който да отбягва толкова ловко ударите — освен вас, може би.

— Не ме е грижа, даже да е призрак — каза Ерик, — стига само да преследва разбойници, а не моите васали.

Алфред се засмя и кимна към Дънкан.

— Виждам, че не само аз съм имал успешен улов.

В отговор Ерик погледна първо Дънкан, после Амбър. Не каза нищо, но Амбър го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че каквото и да стане, не бива да спори.

— Той е необикновен човек — спокойно заяви Ерик. — Преди близо две седмици го намерих при Каменния пръстен.

Сред рицарите се понесе шепот, последван от трескаво раздвижване — бяха побързали да се прекръстят.

— Беше полумъртъв — продължи Ерик. — Отнесох го при Амбър. Тя го излекува, но не напълно. Той не си спомня нищо отпреди да дойде в Спорните земи. — Той замълча за миг, сетне добави:

— Дори собственото си име.

Саймън изгледа с присвити очи първо Ерик, после Дънкан, и накрая Амбър. На фона на сивата мъгла и облаците тя сияеше като лъч слънчева светлина.

— Трябваше обаче да го наричаме все някак — продължи Ерик. — Амбър видя белезите от битки по тялото му и усети сенките, забулващи съзнанието му, затова го кръсти „тъмен воин“ — Дънкан.

Саймън трепна и тялото му едва доловимо се изопна като пред битка или пред полет.

Никой не забеляза това, освен Дънкан, който непрекъснато следеше светлокосия, тъмноок непознат с крайчеца на окото си. Но Саймън гледаше не него, а Амбър.

— Разбираш ли от билки и отвари? — попита я той. Въпросът беше любезен, тонът му — мек. Ала тъмната нощ на очите му не бе нито едното, нито другото.

— Не — отговори Амбър.

— Тогава защо са го донесли при теб? Няма ли в Спорните земи някоя изкусна лечителка, която да цери болните?

— Дънкан носи кехлибарен талисман — каза тя. — А всичко, що е кехлибар, е мое.

Саймън я погледна объркано. Дънкан също.

— Мислех, че ти си ми сложила този талисман, докато съм бил в несвяст — каза той, сбърчил вежди.

— Не съм — каза Амбър. — Защо мислиш така?

Дънкан поклати объркано глава.

— Не знам.

Без да се поколебае, Амбър вдигна ръка към бузата му.

— Опитай се да си припомниш кога за пръв път си видял медальона — прошепна тя.

Дънкан застина напълно неподвижно. В паметта му се завъртяха откъслечни спомени, но те бяха безформени и безплътни като жълти листа, откъснати от бурния есенен вятър.

Загрижени друидски очи. Златист блясък на кехлибар. Лека целувка по бузата. Бог да е с теб.

— Бях толкова сигурен, че ти си ми я дала... — Думите на Дънкан преминаха в приглушена ругатня. Юмрукът му се стовари върху лъка на седлото толкова силно, че конят му се стресна. — По-добре да бях загубил паметта си напълно, вместо да ме измъчват тези проклетни сенки! — яростно изръмжа той.

Амбър отдръпна рязко ръка от него. Гневът му беше като нажежено желязо, което заплашваше да я обгори жестоко, ако продължеше да го докосва.

Ерик я погледна въпросително.

— Какво има?

Тя само поклати глава.

— Амбър? — настоя Дънкан.

— Талисмана ти е дала жена — тъжно каза Амбър. — Жена със зелени друидски очи.

Думата се понесе сред рицарите като вятър над блатата. Друидски.

— Той е бил омагьосан! — възкликна уплашено Алфред и се прекръсти.

Амбър понечи да отрече, но Ерик я изпревари.

— Да, напълно е възможно — невъзмутимо заяви той. — Това би обяснило много неща. Но Амбър е сигурна, че дори в миналото си да е бил под властта на някаква магия, в момента вече е освободен от нея. Нали, Амбър?

— Да — побърза да се съгласи тя. — Той не е оръдие на дявола — иначе нямаше да може да носи кехлибарен талисман.

— Покажи им го — нареди Ерик на Дънкан.

Без да каже и дума, Дънкан разгърди ризата си и извади кехлибарения медальон.

— На едната страна във формата на кръст е изписана рицарска молитва за закрила — каза Ерик. — Погледни я, Алфред. Така ще се увериш, че Дънкан почита бог, а не сатаната.

Алфред приближи коня си, за да огледа медальона, висящ от огромния юмрук на Дънкан. Издълбаните букви на молитвата наистина образуваха двойно пресечен кръст. Рицарят мъчително засрича първите думи.

— Така е, господарю. Това е обичайна молитва.

— Руните от другата страна също са молитва за закрила — каза Амбър.

Алфред сви рамене.

— В църквата не са ме учили да чета руни, момиче. Но аз те познавам. Щом казваш, че в тези руни не се крие зло, аз ти вярвам.

— Точно така — каза Ерик. — Тогава поздравете Дънкан като свой равен. Не се бойте от него заради онова, което е преживял. Бъдещето е важно, а това бъдеще е в моите ръце.

Той мълчаливо огледа рицарите един по един. Всички освен Саймън кимнаха в знак, че приемат Дънкан така, както бе сторил самият Ерик. Саймън само сви рамене с безразличие.

От гърдите на Амбър се отрони дълга, беззвучна въздишка. Знаеше, че слухът за непознатия мъж, оставен на грижите ѝ, бързо е обходил цялата околност. Но Ерик бе поел голям риск, като съобщи толкова дръзко на своите рицари за странната безпаметност на Дънкан. Това лесно можеше да ги накара да се настроят срещу Дънкан и да го обявят за обладан от тъмни сили.

Сякаш доловил мислите ѝ, Ерик ѝ намигна, за да ѝ напомни колко точно умее да предвижда реакциите на хората.

— Да видим с какво разполагаме като бойна мощ — каза после той — Алфред, успя ли да изпиташ сам уменията на Саймън?

— Не, господарю.

Ерик се обърна към Дънкан.

— Искаш ли да държиш отново меч в ръката си?

— Не — възкликна в същия миг Амбър. — Все още не си се излекувал напъл...

— Няма значение — прекъсна я Ерик. — Това няма да бъде истински бой, а само упражнение.

— Но...

— Аз и моите рицари трябва да познаваме възможностите на хората, които ще се сражават редом с нас — пресече той опита ѝ да се възпротиви.

Амбър погледна топазените му очи и разбра, че е безсмислено да спори. И въпреки това направи едно последно усилие.

— Дънкан няма меч.

С лекота, която издаваше и ловкост, и сила, Ерик извади собствения си меч и го подаде на Дънкан.

— Вземи моя — каза той. Това не беше молба.

— За мен е чест — отвърна Дънкан.

В мига, в който хвана меча, той се преобрази. Сякаш нечия ръка бе отмахнала невидимото було, което до този момент бе скривало война, дебнещ под скъпите му дрехи. Когато ръката му развъртя оръжието, за да изпита тежестта и обхвата му, острието проблесна и разсече въздуха със злокобно свистене.

Ерик, който го наблюдаваше, едва не се засмя от задоволство. Амбър се беше оказала права. Дънкан наистина бе воин, и то изключителен воин.

— Добро оръжие — каза след малко Дънкан. — Може би най-доброто, което съм държал. Ще се постарая да не го посрамя.

— Саймън? — обърна се Ерик към рицаря.

— Аз си имам меч, сър.

— Тогава давай, човече. Крайно време е да послушаме музиката на стоманените остриета!

Усмивката на Саймън накара Амбър да прехапе тревожно устни. Доналд и Малкълм не се числяха сред най-добрите рицари на Ерик, но бяха смели, силни и опитни бойци.

А Саймън беше надвил и двама им с лекота.

— Без кръв, без строшени кости — рязко нареди Ерик. — Искam само да видя що за бойци сте. Ясно ли е?

Дънкан и Саймън кимнаха.

— Тук ли ще се бием? — попита Саймън.

— Ей-там. И ще бъдете без коне — добави Ерик. — Жребецът на Дънкан не може да се мери с твоя.

Посоченото от него бойно поле беше една ливада, обрасла с размекнато от дъжда стърнище. Ливадата бе обвита в мъгла, която трепкаше като сиви пламъци под надвисналите облаци.

Дънкан и Саймън скочиха от конете, хвърлиха наметалата си върху седлата и се отправиха пешком нататък. Въздухът беше пропит с мириса на обгорялата, подгизнала от дъжда трева. Когато стигнаха до едно сравнително равно и неразкаляно място, двамата се обърнаха и застанаха един срещу друг.

— Предварително искам прошка за всяка рана, която може да ти нанесе неволно — каза Саймън. — И ти давам прошка за всяка получена от мен рана.

— Да — кимна Дънкан. — Аз също.

Саймън се усмихна и обнажи меча си с грация и бързина, стряскаща почти колкото черния край на острието.

— Много си бърз — отбеляза Дънкан.

— А ти си много силен. — Саймън се усмихна накриво. — Свикнал съм на такива противници.

— Нима? Малцина мъже притежават моята сила.

— Брат ми е сред тях. Това е едното от двете ми преимущества над теб в днешния бой.

— Кое е другото? — попита Дънкан, като вдигна меча си, за да посрещне меча на Саймън.

— Аз си знам.

Остриетата се сплетоха в ритуална целувка с приглушен метален звън, сетне се отдръпнаха едно от друго. Двамата мъже започнаха да се обикалят и да се дебнат, дирейки слабите места на другия.

Изведнъж Саймън се метна като котка напред и замахна с плоската страна на меча си към Дънкан. Същата тази мълниеносна атака бе повалила Доналд и Малкълм.

В последния момент Дънкан се изви и замахна с меча. Стоманата на двете остриета се сблъскаха с ужасяващ трясък. Дънкан рязко отдръпна меча, оставяйки Саймън без никаква друга опора освен въздуха пред него. При такава внезапна загуба на равновесие повечето мъже щяха да са паднали на колене. Саймън обаче успя да се задържи

на крака и да се промуши под спускащия се меч на противника си като в същото време го удари в краката с плоската страна на меча си.

С много малко мъже биха могли да останат на крака при такава атака. Дънкан беше един от тях. Той изръмжа и се завъртя с такова завъртане, което отне голяма част от силата на удара. Преди Саймън да успее да се възползва от своето предимство Дънкан замахна към него с опакото на ръката си. Неочакван ход, защото за него се изискваше сила в ръката и рамото, каквато се срещаше твърде рядко. Саймън избягна атаката с котешка грация. Двете остриета отново се срещнаха със звън, който отекна над полето, а двамата воини отчаяно се бореха за надмощие.

Накрая се случи неизбежното — Саймън отстъпи от Дънкан. Половин стъпка назад, после още една, после още няколко.

Дънкан го последва нетърпеливо.

Земята беше наорана и изгуби равновесие. Дънкан падна на едно коляно, но успява се метне настрани и да избегне на косъм атаката на Саймън. Сетне се надигна точно на време, за да вдигне меча си и да посрещне новата атака. Стоманата издрънча зловещо. Тежките мечове се кръстосаха и застинаха като приковани един към друг. В продължение на няколко мига двамата мъже останаха задъхани, от устните и ноздрите им излизаше сребриста пара, която обгръщаше преплетените остриета. С всеки нов дъх в дробовете им нахлуваше ароматът на събрана реколта, на влажна пръст.

— Също като ливадите в Блаторн, нали? — небрежно подхвърли Саймън.

Това прониза Дънкан като кама, проряза го чак до скритата под тях истина. Но преди да успее да вдигне сенките, бързо затвори откритата рана запълниха прореза на паметта му така, сякаш никога не бе съществувал.

— Няма да се бием повече. — Той се наведе на една ръка разстояние, като раздели мечовете и удари Дънкан в корема толкова силно, че го остави без дъх. Сетне го блъсна назад и той се просна на студената земя.

Саймън коленичи до своя повален противник, наведе се към него и заговори бързо, защото знаеше, че разполага с твърде малко време, преди останалите да са дотичали да видят как е Дънкан.

— Чуваш ли ме?

Дъкан кимна, защото не можеше нито да диша, нито да говори.

— Вярно ли е това, което каза вещицата? — попита Саймън. — Наистина ли не си спомняш нищо за времето, преди да дойдеш тук?

Дъкан кимна с усилие.

Саймън се извърна настрана, за да прикрие яростта, изкривила лицето му.

— Дано Свен се върне по-скоро. Намерих това, което търсехме. Но той все още е загубен за нас. Проклетата вещица. Да му отнеме паметта!

— Човек с твоите умения не бива да ходи невъоръжен — каза Саймън. — Предполагам, че в тази огромна оръжейница на сър Ерик все ще се намери някой излишен меч?

Дънкан разтърка печално корема си. Още го болеше от вчерашния удар на Саймън.

— В момента се чувствам умел колкото валет новобранец — измърмори той.

Саймън се засмя.

Миг след него Дънкан също се засмя. Изпитваше неочаквана, но силна симпатия към този русокос рицар.

— Аз имах преимущество в боя — каза Саймън. — Цял живот съм се упражнявал срещу воин, притежаващ твоята сила. А ти навярно никога не си се изправял срещу воин, притежаващ моята бързина. Освен може би сър Ерик... Този човек притежава грация и ловкост, които ме карат постоянно да съм нащрек.

— Никога не съм виждал как се бие Ерик. А и да съм го виждал, не си спомням — замислено каза Дънкан.

— Ако не си го виждал да се бие, след като си се свестил, значи изобщо не си го виждал — измърмори под носа си Саймън.

— Какво каза?

— Нищо важно — отвърна Саймън.

Той обходи с поглед пълната оръжейница и неволно изпита възхищение към предвидливостта на Ерик. Младият лорд щеше да бъде много мощен противник, ако се стигнеше до въоръжен конфликт.

А Саймън подозираше, че това ще стане.

Като дим, който се промъква през недовършените стени на крепостта, до тях достигна звукът от приближаващи се хора. Първо се чу дълбок мъжки глас, после звънлив смях на жена. Ерик и Амбър.

Дънкан се обърна към вратата с копнеж, който изпълни Саймън едновременно с ярост и леден страх.

Вещица! Дънкан реагира на хитрините ѝ като изгладнял пес на мърша.

— Ето ви и вас — възкликна Ерик и се обърна към Саймън. — Алфред ми каза, че сигурно си тук, за да видиш как върви поправянето на оръжията ти.

— Дойдох само за да се полюбувам на сръчността на твоя оръжейник — каза Саймън, докато гледаше как Амбър се спуска към Дънкан. — Като изключим сарацините, никога не съм виждал по-изкусен майстор.

— Тъкмо за това исках да поговорим.

— За поправянето на бронята ми?

— Не. За сарацинските оръжия. Вчера ти каза нещо за техните лъкове, което много ме заинтригува.

С усилие на волята Саймън съсредоточи вниманието си върху Ерик вместо върху момичето, което изглеждаше толкова невинно, а всъщност бе тъй обладано от злото, че без капчица колебание или разкажание бе могло да вземе ума и паметта на Дънкан.

— Какво съм казал, господарю? — попила той.

— Наистина ли техните воини могат едновременно да препускат в галоп и да стрелят?

— Да.

— И стрелят точно? И надалеч?

— Да — отвърна Саймън. — И бързо като мълния.

Ерик се взря в тъмнината на очите му. Каквито и спомени от войната да се криеха в тези черни дълбини, нямаше съмнение, че именно те са главната причина за мрачното му, смразяващо излъчване.

— Но как успяват? — попита Ерик. — За да се вдигне един арбалет, човек трябва да стои на земята.

— Сарацините използват обикновени лъкове. Те са два пъти по-малки от нашите дълги английски лъкове, но изстрелват стрелите със силата на арбалет.

— Как е възможно?

— Това е въпрос, по който двамата с До... — Саймън прикри грешката си, като се покашля и продължи бързо: — Това е въпрос, по който двамата с брат ми често спорехме.

— И до какъв извод стигнахте?

— Сарацините огъват лъковете си по особен начин, удвоявайки якостта им без да ги правят тежки като нашите арбалети.

— Как? — полюбопитства Ерик.

— Не знаем. Колкото и да се опитвахме да си направим такива лъкове, все ги чупехме.

— По дяволите, какво не бих дал да имам няколко сарацински лъка! — възкликна Ерик.

— Тогава ще ти трябват и сарацински стрели — сухо отвърна Саймън. — Самото стреляне с тези лъкове става по особен начин, който трудно можеш да усвоиш, ако не си сарацин. В крайна сметка честните християнски мечове и копия ни свършиха работа.

— И все пак си помисли какво предимство биха ни дали тези лъкове.

— Предпочитам предателството.

Ерик го погледна слисано. Дънкан също.

— Брат ми — обясни Саймън — често ми казваше, че предателството е най-добрият начин да превземеш една добре укрепена позиция.

— Умен мъж е брат ти — измърмори Ерик. — Жив ли е?

— Да.

— Него ли търсиш в Спорните земи?

Изражението на Саймън се промени.

— Прости ми, господарю — кротко каза той, — но това, какво търся по тези земи засяга само мен и бог.

За миг Ерик остана безмълвен. Сетне се усмихна лекичко и се обърна към доспехите, окачени съвсем наскоро в оръжеиницата.

— Хубава ризница — отбеляза той.

— Твоят оръжейник я поправи толкова изкусно, че сега е по-добра от нова — отвърна Саймън.

— Той е прочут навсякъде из Спорните земи с майсторлъка си — заяви Ерик.

— И с право. Дали ще направи на Дънкан меч, кама и бойни доспехи?

— Ще се наложи — отвърна сухо Ерик. — Никъде на острова няма готова ризница, която да побере широките му рамене.

— Има една — обади се Дънкан.

— Нима? Чия?

— На Доминик лъо Сабр — отвърна Дънкан.

Амбър се вторачи в него, но не каза нищо, защото се боеше от последиците.

Саймън се взря в него също толкова напрегнато, но по същата причина и той не произнесе и дума.

Ерик обаче не се боеше от възвръщането на паметта му.

— Значи си виждал омразния норманец? — попита той.

— Да.

— Кога?

Дънкан отвори уста да отговори и едва тогава осъзна, че не може.

— Не знам — каза той. — Знам само, че съм го виждал.

Ерик стрелна Амбър с очи. Тя отвърна мълчаливо на погледа му.

— Да не би паметта ти да се възвръща? — попита той.

Саймън и Амбър затаиха дъх.

— Само отделни късчета. Нищо повече — отвърна Дънкан.

— Какво означава това?

Дънкан сви рамене. Движението го накара да трепне от болка и да разтърка с пръсти израненото си тяло.

Жалко, че я няма, за да премахне болката с целебните си мехлеми и отвари.

Тази мисъл, прелетяла през съзнанието му, го накара да се вкамени на място, питайки се коя ли е тя.

Зелени очи... Мирис на друидски билки. Гореца отвара. Ароматът на нейния сапун.

— Дънкан? — настоя Ерик. — Връща ли се паметта ти?

— Виждал ли си как луната се отразява в спокойна вода? — попита Дънкан със зле овладяна ярост.

— Да.

— Хвърли няколко камъка във водата и погледни отново отражението на луната. Това е останало от паметта ми.

Горчивината в гласа му извика у Амбър копнеж да го докосне, да го утеши, да го дари с чувствена наслада, която да облекчи болката му.

— Помня, че съм виждал Друидския вълк — каза той, — но не помня къде, кога, как и защо. Не помня дори как изглежда.

— Друидския вълк — измърмори Ерик. — Значи наистина го наричат така. Носи се мътва...

— Каква мълга? — попита бързо Амбър, която искаше час по-скоро да смени темата.

— Че мечът на английския крал е станал Друидския вълк.

Амбър го зяпна объркано.

— Едно от предсказанията на Касандра се оказа вярно. Поредното — каза Ерик.

— Кое предсказание?

— Два вълка — единият древен, другият млад. Два вълка се дебнат, а цялата земя е затаила дъх и чака...

— Какво чака? — попита Саймън.

— Смърт. Или живот.

— Не си ми казвал за това предсказание — каза Амбър със свито сърце.

— Имаш си достатъчно главоболия със собственото си предсказание — сухо отвърна Ерик.

— Кой вълк ще победи? — попита Саймън.

— Предсказанията на Касандра не са такива — каза Ерик. — В бъдещето тя вижда кръстопътищата, но не и кой път да се поеме.

Амбър потръпна и се извърна настрана. Не искаше да слуша повече за предсказанията на Касандра.

— Дънкан? — повика го тихичко тя.

Той ѝ хвърли въпросителен поглед през рамо и отново се обърна към окачените на стената оръжия. Едно от тях беше привлякло вниманието му.

— Ще дойдеш ли с мен при Шепнещото блато? — попита Амбър. — Касандра ме помоли да проверя дали дивите гъски са пристигнали.

Едва тогава осъзна кое е оръжието, в което се бе вторачил, и сърцето ѝ се преобърна. Тя бързо пристъпи до него и постави ръка на бузата му.

Ярко пламтяща наслада.

Тъмни, неуловими спомени.

— Дънкан — прошепна Амбър.

Той се сепна и отмести очи от оръжието, чиято дълга желязна верига и тежка стоманена глава бяха накарали спомените да се завъртят вихрено в мрака на паметта му.

— Да?

Устните на Амбър трепереха лекичко — едновременно от наслада и от болка. Нейната наслада. Неговата болка, която бе и нейна.

— Ела с мен при Шепнещото блато — повтори меко тя. — Уморен си от битки.

Погледът му се плъзна от ярката й, златиста коса към сивото стоманено оръжие на стената.

— Да — разсеяно отвърна той. — Но дали те са уморени от мен? Сетне се протегна и вдигна оръжието от поставката му с лекота, която не издаваше огромната му тежест.

— Ще взема това с мен.

Амбър прехапа устни, вперила поглед в оръжието в ръката му.

Саймън също го видя и мислено се подготви за битката, която щеше да последва, ако водите на паметта на Дънкан се укротяха дотолкова, че късметата светлина да се споят в цялостен образ от миналото.

Ерик го беше зяпнал безмълвно. Осъзна, че е извадил меч си едва когато усети познатата тежест в ръката си.

— Чукът? — възкликна той. — Тук е пълно с оръжия. Защо избра точно това?

Дънкан погледна изненадано оръжието, което прилягаше тъй добре в ръцете му.

— Нямам меч — простичко отвърна той.

— Е, и?

— Когато си без меч, няма по-добро бойно оръжие от чука.

Саймън и Ерик бавно кимнаха.

— Мога ли да го взема? — попита Дънкан. — Или някой от твоите рицари има специални предпочитания към него?

— Не — меко промълви Ерик. — Можеш да го задържиш.

— Благодаря ти, господарю. Камите са много удобни за близък бой и за рязане на печено месо, но при сериозна битка човек се нуждае от по-голямо оръжие.

— Да не възнамеряваш скоро да се биеш? — предизвикателно попита Ерик.

— Ако попадна на разбойници, които си търсят белята — каза Дънкан, — не бих искал да ги разочаровам само защото ми липсва оръжие.

Саймън избухна в смях.

Ерик се усмихна с хищната усмивка на вълк — за какъвто го и смятаха.

Тримата мъже се спогледаха мълчаливо, усетили, че в жилите на всеки един от тях тече буйна, воинска кръв.

Ерик потупа Дънкан и Саймън по раменете, като че бяха братя по кръв и по душа.

— С хора като вас на своя страна не ме е страх да изляза дори срещу Друидския вълк — каза той.

Усмивката на Саймън угасна.

— Шотландския чук се опита. И загуби.

За миг Дънкан застина напълно неподвижно. Стори му се, че дори сърцето му е спряло да бие.

Сърцето на Амбър наистина спря. Сетне трепна и затуптя като обезумяло.

— Дънкан! — промълви тя умолително. — Няма ли да дойдеш с мен до блатото?

Дънкан не отговори. Минаха секунда, две, три...

Тогава, от гърдите му се изтръгна дрезгав звук. Пръстите му стиснаха чука толкова силно, че изглеждаше, че човешката плът ще огъне стоманата.

— Да — тихо каза той. — Ще дойда с теб.

— Следобед може да излезе буря — предупреди ги Ерик.

Дънкан се усмихна и докосна един кичур от косите на Амбър.

— Щом съм с Амбър — каза той, — слънчевата светлина винаги е с мен.

В отговор Амбър също се усмихна, въпреки че устните ѝ трепереха от страх за него — страх толкова силен, че се боеше да не закрещи.

— Няма ли да оставиш това? — попита тя, като посочи чука.

— Не. С него ще мога да те защитавам.

— Не е нужно. Разбойниците не идват толкова близо.

Без да обръща внимание на останалите мъже в оръжейницата, Дънкан сведе глава толкова близо до нея, че устните му почти докоснаха косите ѝ, вдъхна техния аромат и се взря в тревожните ѝ златисти очи.

— Не искам да рискувам, безценна Амбър — промълви той. — Боя се, че ако някой те нарани, самият аз ще прокървя.

Думите бяха произнесени съвсем тихо, но Саймън ги чу и изгледа Амбър с гняв, който му бе трудно да прикрие. Проклетата вещица. Взела му е ума!

— Дънкан... — прошепна Амбър. Името прозвуча по-скоро като въздишка. Тя пое коравата му ръка между дланите си, без да обръща внимание на хладната тежест на оръжието. — Да побързаме, мой тъмен войне. Аз вече взех храна и изпратих съобщение да приготвят два коня.

— Три — поправи я Ерик.

— И ти ли идваш? — попита изненадано Амбър.

— Не. Егберт идва.

— Ах, Егберт. Разбира се. Е, значи просто няма да му обръщаме внимание.

С внимателни движения — защото не искаше да стряска неспокойния кон — Дънкан се намести на седлото и погледна през рамо. Бяха се измъкнали от полянката, на която бяха спрели да починат, оставяйки Егберт да спи заедно с коня му и с коня на Дънкан. За пътя, оставащ до блатото, Амбър бе настояла да вземат единствено нейната кобила.

Пътекката, която ги изведе от ширналите се поля на Сий Хоум много скоро стана неравна и мъчна за вървене, особено за кон с двама ездачи на гърба. Минаха през места, които смаяха Дънкан — на пръв поглед изглеждаха напълно непроходими, но само на няколко стъпки встрани изненадващо се откриваше напълно достъпен проход.

Всичко това го беше изнервило. Конят очевидно също не се чувстваше много спокойно. Но може би на животното просто му бе трудно да носи двама ездачи.

— Няма и следа от него — съобщи Дънкан и се обърна отново напред.

— Горкият Егберт — каза Амбър с по-скоро развеселен, отколкото разтревожен глас. — Ерик страшно ще се ядоса.

— Горкият Егберт си спи сладко от другата страна на този зъбер — промърмори Дънкан. — Лежи си спокойно наред една полянка, окъпана в слънце, което явно не знае, че лятото си е отишло. Мисля, че съвсем не е за окайване.

— Да, но само ако Ерик не разбере нищо.

— Ако влетът е поне наполовина толкова умен, колкото е мързелив, няма да каже на Ерик, че е заспал.

— Ако Егберт беше толкова умен, нямаше да е толкова мързелив.

Дънкан се засмя и пристегна дясната си ръка около кръшната й талия. С лявата държеше юздите. Ръцете на Амбър лежаха върху неговите, сякаш и доставяше удоволствие да усеща топлината на тялото му.

— Поне оставихме коня ти при него — каза тя. — И съобщение да ни чака.

— Сигурна ли си, че момъкът може да чете?

— По-добре, отколкото може да пише, ако се вярва на Касандра.

— Нима умее и да пише? — попита изненадано Дънкан.

— Слабо. Ерик вече се е отчаял от опитите си да го научи на четмо и писмо, та да може поне да води сметка за добитъка, зърното и налозите в една крепост.

— Тогава защо не го изпрати обратно при баща му?

— Егберт си няма никого — каза Амбър. — Ерик го намерил край един коларски път. Баща му бил премазан от едно паднало дърво.

— Явно Ерик има навик да приютява и да се грижи за изпадналите в беда.

— Щом не могат да се грижат сами за себе си, все някой трябва да го прави.

— Ти затова ли се грижеше за мен? — попита Дънкан. — От състрадание и чувство за дълг?

— Не.

Амбър си припомни насладата, която бе изпитала, когато докосна Дънкан за пръв път — наслада тъй силна, че тя стреснато бе отдръпнала ръка. После го беше докоснала пак. И му бе отдала сърцето си.

— С теб беше различно — тихо каза тя. — Харесваше ми да те докосвам.

— Все още ли ти харесва?

Издайническата руменина, плъзнала по лицето й, отговори без думи на въпроса му.

— Това ме радва — каза Дънкан. — Много ме радва. — Той склучи ръце и притисна Амбър още по-плътно към себе си.

Копнежът да я притежава отново изпълни тялото му с огнена възбуда, въпреки че съвестта и разумът му го караха да се отдръпне.

Не биваше да я съблазнява, преди да е получил отговори на мрачните въпроси от своето минало.

В съзнанието му натрапчиво отекваха незнайни клетви.

И все пак... все пак...

Беше му извънредно хубаво да препуска през есенната земя, да усеща по лицето си топлата, жълта слънчева светлина и да държи в обятията си такава кехлибарена фея.

— Слънце... — промълви Амбър. — Какво неочаквано вълшебство. — Тя вдигна ръце и свали вълнената качулка от главата си. Диплите на индиговия плат се спуснаха по раменете ѝ, позволявайки на слънцето да я облее с нежната си, златиста топлина.

— Да — кимна Дънкан. — Истинско вълшебство.

Но нямаше предвид слънчевата светлина, а Амбър.

— В твоите коси — промърмори той — има хиляди нюанси на златиста светлина. Не съм виждал нищо по-красиво.

Дъхът на Амбър секна, по тялото ѝ пробягна лека, приятна тръпка. Копнежът на Дънкан я изпълваше с неописуемо опиянение. Най-голямото ѝ желание бе да се сгуши в силното му тяло като в жива мантия, да се скрие от останалия свят и в това тихо уединение, в което не би могъл да проникне никой друг, да му се отдаде.

Ала не биваше да му се отдава.

И сърце, и тяло, и душа.

— Амбър — прошепна Дънкан.

— Да? — откликна тя, опитвайки се да овладее треперенето на гласа си.

— Нищо. Просто ми е приятно да шепна името ти, допрял устни до златните ти коси.

Огромна вълна на удоволствие обля цялото ѝ тяло. Без да мисли, тя вдигна ръка към бузата му. Харесваше леко грапавата кожа, под която се криеха коренчетата на избръснатата му брада. Харесваше силната му ръка, обгърнала талията ѝ. Харесваше топлата му, мускулиста гръд.

Харесваше този мъж, с цялото си сърце.

— Няма друг мъж като теб.

Нямаше представа, че е произнесла мислите си на глас, докато не усети тръпката, разтърсила тялото му.

— Няма жена, която да може да се мери с теб — прошепна той и целуна дланта ѝ.

После се наведе и зарови лице в косите ѝ. Облъкна го нежният аромат на слънчева светлина и борова смола. Тя миришеше на лято и топлина, на шотландски пури и свеж вятър.

Не можеше да се насити на това уханье, което бе само нейно.

Амбър долови забързаното му дишане, почувства насладата му от самото ѝ присъствие до него и за кой ли път ѝ се прииска да не съществува никакво предсказание.

Но то съществуваше.

— Жалко, че топлината ще трае толкова кратко — въздъхна тя.

— Защо? — измърмори полугласно Дънкан, като взе между пръстите си една палава къдрица, спусната се край шията ѝ.

— Ерик беше прав — отвърна Амбър почти уплашено. — Задава се буря. Но това само прави слънчевата светлина още по-ценна.

Дънкан неохотно вдигна глава и погледна към хоризонта на север. Там се бяха скупчили гъсти облаци, задържани засега от вятъра. Небето над главите им обаче беше като сапфирен купол, извисен над ридовете, чиито скалисти върхове бяха закачулени с перлени облаци.

— Няма да се разрази преди залез слънце — каза той. Амбър не отвърна нищо.

— Може би вечерта — добави Дънкан, — но не вярвам.

Той погледна още веднъж през рамо. Зад тях се виждаше един тесен пролом, вдълбан в скалистите възвишения, които се издигаха между Сий Хоум и Стоун Ринг. От този пролом започваше Призрачния дол, наречен така заради светлокорите дървета, с които бяха обрасли, стръмните му склонове и заради зловещия вой на есенните ветрове, които фучаха през него.

Никой не слизаше по хребета, по който Дънкан и Амбър се бяха спуснали току-що. Никой не се виждаше и пред тях — там, където земя и море се срещаха, за да образуват Шепнещото блато. Не се виждаше и пътят, по който щяха да стигнат до него — знаеше го само кехлибареното момиче, което се гушеше в обятията му.

От тази страна на склона нямаше и следа от човешко присъствие. Нямаше нито коларски път, нито дим, който да се издига към небето,

нито разорани поля, нито каменни дувари, нито белези от брадва по дърветата. Между стръмните, почти прилепнали един към друг слонове на Призрачния дол, съшити на дъното от малко, поточе, нямаше място нито за ферма, нито за хижа, нито дори за пътеки. Единствените му обитатели бяха древните дървета и вековната тишина.

Земята тук бе дива и девствена, откъсната от непрестанните борби в Спорните земи. Ако на няколко самотни полянки не беше видял изтрити камъни, Дънкан щеше да се закълне, че по тези места никога не е стъпвал човешки крак.

Но някога тук бяха живели хора. Някои ги наричаха друиди. Други — магьосници. Трети изобщо не ги смятаха за хора, а за дяволи или богове.

А четвърти — малцината, които знаеха истината, — наричаха този изчезнал народ „Посветените“.

— Егберт няма да ни последва — каза Амбър, когато усети, че Дънкан отново се извъръща назад.

— Откъде си толкова сигурна? Той може да е мързелив, но не е сляп. Оставихме достатъчно следи.

Амбър се поколеба как да му обясни странната смесица от познание и интуиция, които я правеха напълно убедена, че никой няма да наруши уединението им.

— Егберт не може да ни последва — каза тя. — Дори ако не се боеше да го стори, не би могъл да види накъде сме отишли.

— Защо?

— Той не е Посветен — простичко заяви тя.

— Какво общо има това?

— Егберт ще срещне препятствия по пътя си и ще обърне коня си назад, защото ще е сигурен, че никой не може да премине оттам.

Хладна тръпка премина по гръбнака на Дънкан, когато си припомни колко непроходими му се бяха сторили някои места... на пръв поглед.

— Затова те накарах да оставиш коня си — добави Амбър.

— Защото не е Посветен? — сухо попита той.

Амбър се засмя, поклати глава и слънчевата светлина се плъзна като течен кехлибар през косите ѝ.

— Моята Белоножка е свикнала — каза тя. — Водила съм я много пъти по такива места.

— Ти виждаш пътеки — промълви Дънкан.

Това не беше въпрос, но Амбър му отговори, свивайки рамене.

— Аз съм Посветена. — Сетне добави с въздишка: — Но според Касандра не съм много Посветена и никога няма да стана, ако не се вразумя и не престана да скитам по дивите пущинаци.

— Като този тук?

— Да.

Дънкан погледна нежния овал на лицето ѝ и се запита как той, след като никой не го бе учил, беше съумял да съзре не само препятствията, но и пътеката. Не можа обаче да попита, защото Амбър продължаваше да говори:

— Въпреки че не бях много прилежна ученичка, аз усвоих достатъчно от Познанието, за да мога да минавам по няколко от древните пътеки. Призрачният дол е любимото ми място. Никога не съм го показвала на друг. До днес.

Дънкан не само чу но и почувства дълбоко в себе си тихите ѝ слова. Те го разтърсиха тъй, както далечен гръм разтърсва земята.

— Амбър?

Гласът му беше тих, напрегнат, почти прегракнал. Амбър усети чувствения огън, обхванал тялото му. Усети и безименния копнеж, който го обливаше като слънцето, което обливаше деня.

— Какво има? — попита тя, като се обърна към него.

— Защо ме доведе тук?

— За да преброим дивите гъски на Касандра.

Лешниковите му очи се взряха в лицето ѝ.

— Гъски ли?

— Да. Щом дойде есента, те долитат тук от север, носейки зимата със себе си като тъмно знаме.

— Но не е ли още рано за тях?

— Рано е — кимна Амбър.

— Тогава защо идваш да ги търсиш?

— Касандра ме помоли. Руническите плочки са предвещали ранна, тежка зима. Ако гъските са тук, ще разберем дали Касандра ги е хвърлила правилно.

— Какво казват хората от народа? — попита Дънкан.

— Казват, че знаците са объркани.

— Как така?

— Овцете се покриват с дебели руна, а по дърветата все още пеят птички. Слънцето още е топло, а ставите и старите рани вече се обаждат. Свещениците се молят и сънуват сънища, а никой не чува отговор от бог.

— Знаци. Предсказания. Свещеници. Сънища. — Дънкан се намръщи. — От всичко това един воин може само да го заболи глава. Дай ми меч и щит, и аз ще си проправя път, пък каквото ще да става... или да е ставало.

Болката от загубата на паметта му беше вдълбала сурови бръчки от двете страни на устата му. Амбър прокара върха на пръста си по тях, но не съумя да проникне през болката и гнева му.

Натъжена, тя се обърна отново с лице към дивия зелен дол. От двете страни на пътеката растяха самодивски дървета, вкопчени в острите скали като паднали ангели. Малкото плодове, които птиците бяха пропуснали да изядат, блестяха като рубини по краищата на клоните. Из процепите между скалите и по върховете на склоновете се бяха скупчили призрачнобели брези. Голите им клони се извисяваха към есенното небе в мълчалив копнеж по изгубеното лято.

Вдясно пред тях имаше древно светилище от ниски, вече изкривени на една страна побити камъни. Друг, по-голям и по-разрушен каменен пръстен се издигаше върху една необичайно плоска скала на върха на склона.

Остър, див крясък на орел прониза тишината. После крясъкът се повтори още веднъж, и още веднъж.

Дънкан вдигна глава и откликна с невероятна точност на зова на хищната птица.

Получил уверение, че Дънкан и Амбър имат право да влизат в това злобно място, орелът описа широк кръг високо над главите им, понесе се по някакъв невидим въздушен поток към далечната страна на дола и скоро се скри от очите им.

— Кой те е научил да отговаряш на въпросите на орлите? — попита тихо Амбър.

— Майката на моята майка.

— Тя е била Посветена.

— Съмнявам се — поклати глава Дънкан. — Никой никога не я е наричал така.

— Понякога, на някои места е по-безопасно да нямаш име.

Никой от двамата им не проговори повече. Продължиха да следват бълбукащото сребристо поточе, което не след дълго ги изведе до развълнуваното море и до тресавището, чиито треви също се люлееха като вълниста коса, разресвана от вятъра.

За мъжа и жената, застанали на едно малко възвишение над него, звуците на вятъра и блатото бяха като хиляди човешки гласове — шептящи, мърморещи, въздишащи, мълвящи загадъчни слова... Хиляди тихи дихания, които раздвижваха въздуха.

— Сега разбирам защо се нарича Шепнещото блато — тихо каза Дънкан.

— Така е, докато дойдат зимните гъски. После въздухът се изпълва с техните крясъци и блатото шепне само в малките часове на нощта.

— Радвам се, че го виждам такова, каквото е сега — със слънцето, което превръща върховете на тревите в пламтящи свещи. Прилича на църква секунди преди да започне богослужението.

— Да — прошепна Амбър. — Точно така. Тук витае усещане за съдбовност.

Двамата замълчаха, за да се насладят на царящия наоколо покой. След няколко мига обаче Белоножка изпъна шия и подръпна юздата — искаше свобода, за да пасе.

— Дали ще избяга, ако слезем? — попита Дънкан.

— Не. Белоножка е мързелива почти колкото Егберт.

— Тогава да й дадем малко отдих, преди да тръгнем обратно. — Дънкан скочи на земята и вдигна Амбър от седлото. Когато стъпи на крака, тя вдигна ръка и погали с пръсти бузата му и плътната, тъмна коприна на мустаците му. Той извърна глава и целуна ръката ѝ с пламенна нежност, която я остави без дъх.

Амбър вдигна поглед към очите му и веднага разбра, че трябва да се отдръпне. Нямаше нужда да го докосва, за да е сигурна, че той я желае с дива, неистова като крясъка на орела страст.

— Много скоро трябва да тръгваме — промълви тя.

— Да. Но първо...

— Първо какво?

— Първо ще те науча да не се страхуваш от моето желание.

8

— Н-не... не мисля, че това ще е разумно — заекна Амбър.

— Напротив, безценна Амбър. Това ще е най-разумното нещо, което съм правил в живота си.

— Но ние не трябва... не можем...

Бавната милувка на пръстите му по устните ѝ разпръсна и думите, и мислите ѝ. Усещаше желанието му толкова ясно, че се разтрепери.

Но още по-ясно усещаше желязната воля, с която Дънкан съдържаше това желание.

— Дънкан? — промълви объркано тя.

— Няма да те любя — простичко каза той. — Не знам какво съм ти сторил в миналото, та да се боиш толкова от моето желание, но знам, че се боиш от него.

— Не е... това, което си мис... Господи... не бива!

— Успокой се, безценна Амбър. — Палецът му се притисна нежно към устните ѝ, за да я накара да замълчи. — Няма да го сторя. Вярваш ли ми?

Амбър почувства искреността му по-силно и от желанието, което гореше в него.

— Да — прошепна тя. — Вярвам ти.

От гърдите му се изтръгна дълга, прилична на стон въздишка.

— Благодаря ти — каза той. — Преди никой не би поставил под съмнение думата ми. Но сега... сега трябва да доказвам отново своята честност и достойнство.

— Не и на мен. Още щом те докоснах за пръв път, разбрах колко си честен и горд.

Дънкан докосна устните ѝ със своите устни толкова нежно и леко, че това дори не можеше да се нарече целувка.

— Ела — каза тихо той, като ѝ протегна ръка. — Нека повървим. Амбър сплете пръсти с неговите и потръпна, усетила огъня на страстта, която бушуваше в тялото му.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Да намерим някое закътано местенце.

— Вятърът не е студен.

— Да, защото още сме с наметала — съгласи се Дънкан. Онова, което остана недоизречено, изпълни Амбър едновременно със смут и трепетно очакване.

Съпроводени от шепота на морето, тревата и вятъра, двамата стигнаха до основата на малко възвишение. Тук преди много години човешката ръка бе заравнила земята във формата на кръг, за да издигне в него пръстен от високи камъни. Макар че строителите отдавна ги нямаше на белия свят, затревеният кръг и камъните си стояха.

— Това място е закътано — каза Амбър. — Освен ако не се боиш от камъните?

Дънкан затвори за миг очи. Инстинктите, които дремеха дълбоко в него и се пробуждаха само за да го предупредят, когато го грозеше някаква опасност, този път не откриха нищо тревожно и отново потънаха в сън.

Амбър, чиято ръка все още беше в тази на Дънкан, го гледаше изумено. От уроците на Касандра тя знаеше, че дори някога над този каменен кръг да е тегнела зла прокоба, вече отдавна я няма.

Дънкан, който нямаше понятие от тези уроци, също го знаеше. Трябва да е просто един непознат рицар. Глупаво е да продължавам да се боя, че е Шотландския чук, врага на Ерик.

— Тук няма от какво да се боя — заяви той след миг.

— Ти си Посветен — каза Амбър.

Дънкан се засмя.

— Не, моя златна вещица. Аз съм просто един воин, който се сражава с всички подръчни средства, включително с главата си.

Тя понечи да се възпротиви, задето я бе нарекъл „вещица“, но осъзна, че думата беше произнесена не като обвинение, а с нежност. А когато видя веселия, пълен с възхита поглед на блестящите му лешникови очи, Амбър окончателно реши, че ѝ харесва да бъде неговата „златна вещица“.

— Това е то знанието — прошепна тя. — Да използваш главата си.

— В такъв случай дори кучетата са Посветени — каза той, като обгърна с поглед каменния пръстен. — Опасността има особен мирис

и тръпка. Това е едно от нещата, които научих по време на свещения кръстоносен поход.

— Според мен да знаеш е нещо повече от това.

— А според мен е дори по-малко.

Дънкан извърна поглед към нея. Сияйните ѝ златисти очи бяха вперени в него с настойчивост, която разпалваше още повече жаждата му да я сграбчи в обятията си, да я обгърне цяла със страст и нежност.

— Ела, мое кехлибарено сладкишче.

— А, значи сега съм сладкишче, а не вещица. Не може да не си Посветен!

Усмивката му беше като милувка.

— Сладка вещица — промълви той, като я дръпна лекичко за ръката. — Седни с мен до този камък и ще поспорим какво е Познанието и какво — простият здрав разум.

Амбър се усмихна и приседна на тревата до Дънкан. Камъкът, който беше избран за подслон от фучащия вятър, бе по-висок от човешки бой. Лицето му беше белязано от следите на времето и соления въздух. В тънките като острие вдлъбнатини по повърхността му растяха същински градинки от мъхове — толкова миниатюрни, че цветчетата им почти не се виждаха.

А цветчета имаше, и то в изобилие. Изплетената от тях дебела, пъстра пелерина покриваше почти целия древен монолит.

Амбър погали мъха с върха на пръстите си, сетне затвори очи и се облегна с въздишка на камъка.

— Колко ли време камъните чакат така? — промърмори тя.

— Далеч не толкова, колкото аз съм чакал да направя това.

Амбър отвори очи. Дънкан бе толкова близо до нея, че усещаше топлината на дъха му и виждаше пъстрите пръски в лешниковите му очи. Тя се отдръпна леко назад, за да може да докосне плътните очертания на устните му под мустаците.

— Не — каза Дънкан, — няма от какво да се страхуваш.

— Знам. Искях само да те докосна.

— Наистина ли? Как?

— Така.

Пръстът ѝ обходи нежно ръба на горната му устна. Тръпката на наслада, която прониза тялото му при нейния допир, заедно със

сподавената въздишка, която облъхна пръстите ѝ, я накараха да се усмихне доволно.

— Това ти харесва, нали?

Нова нежна милувка по устните запали огън в него, остави го без дъх.

— Да — приглушено отвърна той. — Харесва ми. А на теб?

— Дали ми харесва да те докосвам? Да. Страхувам се, че дори прекалено много ми харесва.

— Между нас няма място за страх.

Сега вместо топлия му дъх до устните ѝ бяха вече неговите устни. Той усети колебанието ѝ.

После усети как тя се отпуска, за да приеме целувката му. Пулсът му се ускори. Тялото му пламна в огън.

Но Дънкан не стори нищо повече от това да притисне съвсем нежно устни до нейните устни. Те се разтвориха много леко само толкова, колкото да му позволят да провери връхчето на езика си, за да ги погали. Но това бе достатъчно да я накара да въздъхне блажено и да ги разтвори още малко за нежната целувка. Той отново обходи внимателно устните ѝ с език.

— Дънкан — прошепна тя. — Ти си...

Езикът му се плъзна отново между устните ѝ.

И думите, и дъхът заседнаха в гърлото ѝ. Нежната милувка по чувствителната вътрешна страна на устните ѝ бе лека като пеперудено крило. Ако не докосваше Дънкан, Амбър навярно щеше да смята, че самият той е нежен като пеперуда.

Но тя го докосваше. И усещаше буйния огън на яростния му копнеж. Знаеше, че този контраст между действията му и невероятната му жажда би трябвало да я плаши.

Вместо това той я опияняваше по-силно и от най-страстната ласка.

— С теб наистина съм в безопасност — прошепна Амбър.

— Напълно, моя златна вещице. По-скоро бих отрязал дясната си ръка, отколкото да ти сторя зло.

Когато ръцете му я обгърнаха, тя не направи и опит да се отдръпне. Дънкан я вдигна и я намести на коленете си с бавно движение, което бе и милувка, и което ѝ подсказа, че наистина му е приятно да усеща топлината на тялото ѝ в скута си.

— Разтвори наметалото ми и пъхни ръцете си вътре — меко промълви той.

Амбър се поколеба.

— Не искаш ли да се сгрееш на моята топлина? — попита Дънкан.

— Страх ме е.

Клепките му се спуснаха. Доловила тъгата му, тя нададе тих, болезнен стон.

— Ти не ми се доверяваш — каза той. — Какво съм ти сторил в миналото, та сега толкова се боиш от мен? Да не би да съм те насилил?

— Не — прошепна Амбър.

После го повтори още веднъж, и още веднъж, изгаряна от неговата болка. Беше го наранила. Беше го накарала да смята, че не вярва на думата му.

Не можеше да понесе, че му бе причинила такава болка.

Ръцете ѝ сами се вдигнаха и се плъзнаха през отвора на наметалото му. С жажда, която бе неспособна да прикрие, тя запровира пръсти през дрехите му, докато не почувства отново живата топлина на голата му плът. От гърдите ѝ се изтръгна дълбок, тих стон.

Объркан, Дънкан погледна затворените ѝ очи и изопнатото ѝ лице. Когато осъзна, че самият допир до кожата му ѝ доставя такава върховно удоволствие, цялото му тяло потръпна от възбуда.

— Амбър?

— Да — прошепна тя. — От себе си се боя, не от теб.

Сетне наведе глава и дъхът ѝ обля онова, което пръстите ѝ галеха.

— От себе си...

Устните ѝ се долепиха до шията му и шепотът ѝ заглъхна. Огнен поток премина през него, щом езикът ѝ погали кожата му. Усещането бе тъй неочаквано и вълшебно, че го накара да изстене от наслада.

— Всеки път, когато те докосна, макар и съвсем лекичко... — прошепна Амбър.

Езикът ѝ го погали нежно като котешко езиче. В отговор цялото му тяло се изопна.

— Виждаш ли? — продължи да шепне тя. — Докосвам те и ти пламваш. Аз усещам това и също запламтявам. После те докосвам отново и пламъците се разгарят още по-силно.

— Боже мой! — възкликна дрезгаво Дънкан. Най-после беше разбрал причината за страха ѝ. — Ти ме желаеш толкова силно, колкото аз желая теб.

Амбър се усмихна горчиво и въздъхна.

— Не, Дънкан. По-силно. Моето желание и твоето желание, слети ведно.

— Затова ли се страхуваш?

— Да. Страх ме е от... това. — Тя отново го докосна с върха на езика си, за да се наслади на вкуса и топлината на тялото му, на гладката кожа и най-вече на забързаното, мощно пулсиране на кръвта под нея.

— Не се страхувай — промълви Дънкан с нисък, почти прегракнат глас. — Страст като тази е дар от бога.

Амбър се засмя тъжно.

— Нима? Дар от бога ли е да виждаш рая и да знаеш, че никога не трябва да прекрачваш прага му?

Едната му ръка се плъзна под качулката ѝ. Пръстите му се провряха през хлабаво оплетените ѝ коси и извърнаха главата ѝ към него, за да му позволят да се взре в златистите ѝ очи.

— Можем да вкусим от рая, без да преминаваме през кораловите му порти — каза той.

— Възможно ли е наистина?

— Да.

— Как?

— Ще ти покажа.

С тези думи Дънкан стопи малкото разстояние между устните им. Устните на Амбър с готовност се разтвориха под допира на езика му, оставиха го отново да ги погали с вълшебната си ласка.

После езикът му стана по-дързък, по-настойчив, заопипва въглчетата на устата ѝ, затърси пролука към топлата ѝ вътрешност.

— Какво ис... — поде Амбър.

Но така и не успя да довърши, защото в този миг езикът му се плъзна между зъбите ѝ и я остави без думи, давайки ѝ в замяна огън.

Ритмичното плъзгане на езика му навътре навън запали огън в цялото ѝ тяло. Едва лумнали обаче, пламъците угаснаха — Дънкан бе отдръпнал езика си.

Възкликанието, което се отрони от устните ѝ, го накара да потръпне като шибнат с камшик. А когато езикът ѝ започна трескаво да дири неговия, в слабините му пламна същински пожар. Дънкан се засмя гърлено и стегна прегръдката си, за да притисне Амбър още по-силно към онази част от него, която гореше най-буйно.

— Това ли търсиш? — попита той.

Езикът му отново се пхна между зъбите ѝ, ръцете му залюляха хълбоците ѝ към неговите. Жадният ѝ отклик замая главата му. Тя изстена тихичко и се притисна още повече към горещите наслади на тялото му. А когато Дънкан понечи да се отдръпне, за да потуши пламъците, обгърнали и двамата им, ръцете ѝ се обвиха здраво около шията му, а езикът ѝ се сплете с неговия в чувствен дуел, в който никой не можеше да загуби.

Без да спира да я целува, Дънкан вдигна Амбър от скута си и я сложи на тревата. Ръката му се шмугна под пелерината ѝ и развърза вървите на деколтето ѝ. Сетне той изведнъж извърна леко глава и зъбите му захапаха нежно устните ѝ.

Сладък огън лумна в гърдите ѝ и изтръгна от тях тих стон. Дънкан наведе глава и започна да хапе все тъй нежно шията ѝ. Порумениялата ѝ кожа пламна. Когато усети, че той отдръпва ръцете си от врата ѝ, Амбър запротестира.

— Знам, че трябва да спрем — каза тя, — но не още.

— Не, не още — съгласи се Дънкан. — Чака ни много дълъг път, преди да стигнем до последната порта и да се върнем.

Устните му отново обхванаха нейните. Докато езикът му я обсипваше с горещи обещания за рая, той свали ръцете ѝ от шията си и ги притисна към собственото ѝ тяло.

Амбър осъзна какво става едва когато почувства хлад по гърдите си. Мантията ѝ беше отметната на гърба, беше гола до кръста, а ръцете ѝ бяха приковани към хълбоците от полусъблечените дрехи.

Дънкан вече не я докосваше, просто я гледаше с блеснали очи. Тя имаше красиво оформени гърди — нито твърде пълни, нито твърде малки; топли и стегнати; със зърна с цвят на розови пъпки. Обзе го болезнен копнеж да обхване всяка от тези пъпки с устни, да ги погали с език, да опита със зъби кадифената им мекота.

Между гърдите ѝ грееше златиста светлина, уловена в старинен кехлибар. Сиянието на медальона трепкаше като нещо живо, сякаш в

него бе скрита частица от живота на самата Амбър.

Дънкан докосна мълчаливо камъка. Сетне отдръпна пръсти и се вторачи като омагьосан в красотата, която бе лежала скрита под тежките пластове дрехи.

— Дънкан? — прошепна Амбър.

Взря се в очите му и онова, което видя в тях, я накара да потрепери.

— Студено ли ти е? — попита той.

Тя потрепери отново, защото гласът му беше станал дрезгав като котешко мъркане. Опита се да отговори на въпроса му, но устата ѝ беше пресъхнала, а сърцето ѝ туптеше като обезумяло. Без Дънкан да я докосва и да ѝ влива своя страстен копнеж, собственото ѝ желание бързо стихваше, потушено от смущението ѝ.

— Не се безпокой, златна вещице — промълви той, като се приведе към нея. — Аз ще те стопля.

Изненадващият горещ допир на ръцете и устните му до гърдите ѝ я изпълни с дива възбуда. Дънкан целуна едното розово връхче, после другото, и те тутакси се втвърдиха, сякаш докоснати с вълшебна пръчица. Сетне езикът му започна да ги ближе бавно, пламенно.

Огън лумна в сърцевината на тялото ѝ, подпали кътчета, които бяха останали скрити дори за самата нея.

Докато Дънкан не я докосна и не ги възпламени.

Когато той най-после вдигна глава, вятърът веднага намери пламналата ѝ кожа и Дънкан с усмивка забеляза как зърната ѝ се втвърдяват още повече. Пръстите му уловиха почервенелите връхчета и ги разтъркаха — първо нежно, сетне по-силно и чувствено. Каdifената кожа на гърдите ѝ веднага поруменя ярко и Дънкан се почувства така, сякаш го изгаряха на клада.

— Как съм могъл да забравя начина, по който откликваш на ласките ми? — прошепна в недоумение той. — Навярно бог се чувства така, когато кара слънцето да изгрява.

— Ние никога не сме...

— Не — прекъсна я меко Дънкан. — Ти не би могла да полетиш толкова високо, толкова бързо, ако не познаваше насладата на лова така, както я познавам аз.

Амбър поклати глава — страстта бе отнела гласа ѝ и това бе единственият начин да отговори.

— Не се срамувай от истината, безценна Амбър. Страстният ти отклик е много по-прекрасен от девичата сдържаност.

Тя се опита да каже нещо, но вместо това от устните ѝ се изтръгна дрезгав вик. Навярно страстта, която изпитваше, би трябвало да я плаши. Ала когато Дънкан я докосваше, цялата ѝ девича боязън, цялата ѝ предпазливост на Посветена изгаряха в изпепеляващия огън на неговото желание.

И на нейното. Неговото и нейното желание, слети в едно.

Когато той се наведе, за да обхване отново с устни пламналото ѝ зърно, от гърдите ѝ се изтръгна нов вик. Когато езикът му бавно обходи очертанията му, през тялото ѝ премина огнена мълния. Снагата ѝ се изопна като дъга, ръцете ѝ задърпаха отчаяно дрехите, които ги приковаваха към тялото ѝ.

Дънкан неохотно вдигна глава. Може би жадните му ласки я бяха смутили.

— Недей да се дърпаш — нежно каза той. — Няма да те нараня.

— Знам. Но не мога да...

Тя изсумтя безсилно и отново се опита да освободи ръцете си. Но успя само да ги оплете още повече в дрехите.

— Какво не можеш да направиш? — попита Дънкан.

Нова огнена вълна заля тялото му при вида на сладостното полюшване на гърдите ѝ. Представи си как лежи гол между бедрата ѝ, а снагата ѝ се извива по същия начин над него, и това видение едва не го взриви.

— Не мога да те докосвам, ако съм така омотана в дрехи — отвърна Амбър.

Дънкан стисна здраво челюст в опит да се пребори с изкушението, което му предлагаше.

— Мисля, че така е по-добре — прегракнало каза той.

— Не искаш ли да те докосвам?

Забелязал объркването в очите ѝ, Дънкан се усмихна, въпреки че при мисълта ръцете ѝ да докосват тялото му, го обземаше копнеж тъй силен, че почти му причиняваше болка.

— Да — изпъшка Дънкан, като погали с мустаци набъбналото ѝ зърно. — Да. — Погали го отново. — Да, да и да, хиляди пъти да!

Звукът, който се отрони от устните ѝ, бе възклицание може би на удоволствие, а може би на страх — самата тя не знаеше със сигурност.

Никога не бе изпитвала нещо по-разтърсващо от тази смесица между собствената ѝ чувственост, неистовото желание у Дънкан и отчаяното му усилие да сдържи страстта си.

— Но ако ме докоснеш... — дрезгаво каза той.

Думите му бяха заглушени от стона, който се изтръгна от гърдите на Амбър, когато зъбите му захапаха с изумителна нежност зърното ѝ. Дънкан се усмихна, завъртя глава и стори същото с другото ѝ зърно.

— Ако ме докоснеш — прошепна той, наслаждавайки се на реакцията ѝ, — ще бъда много по-малко уверен в способността си да се владее.

Зад тези слова се криеше все по-силното подозрение, че способността му да се владее не е по-силна от изкусителната страст, с която Амбър откликваше на ласките му. Никога не бе предполагал, че една жена може да го желае толкова пламенно, толкова силно, без свян и задръжки.

— Мой тъмен воине — каза Амбър, — ти никога няма да престъпиш своето обещание.

Увереността в гласа ѝ прозираше и в ясните ѝ очи, които не се откъсваха от него. В тези сияйни глъбини Дънкан видя собственото си тъмно отражение и разбра, че тя му има пълно доверие.

— Надценяваш ме — каза той.

— Тогава не ме издигай толкова високо — прошепна с усмивка Амбър.

— Да освободя ли ръцете ти?

Амбър знаеше, че ако прояви повече търпение, би могла да се освободи и сама, но искаше Дънкан да стори това. Искеше той да разбере, че вярва напълно безрезервно на думата му — така, както тя разбираше твърдата му решимост да не я люби.

Дънкан беше мъж на честта. Честта бе сърцевината на неговата гордост и сила. Тъкмо честта го бе направила такъв, какъвто е.

— Да — прошепна тя. — Освободи ме.

Ала той все още се колебаеше.

— Обещавам да не бъда твърде дръзка — каза Амбър, като се помъчи да скрие усмивката си и не успя.

Дънкан ѝ отговори с усмивка, която можеше да вдигне и мъртвец от гроба.

— Това много би ме разочаровало, сладка вещице.

Сетне сведе глава към гърдите ѝ. Топлият му дъх погали кожата ѝ, нежните милувки с език и мустаци изтръгнаха от устните ѝ порой от задъхани стонове и възкличания. Тя отново разтърси рамене в опит да се освободи от дрехите, стягащи ръцете ѝ.

— Изкушаваш ме — каза Дънкан.

— А ти ме измъчваш.

— Не е ли сладко това мъчение? — Той обхвана с длан гърдта ѝ. Пръстът му погали остроото връхче.

— Да — отвърна Амбър. — Много сладко.

— Не толкова, колкото тези розови пъпки.

Дъхът ѝ секна. Усещаше ясно огнената страст, която пулсираше във вените му, докато гледаше пръстите си върху гърдите ѝ.

— Не толкова, колкото когато те карам да стенеш под устните ми — добави Дънкан и отново сведе глава.

— Ръцете ми — промълви тя.

И не можа да каже нищо повече, защото в този миг той плъзна силната си ръка зад гърба ѝ, изви тялото ѝ назад и впи устни в голата ѝ гърд. Амбър изстена от удоволствие и се предаде изцяло на неговите ласки, без да сдържа собствената си възбуда.

Едва когато Дънкан вдигна глава, тя осъзна, че е развързал напълно дрехите ѝ. Той приседна и измъкна ръцете ѝ една по една от дългите ръкави. После бавно започна да смъква дрехите надолу, откривайки кадифената кожа и изящните извивки на тялото ѝ.

Колкото и да копнееше обаче да продължи да я съблича, Дънкан с огромно усилие на волята нареди на ръцете си да спрат до талията ѝ. Пръстите му замачкаха стегнатата ѝ плът нежно, страстно.

Но това не бе достатъчно нито за него, нито за нея. Амбър бързо се надигна и седна с грациозно движение. Облъкна я хладен въздух, който я накара да потрепери. Тя инстинктивно придърпа краищата на мантията върху раменете си и протегна ръце към вървите, стягащи предницата на ризата на Дънкан.

— Бъди като мен — каза тя, като ги развърза. — Гол, само с наметало.

— А ако настина? — попита той с лека усмивка.

— Аз ще те стопля.

Усмивката на Дънкан стана още по-широка. Той свади наметалото си, ризата бързо го последва. С нежна грижовност, която за него бе и удоволствие, и мъчение, Амбър покри отново раменете му с наметалото, като отметна полите настрана.

Кехлибареният талисман на гърдите му блещукаше с особена светлина, сякаш бе пропит с огромната жизненост на Дънкан. Тя се наведе и почтително докосна с устни древния камък.

Чак тогава Амбър се предаде на изкушението, което я преследваше, и плъзна пръсти през облака от тъмни косъмчета на гърдите му. Усмивката, затворила очи в безмълвно блаженство, тя прокара нежно нокти по мускулестия му торс.

— Обичам да чувствам тялото ти. Когато беше потънал в онзи неестествено дълбок сън, часове наред втривах масло от кехлибар в кожата ти, за да не изпаднеш в треска.

— И успя ли?

— Естествено. Кехлибарът е прочут със способността си да отнема огъня от човешките тела.

— Сега и той не би ми помогнал — каза Дънкан.

— Защо?

— Ръцете ти ми причиняват треска.

Амбър и за миг не се усъмни в думите му. Добре усещаше страстната топлина, която се излъчваше от тялото му.

А ако това не бе достатъчно доказателство, истинността на тези думи се преливаше в нея чрез допира до него.

— Все едно, че се къпя във вълшебен огън — прошепна тя.

— Кое?

— Това да те докосвам. Да чувствам страстта ти.

Усмивката му бе някак опасна, но Амбър не изпита никакъв страх. Тя усещаше, знаеше истината, а тази истина бе способността му да се сдържа. Беше й дал дума, а той бе от мъжете, които биха предпочели да умрат, вместо да престъпят клетвата си.

— Но трябва да ти призная нещо — прошепна тя.

— Защо? На свещеник ли ти приличам?

Амбър се засмя.

— Не. Приличаш на това, което си — на смел и страстен воин.

— Тогава защо ще се изповядваш пред мен?

— Защото сега си давам сметка, че продължих да те разтривам с маслото много след като опасността от треска бе отминала.

Дъхът му секна.

— Наистина ли?

— Да — призна Амбър.

— Защо?

— Заради забраненото удоволствие да те докосвам.

Тя прокара лекичко върха на пръста си по зърното на гърдта му. Внезапният прилив на възбуда, обхванал цялото му същество, я прониза като писък. Пръстите ѝ се върнаха на гърдите му и започнаха да ги галят с умелост, която далеч надминаваше опитността ѝ, защото я направляваха реакциите на самия Дънкан.

— Значи сега вече не е забранено да ме докосваш? — попита той с предрезнял глас.

— Не. Глупаво е — прошепна Амбър, — но не е забранено.

— Защо?

Тя се наведе и целуна първо едното му зърно, после другото. А когато го погали бавно с език, цялото му тяло потръпна от удоволствие.

— Защото ми обеща, че ще бъда в безопасност — прошепна тя.

— Днес — каза Дънкан. Съмняваше се, че би могъл да устои още веднъж на подобно изкушение.

— Да, днес, сега — на това място, където древните камъни бдят над морето.

Дънкан обгърна лицето ѝ с длани и впи устни в нейните с жажда, каквато не бе изпитвал никога досега. Целувката беше дълбока и страстна, в нея туптеше напрегнатия ритъм на единението, което той нямаше да допусне, защото бе дал дума.

Амбър се отдаде на целувката, обгърната от силата и топлината на мъжа, който я държеше в обятията си. Ноктите ѝ се впиха в кожата му и това го накара да изстене от удоволствие. Чула, усетила, вкусила страстта в него, тя отново прокара бавно нокти по мускулестия му гръб.

— Ще ме подлудиш — промълви той, опрял устни до нейните.

— Аз вече съм луда — призна Амбър, — но това е твое дело.

Дънкан захапа внимателно долната ѝ устна.

— Колко луда? — попита той. — Достатъчно, за да застанеш гола пред очите и ръцете ми? Достатъчно, за да ми позволиш да те галя по нови начини?

Яростното желание, което премина като вълна през него, докато изричаше тези думи, ѝ подсказа, че той отчаяно копнее тя да каже „да“ — толкова отчаяно, че цялото му тяло трепереше.

След като знаеше това, след като го докосваше и му се доверяваше напълно, Амбър просто не можеше да каже „не“.

— Да — прошепна тя.

Дънкан я стегна в прегръдките си толкова силно, че не ѝ остана дъх, и внимателно я притисна назад, за да я накара да легне отново на земята. Мантията ѝ се разтвори, разкривайки бялата ѝ гръд и розовите зърна, набъбнали от ласките му.

— Вдигни хълбоци.

Гласът му беше неузнаваем. Възбудата, обзела го при вида на полуголото ѝ тяло, бе толкова огромна, че едва не я задуши. Не можеше да диша, не можеше и да помръдне.

След това Амбър вече не знаеше какво прави с нея Дънкан. Знаеше само, че нетърпението му подклаждаше буйния огън на страстта му още повече.

— Дънкан? — прошепна тя.

— Надигни се — каза той. — Позволи ми да видя цветето, чието сърце като същински безумец обещах да не вземам. Днес.

Разтреперана от хиляди противоречиви усещания, Амбър се подчини. Щом повдигна хълбоци, дрехите се плъзнаха по тялото ѝ, дръпнати от силните ръце на Дънкан. Не след дълго тя вече беше съвсем гола с изключение на наметката под гърба ѝ и ярките чорапи на краката. Усещането бе едновременно шокиращо и възбуждащо.

— Красотата ти не може да се опише с думи — дрезгаво промълви той.

Вече не я докосваше и Амбър се почувства внезапно уязвима. Обзе я смут и свян. Със сподавено възклицание тя измъкна изпод себе си края на пелерината и загърна хълбоците си. Когато Дънкан посегна да я дръпне, Амбър се вкопчи здраво в нея.

— Не се срамувай — каза той. — Ти си по-красива и от най-хубавите цветя в султанските градини.

Докато казваше това, ръката му се плъзна под пелерината.

В мига, в който я докосна, желанието му премина през нея като мълния — едновременно нежна и разтърсваща.

Дънкан погали корема ѝ с пръсти, които трепереха съвсем леко от страстта и усилието да я овладее. После ръката му се спусна надолу и малкият му пръст се провря през топлите копринени косъмчета, за да намери под тях плът още по-топла, още по-копринено мека.

При тази неочаквана милувка у Амбър сякаш избликна огнен водопад. Дънкан чу как дъхът ѝ рязко секва и се усмихна; видя как зениците ѝ потъмняват и се разширяват, премрежени от страст, и гореща кръв изпълни набъбналата плът между бедрата му, накара я да запулсира с всеки удар на сърцето му.

Допирът до нежната ѝ, тръпнеща женственост, го изкушаваше безмилостно. С всеки нов дъх той все повече съжаляваше за даденото обещание.

Ръката му, застинала за миг, отново се размърда. Без да откъсва очи от очите на Амбър, Дънкан започна да я гали нежно, неспирно.

— Дънкан — промълви тя, — какво...

Но не успя да каже нищо повече. Пръстите му бяха открили гладката, чувствена плът, скрита под затворените венчелистчета. Амбър възкликна изненадано, обзета от неземна наслада.

От гърдите на Дънкан се изтръгна дълбок стон, сякаш той самият бе почувствал нейната възбуда. Пръстът му погали отново пъпката на женствеността ѝ, обливайки я с нови и нови вълни на искрящо удоволствие. При всяка ласка усещаше тръпнещия ѝ отклик, гореща влага лизваше пръстите му.

Но когато се опита да плъзне пръсти в нея, Амбър стисна здраво бедра.

— Няма да те насилвам — каза приглушено той. — Но ще умра, ако не мога поне да те докосна. Отвори своята топла крепост. Ще бъда много внимателен гост.

— Не бива да го правя. Не бива да го правим. Не мога да искам толкова много от теб — промълви тя. — Да дойдеш тъй близо, а да не можеш да влезеш...

— Да. Поискай го. Моля те.

— Страх ме е.

Дънкан се засмя тихо и я погали отново, извиквайки у нея нов прилив на пулсираща наслада.

— Не, златна вещице. Не страх е това, което пари върховете на пръстите ми. Това е страст — гореща, сладка и чиста.

Нова ласка и нов изблик на удоволствие. Хълбоците на Амбър се надигнаха инстинктивно, за да откликнат на милувките му. Ръката му я погали още веднъж. Още веднъж я разтърси ярка мълния. После всичко се повтори и потрети.

— Божичко! — прошепна Амбър.

Тръпнещото удоволствие, което я обливаше на вълни, едва не накара Дънкан да извика ликуващо. С блажена въздишка Амбър затвори очи и се потопи в това вълшебно усещане, разтваряйки пламналата си вътрешност под допира му.

Дънкан дръпна пелерината, която я покриваше, но на Амбър вече й беше все едно. Единственото, което имаше значение за нея, бе това сладко мъчение да продължи. Когато ръката му се провря между краката ѝ, тя с готовност му даде онова, което търсеше — разтвори бедра, за да му позволи да я докосва колкото и както копнее.

Той нежно прокара върха на пръстите си по венчелистчетата на цветето, което бавно се разтваряше, за да го посрещне, и продължи да я гали в напрегнатата тишина, нарушавана само от накъсаното ѝ, забързано дишане. Въпреки допира му, Амбър вече не чувстваше неговата страст, защото нейната собствена я бе погълнала напълно.

Внезапно я разтърси мощен екстаз, който я възпламени цяла. Разтрепераният ѝ вик и горещият изблик на неовладяната ѝ възбуда го накараха да се усмихне, въпреки че собствената му неутолена жажда го изгаряше болезнено. Дори когато тръпките на наслада престанаха да я разтърсват, Дънкан не искаше да спира да гали знойното цвете, което току-що бе изкушил да се разтвори.

Ала знаеше, че трябва да спре.

Да продължи, означаваше да захвърли дадената дума на морския вятър и да потопи жадната си плът в пламтящото лоно, което го очакваше, готово да го приеме. С огромно усилие на волята той накара пръстите си да се отдръпнат от нежното цвете.

Не напълно обаче. Ръката му остана между бедрата на Амбър, достатъчно близо, за да усеща нейната топлина, макар и без да я докосва.

Амбър отвори очи и едва сега осъзна, че е гола и че ръката на Дънкан лежи интимно отпусната между краката ѝ. Изнервена, тя

посегна към пелерината, за да се покрие отново.

— Не — дрезгаво каза Дънкан. — Недей да се криеш. Така разцъфнала си още по-хубава.

Докато го казваше, той не се сдържа и я погали още веднъж с върха на пръста си. Амбър извика, разтърсена от яростната му жажда и отчаяното му усилие да я потуши.

— Не спирай! — промълви тя. — Това ти причинява болка.

— Да. А това — каза Дънкан, като отново я погали лекичко, — е сол в отворената рана на желанието ми.

Той изруга полугласно и затвори очи.

Тишината бе изпълнена с някакви неясни звуци, с шепота на вятъра и тревата и с далечния глас на зимата. Звуците ставаха все по-силни, докато накрая заглушиха дори тежкото дишане на Дънкан.

Амбър долови странния шум, но не му обърна никакво внимание. Единственото нещо на света, което я вълнуваше, бе Дънкан.

А тя го бе наранила, без дори да знае с какво.

— Дънкан...

Когато пръстите ѝ докоснаха кожата му, Дънкан трепна така, сякаш го беше шибнала с камшик.

— Не — каза той с прегракнал глас. — Не ме докосвай.

— Искам да те облекча.

— Престъпването на думата ми към теб няма да ме облекчи.

Амбър си пое дълбоко дъх, треперейки. Това, което вършеше, беше опасно, означаваше сбъждане на цели две части от мрачното предсказание. Ала не можеше да понася повече болката на Дънкан, не и когато можеше да я излекува.

— Освобождавам те от дадената дума — прошепна тя.

Той скочи на крака.

— Не ме изкушавай, златна вещица. Вече вдъхнах аромата на страстта ти. Все едно, че вдъхнах огън. Не мога да издържа дълго.

Тишината, която последва думите му, се изпълни с далечно шумолене и странни гласове, които ставаха все по-силни и накрая се превърнаха в същинска какафония от звуци. Въздухът засвистя, прорязан от хиляди криле — ята диви гъски се спускаха над блатото. Телата им изглеждаха черни на фона на залязващото слънце, тревожните им крясъци възвестяваха ранното настъпване на зимата.

Ала и смърт ще долети.

Смърт ще долети.

Ще долети.

Смърт.

Ще.

Амбър запуши ушите си с длани, за да заглуши думите на сбъдващото се ужасно предсказание.

Ерик чакаше Дънкан и Амбър, седнал на един стол от гладко дъбово дърво, върху чиято седалка за по-меко бе сложена възглавница. Въпреки скъпите драперии по стените и бумтящия в огнището огън, голямата зала на имението Сий Хоум беше студен. При всеки по-силен порив на вятъра през цепнатините в дебелите дървени стени проникваше леден въздух, който разлюляваше драпериите. Макар че покритите с дърворезба паравани бяха поставени така, че да препречват течението от главния вход на къщата, пламъчетата на факлите подскачаха и трепереха всеки път, щом вратата се отвореше, а тя току-що се бе отворила отново.

Дори пламъците на огъня се разлюляха от силното течение. Танцът им се отрази многократно в очите на рунтавите хрътки, които лежаха в нозете на Ерик, в нетрепващия взор на сокола, кацнал на един прът зад дъбовия стол, в очите на самия Ерик... и в старинната сребърна кама, която той премятеше бавно в ръцете си.

Чу се изщракването на тежкото резе — вратата вече беше затворена. Миг след това пламъците се успокоиха. Забързани стъпки, придружени от тихия, настоятелен глас на Алфред оповестиха приближаването на рицаря към големия салон.

Без да каже и дума, Ерик впери поглед в тримата, които се бяха прибрали почти с изгрева на луната. Егберт го гледаше глуповато. Руменината по лицето на Амбър едва ли бе предизвикана само от излезлия студен вятър. Дънкан изглеждаше точно така, както го беше кръстила Амбър — тъмен воин.

Ерик продължаваше да мълчи упорито и да наблюдава тримата, без да обръща никакво внимание на Алфред. В разрез със своите обичайни добри обноски, този път той не покани никого да седне по столовете, придърпани близо до огъня.

За Амбър бе повече от ясно, че е на косъм да избухне.

— Май докарахте зимата — отбеляза накрая Ерик. Въпреки очевидната му ярост, тонът му беше мек. Контрастът между гласа му и

камата, сияеща в ръцете му, бе повече от обезпокоителен.

— Дивите гъски я докараха — каза Амбър. — Току-що долетяха при Шепнещото благо.

Новината не смекчи ни най-малко изражението на Ерик. Тонът му обаче остана същият — спокоен до безразличие.

— Ах, дивите гъски — измърмори той. — Касандра ще е доволна.

— От ранната зима? — попита скептично Дънкан.

— Сигурно е много хубаво човек да знае, че само да си помисли нещо и то се сбъдва — каза Ерик, без да откъсва поглед от Амбър, — докато обикновените простосмъртни трябва да се осланят на такива крехки неща като доверието и честта.

Кръвта се отдръпна от лицето на Амбър. Познаваше Ерик откак се помнеше, но никога не го бе виждала такъв. Ядосан — да, той имаше избухлив нрав. Виждала го бе дори разярен. Но не и на нея.

И не толкова разярен.

— Можеш да се оттеглиш, Алфред — каза Ерик.

— Благодаря, господарю — промълви рицарят и се изпари с пъргавината на човек, подгонен от демони.

— Егберт.

Гласът на Ерик беше като камшичен удар. Момчето подскочи.

— Да, господарю? — припряно попита то.

— Тъй като проспa целия следобед, тази нощ ще бъдеш на стража. Заминавай на поста си. Веднага.

— Да, господарю!

И Егберт също напусна залата със завидна скорост.

— Струва ми се — замислено отбеляза Ерик, — че никога не съм виждал това момче да се движи толкова бързо.

Амбър издаде звук, който можеше да означава и всичко, и нищо. Все още бе шокирана от това, че Ерик знаеше как Егберт е прекарал следобеда.

Питаше се дали знае и това, че двамата с Дънкан бяха избягали от валета.

— Страх го е от теб — каза тя.

— Значи е по-умен, отколкото предполагах. И със сигурност по-умен от теб.

Амбър трепна.

Дънкан пристъпи крачка напред, но се спря, когато Амбър го сграбчи за китката с няма молба.

— Как беше ездата? — любезно попита Ерик. — Студено ли беше?

— В началото — не — отвърна Дънкан.

— Денят беше хубав — побърза да каже Амбър.

— А твоето любимо място, Посветена? И то ли беше хубаво?

— Откъде знаеш? — попита напрегнато тя.

Усмивката на Ерик беше като усмивка на вълк, който се готви за скок.

Внезапно на Дънкан му се прииска да има под ръка меч или бойния чук. Но нямаше нито едното, нито другото. Единственото, с което разполагаше, бе увереността, че Ерик, въпреки своя чар и чувство за хумор, може да бъде много опасен враг.

Като внимаваше да не прави резки движения, Дънкан свали наметалото си и го простря да съхне на една дървена маса.

— Може ли? — попита той, като посегна към пелерината на Амбър.

— Не. Аз... искам да кажа...

— Страхуваш се, че деколтето ти не е добре затворено? — довърши вместо нея Ерик.

Тя го погледна боязливо.

Изражението на лицето му никак не я успокои. Ерик беше в свирепостта на настроение.

— Какво, няма ли да отричаш? — попита меко той. — Няма ли да ме уверяваш, че не сте оставили Егберт да спи на една полянка заедно с два от конете?

— Ние... — поде Амбър, но гласът на Ерик заглуши нейния.

— Няма ли да ме убеждаваш, че доверието ми не е било измамано и че честта ти не е била отнета, заедно с девствеността ти? Няма ли да се изчервиш...

— Не, това не е...

— ... и да ме умоляваш, заеквайки, да...

— Достатъчно.

Нескритата заплаха в гласа на Дънкан шокира Амбър.

Хрътките до стола на Ерик скочиха на крака с ръмжене. Кривият клон на сокола се отвори с пронизителен, гневен писък. Ноктите на

Амбър неволно се впиха в китката на Дънкан.

— Престани да я измъчваш — каза Дънкан, без да обръща внимание на наежените животни.

Искаше да добави, че да се нарича „Амбър девствена“ е нелепо, и че никой не знае това по-добре от самия него. Но един поглед към святкащите, вълчи очи на Ерик го накара да обясни по-внимателно.

— Девствеността на Амбър е толкова непокътната, колкото беше и сутринта — каза той. — Имаш думата ми.

Възцари се тишина. Ерик продължаваше да премята камата в ръка, изучавайки с очи тъмния воин, който се бе изправил срещу него, готов за битка.

О, да, дори жаден за битка.

Изведнъж Ерик разбра. И като отметна глава назад, избухна в гръмък смях.

Хрътките пригладиха с лапи наежената си козина и пак се изтегнаха спокойно на пода; жълтите им очи грееха на светлината на огъня. Едно изсвирване на господаря му укроти гнева и на сокола.

Когато отново настъпи тишина, Ерик погледна Дънкан с мъжко съчувствие.

— Вярвам ти — каза той. Дънкан кимна отсечено.

— Нямах блажения вид на мъж, изразходил следобеда — и себе си! — между меки женски бедра — допълни Ерик.

Дънкан измърмори под носа си нещо нецензурно.

— Приближи се до огъня, воине — подкани го Ерик, като полагаше усилия да не показва усмивката, скрита под брадата му. — Сигурно си се вдървил от студ. Или някоя част от тялото ти все още е топла?

— Ерик! — възкликна смутено Амбър.

Ерик погледна изчервените ѝ бузи и се усмихна полунежнo, полуразвеселено.

— Малката ми непорочна Посветена — каза нежно той, — в тази крепост няма човек, който да не знае къде са му очите на Дънкан — и кой отвърща на зора му.

Амбър притисна длани към пламналите си бузи.

— Мъжете вече даже правят облози — продължи Ерик.

— За какво? — попита отмаляло тя.

— Кой от двама ви ще се огъне пръв.

— Няма да е Дънкан — каза кисело Амбър, без да съзнава колко се е издала.

Ерик разбра веднага. Дънкан също. Докато Ерик се превиваше от смях, той отиде до Амбър и скри пламналото ѝ лице на гърдите си.

Приливът на противоречиви усещания при допира му — желание, съжаление, смях — ѝ подейства странно успокоително. Но най-хубавото от всичко бе, че Дънкан отново искаше да се докосват.

По пътя към Сий Хоум той бе отбягвал всякакъв допир до нея.

Амбър се отпусна с въздишка в обятията му и остави силното вино на близостта му да я опияни, да пропъди студа, обхванал я още в мига, в който чу шума от кацащите гъски.

— Трогателно — сухо заяви Ерик. — Те наистина се докосват.

— Престани — сопна му се Дънкан.

— Предполагам, че трябва, но не съм бил толкова развеселен откакто ме обвини, че искам Амбър за себе си.

Амбър вдигна рязко глава и изгледа слисано Дънкан.

— Не може да бъде — възкликна тя.

— Може и още как — каза Ерик.

От устните ѝ се отрони странен звук.

— Смейеш ли се? — попита Ерик.

— А-ха.

Той я погледна обидено.

— Нима ти се струва невероятно някое момиче да ме намира за привлекателен?

— Не — побърза да каже Амбър.

Ерик вдигна вежди.

След миг Амбър вдигна глава и погледна тъмния воин, който я държеше в нежните си прегръдки.

— Само че — додаде тя — е абсурд да се мисли, че това момиче би позволило на някой мъж да го докосва. Освен на един.

— На Дънкан — каза Ерик.

— Да. На Дънкан.

— Това е напълно нормално за един мъж и неговата годеница — отбеляза небрежно той.

Дънкан и Амбър се обърнаха като един и се вторачиха в него.

— Годеница ли? — предпазливо попита Дънкан.

— Разбира се — отвърна Ерик. — Ще го обявим утре. Или си решил да я съблазниш, без да помислиш за честта й... и за моята?

— Вече ти казах: докато не си възвърна паметта, не мога да искам ръката на Амбър.

— Но всичко останало можеш да вземеш, така ли?

Лицето на Дънкан потъмня.

— Хората в крепостта вече шушукат — продължи Ерик. — Скоро ще започнат да говорят и открито за глупавата мома, дете спи с мъж, който няма намерение...

— Тя не е... — опита се да го прекъсне Дънкан.

— Стига! — изръмжа Ерик. — И да не е, ще го направи, главата си залагам! Между двама ви гори толкова силна страст, че човек може да се опари. За пръв път в живота си виждам подобно нещо.

Дънкан замълча.

— Ще отречеш ли? — предизвикателно попита Ерик.

Дънкан затвори очи.

— Не.

Ерик погледна Амбър.

— Няма нужда да питам за твоите чувства. Изглеждаш като скъпоценен камък, осветен отвътре. Гориш.

— Нима това е толкова ужасно? — попита с болка в гласа тя. — Трябва ли да се срамувам, че най-последно намерих това, което всяка друга жена приема за даденост?

— Тоест сладта — грубичко каза Ерик.

— Не! Изумителното удоволствие да докосваш някого, без да изпитваш болка.

Дънкан я погледна слисано. Понечи да я попита какво има предвид, но Амбър продължи да говори бързо, задъхано, тласкана от напрежението, което вибрираше в нея.

— Страстта е част от него — каза тя. — Но само част. Има и спокойствие. Има смях. Има... радост.

— Има и предсказание — тросна се Ерик. — Помниш ли го?

— По-добре от теб. Там се казваше, че може, а не че ще...

— За какво говорите? — попита настойчиво Дънкан.

— За сърцето, тялото и душата на една жена — отговори Ерик.

— И за катастрофата, която ще...

— Може — прекъсна го гневно Амбър.

— ... настъпи, ако тя прояви глупостта да отдаде и трите на един мъж без име — хладно довърши той.

— Нищо не разбирам — каза Дънкан.

Усмивката на Ерик бе опасна като жълтия блясък в очите му.

— Спомни ли си нещо друго от своето минало? — рязко смени темата той.

— Нищо полезно.

— Ти ли ще преценяваш кое е полезно и кое — не? Ти, който нямаш нито памет, нито име?

Дънкан сви устни и не каза нищо.

— Проклятие! — изръмжа Ерик.

За известно време в салона настъпи напрегната тишина.

— Какво си спомняш, полезно или не? — попита накрая Ерик.

— Чу го още преди боя ми със Саймън.

— Повтори.

— Зелени очи — рязко каза Дънкан. — Усмивка. Аромат на подправки и билки. Червена като пламък коса. Целувка и пожелание бог да е с мен.

Ерик стрелна с очи Амбър, която все още стоеше плътно до Дънкан.

Докосваше го.

— А, да — кимна той. — Друидската вещица, която те е проклела.

— Не — бързо каза Дънкан. — Не ме е проклела.

— Изглеждаш напълно сигурен.

— Сигурен съм.

— Амбър? — тихо попита Ерик.

— Той казва истината.

Дънкан се усмихна лекичко и приглади назад една златиста къдрица, паднала на челото ѝ.

— Много мило, че ме защитаваш — каза той, като ѝ се усмихна.

— Радвам се, че имаш вяра в моята честност.

— Тя има нещо много повече от вяра — спокойно заяви Ерик. — Амбър познава истината чрез допир. Това е нейната дарба.

— И проклятие — прошепна тя.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дънкан.

— Това, което казах — отвърна Ерик. — Ако разпитвам някого, докато Амбър го докосва, тя узнава истината, независимо какви лъжи произнася на глас разпитваният.

Очите на Дънкан се ококориха, сетне се присвиха замислено.

— Полезна дарба.

— Тя е двуостър меч — каза Амбър. — Да докосваш хората е... неприятно.

— Защо?

— Защо луната свети по-слабо от слънцето? — попита горчиво тя. — Защо дъбът е по-мощен от брезата? Защо дивите гъски възвестяват с кръска си идването на зимата?

— Защо си толкова разстроена? — с нежен глас продължи поредицата от въпроси Дънкан.

Амбър премести поглед от него към хрътките с огнените очи, сбрани около нозете на Ерик.

— Амбър?

— Боя... боя се, че ще те отблъсна с... с това, което съм.

Дънкан я погали по бузата с опакото на пръстите си и отново обърна лицето ѝ към своето.

— Вече ти казах, че обичам вещиците — каза той. — Особено красивите. Ето, ти ме докосваш. Истината ли казах?

Амбър се взря в премрежените му лешникови очи.

— Ти вярваш в това, което казваш — прошепна тя.

Усмивката му накара сърцето ѝ да подскочи от радост. Дънкан забеляза промяната в изражението ѝ и се наведе към нея, без да съзнава какво върши.

— Ерик е прав — промълви той. — Ти гориш.

Ерик скочи на крака толкова рязко, че хрътките се разбягаха подплашени.

— Жалко, че не си спомняш своето минало — намеси се той. — Сега животът на Амбър ще се превърне в истински ад.

— Защо? — възкликна Дънкан.

— Мислиш ли, че за една жена е приятно да бъде любовница, а не съпруга?

— Амбър не е моя любовница.

— По дяволите! — избухна Ерик. — Нима ме смяташ за глупак?

— Ерик, недей — умолително каза Амбър.

— Недей какво? Да не би да не казвам истината? Твоят тъмен воин не иска да се ожени за теб, докато не си спомни миналото си, а не може да свали ръце от теб за повече от минута. Ще бъдеш негова любовница, преди още да е паднал първия сняг!

Дънкан рязко се отдръпна от Амбър и отпусна ръце. Ерик видя това и се изсмя.

— Сега я пускаш — каза нападателно той. — Но можеш ли да обещаеш, че следващия път няма да вземеш онова, което тя ти предлага тъй охотно?

Дънкан отвори уста да обещае, но преди да произнесе и дума осъзна, че не ще може да спази подобно обещание. Амбър беше огън в плътта му, в кръвта, в костите.

— Ако отнема девствеността на Амбър — решително заяви той, — ще се ожения за нея.

— С или без памет?

— Да.

Ерик се облегна назад и се усмихна с хищната усмивка на вълк, който току-що е вкарал жертвата си в капана.

— Ще се погрижа да изпълниш обещанието си — тихо каза той.

За пръв път откакто видя свирепия блясък в очите му, Амбър се отпусна и въздъхна облекчено.

Тогава обаче Ерик впи поглед в нея и тя се запита дали не се е успокоила прекалено рано.

— Онази друидска вещица... — подхвърли Ерик.

Амбър затаи дъх. Отдавна се чудеше кога Ерик ще свърже друидката с Доминик льо Сабр.

И какво ще направи, когато го стори.

— Има ли сред Посветените от Спорните земи такава като нея?

Амбър с усилие успя да прикрие облекчението си.

— Като нея? — повтори тя. — В какъв смисъл?

— С червена коса. Със зелени очи. Жена, чиято дарба би ѝ подсказала да изпрати Дънкан на път с кехлибарен талисман на гърдите.

— Не познавам такава жена.

— И Касандра не познава — каза Ерик.

— Значи няма такава жена сред Посветените от Спорните земи.

Ерик замислено прокара палец по ръба на сребърната кама. При всяко движение руните, гравирани върху острието, трепкаха неспокойно, като живи.

— Предсказанието, дадено от Касандра при твоето раждане, е добре известно в Спорните земи — отбеляза той.

— Да — потвърди Амбър. Дънкан я погледна въпросително.

Тя обаче не сваляше очи от Ерик. В момента цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху златистия рицар, обгърнат в своето Познание като в огнено наметало, което му даваше по-голяма власт и от положението му на наследник на лорд Робърт.

— Твоето влечение към кехлибара също е добре известно — каза той.

Амбър кимна.

— Друидските жени притежават дарбата да виждат в човешките души — продължи Ерик.

Докато го казваше, той погледна Дънкан, сякаш диреше потвърждение от него.

— Да — каза Дънкан. — Точно с това се славят.

— Наистина? — измърмори Ерик. — Откъде знаеш?

— Това го знаят всички.

— Там, откъдето идваш — може би. Но не и тук. — Тъмнозлатистите очи на Ерик отново се впиха в Амбър. — Кажи ми — меко каза той — кой от Посветените от Спорните земи притежава друидската дарба да вижда в човешките души?

— Аз, донякъде.

— Да, но не ти си дала на Дънкан този кехлибарен талисман, нали?

— Не — тихо отговори тя.

— Дала му го е друидска вещица — каза Ерик, като отново погледна Дънкан.

Дънкан кимна.

Ерик подхвърли небрежно камата така, че сребърното острие се завъртя във въздуха, сетне ловко я хвана за дръжката и отново я подхвърли.

Амбър потръпна. Като слънце след мразовита зимна буря.

Така пламтеше Ерик.

Студено.

— Къде намери онази друидска вещица, за която говориш — попита той Дънкан.

— Не помня.

— Говори се, че между шотландците и саксонците има няколко такива жени — припряно се намеси Амбър.

Камата се превъртя във въздуха, преди Ерик да посегне и да я сграбчи с мълниеносна скорост.

— Саймън — промълви неволно Дънкан.

— Моля?

— Мисля, че си бърз като Саймън.

Златистите очи на Ерик станаха непроницаеми. Той прибра ловко камата в ножницата и каза тихо:

— Това няма как да се провери. Саймън ни напусна.

— Но защо? — изненадано попита Дънкан.

— Казал е на Алфред, че е почувствал порив да продължи своето странстване. Заминал е начаса.

Дънкан разсеяно разтърка ребрата си, припомняйки си удара на Саймън.

— Въпреки синините, които ми остави — каза той, — този мъж ми хареса.

— Да — съгласи се Ерик. — Човек би казал, че вече се познавате.

Амбър се вледени. И това нямаше нищо общо с течението в залата.

— И аз имах такова усещане — призна Дънкан.

— Наистина ли се познавахте?

— И да е било така, не си спомням.

— Амбър.

Ерик не каза нищо повече, но тя знаеше какво иска от нея, затова допря пръсти до китката на Дънкан.

— Познаваш ли Саймън от преди? — попита го Ерик.

Дънкан ядосано отмести поглед от ръката на Амбър и го впери в него.

— Съмняваш се в думата ми?

— Съмнявам се в паметта ти — отговори Ерик. — Разбираема предпазливост, нали?

Дъхът излезе със свистене от гърдите на Дънкан.

— Разбирам.

— Е? — подкани го меко Ерик.

Амбър трепна. Знаеше, че Ерик е най-опасен, когато изглежда най-спокоен.

— Когато видях Саймън за пръв път — каза Дънкан, — почувствах опасност, сякаш съзирах сянката на ястреб.

Амбър рязко си пое дъх.

— Чух в главата си пеещи гласове и видях свещи — продължи Дънкан.

— Църква? — попита Ерик.

Ала въпросът бе отправен не към Дънкан, а към Амбър.

— Да — каза тя. — Усещане за църква.

— Какво друго усещаш? — любопитства Ерик.

— Спомените на Дънкан се движат, но не достатъчно, за да се освободят от мрачните сенки.

— Интересно. Какво друго?

Амбър погледна крадешком Дънкан. Той я наблюдаваше с недоверчиво изражение.

— Мисли за църквата, тъмен войне — каза тя.

В отговор Дънкан упорито стисна устни. Амбър си пое треперещо дъх.

— Струва ми се, че това, което е ставало в църквата, е било по-скоро някаква специална церемония, отколкото обикновена литургия — промълви тя.

— Погребение? Сватба? Кръщение?

Амбър поклати глава.

— Той не знае.

Дънкан я изгледа втренчено.

Обзе я напрежение, което я накара да стисне зъби.

— Какво има? — попита Ерик.

— Дънкан е ядосан — отвърна тя.

— Напълно разбираемо — сухо каза Ерик. — Не го упреквам.

— Но той ме упреква. Имам чувството, че съм хванала коприва — прошепна Амбър. — Мога ли да го пусна?

— След малко. А дотогава — обърна се той към Дънкан — може да смяташ, че Амбър е най-голямата ти надежда да пробиеш мрака на своето минало.

— Защо? — хладно попита Дънкан.

— Мислех, че е очевидно защо — отвърна също толкова хладно Ерик. — Явно тя усеща неща, които убягват на теб самия.

— Вярно ли е? — обърна се Дънкан към Амбър.

— С теб — да. С всички останали — никога.

Дънкан сведе поглед към нея. Злощастното ѝ изражение показваше недвусмислено, че на нея самата ѝ е също толкова неприятно да го разпитва чрез допира си.

— Защо аз съм различен? — попита той. — Защото нямам памет?

— Не знам. Знам само, че двамата с теб сме свързани по някакъв необясним за мен начин.

Известно време Дънкан не каза нищо, просто я гледаше. Сетне улови пръстите ѝ и ги целуна. Накрая, стиснал ръката ѝ в своята, той заговори:

— Когато видях Саймън за пръв път, почувствах опасност, пеещи гласове, свещи. После си спомних едно студено острие, притиснато между бедрата ми.

Амбър нададе шокирано възклицание.

— Неприятен спомен — отбеляза Ерик със саркастична усмивка. Гласът на Дънкан бе също толкова саркастичен.

— Да.

— Продължавай — подкани го Ерик.

— Няма кой знае какво друго — сви рамене Дънкан. — Помня, че един мъж ме наблюдаваше с очи, черни като адска нощ.

— Саймън — каза Ерик.

— Първо и аз си помислих така. Но сега... — Дънкан въздъхна.

— Амбър? — обърна се към нея Ерик.

— Защо реши, че не е бил Саймън? — попита тя Дънкан.

— Защото той не ме позна. Ако аз бях насочил нож между краката на някого, със сигурност щях да го познавам и да зная причината за враждата помежду ни.

Амбър се вцепени.

— Какво има? — попита я тихо Ерик.

— Църквата — каза тя. — Било е сватба.

— Сигурна ли си? — попитаха в един глас Дънкан и Ерик.

— Да. Усещам бродирана пантофка...

— В ръката ми! Да! — прекъсна я ликуващо Дънкан. — Пантофката ѝ беше сребърна и нежна като скреж! Помня я!

Сълзи набъбнаха в очите на Амбър, сетне се спуснаха беззвучно по бузите ѝ.

— Има ли още нещо, Амбър? — попита Ерик. Този път гласът му наистина беше мек, защото бе видял сълзите ѝ и беше отгатнал причината за тях.

Дънкан внезапно осъзна, че е стиснат пръстите ѝ с все сила.

— Заболя ли те? — попита той.

Амбър поклати глава, но избягна погледа му. Дългите, силни пръсти на Дънкан обаче повдигнаха лицето ѝ към неговото.

— Безценна Амбър — промълви той, — защо плачеш?

Устните ѝ се разтвориха, но от тях не излезе и звук. Гърлото ѝ беше задавено от сълзи.

— Да не би да си видяла в паметта ми нещо, което аз не виждам? — попита той.

Тя отново поклати глава и се опита да се отдръпне от него. Ала Дънкан не ѝ позволи.

— Да не би...

— Стига — прекъсна го рязко Ерик. — Не я докосвай. Остави я да се успокои, доколкото може.

Дънкан отмести поглед от Амбър към мъжа, чиито очи отразяваха сиянието на огъня досущ като очите на хрътките му.

— Какво има? — попита той. — Някаква тайна, достъпна само за Посветени? Затова ли тя не иска да ми каже?

— Де да беше — промърмори Ерик. — Тайните на Посветените са достъпни за разума. Тайните на сърцето — не.

— Говори по-смислено!

— Много е просто — каза Ерик. — Ти си стоял в църква с женска пантофка в ръка.

— Какво общо има това със сълзите на Амбър? — раздразнено попита Дънкан.

— Тя е отдала сърцето си на мъж, който вече има съпруга. Не мислиш ли, че това е достатъчна причина за сълзи?

В първия момент Дънкан не разбра. А когато разбра, той сграбчи Амбър в прегръдките си и се засмя. След миг тя също се засмя, усетила онова, което Дънкан току-що бе открил.

— Аз давах пантофката на един мъж, а не я вземах от него — обясни Дънкан. — Той се женеше за притежателката ѝ, не аз!

Хрътките се изправиха на крака, навириха глави и нададоха силен, ликуващ вой.

Дънкан ги изгледа втренчено, питайки се какво им става.

Амбър гледаше втренчено Ерик, питайки се какво го е зарадвало толкова, че да накара кучетата му да възвестят тази радост в тишината на нощта.

— Изпратил си ги сами до свещения Каменен пръстен? — ужасено възкликна Касандра.

— Да — кимна Ерик. — Дънкан иска да намери паметта си, преди да се е намерил между краката на Амбър. Аз пък предпочитам да стане обратното.

— Играеш си с огъня!

— Ти самата си ме учила — спокойно каза той, — че който не рискува, не печели.

— Това не е риск. Това е лудост!

Ерик обърна гръб на Касандра и обгърна с поглед Скрытото езеро и дивите блата. Край него, из които гнездяха и прелитаха безчет водни птици. Похлупак от облаци бе покрил най-високите части на зъберите. Мочурливата земя под облаците беше обагрена в кафяво и черно, зелено и бронзово — шарена паница, чакаща да се напълни със зима.

Въпреки че билото на Стормхолд не се виждаше, Ерик знаеше, че високият връх скоро ще бъде забулен с воал от блестящ сняг. Дивите гъски и Касандра се бяха оказали прави. Зимата се спускаше към земята, обгърната в наметало от леден вятър.

Соколът на китката му се размърда неспокойно, доловил бурята от емоции, която кипеше под спокойната външност на господаря му. Касандра погледна тревожно птицата. Знаеше, че само хрътките на Ерик усещат чувствата му по-ясно от нея.

— Тази „лудост“, както я нарече — тихо каза той, — е единственият ми шанс да запазя южните си владения, докато успея да намеря повече добри рицари, които да ми служат.

— Баща ти има много други имоти — поклати глава Касандра. — Погрижи се за тях.

— Какво искаш да кажеш, Посветена? Да отстъпя Стоун Ринг на Доминик льо Сабр без бой?

— Да.

Соколът разпери криле и нададе пронизителен писък.

— Ами Сий Хоум? — меко попита Ерик. — И него ли да дам на норманското копеле? И Уинтръланс ли да му дам?

— Няма нужда. Английският крал — при това със съгласието на шотландския крал, ако си спомняш, — спомена само Стоун Ринг.

— За момента.

— „Моментът“ е единственото, с което разполагаме.

Соколът продължаваше да пристъпва неспокойно по кожената ръкавица на ръката на стопанина си. Вятърът развяваше тежкото бронзово наметало на Ерик и откриваше индиговосинята вълнена туника, с която бе облечен. Дръжката на меча му проблясваше на фона ѝ като сребърна мълния.

— Ако предам Сий Хоум, както се предава женска пантофка на сватбена церемония — каза след известно мълчание той, — всички разбойници в Спорните земи ще се нахвърлят върху нас да дирят плячка.

Касандра поклати глава.

— Не съм имала такива видения.

— Няма и да имаш — решително заяви Ерик. — Аз ще се бия до последна капка кръв, преди да дам Стоун Ринг в ръцете на Доминик льо Сабр!

Касандра тъжно сведе поглед към ръцете си, които едва се показваха от дългите, широки алени ръкави. Лъскавите нишки на синьо-зелената бродерия по тях блещукаха като вода, процеждаща се през огън.

— Сънувах сън — простичко каза тя.

В погледа на Ерик трепна раздразнение.

— Какъв сън? — попита рязко той. — За битки, кръв и крепости, които се разрушават камък по камък?

— Не.

Ерик мълчеше.

Касандра се взря в дългите си, добре поддържани пръсти. На единия от тях сияеше голям пръстен с три камъка, блестящи като бродерията на ръкавите. Сапфир — камъкът на водата. Смарагд — камъкът на живата природа. Рубин — камъкът на кръвта.

— Кажи ми — настоя Ерик.

— Червена пъпка. Зелен остров. Синьо езеро. Слети в едно. А в далечината — зрееща страховита буря.

Соколът разтвори човка, сякаш денят бе твърде горещ, а не мразовит. Ерик механично погали птицата, без да сватя очи от неостаряващото лице на Касандра.

— Бурята се изви и докосна червената пъпка — каза тя. — Тя разцъфтя с неземна красота... любов разцъфтя сред бурята.

Ерик присви очи.

— После дойде ред на зеления остров — продължи Касандра. — Бурята го обгърна, погали го, превзе го.

Кафявите вежди на Ерик се вдигнаха, но той не каза нищо. Просто продължи да глади неспокойния сокол с бавни, гальовни движения.

— Само дълбоките води на езерото останаха недокоснати — завърши Касандра. — Но и то копнееше за бурята, където цветето цъфтеше в своя пурпурен разкош, а островът сияеше, обвит в зеленина.

Силен порив на вятъра подхвана наметалото на Ерик и дългите червени поли на Касандра. Соколът изпищя и прибра криле, вперил жаден поглед в небето.

— Това ли е всичко? — попита Ерик.

— Не е ли достатъчно? — сопна се Касандра. — Където са сърцето и тялото, там скоро отива и душата. Тогаз живот честит може да се роди, ала и смърт ще долети.

— Предсказанието на кехлибара — измърмори едва чуто Ерик.

— Винаги това проклето предсказание.

— Трябваше да оставиш Дънкан да умре в Каменния пръстен.

— Тогава пъпката никога нямаше да разцъфти и островът никога нямаше да засияе, обвит в зеленина. В живот.

— Но това не е...

— Твоят сън рисува честит живот, не смърт — прекъсна я Ерик.

— Не си ли струва човек да поеме известен риск в името на този живот?

— Ти рискуваш да докараш катастрофа.

— Не — разпалено възкликна Ерик. — Катастрофата вече ме сполетя! Баща ми така се е оплел в междуплеменни борби, че отказва да отдели дори един воин за защита на граничните си земи.

— От край време е така.

— Аз трябва да разполагам с воини — каза той. — Силни и смели воини. Дънкан е такъв воин. С него мога да запазя крепостта Стоун Ринг. Без него ще я загубя.

— Тогава просто я зарежи. И Дънкан заедно с нея!

— Който държи тези имения, държи ключа за Спорните земи.

— Но...

— Който държи Спорните земи — продължи, без дори да си поеме дъх Ерик, — държи меч, опрян в гърлото на северните лордове оттук чак до каменистите възвишения при Дън Един.

— Не съм сънувала такава война.

— Чудесно — меко каза Ерик. — Това означава, че големият риск наистина ще бъде възнаграден с голяма печалба.

— Или с голямо изстребление и смърт — възрази Касандра.

— Човек няма нужда от гадателска дарба, за да предвиди смъртта. Това е обичайният край на всички живи твари.

— Твърдоглаво лордче! — ядосано възкликна тя. — Защо не можеш да проумееш колко е опасно това, което правиш?

— По същата причина, поради която ти не можеш да проумееш колко е опасно да не направя нищо!

С едно рязко движение на мускулестата си ръка Ерик пусна сокола да полети. Пъстрите каишки на птицата заблестяха, изящните й криле затрептяха в бърз ритъм. Набрала височина с изумителна скорост, тя яхна невидимия гръб на дивия вятър и се понесе с него все по-нагоре и по-нагоре в небесата.

— Ако не направя нищо — каза Ерик, — със сигурност ще загубя Стоун Ринг. Загубя ли Стоун Ринг, Сий Хоум остава гол и незащитен като новоизлюпено пиле.

Касандра мълчеше и следеше с очи полета на сокола.

— С Уинтърланс положението е долу-горе същото — продължи неумолимо Ерик. — Онова, което не заграбят разбойниците, ще го

вземат викингите или моите братовчеди. Или ти си на друго мнение?

Касандра въздъхна.

— Не.

— Съдбата предоставя в ръцете ми мощно оръжие.

— С две остриета.

— Да. С това оръжие трябва да се борава внимателно. Но по-добре да е в моите ръце, отколкото в ръцете на Доминик льо Сабр.

— По-добре да беше оставил Дънкан да умре.

— Това предсказание ли е или съжаление за пропуснатия шанс?
— саркастично попита Ерик.

Касандра не отвърна нищо.

— Той носеше кехлибарен талисман и спеше под клоните на священото самодивско дърво — каза след миг мълчание той. — Ти щеше ли да го оставиш да умре?

Тя отново въздъхна.

— Не.

Ерик присви очи, заслепен от яркия сребрист блясък на слънцето, което заплашваше да прогори отвор между два облака. Соколът се рееше високо в небето, зоркият му поглед обхождаше заблатените краища на езерото, дирейки плячка.

— А ако паметта му се върне, преди да се е оженил? — тихо попита Касандра.

— Не ми се вярва. Жаждата на бурята е по-силна от жаждата на пъпката, на острова и на езерото, взети заедно. Той ще я утоли още преди края на тази седмица.

Нов порив на вятъра повдигна широките алени ръкави, разкривайки здраво стиснатите юмруци на Касандра.

— Няма да стане насила — продължи Ерик. — Когато е край Дънкан, Амбър гори като озарен от вътрешна светлина скъпоценен камък.

За известно време настъпи тишина, нарушавана единствено от приглушения шепот на блатните треви под суровата ласка на вятъра.

— Но ако Дънкан все пак си спомни преди това? — настоя Касандра.

— Тогава ще се изправи със своята сила срещу моята бързина. И ще загуби, както загуби от Саймън. Само с една разлика.

— Този път Дънкан ще умре.

Ерик кимна бавно.

— Той сам не би приел друг край.

— И какво ще стане тогава с Амбър?

Див, отчаян писък на сокол долетя по вятъра, отговаряйки вместо Ерик. Касандра се обърна, видя лицето му и разбра причината птицата да изпищи тъй тъжно.

Тя затвори очи и се потопи в своята вътрешна тишина, която чертаеше кръстопътища и приближаващи бури.

— Има и друга възможност.

— Да — кимна Ерик. — Да умра аз. Но след като видях боя между Дънкан и Саймън, това не ми изглежда много вероятно.

— Ще ми се да бях видяла този Саймън — каза Касандра. — Мъж, който може да надвие с лекота Дънкан, трябва да е чудесен воин.

— Победата не беше лесна. Въпреки котешката пъргавина на Саймън, Дънкан на два пъти едва не го повали.

Очите на Касандра потъмняха, но тя не каза нищо.

Той загърна наметалото плътно около раменете си, като се постара гънките му да не оплитат држката на меча, окачен на левия му хълбок.

— Ако трябва да бъде честен — каза той с лека усмивка, — надявам се да не се наложи да кръстосвам меч с Дънкан. Той може да бъде дяволски бърз за човек с неговите размери.

— И ти не си дребен. Саймън също не е бил.

Ерик не отвърна нищо.

— Ако умреш от меча на Дънкан, няма да отидеш сам в царството ца сенките — тихо каза Касандра. — Аз ще изпратя Дънкан след теб със собствените си ръце.

Трогнат, Ерик се взря в спокойното лице на жената, която смяташе, че познава така, както познаваше себе си.

— Не — възпротиви се той. — Това би довело до война, в която лорд Робърт няма да може да победи.

— Нека. Тъкмо неговата надменност е в основата на всичко, което става и което може да стане тепърва. Единственото, което заслужава, е ложе от тръни и разкаяние.

— Той просто винаги е искал онова, което искат всички мъже — мъжки наследник, който да пази земите му обединени.

— Да. И беше готов да прокуди сестра ми, за да го постигне.

От изненада Ерик за миг загуби дар-слово.

— Сестра ти? — възкликна той.

— Да. Ема Яловата.

— Защо никога не си ми казвала?

— Че съм ти леля ли? — попита Касандра.

Ерик кимна отсечено.

— Това беше част от сделката между Ема и мен — каза тя. — Лорд Робърт се бои от Посветените.

Думите ѝ не изненадаха Ерик. Така и не бе преодолял разрива с баща си предизвикан от упорития му стремеж към Познанието.

— Когато Ема се омъжи за Робърт — продължи Касандра, — той ѝ забрани да се срещаме. Пусна я да дойде при мен само веднъж. Тогава вече всички я наричаха Ема Яловата.

— Тя е зачената скоро след като е била при теб, нали? — попита сухо Ерик.

— Да. — Усмивката на Касандра бе студена като зимния ден. — И беше огромно удоволствие да даря Робърт Невежия с един известен магьосник за син и наследник.

Погледът ѝ се спря на Ерик и в усмивката ѝ се прокрадна обич — обич, която винаги бе изпитвала, но твърде рядко си позволяваше да покаже.

— Ема е мъртва — тихо каза тя. — На Робърт не дължа нищо друго освен презрение. Ако умреш от ръката на Дънкан, ще подиря отмъщение.

За пръв път в живота си Ерик не знаеше какво да каже. Всичко друго си бе представял и предвиждал, но не и това.

Той разпери ръце и прегърна безмълвно жената, която смяташе за своя духовна майка. Касандра отвърна на прегръдката му без колебание, любувайки се на силата и жизнеността на мъжа, роден единствено благодарение на нейните усилия и Познание.

— Бих предпочел за надгробен паметник нещо друго, не война, която може да спечели само моят враг — каза след няколко мига Ерик.

— Тогава прецени внимателно своя враг, за да извлечеш полза. Доминик льо Сабр може да се окаже по-добър съюзник от братовчедите ти.

— И сатаната би бил по-добър съюзник от братовчедите ми.

— Да — усмихна се Касандра. — Струва си да обмислиш възможността за подобен съюз, нали?

Ерик се засмя и я пусна от прегръдките си.

— Никога не отстъпваш от своето — каза той с усмивка, — а наричаш мен твърдоглав.

— Защото си такъв.

— Аз просто се уповавам на своята дарба.

— Коя дарба? Инатът? — сухо попита тя.

— Прозорливостта — отвърна сериозно Ерик. — Аз виждам пътища за успех там, където другите виждат само сигурен провал.

Касандра докосна челото му с върха на пръстите си и се взря в ясните му светлокафяви очи.

— Моля се не надменността, а разумът да бъде твоята пътеводна звезда — прошепна тя.

Далечен гръм отекна над главите на Дънкан и Амбър, които препускаха с конете си към Каменния пръстен и свещеното, нецъфтяло от хиляда години самодивско дърво. Дънкан се обърна неспокойно към посоката, от която бе дошъл ръмжащият звук, питайки се дали бурята ще се разрази близо или далеч от тях.

Облаците, похлупили зъберите, се спускаха все по-ниско и по-ниско и влачеха със себе си гъсти мъгли. Но не влажното време предизвикваше хладните тръпки, които пробягваха по гръбнака на Дънкан. Предусещаше опасност, въпреки че всичко наоколо изглеждаше съвсем спокойно.

Той механично провери дали бойния чук, който бе взел от оръжейницата, е на мястото си.

— Сормхолд — каза Амбър.

Дънкан бързо се обърна към нея.

— Какво?

— Това е връх Сормхолд. Мърка като огромен котарак, доволен от приближаващата зима.

— Значи според теб зъберите обичат бурите? — попита той.

— Мисля, че те са родени едни за други. Тъкмо сред зъберите бурите достигат най-големия си триумф. А самите зъбери изглеждат най-величествено в яростната прегръдка на бурите.

— Величествено и опасно — измърмори Дънкан. Инстинктите му отново зашепнаха за дебнеща заплаха. Той отново се огледа, но не видя никакво движение, освен безмълвното плъзгане на воалите от мъгла надолу.

— Опасността подчертава красотата — каза Амбър.

— Значи ли това, че покоят я притъпява?

— Покоят я съживява.

— Твоето Познание ли те учи на такива неща? — попита сухо Дънкан.

— Така учи здравият разум и ти прекрасно го знаеш — тросна се тя.

Дънкан се засмя на намусената ѝ гримаса. Изпитваше болезнен копнеж да я докосне отново, но въпреки това не направи и опит. След бягството им до Шепнещото блато Амбър всячески избягваше да го докосва. Не знаеше защо, но беше така.

Амбър се усмихна и вдигна лице към мрачното, буреносно небе. На фона на лилавите гънки на качулката и пелерината, кожата ѝ сияеше като нежен бисер. Ивиците, с които бе обшита пелерината, имаха тъмнорозовия цвят на устните ѝ. Качулката се смъкна от главата ѝ и отдолу се показа обръчът от сребро и кехлибар, който придържаше хлабаво оплетените ѝ коси.

Навсякъде по нея имаше кехлибари. Гривни от бистри, златисти кехлибарени късчета обвиваха китките ѝ и блещукаха при всяко нейно движение. Дръжката на сребърната кама на пояса ѝ имаше „око“ от червен кехлибар. Върху сребърната тока с големината на човешка длан, закопчаваща мантията ѝ, бяха инкрустирани прозрачни кехлибари, които образуваха птицата феникс — символ на смъртта и прераждането чрез огън. Около шията ѝ грееше кехлибарена огърлица, а на нея бе окачен големият кехлибар, в чиито златисти дълбини Амбър умееше да съзира сенки от миналото.

Ала докато я гледаше, Дънкан не виждаше скъпоценните ѝ накити. Виждаше гъстите ресници по клепките ѝ и трендафилите, цъфтящи по бузите ѝ. Копнееше да опита вкуса на студения вятър от кожата ѝ, а после да пие от топлината, скрита зад розовите ѝ устни.

Искаше му се тя да язди на седлото пред него, вместо на собствения си кон. Ако беше пред него, той щеше да може да я притисне към себе си, да плъзне ръка под наметката ѝ и да погали

топлата мекота на гърдите ѝ. И тогава щеше да почувства как те се втвърдяват, как зърната им набъбват, жадни за огъня на устните му.

Тялото на Дънкан откликна незабавно на тези мисли. Вече бе свикнал, когато е край Амбър да усеща как пламва цял и как плътта му се втвърдява и започва да пулсира. Това, с което не беше свикнат, бе тихият, далечен глас, който го предупреждаваше, че не бива да ѝ посяга.

Би било грешка.

Ала Дънкан пропъди тази мисъл още щом се появи.

Тя не е сгодена. Не е омъжена. Не е целомъдрена, въпреки приказките на Ерик. Някога двамата с нея сме се любили. Сигурен съм в това.

И тя ме иска така, както я искам аз.

Какво лошо може да има в това?

Отговор на безмълвния му въпрос не последва. Мракът, в който лежах скрити спомените му, мълчеше упорито.

Женен ли съм? Това ли се опитва да ми каже тази проклета тишина?

Отново не се появи никакъв спомен, но Дънкан беше сигурен, че не е женен. Не можеше да каже защо, ала го усещаше съвсем ясно.

— Дънкан?

Той се обърна към момичето, чиито очи бяха по-красиви и от кехлибарите, които носеше.

— Приближаваме Каменния пръстен — каза Амбър. — Позната ли ти е околността?

Тя спря коня си на върха на едно малко възвишение. Дънкан спря до нея и се надигна на стремето, за да огледа добре земята, която се разстиляше пред очите му.

Беше величествена, притихнала земя, с обвити в мъгла дървета, със скупчени тук там камъни и стръмни хълмове, чиито върхове се губеха в сребристи облаци. Малко поточе проблясваше между покритите с мъх скали и накапалите листа; гласът му се долавяше едва едва, също като шепота на водните капчици, които се плъзгаха бавно по голите дъбови клони, за да паднат на земята.

Изпълнена с трепетно безпокойство, Амбър чакаше да зърне по лицето на Дънкан някакъв проблясък от спомен. Молеше се да го зърне, ала и се страхуваше от него.

Страхуваше се за своето собствено щастие.

Молеше се заради щастието на Дънкан.

— Много прилича на пътя към Призрачния дол — каза накрая Дънкан. — Как бих искал ей там да е Шепнешото бласто.

На устните му играеше лека усмивка. По лицето на Амбър плъзна руменина, която нямаше нищо общо с мразовития въздух. Когато я видя, Дънкан се усмихна още по-широко.

— Помниш ли устните ми върху твоите гърди? — попита той.

Тя се изчерви още по-силно.

— А помниш ли как буйно разцъфна твоето цвете?

Амбър усети, че се задъхва.

Без да откъсва очи от нея, Дънкан промълви нежно:

— Сънувам неговите огнени, влажни цветчета и се събуждам, обхванат от треска.

Амбър не можеше да прикрие нито червенината по лицето си, нито чувствените тръпки, които пробягваха по тялото и.

— Кажй ми, че си спомняш — каза приглушено Дънкан. — Кажй ми, че не съм единственият, който изгаря в треска.

— Ще го помня до края на живота си — прошепна тя с полусведени клепки. — Ти ми подари... рая.

Чувствената нотка в гласа й накара тялото му да пламне.

— Ти ме даряваш с наслада и изкушения, на които не мога да устоя — промълви той.

Тъжна усмивка пробягна по устните на Амбър.

— Не е нарочно — каза тя. — Сега, когато вече знам, се опитвам да не го правя.

— Какво, знаеш?

— Силата на това, което ни привлича един към друг.

— Затова ли избягваш да ме докосваш, като че съм прокажен?

Амбър го стрелна с очи, сетне отново спусна клепки.

— Мислех, че така ще ти е по-лесно.

— По-лесно ли му е на сокола, когато крилете му са счупени?

— Дънкан! — възкликна поразена тя. — Никога не съм искала да те нараня. Мислех... мислех, че ако не съм постоянно край теб, ще ме желаеш по-малко.

— Ти по-малко ли ме желаеш в сравнение с вчера или онзи ден? Амбър затвори очи и изстена отчаяно.

— Отговори ми — настоя той.

— Желая те по-силно, не по-малко — прошепна тя.

Дънкан се усмихна. Но когато видя от спуснатите ѝ ресници да се процеждат сълзи, усмивката му тутакси угасна.

— Защо плачеш? — попита той, като доближи коня си до нейния. Амбър бавно поклати глава. Топлите му, силни пръсти повдигнаха брадичката ѝ.

— Погледни ме, безценна Амбър.

При този нежен допир чувствата, бушуващи в гърдите му, се изляха в нея като порой. Въпреки че ги погълна жадно, тя знаеше, че трябва да спре. Колкото повече опознаваше Дънкан, толкова по-ясно осъзнаваше какво би му струвало единението помежду им.

Неговата чест.

— Няма ли да ми кажеш защо плачеш? — повтори Дънкан. Амбър почувства загрижеността му, но от това сълзите ѝ само закапаха още по-бързо.

— Да не би да се чувстваш омърсена от това, че те докосвах? — попита той.

— Не — каза тя.

Гласът ѝ беше изтънял от усилията, които полагаше да не побегне от Дънкан.

И да не се хвърли в обятията му.

— Да не би да се боиш, че ще те любя? — попита той.

— Да — прошепна Амбър.

— Нима е толкова ужасно да ме пуснеш в рая на тялото си?

— Не.

Амбър си пое дълбоко, мъчително дъх и отвори очи. Дънкан я гледаше с толкова нежна загриженост, че почувства порив да го успокои.

— За мен не би било ужасно — каза тя с треперещ глас. — За теб... ах, мой тъмен войнине, боя се, че за теб това ще бъде не рай, а ад.

Той се усмихна.

— Не се бой. Ти ще ми доставиш неземна наслада. Знам го така, както знам как пулсира кръвта ми при самата мисъл за това.

От устните ѝ се изтръгна звук, който бе наполовина смях, наполовина отчаян вик.

— А после какво? — попита тя. — Какво ще стане, ако се окажа девствена, въпреки че не вярваш?

— Ще удържа на думата си.

— Ще се ожениш за мен?

— Да — кимна Дънкан.

Амбър отново си пое дълбоко дъх.

— И след време ще ме намразиш.

В първия момент Дънкан помисли, че тя се шегува. После обаче осъзна, че не е така.

— Защо да мразя момичето, което е по-прекрасно от всички красиви жени, истински или сънувани? — попита той.

— Тъмен воин... — прошепна Амбър.

Гласът ѝ бе толкова тих, че едва се чуваше. Устните ѝ погалиха пръстите му толкова лекичко, че Дънкан едва ги усети.

— Каж ми — настоя той. — Какво те натъжава толкова?

— Усещам колко си неспокоен — простичко отвърна тя.

Дънкан се усмихна.

— Твоята топлина може да ме излекува.

— Ще излекува желанието. Но за онази част от теб, която е окована в мрачни сенки, която се вълнува, бунтува, копнее за един загубен живот... за това нямам лек.

— Един ден ще си спомня всичко, сигурен съм.

— А ако тогава вече сме женени? Какво ще стане?

— Тогава ще се наложи да наричаш съпруга си с друго име пред хората — каза той с усмивка. — Но в спалнята аз ще си остана твой тъмен воин, а ти ще си моята кехлибарена вещица.

Устните на Амбър трепнаха в опит за усмивка.

— Мисля, че... страхувам се, че ти ще си мой враг, ако си възвърнеш паметта.

— А аз мисля, че ти си просто едно момиче, което се бои да не нахлуя насила през портите на рая.

— Не е... — поде Амбър.

Гласът ѝ премина в слисано възклицание, защото в този миг Дънкан я грабна от седлото и я намести в скута си. Въпреки плътните дипли на пелерината си, тя усети коравия, пулсиращ меч на желанието му да се притиска към нея.

— Не се страхувай — каза той. — Няма да те направя своя, докато сама не го поискаш. Не, докато не ме помолиш! Какво сладко, мъчително удоволствие ще бъде да те накарам с ласките си да ме умоляваш!

Усмивката му бе едновременно нежна и изпълнена с огнено желание и нетърпение. Тя накара сърцето на Амбър да подскочи, обзето от чувства, за които не смееше дори да си помисли, камо ли да ги изрече гласно.

— Аз нямам нито семейство, нито богатство — промълви отчаяно тя. — А ти може да имаш и едното, и другото.

— Тогава на драго сърце ще ги споделя с моята невеста.

Това, че мечтите ѝ бяха изказани на глас, не спря горещите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

Възможно ли е? Ще може ли Дънкан да ме обикне достатъчно, та да ми прости, когато папетта му се върне?

Възможно ли е от подобно тъмно начало да се роди толкова честит живот?

Дънкан се приведе към нея и попи сълзите от ресниците ѝ с нежни целувки. Сетне докосна с устни нейните с изненадваща гальовност и сдържаност.

— Имаш вкуса на морския вятър — каза той. — Хладен и леко солен.

— Ти също.

— Защото на устните ми са твоите сълзи. Ще ми позволиш ли да вкуся и усмивката ти?

Амбър не можа да се сдържи и се усмихна. Дънкан също не можеше повече да се сдържа и впи устни в нейните. Тази втора целувка нямаше нищо общо с първата — беше огнена и страдна. Когато най-последно се откъсна за миг от Амбър, тя бе поруменяла и трепереше от възбуда. Устните ѝ сляпо подириха неговите за още.

— Да. Така ще бъде. Устните ти ще са разтворени, пламтящи, набъбнали от копнеж по мен.

В мига, в който Дънкан се наведе отново към нея, разбойниците се нахвърлиха върху тях от всички посоки.

Мъжете бяха въоръжени с ножове, дървени сопи и едно импровизирано копие. Тъй като Амбър бе в скута му, Дънкан не можеше да се съпротивлява. Разбойниците налетяха като вълци с ръмжене и виковете върху му и го свалиха от седлото, а заедно с него и Амбър.

Когато нечия груба ръка стисна китката ѝ, а друга посегна към скъпоценната ѝ огърлица, Амбър нададе ужасяващ писък. Отчасти той се дължеше на болката от чуждия допир, но много повече — на яростта ѝ от това, че някакъв си разбойник се осмелява да посегне на свещения ѝ медальон.

Сребърната ѝ кама проблясна за миг и изтръгна ответен писък от гърдите на разбойника. Той веднага свали ръце от нея, но само за миг. В следващия Амбър видя как мъжът замахва с юмрук. Въпреки че успя да се извърне бързо, ударът я зашемети дотолкова, че тя се просна в цял ръст на земята.

Разбойникът замахна отново, но този път не с гол юмрук, а с извадена кама. Докато се претъркаляше встрани, за да избегне нападението, Амбър чу зловещото свистене на боен чук, описващ кръгове във въздуха. В следващия миг се чу страховитият звук на стомана, срещнала човешка плът. Разбойникът се стовари на земята като покосен.

Когато безжизнената му ръка се отпусна върху Амбър, тя не почувства нищо. Мъжът беше мъртъв.

Амбър се отдръпна от него и понечи да се изправи на крака. Неочаквано някой я притисна обратно към земята, но допирът не ѝ причини болка. Беше ръката на Дънкан.

— Не! — нареди той, като се разкрачи над нея. — Лягай долу!

Не ѝ трябваше обяснение защо в момента земята е по-безопасна за нея. Добре чуваше ужасяващото свистене на чука над главата си.

През воала на падналата върху очите ѝ коса Амбър видя как разбойниците се втурват отново напред в безредна атака, насочили

сопите си напред като копия. Здравите дървета се нацепиха като възлища. Единственото копие беше пречупено. Още един разбойник падна на земята, без да мръдне повече, без да издаде и звук.

Тежкия боен чук се въртеше толкова бързо, че изглеждаше като смъртоносна стоманена мъгла над главата на Дънкан. Останалите разбойници се поколебаха, сетне се събраха за нова мощна атака като тази, при която бяха повалили Дънкан и Амбър на земята.

Дънкан изненадващо се метна напред. Чукът изсвистя като светкавица и се стовари с мълниеносна скорост върху скупчените разбойници. Те се разkreсяха ужасено — още един от тях беше паднал мъртъв.

Дънкан отскочи назад и отново застана разкрячен над Амбър — само така можеше едновременно да я брани и да отблъсква атаките на разбойниците.

— Минете зад него — извика един от тях. — Да видим как ще скача толкоз пъргаво, като му прережем сухожилията!

Три разбойници се отделиха от групата и тръгнаха да заобикалят Дънкан, като внимаваха да не попаднат в обсега на чука. Дънкан не можеше да наблюдава едновременно и тях, и останалите разбойници.

— Дънкан, те ще... — поде Амбър.

— Знам — грубо я прекъсна той. — За бога, лягай долу!

Амбър стисна камата в ръка, решена да пази гърба му с всички сили. Червеното око на дръжката проблесна злокобно. Очите на Амбър пък не се отделяха от най-близкия разбойник.

Гласът ѝ се извиси над вещаещото смърт свистене на чука, проклинайки разбойниците на старинния, отдавна забравен език, който помнеха само неколцината останали Посветени.

Един от разбойниците се вторачи ужасено в нея. Разбрал твърде късно на кого се е осмелил да посегне в алчността си, той захвърли сопата и побягна.

Останалите разбойници също спряха, но не за дълго. Мъжете пред Дънкан размахаха сопите си, мъчейки се да пробият смъртоносния кръг, описван от яростния полет на чука.

Изведнъж иззад гърба му изскочиха двама разбойници и се спуснаха към него.

— Дънкан!

Преди още викът да е излетял от устните на Амбър, Дънкан скочи нагоре, като се завъртя във въздуха. Толкова крепка бе силата му и тъй голяма — ловкостта му с чука, че при завъртането смъртоносната песен на оръжието не се разколеба нито за миг.

Чукът описа страховита дъга и покоси двамата разбойници, които бяха имали глупостта да решат, че гърбът на Дънкан е безопасна мишена. Преди останалите мъже да успеят да се възползват от това, че се бе завъртял, той вече беше повторил скока и бе с лице към тях, готов да се брани.

Чукът отново пееше своята злокобна песен, въртян от неизтощимата му ръка.

Изумителната му способност да борава с това страховито оръжие пречупи волята на разбойниците. Един от тях тръгна към Белоножка, но когато кобилата препусна като обезумяла, се отказа да я гони. Останалите мъже обърнаха гръб на Дънкан и побягнаха да дирят убежище в гората и мъглата, зарязвайки своите мъртъвци.

Дънкан ги проследи с поглед, докато се скриха, и едва тогава отпусна ръката, която въртеше чука. Веригата бе изпъната с едно-едничко рязко движение на китката. Вместо да лети в смъртоносни кръгове, оръжието покорно се укроти. Той го преметна през рамо, уравновесявайки тежестта на главата, която бе на гърба му, с веригата, която се спускаше отпред. Така, ако му потрябваше отново, чукът щеше да бъде напълно готов.

И безмилостен.

Амбър гледаше с премрежени златисти очи мъжа без име, който бе дошъл при нея, обгърнат в мрачни сенки... и чието истинско име беше открила току-що, ужасена, че най-големият ѝ страх се е сбъднал.

Дънкан от Максвел, Шотландския чук.

— Ранена ли си? — попита Дънкан. — Докоснаха ли те тези плъхове?

Пръстите му я погалиха нежно по пребледнялото лице. В очите ѝ набъбнаха горещи сълзи на отчаяние и мъка по невъзможното щастие.

Любим и враг в едно.

Любимият ѝ враг — коленичил до нея с потъмнели от загриженост очи, с топлина и нежност, които преливаха в нея и при най-лекото докосване.

— Амбър?

Последният лъч надежда в сърцето ѝ бързо гаснеше. Въпреки че бе открила у Дънкан следи от Познанието, а Шотландския чук със сигурност не беше Посветен, убийствената ловкост, с която въртеше бойния чук не оставяше място за никакво съмнение.

Никакво съмнение, никаква надежда, че може да е сгрешила, никакво извинение да продължава да крие от Ерик, че е спасил живота на най-големия си враг и че е довел този враг при Амбър.

Която бе предала Ерик, запазвайки в тайна страховете си.

Не мога повече да мамя Ерик.

Но как да предам Дънкан, моята любов, моя враг, кръвта, която гори във вените ми...

Две силни ръце вдигнаха Амбър от земята. Нежни устни обсипаха с леки целувки лицето ѝ, очите, устните ѝ. Всяка от тях бе като остър нож в сърцето ѝ.

— Не... не съм ранена — пресипнало каза тя.

— Ужасно си пребледняла. За пръв път ли виждаш истински бой?

Тя не отговори. Полагаше отчаяни усилия да си поеме дъх.

— Не се бой, безценна Амбър — прошепна Дънкан, опрял устни до бузата ѝ.

Неспособна да произнесе и дума, Амбър просто поклати глава.

— Не те е страх, нали? — попита той. — Аз мога да те защитя и срещу много по-лоши врагове от тази нещастна сбирщина разбойници и крадци. Знаеш го, нали?

Амбър се засмя почти истерично. Сетне зарови лице на гърдите му и се разрида.

Дънкан от Максвел, Шотландския чук. Да, прекрасно знам, че ти можеш да ме защитиш.

От всичко, освен от предсказанието.

И от самата мен.

Най-вече от самата мен. Как можеш да защитиш сърцето от плътта, в която тупти? Любим. Враг. Ярка светкавица разцепи деня от небето до земята. Веднага след нея отекна мощен гръм.

— Конете — промълви Амбър.

— Стой тук — каза Дънкан, като я пусна да стъпи на земята. — Аз ще ги доведа.

Когато се обърна, Амбър видя на туниката му червено петно.

— Ти си ранен! — извика тя. Дънкан продължи да върви напред.

— Дънкан!

С разтуптяно от уплаха сърце Амбър се спусна след него.

— Успокой се — каза той, като я сграбчи в обятията си и я вдигна във въздуха. — Ще подплашиш конете.

— Пусни ме! Ранен си!

Бялата усмивка на Дънкан проблесна под тъмните мустаци, при вида на загрижеността в очите на Амбър. Той я пусна, стигна с няколко бързи стъпки до Белоножка и улови юздите ѝ.

Кобилата трепна неспокойно, но не се опита да побегне. Дънкан се обърна и без никакво усилие качи Амбър на седлото. После вдигна глава към нея и се усмихна.

— От удара на Саймън ме заболя повече, отколкото от... — започна той.

— Но ти кървиш! — прекъсна го Амбър.

— Глупости, даже комар би ми изсмукал повече кръв от ножа на онзи разбойник.

Преди тя да успее да каже още нещо, Дънкан се обърна, хвана собствения си кон и се метна на седлото с невероятна лекота.

— Накъде е Каменният пръстен? — попита той. — Насам?

Амбър дори не погледна накъде сочи Дънкан. Мислеше единствено за раната му и за това, че трябва да се погрижи за нея час по-скоро.

— Крепостта е нататък — каза тя, като посочи пътя. В този миг отново проблесна светкавица, последвана от гръм.

— Бурята също е нататък — отбеляза Дънкан. — Има ли наблизо място, където да се подслоним?

— В средата на Каменния пръстен има могила с древно светилище.

— Води ни натам.

Амбър се поколеба още няколко мига, вперила тревожен поглед в небето. Чувстваше как постепенно я обзема усещането за съдбовност, което често я завладяваше в Призрачния дол и на други свещени места.

Само че сега не се намираше на такова свещено място. Нямахше древни камъни, поставени от отдавна мъртви ръце.

— Амбър? Какво има? Не знаеш ли пътя?

Ослепителна мълния проряза небето, по-ярка от сто слънца. Гръм разтърси земята така, сякаш в дола се бе сринала лавина от огромни камъни.

Амбър усети как косите ѝ настръхват. Мълнията бе паднала съвсем близо до пътеката за крепостта, като че ли самото небе ги предупреждаваше да не се връщат.

Но ние трябва да се върнем! Дънкан е ранен.

Нова мълния се спусна като копие от небето, този път по-близо.

Амбър имаше чувството, че е животно, пришпорвано неумолимо от нечия невидима ръка към зиналата паст на тъмен тунел със стесняващи се стени, които тя усещаше, но не можеше да види. Усещането за съдбовност ставаше все по-натрапчиво и по-силно, докато накрая започна да ѝ се струва, че ще я взриви.

— Да бягаме към крепостта! — извика тя, като смуща с пети Белоножка.

Мълнията се стовари току пред нея. Белоножка ухапа яростно юздата и препусна с всички сили в обратната посока, съпроводена от тътена на гръмотевицата.

Амбър се опита да овладее подплашената кобила и да я върне обратно, но скоро се отказа. Трябваше да приеме нещата, които не можеше да промени. Един бърз поглед през рамо ѝ показва, че конят на Дънкан я следва със същата главоломна скорост.

Каменният пръстен изникна пред очите им, преди дори да помислят за смяна на посоката. Белоножка премина през външния кръг от камъни, без изобщо да забави ход. Щом стигна до вътрешния обаче, животното внезапно се укроти, сякаш от него изведнъж се бе изпарил всякакъв порив за бягство.

Амбър скочи припряно от седлото, привдигна полите си и се втурна към външния кръг. Както се бе и опасявала, жребецът на Дънкан се беше запънал пред камъните. Дънкан го пришпорваше ядосано, но животното упорито отказваше да продължи напред.

— Чакай! — извика Амбър. — Той не вижда прохода!

— Какви ги говориш? — възкликна Дънкан. — Между тези камъни има достатъчно място за пет коня!

— Да, но той не може да го види!

С развети коси Амбър изтича до коня, хвана поводите му и започна да му говори кротко. Когато животното се поуспокои, тя сложи

едната си ръка на муцуната му, а с другата улови юздата.

Едно нежно потупване, една окуражителна дума — и жребецът пристъпи напред. Неуввереният му ход красноречиво говореше, че мястото никак не му харесва. Ушите му се мърдаха напрегнато във всички посоки. Така беше, докато не преминаха във вътрешния кръг. Там животното изпръхтя и се отпусна, видимо успокоено.

Дънкан се огледа учудено, питайки се какво е вдъхнало на коня тази внезапна увереност, че тук е в безопасност.

— Какво искаше да кажеш с това, че конят ми не можел да види пътя? — попита той.

— Твоят жребец никога досега не е бил в Каменния пръстен — обясни Амбър.

— И какво от това?

— За да се научи да влиза в свещени места като това, Белоножка трябваше първо да се научи да се доверява по-скоро на моите, отколкото на собствените си очи.

— Както беше при Призрачния дол ли?

Амбър кимна.

— Твоят кон обаче не е научен да ти се доверява по този начин. Освен това никога досега не е влизал в Каменния пръстен, така че нямаше как да намери пътя сам.

Дънкан замислено огледа древните камъни. Подобно на коня, той също почувства, че тук се крие нещо повече от онова, което се виждаше на пръв поглед.

И подобно на коня, той също усети, че инстинктът му за опасност вече не го бодне отвътре, че е заспал спокойно, уверен в сигурността на мястото.

— Забележително — каза той. — Това място е омагьосано.

— Не. Просто е различно. Тук има покой, но го намират само онези, които умеят да виждат през камъните.

— Тоест Посветените.

— Преди време бих ти отговорила с „да“. Но сега... — Тя сви рамене.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Ти.

— Може би съм бил Посветен, преди да загубя паметта си — предположи Дънкан.

Амбър се усмихна горчиво. Знаеше, че Шотландския чук не е Посветен.

— Може би — тихо каза тя — просто притежаваш неразвита дарба за Познание.

Дънкан се усмихна лекичко и сред воя на бурята, разразила се с все сила над гората, през която бяха преминали току-що, се зае да изучава светилището в Каменния пръстен.

Могилата, разположена в средата на Пръстена, беше широка тридесет разкрача и наполовина толкова висока. Виждаше се, че някога цялата е била покрита с гладки камъни. Времето, бурите и слънцето бяха променили всичко това. Сега могилата изглеждаше като същинска градина от знайни и незнайни растения, избуяли в широките пукнатини между камъните.

Като изключим могилата, мястото беше твърде открито, прецени Дънкан. Нямаше къде човек да се скрие, камо ли кътче, подходящо за отбрана срещу внезапно нападение. Макар че отвъд външните камъни се простираше гора, вътре земята бе гола и равна като поляна. Едно-единствено дърво растеше върху нея, но и то не беше достатъчно клонесто, за да послужи за подслон при буря.

Въпреки това погледът на Дънкан непрекъснато бягаше към това дърво. Изящно, красиво, самодивското дърво стоеше като танцьор на самия връх на могилата.

— Какво ти е? — попита Амбър, когато забеляза, че е застинал напълно неподвижно.

— Това дърво... Усещам, че... ми е познато.

— Възможно е. Ерик те е намерил под него.

Дънкан се обърна към нея с очи, в които кипяха сенки и спомени.

— То ме пазеше, докато бях в несвяст — бавно произнесе той. — Сигурен съм в това, както съм сигурен, че ти стоиш пред мен. Самодивското дърво ме пазеше.

Дънкан скочи от коня и се заизкачва по могилата към дървото. Страх скова сърцето на Амбър. Без да го иска, но знаейки, че трябва, тя тръгне след него. Настигна го едва горе, където го завари да стои със стиснати юмруци под дървото и да го изучава така, сякаш се опитваше да отгатне дали е приятел или враг.

— Спомняш ли си? — попита тихо тя.

Първоначално Дънкан не ѝ отговори. После бавно разтвори единия си юмрук и ѝ протегна длан.

— Спомням ли си? — попита на свой ред той.

В мига, в който Амбър пое ръката му, целият сбор от чувства, мечти, страхове и надежди, които съставляваха Дънкан от Максвел, се преля в нея. Никога досега не бе осъществявала толкова силен контакт с него.

Възбуда след боя и победата.

Страх за сигурността на Амбър в приближаващата буря.

Решимост да си спомни своето минало.

Гняв към онова, което бе отнело паметта му.

А после, когато топлината на нейната плът достигна до неговата, се надигна огромна вълна на желание — толкова мощна, че Амбър се олюля. Вече не усещаше нищо друго, освен страстния копнеж на Дънкан по нея, не виждаше нищо, не чуваше нищо. Дънкан изгаряше и ума, и тялото ѝ с безумната си жажда, по-силна от всичко, което бе усещала някога.

Макар че Амбър не произнесе името му на глас, очите му се отвориха и се възряха в нея с пламенен копнеж. Пръстите му се склупиха около китката ѝ като железни окови и я притеглиха към него със сила, срещу която и да искаше, Амбър не можеше да се съпротивлява. Но тя не искаше да се съпротивлява. Единственото, което искаше, бе да утоли първичната жажда, крещяща от всяка фибра на нейния тъмен воин.

Когато ръцете му я обгърнаха, Амбър не се възпротиви, въпреки че той я притисна толкова силно, че я остави без дъх. Макар че тя отново не каза нищо, Дънкан знаеше.

— Аз ще дишам вместо теб — каза той с приглушен глас. Устните му се впиха в нейните — целувка, която навярно би и причинила болка, ако самата Амбър не се притискаше отчаяно към него, за да е още по-близо, да вкуси още повече от него, да се слее с него.

Същият копнеж изгаряше и Дънкан — да е още по-близо до нея, да усеща още по-силно сладостния допир на нежната ѝ плът, да утоли свирепата жажда на тялото си по единствения възможен начин.

Мина много време, преди да осъзнае, че е повалил Амбър на земята и че ръцете ѝ се мъчат да го отблъснат.

— Моля те — промълви той. — Нуждая се от теб.

От устните и се отрони странен звук, който не беше нито „да“, нито „не“. С усилие, от което цялото му тяло затрепери, Дънкан я пусна.

В мига, в който остана свободна, Амбър извика така, сякаш я беше ударил. Дънкан посегна да я погали, но се дръпна, осъзнал, че не може да разчита повече на способността си да се владее.

— Дънкан?

Гласът на Амбър трепереше; трепереше и ръката, която му протегна.

— Ти си огън в кръвта ми, в плътта ми, в душата ми — отчаяно възкликна той. — Ако те докосна пак, ще те направя своя.

— Тогава ме докосни.

— Амбър...

— Вземи ме.

Дънкан се взря в златистите очи и протегнатата ръка на момичето, което искаше по-силно от самия живот.

Сетне я докосна и усети как цялата пламти, видя в очите ѝ блясъка на собствения си див копнеж.

Неудържимото му мъжко желание заля Амбър като огнена река. Чувстваше се като искра, подета от бурен вихър — горяща, въртяща се безпомощно все по-нагоре и по-нагоре, понесена към незнайна съдба. Тласкана от женските си инстинкти, тя се стремеше с цялото си същество към Дънкан, дирейки в него и убежище, и гориво за разпалване на още по-силен огън.

Дънкан я притегли към себе си със сила, която едва успяваше да овладее. Допирът и вкусът на устните ѝ го накараха да изстене в прилив на още по-неудържимо желание. Тялото му прикова нейното към земята, езикът му се плъзна между устните ѝ с безумна жажда.

Амбър се притисна към него с не по-малка страст в стремежа си да засити мъчително-сладостната възбуда, завладяла и него, и нея самата. Ръцете ѝ посегнаха към тялото му, затърсиха пролука през дрехите.

За Дънкан трескавите движения на пръстите ѝ по лицето му, по гърдите, по панталоните, бе и рай, и ад. Когато тя намери пулсиращото огнище на желанието му, неземното удоволствие едва не го взриви.

Хълбоците му рязко се притиснаха към нея — веднъж, втори, трети път; дрезгав стон се изтръгна от дълбините на страстта му.

Амбър чувстваше и насладата, и болката от неутолената му жажда. Колкото и да му харесваше ръката ѝ да го гали, това не му беше достатъчно. Усетила огъня на изгарящата го страст и соления ѝ вкус по кожата му, Амбър разбра, че ласките ѝ наливат в този огън не вода, а масло.

— Покажи ми как да утоля жаждата ти — промълви изтерзано тя. — Не мога повече да търпя да се измъчваш!

Стонът, който се изтръгна от гърдите на Дънкан, наистина беше стон на човек, подложен на мъчение. Ръцете му се плъзнаха по тялото на Амбър. Опитните му пръсти се впиха за миг в хълбоците ѝ и през нея пробягна тръпка на огнено удоволствие. Преди да успее да си поеме дъх, ръцете му вече се спускаха по краката ѝ.

Амбър почти не усети хладната целувка на есента по голата си кожа, защото необузданият копнеж на Дънкан я бе завладял напълно, заличавайки всичко останало. Когато ръката му се притисна между бедрата ѝ, за да се потопи в горещата влага на тялото ѝ и да открие, че то е готово да го приеме, дивата му възбуда я прониза като копие.

А когато пръстът му докосна за миг пламналата сърцевина на собственото ѝ желание, я прониза невероятна, почти болезнена наслада, която си беше само нейна. Тялото ѝ се изопна инстинктивно, притисна се към Дънкан в безмълвна молба да не спира, да продължава.

— Да — дрезгаво каза той. — И аз не мога да чакам повече. Ръцете му стиснаха бедрата ѝ и ги разтвориха. В следващия миг той проникна в нея.

Остра болка сгърчи тялото на Амбър, но тя веднага бе изпепелена от огненото удоволствие, което запулсира в Дънкан, щом се потопи изцяло в нея. Сетне той изведнъж застина напълно неподвижно.

Опита се да успокои яростното бушуване на кръвта си, но това беше невъзможно. Амбър бе кадифен огън, който го обгръщаше здраво, галеше всяка частица от болезнено тръпнещата му мъжественост. Той изстена и започна да се движи в нея, дирейки пълно единение.

Освобождаването му я връхлетя като буря. Със силен, треперещ вик тя склочи ръце около него и усети как екстазът му преминава в нея на огромни, пулсиращи вълни.

Но когато премина и последната, на тяхно място дойде не покой, а тревога и болка. Дънкан се надигна и видя онова, което се боеше, че ще види — кръвта на своята любима по тялото си.

— Аз те нараних — промълви той, стиснал челюст. — Проклятие, не исках да ти причиня болка! Какво ми става? С никоя друга жена не съм бил такъв звяр!

— Не — каза Амбър, като докосна бузата му. — Не съм ранена.

— Но ти кървиш!

— Естествено. Всяка девойка кърви, когато приема за пръв път мъж в тялото си.

Ако не беше толкова ужасено, изражението, което се изписа на лицето на Дънкан щеше да бъде много забавно.

— Била си девствена? — предрезняло възкликна той.

— Как можеш да се съмняваш? — попита полуусмихнатото Амбър. — Та ти носиш доказателството като ален флаг.

— Но ти откликна толкова бързо, толкова пламенно — като сокол, който е свикнал да лети.

— Наистина ли?

— По дяволите, да!

— Нямах представа — простичко каза Амбър.

Дънкан затвори очи и се опита да осмисли онова, което бе сторил току-що. Тя е била девствена, беше му се отдала... а в замяна той ѝ бе дал единствено болка.

Сигурен бе в това. Беше почувствал разкъсването така, както навярно го бе почувствала и тя, и въпреки това бе отказал да повярва.

„— Ако отнема девствеността на Амбър, ще се ожения за нея.

— Със или без памет?

— Да.

— Ще се погрижа да изпълниш обещанието си.“

С треперещи пръсти Дънкан смъкна дрехите ѝ, за да прикрие голотата ѝ.

Амбър го гледаше с тревожни очи. Нищо не разбираше. Благодарение на допира му усещаше, че е едновременно ядосан и тъжен, ала допирът не бе в състояние да ѝ обясни причината.

— Дънкан — прошепна тя, — какво има?

Дънкан я погледна с очи, в които имаше повече мрак отколкото светлина, повече сенки от когато и да било. Същите мрачни чувства бяха сгърчили и устата му.

— Ти беше недокосвана — прегракнало каза той, — а аз ти се нахвърлих като разгонено животно. По дяволите, заслужавам да ме нашибат с камшик!

— Не! Ти не си ме насилвал.

— Но и не ти доставих удоволствие.

— Какво искаш да кажеш?

Обърканото ѝ изражение ни най-малко не успя да възстанови самоуважението на Дънкан.

— Удоволствието, което изпита в Призрачния дол — каза той. — Днес нямаше и помен от него.

— Днес изпитах цялото удоволствие, което изпита ти. Това лошо ли е?

Дънкан изръмжа погнусено и се извърна. Не можеше повече да гледа отражението си в разтревожените и златисти очи.

— Мой тъмен воине — прошепна Амбър.

Измъченият ѝ глас го прободеше като нож. Лекият, едва доловим допир на пръстите ѝ до китката му, парализира цялата му огромна сила.

— Кажи ми в какво сбърках — попита тя.

— В нищо не си сбъркала.

— Защо тогава ми обръщаш гръб?

— На себе си обръщам гръб — яростно изръмжа той. — Но накъдето и да се завъртя, не мога да избягам от себе си. Остави ме.

Когато Амбър отдръпна ръката си, Дънкан скочи на крака и с няколко резки движения оправи дрехите си.

— Можеш ли да яздиш? — попита той, стиснал зъби и свил ръце в юмруци.

— Разбира се.

— Сигурна ли си?

— Дънкан — раздразнено каза Амбър, — дойдох тук на кон, не помниш ли?

— А после аз те нараних до кръв. Питам те пак, можеш ли да яздиш?

— И аз пак ти казвам: да!

— Добре. Трябва бързо да се връщаме в крепостта.

— Защо?

Отговор не последва.

Амбър вдигна поглед нагоре. Небето, доскоро надвиснало заплашително и раздирано от мълнии, сега бе придобило перленосивия цвят на гълъбова гръд.

— Виж — изненадано възкликна тя, — бурята е отминала!

Дънкан удостои небето с един единствен ядосан, кратък поглед. Сетне се обърна и мрачно изгледа самодивското дърво, което бдеше над вечния сън на могилата.

Доволно ли си, самодивско дърво?

По-добре да ме беше оставило да умра, отколкото да ми позволиш да се превърна във воин, неспособен да се контролира, в изнасилвач на девици.

Към тези горчиви упреци се прибавяше и мисълта, че ще се наложи да изтърпи недоволството на Ерик от факта, че васалката му вече не е девствена.

Дънкан бе откъснал забранен плод. Сега трябваше да си понесе последствията.

И да се моли да не се окаже, че удържайки на дадената от него дума, нарушава друга своя клетва, за която няма спомен.

— Хайде — каза рязко той, като се отправи към конете. — Сватба имаме да подготвяме.

— Господарю, един пилигрим с очи на невестулка настоява да говори с вас — обяви Алфред.

Ерик вдигна поглед от изписания със загадъчни, изящни руни ръкопис, който бе погълнал вниманието му. Големите, рунтави хрътки в нозете му също вдигнаха глави и очите им отразиха оранжевите пламъци на огъня в огнището.

— Пилигрим значи — повтори той.

— Да. Поне така казва.

Ако думите на рицаря не издаваха презрението му, гласът и позата го показваха недвусмислено. Той направо тръпнеше от погнуса.

Ерик хвърли един последен замислен поглед на пергамента и го отмести настрана.

— За какво желае да разговаря с мен? — попита той.

— Твърди, че разполага със сведения за Шотландския чук.

Соколът, кацнал над стола на Ерик, огласи стаята с пронизителен вик.

— Нима? — измърмори Ерик. — Колко интригуващо.

Но Алфред изглеждаше по-скоро раздражен, отколкото заинтригуван.

— Къде го е видял? — попита господарят му. — Кога? При какви обстоятелства? И сигурен ли е, че човекът наистина е бил Шотландския чук?

— Каза само, че трябвало да говори с вас насаме и че било важно и от изповед.

Ерик се облегна назад, взе сребърната си кама и прокара пръсти по руните, гравирани по острието.

— Колко странно — отбеляза той.

Алфред изсумтя.

Соколът следеше с очи всяко движение на пръстите на господаря си, сякаш предвкушаваше кръв.

— Доведи го.

— Да, господарю.

Преди да излезе, Алфред погледна плахо сокола. Птицата бе известна с това, че обичаше да се нахвърля не само върху пернати, но и върху хора. А за разлика от повечето господари, които вкъщи завързваха краката на соколите си за пръта, Ерик даваше на своя пълна свобода.

Младият лорд подсвирна тихичко и свирепата птица тутакси се укроти — разпери широко криле, после ги прибра до тялото си и отново се вторачи с немигващ взор в пръстите на Ерик, който галеха бляскавото острие на камата.

Остра миризма извести за влизането на пилигрима в голямата зала на Стоун Ринг — миризма на алчност, страх, нетърпение и тяло, непознато целувката на водата от кръщенето си насам.

— Да не си намерил това чудо в някоя кочина? — обърна се Ерик към Алфред. — Или си го изровил от купчина умрели риби?

Алфред се изкикоти.

— Не, господарю. Чудото ни дойде на крака.

— Хм — измърмори Ерик. — Е, не всички са Посветени, та да могат да оценят благотворното въздействие на една топла вана.

Пилигримът се размърда неспокойно. Дрехите на гърба му бяха от хубав плат, но му стояха зле, сякаш бяха шити за друг. Или за други. Ако беше чиста, косата му навярно щеше да има лененорус цвят. Погледът на светлите му очи му се стрелкаше нервно из салона, като че се боеше да се спре по-продължително на златните и сребърните прибори, подредени по полиците край масата на господаря.

Ерик обаче улови посоката на погледа му и устните му се сгърчиха в усмивка. Опасна усмивка.

Когато пилигримът забеляза изражението му, миризмата на алчност отстъпи място на киселата миризма на страха. Хрътките се размърдаха и заръмжаха тихо. Най-едрата се изправи, тръсна глава и разтвори широката си паст, разкривайки пред уплашения посетител блестящите си, остри бели зъби.

— Стагкилър! — сгълча го Ерик. — Престани да дразниш госта.

Хрътката рязко затвори уста, одраска рогозките на пода с дългите си, здрави нокти, завъртя се три пъти около своя господар и отново легна в нозете му.

— Господарю — почтително каза пилигримът, като пристъпи към Ерик.

Хрътките тутакси скочиха на крака.

— Не се приближавай повече — спокойно го предупреди Ерик.
— Кучетата подушват по тялото ти бълхи, а те не могат да понасят тези гадинки.

Алфред се закашля, но строгият поглед на господаря му го накара веднага да спре.

— Говори — подкани Ерик пилигрима.

— Чувам, че сте обещал награда, ако някой ви каже нещичко за Шотландския чук — каза мъжът.

Ерик кимна.

Пилигримът хвърли кос поглед към Алфред.

— Можеш да си вървиш — обърна се Ерик към своя верен рицар. Алфред понечи да се възпротиви, но видя как камата в ръката на господаря му трепва едва забележимо.

— Да, господарю.

Когато звукът от стъпките му по коридора заглъхна, Ерик впери в пилигрима поглед, леден като погледа на сокола.

— Говори бързо и без заобикалки.

— Вървя си значи из гората и изневиделица чувам писък — припряно започна мъжът. — Хукам да видя какво става и...

— В гората? — прекъсна го Ерик. — Къде?

— Ей нататък, на няколко часа път пеша.

Ерик погледна накъде сочи мръсния пръст на пилигрима.

— Близо до Каменния пръстен? — попита той.

Мъжът се прекръсти боязливо и понечи да се изплюе на пода, но после размисли и се отказа.

— Да — измърмори той.

— А ти какво диреше в моите земи, в гората ми? Може би обичаш да похапваш еленско месо?

Миризмата на страх стана още по-силна и кучетата отново се наежиха.

— Аз съм пилигрим, господарю, не браконьер!

— Ах, значи бог те е пратил тъдява — любезно каза Ерик.

— Точно тъй! — отвърна пилигримът с очевидно облекчение. — Аз съм праведен, смирен богомолец.

— Чудесно. Винаги съм предпочитал из земите ми да бродят смирени богомолци, а не браконieri или разбойници.

Докато Ерик изричаше тези думи, соколът вдигна глава и се взря в посетителя с ококорените си, хищни очи.

— Продължавай — каза Ерик. — Бил си в гората, чул си писък и си изтичал да видиш какво става.

— Ъ-ъ, да.

— И какво ставаше?

— Някакви бандити бяха налетели на един мъж и една жена. Двамата тъкмо си мереха колко са им дълги чорапите, ако разбирате какво искам да кажа.

Ерик вдигна вежди.

— Разбирам.

— Бандитите видяха, че жената е цялата окичена с кехлибари, и... Мътните да го вземат!

Писъкът на сокола бе пресякъл думите на мъжа, карайки хрътките да скочат отново на крака.

— Кажи ми за жената — каза много тихо Ерик, без да откъсва поглед от мръсния гостенин. — Беше ли наранена?

— Не, господарю — припряно отвърна мъжът. — Точно туй се мъчех да ви кажа.

— Някой от разбойниците посегна ли й? Докосна ли я?

— Ъ-ъ... аз... — Пилигримът преглътна. — Онзи, дето й взема гривната, я смъкна от коня и я фрасна веднъж, задето го одраска с камата си, туй е всичко.

Ерик затвори за миг очи. Боеше се мнимият пилигрим да не съзре дивата ярост в тях и да побегне, преди да е довършил разказа си.

— Смъкнал я е от коня — предпазливо повтори той. — И после?

— Мъжът и той падна с нея, ама падна на крака и като почна да върти един чук...

На устните на Ерик се появи ледена усмивка.

— Господ ми е свидетел, тоя беше същински магьосник с чука — продължи мъжът. — Веднага разбрах, че ми... ъ-ъ, че на бандитите им е спукана работата, нищо че бяха десетима срещу един.

Усмивката на Ерик стана по-широка, но не и по-топла.

— Тогаз жената взе да кълне на някакъв чудат език, пък аз видях, че бандитите са вземали кехлибара й. Сигур е била оная кехлибарена

вещица, дето хората разправят, че живеела край тая крепост, а?

Ерик кимна безмълвно.

Разбойникът въздъхна облекчено — явно господарят нямаше да му задава повече неудобни въпроси.

— Неколцина бандити се прокраднаха зад гърба на мъжа, та да могат да се промъкнат под чука — продължи припряно той. — Обаче тъкмо да се хвърлят отгоре му, и вещицата изпищя. Тогаз мъжът скочи нагоре като пружина и се завъртя във въздуха, и като стъпи на земята, лицето му вече беше там, дето преди му беше гърба, а пък чукът се въртеше все тъй бързо, че да бях мигнал, нямаше да го видя.

Ерик мълчеше.

— Само един човек може да стори това — заключи разбойникът.

— Да — кимна Ерик.

От опит знаеше, че тази бойна хватка, колкото и да бе прочута сред рицарите, се изпълнява изключително трудно. На практика само един воин притежаваше достатъчно сила и ловкост, за да я приложи успешно. Оттам бе получил и прозвището си.

Шотландския чук.

— Как ми се иска да го бях видял — промърмори той. И наистина му се искаше.

Мнимият пилигрим изсумтя. Изражението му недвусмислено показваше, че спокойно е можел да мине и без да вижда Шотландския чук в действие.

— Какво стана после? — попита Ерик.

— Бандитите, дето останаха живи, побягнаха като подплашени сърни. Вещицата и Шотландския чук отпрашиха в галоп.

— Към крепостта?

— Не. В обратната посока. Аз пък веднага дотичах тук да ви известя, че съм видял Шотландския чук и да си получа наградата.

Ерик сведе поглед към острието на камата, без да каже нищо.

— Не ми ли вярвате? — тревожно попита разбойникът. — Той беше, казвам ви. По-едър от повечето мъже, тъмнокос, светлоок и як като бик.

Дългите пръсти на Ерик въртяха лениво блестящата кама.

— И друг път съм го виждал — побърза да го увери разбойникът. — Бях в Блаторн, когато Шотландския чук се би с Доминик льо Сабр. Главата си залагам, че беше същият.

— Да — кимна Ерик. — Вярвам, че си видял Шотландския чук.

— А наградата, господарю?

— Да — каза меко Ерик. — Ще ти дам достойна награда за свършената работа.

Крилете на сокола изведнъж се разпериха и това накара разбойника да отстъпи стреснато назад. При рязкото движение всичките седем хрътки вирнаха глави и се вторачиха в него.

Разбойникът замръзна на мястото си.

— Алфред! — извика Ерик.

Рицарят се появи незабавно.

— Слушам, господарю!

— Донеси тридесет сребърни монети.

— Веднага, господарю!

Ерик наблюдаваше разбойника с нетрепващ взор. Мъжът се размърда неспокойно.

— Имам една малка молба, добри човече — меко каза Ерик.

— Да?

— Изпразни торбите, които носиш.

— Какво?

— Чу какво казах. Изпразни ги. Веднага.

Гласът на Ерик бе все така мек, ала сега вече разбойникът разбра какво се крие зад тази любезност. Пред него стоеше не някакво мекушаво аристократче, а воин, в чиито жълтеникаво кафяви очи горяха адски огньове. С разтреперани движения мъжът започна да изпразва торбичките, които бе завързал под дрехите си.

Ерик посочи с върха на камата една маса близо до мястото, където беше застанат разбойникът. Той намръщено нареди на масата съдържанието на първата торбичка — две ками със сребърни дръжки и стоманени остриета, по които имаше петна от засъхнала кръв.

От втората торбичка излязоха три сребърни гребена, чиято изящна украса подсказваше, че някога са кичили главите на богати дами. Дълъг, светъл кичур коса се бе заплел в единия от тях, сякаш гребенът е бил изтръгнат със сила от нечия женска глава.

Ерик чакаше с привидно безразличие, но очите му не пропускаха нищо.

На масата се появиха хляб, месо, сирене и няколко медни монети. Разбойникът вдигна глава, видя мрачния поглед на Ерик и

изруга под носа си. Още една торба беше изпразнена на масата. В нея вече имаше купчина сребърни монети и една единствена златна.

— Това е всичко — измърмори мъжът.

— Не съвсем.

— Господарю, празен съм като вдовишка утроба!

Ерик скочи на крака толкова бързо, че на разбойника не му остана време да побегне. Само до преди миг младият лорд седеше спокойно отпуснат на стола си. А сега едната му ръка бе сграбчила мръсната коса на мъжа, докато другата притискаше върха на сребърната кама към кирливата му шия.

— Нима искаш да умреш, без да си получил опрощение за греховете, когато на устните ти още да парят лъжите, които наговори? — тихо попита Ерик.

Погледите им се срещнаха за миг, но този миг бе достатъчен на разбойника да се убеди, че би предпочел да се гледа със самия сатана, отколкото с магьосника, който се взираше в него в момента.

— Аз... аз... — заекна той.

— Кехлибарът. Извади го.

— Какъв кехлибар? Не съм толкова богат, че... ау-у-у!

Поредната лъжа бе прекъсната от върха на камата, който рязна лекичко плътта на разбойника. Ръцете му тутакси затърсиха под наметалото. Появи се нова торбичка, която бе развързана начаса. Отвътре се изтърколи счупена гривна и заблестя на масата със златисто сияние.

Кехлибар, бистър и лъчист. Кехлибар, какъвто можеше да си позволи само много богат лорд.

В тишината отекнаха забързаните стъпки на Алфред, които се приближаваха към голямата зала. Когато видя камата, опряна в гърлото на разбойника, рицарят се поколеба само за миг. В следващия в собствената му ръка светна голям боен кинжал.

— Донесе ли парите? — попита Ерик.

Мекият му тон накара Алфред да потръпне. Прииска му се да се изпари от салона.

На часа.

— Да. Тридесет сребърника.

— Чудесно. Дай ги на този „пилигрим“.

Алфред изсипа монетите в треперещата ръка на разбойника.

— Имаш ли име? — попита го Ерик.

— Б-боб.

— Боб Негодника, може би?

Разбойникът пребледня. По лицето му изби пот.

— Всеки в Спорните земи знае — каза спокойно Ерик, — че жената, на чиято китка е била тази гривна, е под моята закрила.

— Тя е жива и здрава, господарю, кълна се в душата на майка си.

— Знае се и какво наказание очаква всеки, който се осмели да я докосне. Алфред, отведи Боб при свещеника да се изповяда. После го доведи тук.

Мъжът се обърна в опит да побегне. Ерик протегна крак бързо като атакуваща змия. Разбойникът се простря по очи в нозете.

— Не ме карай да съжалявам, че проявих милост към теб — каза Ерик.

— Милост? — повтори като зашеметен разбойникът.

— Да, негоднико. Милост. По закон имам право да отсека ръцете ти, да отрежа тестисите ти и да одера кожата от гърба ти, сетне да изкормя червата ти, да насека тялото ти на четири и да освя дявола да се храни с клетата ти непричестена душа чак до второто пришествие на Христос.

Разбойникът възкликна ужасено.

— Но аз съм милостив — продължи Ерик. — Ще се погрижа да бъдеш изповядан и обесен на здраво въже — участ, много по-добра от участта на жената, чиято коса е останала на онзи сребърен гребен, и чиято кръв е почернила камата ти.

Разбойникът потръпна ужасено.

— Ти си магьосник! Само магьосник може да знае тия работи.

— Дай сребърниците и останалите вещи на това изчадие на капелана за бедните — нареди Ерик на Алфред.

— Слушам, господарю.

Рицарят се наведе, сграбчи разбойника за яката и го повлече към вратата. Беше вече на прага, когато Ерик го повика.

— Алфред!

Той се спря и погледна през рамо.

— Да, господарю?

— Когато приключиш, изгори въжетото.

Амбър слезе от коня, преди Дънкан да успее да заобиколи своя, за да ѝ помогне. Коленете ѝ се огънаха лекичко, но след миг поеха тежестта ѝ без повече протести.

Дънкан стисна челюст. Очевадно бе, че Амбър вече отбягва допира му. Не че я обвиняваше. Вместо да я въведе внимателно и нежно в тайните на любовното единение, той я бе обладал с настървеността на разгонен бик.

— Благодаря, Егберт — каза Амбър, когато валетът пристъпи до нея и пое юздите на коня ѝ. — Ерик върна ли се от Сий Хоум?

— Да. Чака ви в дневната на горния етаж. Побързайте. В особено настроение е.

Дънкан се обърна и изгледа валета с озадачена гримаса.

— Какво значи това? — попита той.

— Преди по-малко от час нареди да обесят един мъж.

Амбър се извъртя към него толкова бързо, че качулката на пелерината ѝ падна и отдолу се показва разрошената ѝ коса.

— Защо? — рязко попита тя.

— В торбата му имало кехлибарена гривна. Говори се, че била ваша.

Един бърз поглед към лявата ѝ китка потвърди опасенията ѝ. Там, където трябваше да има три реда кехлибар, сега имаше само два. Покрай вълнението от битката и от онова, което последва след нея, изобщо не бе забелязала загубата на гривната.

— Разбирам — каза тихо тя.

Сетне хвана полите си, прекоси забързано малкия двор на крепостта Стоун Ринг и се изкачи до портала. Вратата беше отворена, сякаш някой вътре очакваше с нетърпение пристигането ѝ.

Дънкан я настигна малко преди входа на залата. Влязоха в работната стая на Ерик заедно.

Гледката, която ги посрещна, съвсем не беше окуражаваща. Макар че само соколът и една от хрътките бяха удостоени с привилегията да са на топло край своя господар, безпокойството им напълно красноречиво говореше за настроението на Ерик.

— Какво чувам за някакъв разбойник, който бил обесен? — попита Амбър преди Дънкан да успее да отвори уста.

След миг мълчание Ерик остави ръкописа, който четеше и изгледа първо нея, после Дънкан.

— Обесване — каза спокойно той — е наказанието за всеки, дръзнат да докосне онова, което е забранено.

Амбър си пое рязко, шумно дъх. Дънкан бе сторил много повече от това да я докосва.

И Ерик някак си беше разбрал.

Ерик пхна ръка под ръкописа, извади една кехлибарена гривна и ѝ я подаде.

— Твоя е, струва ми се.

Амбър кимна.

Потайният светлокафяв поглед се обърна към Дънкан.

— Чух, че си се бил добре — каза Ерик. — Приеми моята благодарност.

— Бяха просто неколцина бандити — отвърна Дънкан.

— Били са десет срещу един. С дървени сопи и ножове, и коварни като вълци. Изнасилили са и са убили поне една благородна дама и са се справили с трима рицари. Още веднъж ти благодаря.

— Може ли да говоря с теб насаме, господарю? — попита Дънкан.

— Последният, който ми отправи такава молба, свърши зле — каза Ерик, като се усмихна леко. — Но за теб имам много по-високо мнение. Мъже с твоите воински умения се срещат твърде рядко.

Дънкан се обърна към Амбър, очаквайки от нея да излезе. Тя обаче отвърна на погледа му, без да направи и крачка към вратата.

— Амбър? — спокойно попита Ерик. — Ще ни оставиш ли?

— Не. Предстоящият разговор ме засяга пряко.

Ерик вдигна вежди и погледна Дънкан, който изобщо не го забеляза. Мрачните му лешникови очи бяха вперени в Амбър.

— Искah да ти спестя преразказа — тихо каза той.

— Защо? Всичко бе сторено и от двама ни.

— Не — горчиво поклати глава Дънкан. — Сторих го сам. Преди Амбър да отвори уста, за да се възпротиви, Дънкан се обърна към Ерик.

— Моля да ми позволиш да взема ръката на твоята васалка — мрачно каза той.

Соколът нададе странен, ликуващ вик, който прозвуча доста стряскащо от кривия му, хищен клон.

— Дадено — отвърна без колебание Ерик.

— А мен няма ли да попиташ? — намеси се Амбър.

Развеселена усмивка смекчи строгото му лице.

— Ти вече даде своето съгласие.

— Кога? — наежи се тя.

— Когато легна с Дънкан — не й остана дължен Ерик. Амбър пребледня, сетне се изчерви.

Дънкан пристъпи напред и застана между тях.

— Тя не е сторила нищо — заяви той.

Усмивката на Ерик се изпари.

— Амбър — обърна се тревожно към нея той, — Дънкан изнасили ли те?

— Не!

— Тя беше невинна — каза Дънкан. — Аз — не. Вината за това, което стана, е изцяло моя.

Ерик премести без нужда една страница от ръкописа, за да прикрие доволната си усмивка.

— Не желая да слушам никакви приказки за вина — каза той след миг, като вдигна отново поглед. — Няма да искам откуп за стореното.

— Много щедро от твоя страна — отбеляза Дънкан.

— Ти искаш Амбър. Амбър също те иска. — Ерик сви рамене. — Няма причина да не се ожените, напротив — има достатъчно причини това да стане. Сватбата ще се състои незабавно.

Сенките в паметта на Дънкан се раздвижиха, зазвучаха неясни гласове, които му повтаряха, че не бива, че не може — че ще стане клетвопрестъпник, ако се ожени за Амбър.

Същото щеше да се случи, ако не се оженеше за нея. Той бе дал дума на Ерик.

Ако отнема девствеността на Амбър, ще се ожения за нея.

Дънкан затвори очи, опитвайки се да се пребори с онази част от себе си, която настояваше, че съществува основателна причина да не се ожени.

Едно име изплува в съзнанието му подобно на лунно отражение в езерни води, заблещука сред тъмата на паметта му, затрепка сред

мрачните сенки, които се движеха неспирно и ту го скриваха, ту го показваха...

Арианаа.

Само това. Нищо повече. Едно име от неговото проклето, забравено минато.

Едно име предупреждение, причина да не се жени.

Но това бе причина, предупреждение и име от времето преди да отнеме невинността на Амбър и да ѝ даде в замяна единствено болка.

Нечии пръсти, по-студени и от есенния вятър навън, стиснаха китката му. Ръката на Амбър. Дънкан сведе поглед към потъмнелите ѝ очи и усети как по гръбнака му пробягват ледени тръпки.

Тя се страхуваше.

От него?

— Амбър — промълви той с тих, предрезнял глас, — женени или не, аз никога повече няма да те докосна, ако сама не ме помолиш. Кълна се!

В очите ѝ набъбнаха сълзи, които още повече подчертаваха и тъгата, и красотата ѝ. Когато поклати бавно глава, сълзите се спуснаха безмълвно по хладното ѝ лице.

Искаше да му каже колко обича да я докосва, но не можеше. Боеше се, че ако отвори уста, от гърлото ѝ ще излезе не глас, а само отчаян, тъжен стон.

Беше чула сенките в паметта на Дънкан да нашепват едно женско име, което се блъскаше като ехо в стените на забравеното му минало и късаше сърцето ѝ.

Арианаа.

— Амбър?

Беше Ерик. Очите му бяха вперени в нея, пламтящи като огъня в огнището.

Амбър затвори очи и пусна ръката на Дънкан. Преди това обаче пръстите ѝ погалиха лекичко изпъкналите вени, в които пулсираше мощно кипящият в него живот.

Ерик почувства мъката ѝ тъй ясно, както чувстваше любовта и към тъмния воин, който я наблюдаваше с напрегнат поглед.

— Дънкан — каза той, — остави ни сами.

— Не — решително заяви Дънкан. — Няма да ти позволя да кориш Амбър за нещо, за което няма никаква вина.

Ерик го погледна право в очите и осъзна, че мъжът пред него е на ръба на способността си да се контролира. Запита се какви ли спомени са започнали да се пробуждат в него, колко бързо се пробуждат и с колко време разполага, преди Дънкан да се опомни и да разбере, че е Шотландския чук.

Врагът на Ерик.

Любимият на Амбър.

Годеникът на богатата наследница норманка, която не бе виждал никога.

Васалът на Доминик льо Сабр.

При мисълта колко малко време му остава, колко неща могат да се объркат и колко голям е залогът, Ерик стисна решително челюст.

Те трябва да се оженят.

Веднага!

— Никога не бих унижил Амбър — каза предпазливо той. — Тя ми е като сестра. Много силно съм привързан към нея. И много добре я познавам.

Сетне се обърна към Амбър.

— Искаш ли Дънкан да остане, докато разговаряме за... приготовленията за сватбата?

Амбър поклати глава с усмивка, която бе по-тъжна дори от сълзите ѝ.

Без да каже нищо, Дънкан се обърна и излезе от стаята.

Ерик изчака, докато стъпките му заглъхнаха и остана само тихото прашене на огъня. Но Амбър и сега не пророни и дума. Стоеше напълно неподвижно, а по бледите ѝ бузи продължаваха да се стичат сребърни сълзи.

Обзе го тревога. Беше виждал Амбър във всякакви настроения, но никога не бе съзирал и усещал у нея такава всепоглъщаща мъка.

Като че ли нещо много скъпо за нея беше умряло.

— Ако не знаех, че ще ти причиня болка — каза той, — щях да те взема в скута си и да те залюлея като малко дете.

Амбър се засмя, но смехът ѝ приличаше по-скоро на ридание.

— Има само един човек, който може да ме държи така, без да ми причини болка — прошепна тя.

— Дънкан.

На лицето ѝ се изписа изражение на дълбока покруса.

— Да — промълви тя. — Моят тъмен воин.

— Ще бъдеш негова съпруга още преди капеланът да произнесе утринната молитва — каза Ерик — Защо тогава си толкова тъжна?

— Не мога да се омъжа за Дънкан.

— Проклятие, нима е бил чак такава свиня с теб?

В първия миг Амбър не разбра. После по бледите ѝ страни изби ярка руменина.

— Не — прошепна тя.

Гласът ѝ бе толкова тих, че Ерик едва го чу.

— Сигурна ли си? Похотта прави някои мъже доста отблъскващи — каза той. — Колкото и да искам да направя от Дънкан свой васал, няма да те обрека да прекараш живота си в постелята на един грубиян, който при това е двойно по-едър от теб.

Амбър притисна длани към пламналите си бузи.

— Престани!

Ерик изруга приглушено, стана рязко от стола си и отиде до нея, без обаче да я докосва.

— Погледни ме, Амбър.

В гласа и изражението му имаше и разкаяние, и нежност, и загриженост.

— Касандра никога ли не ти е говорила за това, какво правят мъжът и жената в леглото? — попита той.

Тя поклати глава. Ерик въздъхна.

— Сигурно защото е смятала, че заради болката никога не ще можеш дори да се докоснеш до мъж, камо ли да приемеш част от тялото му в себе си.

Амбър възкликна тихичко и се извърна настрана от снажния лорд, когото познаваше откак се помнеше.

Но с когото никога не бе водила подобни разговори.

— Не — каза Ерик. — Няма нищо срамно в начина, по който мъжът и жената стават едно цяло. Това е дар от бога... Неприятно ли ти беше?

Амбър поклати глава.

— Болезнено, тогава?

Тя отново поклати глава.

— Да не би да го е направил прекалено бързо? — продължи да настоява Ерик. — Да се е оказал неопитен?

— Ерик — прекъсна го с отпаднал глас Амбър, — не бива да говорим за тези неща!

— Защо? Ти нямаш нито майка, нито сестра, а Касандра никога не е била с мъж. Да не предпочиташ да говориш за това с някой свещеник, който пък никога не е бил с жена?

— Предпочитам изобщо да не говоря за това — измърмори тя. Гласът ѝ постепенно се съживяваше, за огромно облекчение на Ерик. Не знаеше какво би станало с Амбър, ако тя наистина вярваше, че Дънкан е загубен за нея. И не искаше да знае.

— Трябва да говориш — настоя той, — ако ще и да е за пръв и последен път.

Един кратък поглед към Ерик ѝ бе достатъчен да проумее, че той няма да отстъпи. Тя кимна неохотно.

— Ако на Дънкан му липсва опит в любовното изкуство — заяви Ерик, — това може да се излекува. Но ако е грубиян, лек няма.

— Той не е нито неопитен, нито груб — каза Амбър.

От гърдите на Ерик се изтръгна дълбока въздишка на облекчение. После той се усмихна.

— Започвам да разбирам.

— Радвам се, че поне един от двамата ни разбира.

Ерик прикри усмивката си.

— Казвали са ми, че за една девица първият път не е най... как да кажа... най-паметният.

— Напротив — отвърна с приглушен глас тя. — Аз ще го помня докато съм жива. Усещането как пулсиращият екстаз на моя тъмен воин преминава в мен беше... необикновено.

Лека руменина изби по високите скули на Ерик. Сетне той отметна глава и се засмя.

— Каквото повикало, такова се обадило, а?

Първоначално Амбър не разбра какво иска да каже. После и тя се засмя, въпреки че все още беше цялата изчервена.

— Не исках да те карам да се чувстваш неудобно.

— Ще го преживея — сухо каза той. — А сега, преди да повикам свещеника, си оправи косата и дрехите. Ще се ожените със среднощна церемония.

Усмивката на Амбър угасна.

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Дънкан си спомни едно женско име.

— Арианаа? — попита небрежно Ерик.

За миг Амбър загуби дар слово.

— Ти си знаел? — прошепна тя.

Той кимна.

— Откъде? — попита Амбър.

— Знам, защото твоят тъмен воин е Дънкан от Максвел, Шотландския чук.

Амбър се олюля като ударена.

— Ти си знаел?! — прошепна отново тя.

— Съмнявах се. После се надявах. Накрая бях сигурен.

— Тогава знаеш и защо не мога да се омъжа за Дънкан — каза Амбър.

— Не, не знам.

— Дънкан е женен за тази Арианаа, въпреки убедеността му, че никога не се е женил.

— Не. Той е сгоден за една норманка, чието лице никога не е виждал и чието име е чувал само веднъж — когато Доминик льо Сабр го е уведомирал за уредения годеж.

— Дънкан е васал на Доминик льо Сабр — каза с треперещ глас Амбър и затвори очи. — Да се ожени за мен означава да престъпи клетвата си за вяност.

— Проклятие! — изръмжа Ерик. Думата я шибна като камшик. — Как може да си толкова сляпа? Махни черното було от очите си и ме погледни!

Студеният му, властен тон я накара да потръпне.

— Бог ти изпраща единствения мъж, когото можеш да докосваш без да те боли — каза той. — Бог изпраща на мен единствения мъж, който може да ми помогне да запазя обсадените от неприятели владения на лорд Робърт.

— Но...

— На всичко отгоре ни изпраща и средството да го превърнем от враг в съюзник — продължи неумолимо Ерик. — Ожени ли се за теб, Дънкан ще бъде мой васал, а не на Доминик льо Сабр!

Настъпи напрегнато мълчание, което вибрираше като твърде силно опъната тетива.

— Не е честно — каза накрая Амбър. — Дънкан е дошъл в Спорните земи като рицар със свое богатство, като бъдещ господар на имение и като годеник на благородна дама, която ще му роди наследници.

— Не е вярно — разпалено се възпротиви Ерик. — Дънкан дойде в Стоун Ринг повече мъртъв, отколкото жив, с памет колкото на бебе. А ти спаси живота му. Сега той е новороден. И е мой.

— Паметта му се възвръща — тъжно каза Амбър. — Парченце по парченце. Сенките се разпръскват.

— Да. — Той се усмихна мрачно. — Затова ще се ожените още в полунощ.

— Не. Предсказанието...

— По дяволите предсказанието! — изруга Ерик. — Ти сама си постла постелята и сега ще легнеш в нея като съпруга на Дънкан.

— Касандра ще...

— Приеме това, което не може да промени — безмилостно я прекъсна той.

— А и части от предсказанието вече се сбъднаха. Нищо ли не означа това за теб?

— Означават, че ще е най-добре да пазиш добре душата си.

Отново се възцари напрегната тишина. Накрая Амбър поклати глава.

— Не мога — каза тя. — Не мога да предам моя тъмен воин.

Изражението на Ерик се промени коренно; цялата нежност и мекоти изчезнаха. Топазеният блясък на очите му бе по-студен и от зимен залез.

— В полунощ ти ще се омъжиш за Шотландския чук... или преди още да е ударил дванадесетият час, ще видиш Дънкан обесен.

— Изглеждаш доста унила за жена, която току-що е станала съпруга на любимия си — каза Касандра, като повиши глас, за да надвика глъчката на сватбеното пиршество.

Амбър не отвърна нищо. Златистите ѝ очи бяха вперени в Дънкан, който стоеше от дясната страна на Ерик и приемаше поздравленията на рицарите. Дори сред множеството снажни воители

Дънкан пак се открояваше — по-висок, по-як, с гръмък смях, на който никой не можеше да устои.

Много тостове бяха вдигнати, много истории се разказаха, много храна се изяде. Жонгльори, фокусници и трубадури се бяха смесили с тълпата и я веселяха с ловките си номера и фриволните си песни, възпяващи брака и любовта.

Оголили остри зъби, доволни от богатото угощение, хрътките на Ерик се стрелкаха неуморно под масите, които се огъваха под тежестта на храната, чиниите от злато и сребро и чашите, инкрустирани със скъпоценни камъни. По прътовете на стените бяха накацали горди соколи, които следяха всяко движение на празнуващи с влудяващо любопитство.

Касандра наблюдаваше Амбър със същото любопитство. Откакто преди няколко часа се бе завърнала от посещение при една родилка, за да завари крепостта кипяща от вълнение. Веселие. Дъжд. Сватба. Слухове за викингско нападение над Уинтър, неясно усещане за това как паметта на един велик воин тръпне, пробужда се, озърта се наоколо с очите на хищна птица.

Всичко бе станало толкова бързо, че не ѝ остана време нито да се възпротиви, нито да се съгласи, нито да стори каквото и да е било, освен да стане свидетел на едно бракосъчетание, което не би трябвало да се извършва никога.

Не бе имала никаква възможност да поговори с Амбър насаме, да я попита защо рискува толкова много, след като вероятността да спечели е тъй нищожна, да я попита защо е позволила на тялото си да последва безразсъдното и сърце и да се отдаде на един мъж, който бе дошъл при нея, обгърнат в мрачни сенки.

Да можеше поне да си остане такъв.

Но древните плочки на Касандра бяха казали друго. Дънкан щеше да се пробуди и тогава щеше да долети смърт, а не живот.

— Каза ли вече на Дънкан? — попита тя.

Нямаше нужда Амбър да пита какво има предвид мъдрата друидка. Амбър знаеше. Бе прекарала последните часове преди сватбата си в уединение, задавайки въпроси на своя кехлибарен медальон.

Отговорът беше все един и същ.

Избор между две злини.

— Не — отвърна тя.

— Рано или късно някой ще го разпознае — каза Касандра.

— Да.

— Какво ще правиш тогава?

— Каквото трябва.

— По-добре да беше оставила Ерик да го обеси, преди да се е сбъднала и третата част от предсказанието.

В очите на Амбър блеснаха онези жълти, адски огньове, които горяха понякога в погледа на Ерик.

— Разбирам. — Касандра се усмихна тъжно. — Сърцето и тялото са негови. Душата е на път да стане.

— Освен да обрека моя тъмен воин на смърт — студено каза Амбър, — какво друго би искала от мен?

Гласът на един от рицарите се извиси над тълпата.

— Дълъг живот, богатство и много синове!

Чашите се вдигнаха високо. Амбър знаеше какво се очаква от нея, затова се усмихна, вдигна своята чаша и отпи.

— Да пазиш душата си — каза Касандра.

— Как?

Очите на Амбър бяха вперени в силната, изпъстрена с белези ръка на Дънкан. В нея тежкият стакан изглеждаше почти крехък. След като го остави на масата, пръстите му се плъзнаха лекичко по златните орнаменти, опипвайки сложните им извивки.

Какво не би дала Амбър да е на мястото на студения метал. Жаждата ѝ за ласките на нейния тъмен воин бе тъй силна, че чак я плашеше.

Изведнъж Дънкан се обърна и видя, че тя го наблюдава. На светлината на свещите очите му изглеждаха по-скоро златисти, отколкото лешникови.

И горяха като свещи.

— Преди всичко стой настрана от постелята му — сухо отвърна Касандра.

— Какво? — възкликна Амбър, като я погледна невярващо.

— Всеки път, щом докоснеш Дънкан, ти му даваш частица от себе си. Ако искаш това да престане, трябва да отбягваш брачното си ложе.

— Това е противно на божиите закони.

— И на собствените ти желания.

Амбър не си направи труда да отрича.

— Ерик знаеше какъв риск поемам — каза тя.

— Съмнявам се — измърмори Касандра.

— Успокой се — сухо каза Амбър. — Ерик има твоята дарба да гадае бъдещето, въпреки че не използва свещени плочки. Той вижда...

— Възможност да спечели там, където всички останали виждат единствено поражение — прекъсна я с хладен тон Касандра. — Все пак обаче и той е човек.

— Всички сме човеци. Дори ти. Все едно, Ерик вярва, че печалбата за него, за васалите и за земята си струва риска.

— За него ли?

— Да. Защо според теб направи Дънкан стюард на Стоун Ринг?

— За да ти даде заможен съпруг — отвърна без колебание Касандра.

— Това е резултатът, не причината.

Бистрите, дъждовносиви очи на Касандра се възряха в младата жена.

— Ерик знае, че Дънкан е способен да брани крепостта — каза Амбър. — Това му развързва ръцете да се изправи срещу викингите при Уинтърланс.

— Ах, да. Викингите. И смърт ще долети.

Касандра затвори очи.

— Викингите също знаят, че идва тежка зима.

— Да — кимна Амбър. — Вестоносецът от Уинтърланс каза, че са само на два дни път оттам.

— Каза ли колко кораба са били забелязани?

— Един от васалите е видял четири — отвърна Амбър. — Друг — два. Трети — седем.

Отекна поредната наздравица. Амбър отново се усмихна, вдигна чаша, отпи от нея и пак впери поглед в съпруга си.

— Кога тръгва Ерик? — попита Касандра.

— На зазоряване.

— Колко рицари ще вземе със себе си?

— Всички, освен един.

— Алфред?

— Не. Дънкан.

— Дори Шотландския чук не може да отбранява цяла крепост сам — промърмори Касандра.

— С него ще останат и четирима войници.

— Все едно, рискът пак е твърде голям.

На устните на Амбър трепна меланхолична усмивка.

— Мислиш ли? — попита тя. — След като най-голямата заплаха за крепостта Стоун Ринг беше Дънкан от Максвел, лорд и васал на Доминик льо Сабр?

— Който сега е неин сенешал и васал на Ерик Непобедения — каза замислено Касандра. — Това ли е идеята на Ерик?

— Да.

Възрастната жена поклати глава с униние, но и с възхищение пред дързостта на младия лорд.

— Въпреки това той поема ужасен риск — каза тя. — Когато Доминик льо Сабр узнае — а той със сигурност ще узнае, — сам ще поведе рицарите си срещу Стоун Ринг.

— Няма да има време да организира поход. Скоро самата зима ще брани земите на Стоун Ринг.

— Винаги ще има пролет и лято — простиичко каза Касандра.

— Дотогава викингите вече ще са отблъснати от Уинтърланс. И Ерик ще съсредоточи рицарите си тук.

От гърдите на Касандра се изтръгна дълга, тежка въздишка. Никога не беше виждала Амбър такава — едновременно тъжна и пламенна, унила и дръзка, дръзновена и затворена в себе си.

— Освен това докато дойде пролетта или пък лятото — продължи Амбър, без да откъсва очи от Дънкан, — лорд Робърт може най-после да проумее, че Ерик се нуждае от повече рицари. А може и Ерик да се споразумее с Доминик льо Сабр. Говори се, че норманецът предпочитал мира пред войната. Истински Друидски вълк.

— Говори се също, че никога не дирел пощада, ала и сам не прощавал.

— Същото се говори и за Ерик.

— И понякога е вярно — каза Касандра.

— А понякога — не.

В този момент рицарите избухнаха в смях, развеселени от някаква остроумна шега, която нито една от двете жени не бе чула. Техните гласове също не можеха да бъдат чути от никого. Шумната

празнична гълчава им предоставяше отлична възможност да поговорят насаме.

Касандра възнамеряваше да се възползва от тази възможност докрай. Цели две седмици беше хвърляла своите плочки и цели две седмици получаваше неизменно един и същ отговор.

Избор между две злини.

— Какво според Ерик ще стане — попита предпазливо тя, — когато Дънкан открие истинското си име?

— Ако просто му го кажем, Дънкан ще разбере, но няма да го почувства. Ще бъде ядосан, но чувствата му към мен ще надделеят над гнева.

Гласът на Амбър бе тих и монотонен, сякаш повтаряше думи, които е научила наизуст, без да ги разбира и без да вярва в тях.

— Вярваш ли в това? — попита Касандра. Амбър не отговори.

— В какво вярваш? — рязко продължи Касандра.

— Вярвам, че обичам мъжа, който дойде при мен обгърнат в мрачни сенки — прошепна Амбър. — Вярвам, че той ме желае с цялата си душа и сърце. И се надявам...

Гласът ѝ се прекърши.

— Кажи ми на какво се надяваш. — Тонът на Касандра бе настоятелен, но и изпълнен със състрадание.

Дългите, тъмnozлатисти ресници се спуснаха над очите, в които имаше повече сенки, отколкото светлина. Когато Амбър заговори, гласът ѝ трепереше от усилието да сдържи силните си чувства.

— Надявам се и се моля Дънкан да се научи да ме обича, преди да е узнал истинското си име — промълви тя. — Тогава навярно...

Гласът ѝ отново заглъхна. Скрити под масата, ноктите ѝ се впиха в дланите ѝ.

— Навярно какво?

Тръпка разтърси тялото на Амбър.

— Навярно ще може да ми прости, че не съм му казала — довърши тя.

— Затова не искаш да отбягваш брачното си ложе — каза Касандра, проумяла най-после всичко. — Надяваш се там да го спечелиш.

— Да.

— Макар да знаеш, че всеки път, щом те докосне, ти му даваш още една частица от себе си.

— Да.

— Макар да знаеш, че един ден най-вероятно ще се сблъскаш с омразата на мъжа, на когото си отдала сърцето си, тялото си... и душата си.

— Да.

— Знаеш ли какво ще стане тогава?

— Да.

— Казваш го твърде лесно — поклати глава Касандра. — Погледни ме. Наистина ли знаеш?

Амбър бавно отвори очи и се обърна към жената, която не откъсваше мъдрия си поглед от нея. Врявата на празненството сякаш затихна, всичко наоколо изчезна — всичко, освен чифт сиви очи, които се взираха изпитателно в чифт златисти. Миг, два, три. Четири.

Изведнъж Касандра извърна поглед, усетила, че сдържаността, която ѝ налагаше Познанието, се пропуква под тежестта на мрака в очите на Амбър.

— Да — каза дрезгаво тя. — Знаеш. Поздравявам те за смелостта.

— И ме съжаляваш за безразсъдството, нали?

Касандра погледна отново момичето, което бе нейна дъщеря по всичко, освен по кръв. В очите ѝ като ледени късчета блестяха сълзи.

От изумление Амбър остана без думи. Никога не бе виждала Посветената да плаче.

— Съжалявам само за едно — че бог поиска това от теб, вместо от мен — тихо каза Касандра. — Бих предпочела аз да понеса това страдание.

Преди Амбър да успее да каже каквото и да било, един от рицарите отново вдигна тост за младоженците. В отговор тя пак вдигна чаша, усмихна се някак пресилено и отпи малка глътка.

Когато отдръпна тежката сребърна чаша от устните си, Дънкан стоеше пред нея с протегнатата ръка. Амбър стана от мястото си грациозно като пламък, пристъпи към него и сложи длан в неговата.

В мига, в който го докосна, по тялото ѝ пробягна тръпка на неземна наслада. Напрежението, от което всяка нейна усмивка приличаше на тънко, бляскаво острие, се изпари така, както мъглата се

изпарява под жаркото слънце. Изражението ѝ се смекчи, сенките се отдръпнаха от очите ѝ, на устните ѝ разцъфтя усмивка, която накара сърцето на Касандра да се свие.

— Вече разбираш, нали? — прошепна Ерик на ухото на възрастната жена. — Тя се нуждае от своя тъмен воин повече и от мен.

— Разбирам всичко, освен едно: какво ще правиш, когато той разбере, че е Дънкан от Максвел и я убие...

— Няма — прекъсна я тихо Ерик.

— ... с всяко свое докосване, когато сърцето ѝ започне да кърви...

— Замълчи! — изсъска той.

— ... от хилядите рани, които никой друг на нейно място не би почувствал? — завърши неумолимо Касандра. — Какво ще направиш тогава, могъщи лорде?

— Дънкан ще я обича въпреки всичко! Как би могъл да не обича жената, която го гледа с такова открито обожание и радост?

— Той ще я обича въпреки всичко — повтори саркастично Касандра, имитирайки гласа му. — И това го казва магьосникът, който не вярва, че между един мъж и една жена може да има нещо повече от низки плътски страсти! Ако не се боях, че сърцето ми ще се пръсне, щях да ти се изсмея в лицето.

— Дънкан ще я обикне. Трябва.

— Ти би ли могъл да обикнеш жена, която те е предала?

— Аз не съм Дънкан.

— Ти си мъж. Дънкан също. Когато разбере колко скъпо му е струвала Амбър, той ще я намрази.

— Какво щеше да направиш ти на мое място? — попита тихо Ерик.

— Щях да оставя Стоун Ринг на Доминик льо Сабр.

— За нищо на света — заяви Ерик.

— В момента говори твоята гордост.

— Нима един мъж струва нещо, ако няма гордост?

— Попитай Дънкан — тросна се тя. — Очевидно смяташ, че той няма никаква гордост.

Хор от весели викове накара Ерик да се обърне към пируващите. Амбър бе обгърнала с ръка шията на съпруга си и шепнеше нещо в

ухото му. Дънкан се усмихваше, а в очите му горяха ярки, чувствени огньове.

После Дънкан свали ръката ѝ от шията си, целуна нежно пръстите ѝ и отново ѝ се усмихна. Този път усмивката му беше различна — обещавахе не само страст, а и сигурност, не само плам, а и грижи, не само екстаз, а и покой.

— Погледни ги — каза тихо Ерик. — Погледни ги и ми кажи как бих могъл да ги опазя един от друг.

Касандра замълча за миг, сетне въздъхна и докосна с пръсти свитата му в юмрук ръка.

— Знам — промълви тя. — Точно затова двамата с теб сме толкова ядосани един на друг. Така се заблуждаваме, че сме имали власт над съдбата на Амбър и сме направили погрешен избор. А истината е, че никога не сме притежавали такава власт.

Дънкан и Амбър се приближиха до тях, хванати за ръка.

— Позволи ни да се оттеглим, господарю — каза Дънкан. — Нуждаем се от почивка.

Рицарите избухнаха в бурен смях.

— Почивка? — възкликна Ерик, като поглади брада, за да прикрие развеселената си усмивка. — Разбира се, Дънкан. Починете си добре сега, защото утре заран петелът няма да ви остави на мира.

Думите му предизвикаха нов, още по-силен смях. Ерик се обърна към Амбър и изражението му се промени. Посегна да я погали, но се спря на косъм от лицето ѝ.

— Нека бракът ти донесе щастие — каза той.

На устните ѝ грейна ослепителна усмивка, която не трепна дори когато тя нарочно наклони глава така, че пръстите на Ерик да докоснат бузата ѝ.

Рицарите зашепнаха изненадано, изненада се изписа и на лицето на Ерик.

— Благодаря ти, господарю — тихо каза Амбър. — Твоята доброта винаги ме е сгрявала като кехлибар — като късче слънчева светлина, което блести и в най-мрачния ден.

Усмивката на Ерик бе толкова тъжна и толкова хубава, че сърцето на Касандра трепна, пронизано от болка. В топлите му кафяви очи грееше неприкрита любов към Амбър. И все пак това бе любов,

лишена от желание за плътска близост, въпреки красотата на Амбър и несъмнената мъжественост на Ерик.

Внезапно болката в сърцето ѝ се замени със страх.

Той знае. Господи, той знае!

Затова ли рискува толкова много? Навярно се опитва да ѝ се отблагодари за онова, което ѝ бе отнето при раждането ѝ?

От спокойните, тихи глъбини на нейното Познание не дойде никакъв отговор.

— Ще ми дадеш ли своята благословия? — попита Амбър, като се обърна към нея.

— Ти си ми като дъщеря — каза Касандра. — Бих ти дала самия рай, ако можех.

Амбър се усмихна и погледна своя съпруг през полуспуснатите си ресници. Не му каза нищо, но огънят в очите на Дънкан се разгоря още по-силно.

— Благодаря ти — обърна се отново към Касандра тя. — Твоята благословия означава много за мен. Обичам те като своя майка.

Свободната ѝ ръка докосна бузата на другата жена и всички събрани наоколо рицари и дами отново зашепнаха изненадано. Въпреки очевидната привързаност между Амбър, Ерик и Касандра, хората от крепостта никога не бяха виждали Амбър да докосва господаря им или пък Посветената.

В очите на Касандра отново заблестяха сълзи. Тя се извърна и впери втренчено поглед в тъмния воин, чиито пръсти бяха преплетени с пръстите на Амбър.

— Ти получаваш безценен дар. Малцина имат привилегията да притежават подобно богатство.

Дънкан съзря късметата тъма, заровени дълбоко в ясните ѝ очи, и по гръбнака му пробяга хладна тръпка. Инстинктите му застанаха нащрек, предупреждавайки го, че у тази жена се крие заплаха — така, както в ярките цветове на залеза се крие черна нощ.

После изведнъж разбра. Мракът, спотаен дълбоко у Касандра, не беше злонравие. Беше Познанието.

И то бе опасно.

— Може ли да прегърна зетя си? — попита Касандра.

Ако Дънкан бе изненадан, то останалите бяха направо шокирани, включително Ерик.

— Разбира се — каза Дънкан.

Касандра пристъпи към него, постави ръце на раменете му и широките, надиплени ръкави на роклята ѝ се разпериха алени върху яркозелената му риза. Въпреки че беше висока жена, трябваше да се надигне на пръсти, за да стигне до лицето на Дънкан.

— Това е истината на миналото — каза тя, като го целуна по лявата буза. После целуна и дясната. — Това е истината на настоящето.

Дланите ѝ се притиснаха към двете му страни като менгеме.

— Животът ти се простира между миналото и настоящето — промълви тихо, но отчетливо тя.

Дънкан се взря напрегнато в Посветената жена, чиито хладни ръце изгаряха лицето му като нажежени железа, и чиито сиви очи заставяха всяка частица от него да я слуша. Дори и сенките.

Най-вече сенките.

— Отхвърлиш ли истината на миналото или истината на настоящето, ще се самоунищожиш, все едно че си разсякъл главата си на две с меч — предупреди го Касандра.

Всички рицари наоколо започнаха да се кръстят боязливо.

— Спомни си тези думи, когато миналото се завърне и ти се стори, че превръща настоящето в лъжа — продължи тя с повелителен тон. — Спомни си ги.

Когато понечи да се отдръпне, Дънкан я сграбчи за китката и я задържа.

Ерик светкавично пристъпи напред, но бе спрял от чифт ясни сиви очи.

— Какво знаеш за моето минало? — тихо попита Дънкан.

— Нищо, което би могло да ти донесе облекчение.

Дънкан погледна към Амбър. Тя не каза нищо, само постави длан върху ръката на Касандра.

— Какво знаеш за моето минало? — попита отново той.

— Нищо, което би могло да ти донесе облекчение — повтори възрастната жена.

Дънкан продължаваше да стиска ръката ѝ и да я гледа изпитателно.

— Тя казва истината — намеси се Амбър. Пръстите му се разтвориха и освободиха Касандра. Усмивката ѝ бе едновременно

съчувствена и развеселена от самоувереността му. Малцина се осмеляваха да се усъмнят в искреността на една Посветена.

— Постъпваш мъдро, като се вслушваш в думите на своята съпруга — хапливо каза тя. — Гледай да го правиш и по-нататък, когато вече знаеш и миналото, и настоящето.

После се обърна към Ерик.

— С твое позволение, господарю, ще си вървя. Има едно новородено бебе, което се нуждае от мен повече от тази двойка младоженци.

— Разбира се, Посветена — кимна Ерик. — Няма нужда да ми искаш позволение.

— Но на мен ми е приятно да го правя.

— Нима?

— Естествено — сухо отвърна Касандра. — Кога друг път чуваш какво ти говоря?

Рицарите избухнаха в смях, защото добре знаеха, че техният господар е твърдоглав като неопитомен жребец. Най-силно се смееше Ерик, защото се познаваше по-добре от тях.

Дънкан се възползва от всеобщото веселие, за да се наведе към Амбър и да я попита тихо:

— Ти знаеш ли това, което знае Касандра?

— За твоето минало ли?

— Да.

— Знам, че тя рядко греши.

— Тоест?

— Тоест в твоето минало няма нищо, което може да те направи щастлив в настоящето.

— Сигурна ли си?

— Попитай себе си, не мен — отвърна тя.

— Но аз не знам нищо.

— И не желаеш да знаеш. Не и сега, когато си вече женен.

Дънкан присви очи и отвори уста да каже нещо, но Амбър го изпревари.

— Нима искаш да прекараш първата си брачна нощ, задавайки въпроси, чиито отговори със сигурност ще те направят нещастен? — попита тя.

— Със сигурност?

— Да.

Мрачната увереност в очите ѝ накара Дънкан отново да потръпне, обзет от странен хлад.

— Амбър?

Амбър притисна пръсти към устните му, заключвайки всички незададени още въпроси, на които не искаше да отговаря.

— Не би ли предпочел вместо да задаваш въпроси, които никой от двама ни не желае да чуе — прошепна тя, — да отведеш съпругата си в спалнята, за да сложите началото на своето бъдеще?

Когато Дънкан въведе Амбър в стаята, която слугите набързо, но успешно бяха превърнали в младоженска спалня, от устните ѝ се отрони възкликание на приятна изненада.

— Прекрасна е! — обяви тя.

Стаята бе предназначена за господарката на крепостта, но си стоеше празна, защото Ерик все още не се бе оженил. Във въздуха се носеше екзотичния аромат на смирна, пръскан от газените лампи, чиито ярки, нетрепващи пламъци превръщаха мрака в златиста светлина. Цепениците, които горяха в огнището до вътрешната стена, бяха толкова сухи и здрави, че през тесния комин не се издигаше почти никакъв дим.

— И разкошна! — добави Амбър, като се засмя и се завъртя около себе си. Златистата ѝ рокля се развя и заблестя като жива.

Дънкан с усилие се сдържа да не сграбчи в прегръдките си това кехлибарено момиче, което изгаряше кръвта му по-силно и от огън. Знаеше, че не бива даже да я гледа, камо ли да се доближава до нея и да потапя отново коравата си мъжественост в нейната женствена мекота.

Беше прекалено рано. Той бе прекалено груб, прекалено воин за нежната, крехка Амбър. Ако я обладаеше отново и отново видеше кръвта ѝ по тялото си... Не знаеше какво би правил тогава.

Мълчанието на Дънкан и намръщеното му изражение помрачиха радостта на Амбър.

— Не ти ли харесва? — попита угрижено тя, като разпери ръка.

— Харесва ми.

— Изглеждаш тъй мрачен. Да не би... да не си спомняш нищо?

— Да.

Амбър пребледня от страх.

Още е твърде рано! Ако си спомни сега, всичко ще рухне.

Включително и аз.

— Какво си спомняш? — попита плахо тя.

— Твоята кръв по моето тяло.

От облекчение едва не й примая.

— О, това ли? Това беше нищо.

— Това беше твоето целомъдрие!

— Даже комар би ми изсмукал повече кръв — каза Амбър с усмивка. — Веднъж ти сам го каза, помниш ли?

В отговор Дънкан също се усмихна. Без да каже нищо, той обгърна стаята с поглед, който обаче непрекъснато бягаше към леглото.

То беше достатъчно голямо за мъж с размерите на Дънкан... или на Ерик. Над него имаше покрив, от който се спускаха тежки завеси от златист бродат със зелени и индигови шарки. Мека завивка от кожа покриваше чаршафите от фин лен, по-меки дори от пуха, с който бе натъпкан дюшека, и обшити с изключително изящна дантела, изтъкана сякаш от безброй снежинки.

— Виждал ли си някога такава прелест? — попита Амбър, забелязала посоката на погледа му.

В същия миг й се прииска да си върне думите назад. Последното, за което й се щеше да говорят в момента, бе паметта на Дънкан.

Или нейната липса.

— Всичко е много пищно — съгласи се Дънкан. — Ерик е щедър лорд. Тази стая е по-подходяща за покои на господаря на крепостта, а не на неговия сенешал.

— Ерик е доволен от сватбата ни.

— Да. Това е хубаво.

— Защо? — попита тя, сепната от стоманената нотка в гласа му.

— Защото щях да се ожена за теб с или без неговото позволение, с или без обещанието, което му дадох. Той знаеше това и можеше да избира: или да се бие с мен, или да те повери на грижите ми.

Дънкан извърна поглед от леглото точно навреме, за да види ужасеното изражение на лицето й. Кожата й бе пребледняла толкова силно, че дори златистата светлина на лампите не можеше да я скрие.

— Не бива дори да си помисляш за двубой с Ерик — промълви тя.

— Нима ме смяташ за толкова лош воин?

— Не!

Дънкан я изгледа с присвити очи.

— Обичам и двама ви — каза Амбър. — Ако се изправите един срещу друг... Не! Това не бива да става никога!

Дънкан се спусна към своята невяста и застана пред нея — толкова близо, че усещаше неповторимия ѝ аромат на рози и смола.

— Какво каза? — попита той с дълбок глас.

— Че ако се изправите...

— Не — прекъсна я Дънкан. — Преди това.

— Че обичам и двама ви.

— Топло, но не съвсем.

За миг на лицето ѝ се изписа объркване. После Амбър разбра.

— Че обичам Ерик — каза тя, като се постара да прикрие усмивката си.

Дънкан изръмжа сърдито.

— И още — прошепна Амбър, — че обичам теб, мой тъмен войне. Сърцето ми е изпълнено с толкова много любов, че заплашва да прелее.

Усмивката на Дънкан накара коленете ѝ да се подкосят. Той я вдигна на ръце и я притисна към себе си. Заля я вълна на огромно облекчение, което идеше и от него, и от нея самата.

Но изненадата, примесена с него, идеше само от Дънкан.

Амбър наклони глава назад, за да вижда очите му.

— Защо си изненадан?

— Не мислех, че една невинна девойка би могла да обича мъжа, който се отнесе толкова грубо с нея — отвърна той.

— Ти не си груб.

— Напротив, държах се като...

Не можа да довърши, защото в този миг устните на Амбър внезапно се притиснаха към неговите.

Жарката, неопитна целувка възпламени тялото на Дънкан. За един дълъг миг той остави сладкия ѝ вкус да попие в сетивата му. Сетне внимателно, но се отдръпна.

— Дънкан? — промълви с болка Амбър. — Не ме ли искаш?

От устните му се отрони измъчена въздишка.

— Ти кажи, нали ме докосваш — каза с горчива насмешка той.
— Искам ли те?

Амбър затвори очи и почувства как желанието му я поглъща цяла.

— Да — прошепна тя. — Влива се в мен като река от огън.

Тялото на Дънкан потрепери от възбуда.

— Точно така — дрезгаво отвърна той, като затвори очи. — Река от огън.

Очите му се отвориха, но още преди да види мрака в тях, Амбър вече бе почувствала ледената сдържаност, която смразяваше горещите пламъци на желанието.

— А ти — каза Дънкан — си една изящна кехлибарена фея, която още не се е излекувала след онова, което ѝ причиних.

— Не е вярно! — запротестира Амбър. — Ти не си ме насилвал да...

— Знам какво съм и какво не съм направил — прекъсна я безцеремонно Дънкан. — По дяволите, все още усещам по дланите си топлината и мекотата на твоите бедра, помня как ги разтворих, как се врязах в теб все едно че си враг, когото искам да убия.

— Престани! Аз те желаех не по-малко, отколкото ти мен. Защо не искаш да го повярваш?

Смехът на Дънкан бе мрачен като очите му.

— Защо ли? Защото никога не съм желал жена толкова силно. Дори не подозирах, че у мен има такава страст! Как би могла една невинна девойка да почувства нещо подобно?

— Дънкан — каза Амбър, като го целуна по брадичката, — когато те докосвам, аз чувствам това, което чувстваш ти.

Зъбите ѝ се впиха нежно в шията му.

— Господи, така е — прошепна тя. — Чувствам как дъхът ти спира още преди да съм го чула. Чувствам как пулсът ти се ускорява. Чувствам как кръвта възпламенява плътта ти, подготвя я да влезе в мен.

Дънкан изстена и дръпна тънкия воал, който обрамчваше лицето ѝ. Тялото ѝ потръпна под допира на ръцете му, тихите ѝ слова го насърчаваха да продължи, обливаха го с огнена възбуда.

— Усещам как жаждата се надига като буря в теб — шепнеше тя. — Не мога да почувствам как мечът излиза от своята ножница, но усещам, че ти го чувстваш.

— Амбър... — дрезгаво промълви Дънкан.

— И усещам как собственото ми тяло отчаяно копнее за сладостното убождане на този меч.

— Стига, вещице — изръмжа той. — Не издържам повече. Ще се пръсна.

— Знам.

Дънкан се взря в златистите ѝ очи и разбра, че тя наистина знае какво са сторили с него по думите ѝ. И че това ѝ харесва.

— Възможно ли е да те изпепеля само с думи? — попита Амбър. Смесичката от любопитство и сладострастие в очите ѝ едва не довърши Дънкан.

— Стига! — дрезгаво възкликна той.

— Защо?

— Не приляга на един мъж да губи контрол над себе си.

— Дори в леглото?

— Ние не сме в леглото — тросна се Дънкан.

— Така е. И ти не възнамеряваш да легнеш там с мен, нали?

— Прекалено е рано.

— Бабини деветини! — изсумтя Амбър. — Е, сър, ако вие не искате да ме обладаете, ще се наложи да ви обладая аз.

Дънкан я изгледа слисано. Сетне избухна в смях.

— Ще ме повалиш по гръб и ще ме изнасилиш, така ли, малка фейо?

— Хм, не ми се вярва да си лежиш спокойно и да ме оставиш да го сторя.

— Тази нощ — не — съгласи се той. — Но мисълта ми допада.

— Аз искам дела, не мисли. Но тъй като съм много по-слаба от теб, ще трябва да използвам единственото оръжие, с което мога да те победя.

— И какво е то?

— Моя език.

Огненото желание, което изопна цялото тяло на Дънкан, премина през Амбър като опустошителна вълна. Заедно с него дойде и едно видение: красива жена, чиито златисти коси обгръщаха като нежен, дъхав облак слабините на Дънкан, докато езикът ѝ обсипваше с огнени ласки коравия му меч.

— Ах! — поклати глава тя. — Наистина ли косата ми те изгаря толкова сладостно? Тогава аз ти я давам, съпруге.

Преди Дънкан да успее да каже каквото и да било, ръцете ѝ се вдигнаха и скъпоценните гребени се пръснаха по пода. Знаейки, че не

бива, ала неспособен да се въздържи, той зарови пръсти дълбоко в хладните ѝ, копринени коси.

Водопад от неземно удоволствие заля Амбър. Без да откъсва очи от очите на Дънкан, тя наведе глава назад, за да се притисне към дланите му.

— Наистина ли ти харесва — попита той, — или откликваш на удоволствието, което изпитвам аз?

— И двете — отвърна приглушено Амбър. — Харесва ми ръцете ти да ме галят. Харесва ми да знам, че ти доставя удоволствие да ме галиш.

— Амбър... — поде Дънкан, но не можа да каже нищо повече.

— Наистина ли ще ти достави такова голямо удоволствие да почувстваш как езикът ми гали твоя меч?

Ръцете му се впиха в тила ѝ толкова яростно, че навярно щяха да ѝ причинят болка, ако пожарът на избухналото в него желание не бе погълнал и нея самата.

— Ти ще ме погубиш — прегракнало каза той. — Откъде една невинна девойка като теб е могла да научи триковете от султанския харем?

— От теб.

— Не. Никога жена не ме е галила така.

— Но когато казах, че ще те победа с езика си, ти си представи косите ми, разпилени върху твоите слабини, и езика ми като розов пламък, ближещ тялото ти.

Нов мощен прилив на желание едва не ги повали на земята.

— Амбър, трябва да престанеш!

Дрезгавият му глас накара Амбър да потръпне от сладостна възбуда.

— Не — прошепна тя. — Много съм любопитна да узная какво е да победа мъж като теб с езика си. А може би и със зъбите си?

Дънкан изпъшка и отново впи пръсти в тила ѝ. Амбър въздъхна с наслада, усетила как думите ѝ се връщат у нея като река от буйна страст — неговата страст.

— Не казвай такива неща — промълви той. — Съвсем ще загубя контрол над себе си.

— Но на мен ми харесва да усещам огъня, който гори в теб.

Дънкан внезапно я пусна и отстъпи назад като опарен.

— Точно това е проблемът — каза мрачно той. — Огънят гори в мен, не в теб.

Сякаш леден дъжд се стовари върху Амбър при внезапната загуба на допира му. Тя залитна, загубила равновесие, останала без опора.

— Дънкан... — Ръцете ѝ се протегнаха към него.

— Не — каза Дънкан и отново отстъпи назад.

— Не разбирам.

— Именно. Ти не знаеш нищо. Познаваш само безумната жажда на един силен воин, която те нарани до кръв. Но самата ти никога не си изпитвала сладостната болка на желанието.

— Не е вярно. Твоето и моето желание са двете страни на една и съща монета.

Дънкан прокара пръсти през косата си, сетне разкопча тежкото си наметало и го захвърли настрана.

— Не — каза той, като се обърна отново към нея. — Моето желание поглъща твоето. Ти би изпитвала същото с всеки друг мъж.

В първия момент Амбър не разбра какво иска да каже.

А когато разбра, я обзе буен гняв. Очите ѝ се присвиха и заприличаха на две тънки цепки.

— Значи според теб в мен няма страст, която да не е „втора ръка“, така ли? — попита тя.

Дънкан кимна.

— Според теб всеки мъж, който ме докосне със страст, ще разпали огън в мен?

Той се поколеба за миг, после отново кимна.

— Ти унижаваш и двамата ни — заяви Амбър с леден глас, без дори да се опитва да скрие гнева си.

Дънкан понечи да каже нещо, но тя го изпревари, като натъртваше на всяка произнесена дума.

— Три пъти в живота си съм чувствала мъжка страст. Първия път побягнах като подплашена сърна. Когато се уверих, че вече съм в безопасност, се свлякох на колене и повръщах, докато ми се зави свят от слабост.

— На колко години беше тогава?

— На девет.

Дънкан изруга полугласно.

— Била си твърде малка, за да откликнеш на страстта — каза той. — Но сега, когато си достатъчно голяма...

— Втория път — прекъсна го Амбър — бях на деветнадесет. Достатъчно голяма, за да откликна на страстта, нали?

Дънкан сви рамене.

— Нали? — настоя тя.

— Да — отвърна рязко той. — И тогава несъмнено си откликнала.

— На страстта със страст?

Дънкан кимна отсечено.

— О, да! — възкликна Амбър. — Бях обезумяла от страст... Той стисна челюст. — ... ако сметнем, че гневът и ненавистта са страсти — горчиво каза тя. — Извадих камата си, забих я в ръката, която се бе пъхнала под полите ми, и побягнах. После повръщах, докато накрая вече не можех да преглъщам от слабост.

— Кои бяха тези животни? — процеди през зъби Дънкан.

— Почувствах мъжката страст за трети път — продължи Амбър, без да обръща внимание на въпроса му, — когато ръката на един непознат се провря в косите ми и по тялото ми пробягаха тръпки на неземна наслада.

— Непознат ли?

— Да. Ти.

— Не разбирам — поклати глава Дънкан.

— Аз също, но това е истина. Когато те докоснах за пръв път, изпитах толкова силна наслада, че извиках.

— Почувствала си моето желание, не своето.

— Тогава ти беше в безсъзнание — каза Амбър.

Очите на Дънкан се разшириха. Светлината на лампите се отрази в тях и им придаде златистия блясък на очите на самата Амбър.

— Не е възможно! — прошепна той.

— Аз те докоснах, познах те и те пожелах. Ти беше безчувствен, не знаеше нищо, не си спомняше нищо, но когато прокарах пръсти по гърдта ти, в мен лумна огън.

Звукът, който се изтръгна от гърдите му, бе може би нейното име, а може би изпълнен с копнеж стон. А може би и двете.

— Аз съм създадена за теб — каза Амбър, като развърза пелерината си. — За теб и само за теб. Няма ли да вземеш това, което

ти принадлежи и да ми дадеш онова, което принадлежи на мен?

— И какво е то? — попита сухо Дънкан.

Но усмивката и приглушеният му глас показаха на Амбър, че той много добре знае какво ѝ принадлежи.

— Душите ни са свързани — тихо каза тя. — Могат ли телата ни да се опълчат срещу това?

— Обърни се, безценна Амбър.

Амбър се поколеба за миг, после се подчини. Пръстите му уловиха вървите на роклята ѝ и тя въздъхна с облекчение и наслада.

В продължение на няколко мига в стаята не се чуваше никакъв звук, освен шепота на пламъците в огнището и въздишките на дрехите, които се отделяха от топлата плът, за да паднат като ярки цветове на пода. Накрая по Амбър не остана нищо друго, освен собствената ѝ топлина и трепкащите по кожата ѝ отблясъци от огъня.

Пръстът на Дънкан се спусна по гърба ѝ от тила до сенчестата вдлъбнатина в основата на гръбнака. Дъхът ѝ секна.

— Харесва ли ти? — попита Дънкан.

— Да.

Пръстът му отново се плъзна бавно надолу, за да се спре миг преди да навлезе между изкусително извитите ѝ хълбоци. Тръпките, които разтърсиха тялото ѝ, и накъсаното ѝ дишане показаха на Дънкан, че ласката наистина ѝ харесва.

— Защото ми харесва на мен ли? — попита той. — Моята наслада ли кара дъха ти да спира или твоята?

— И двете — приглушено отвърна Амбър. — Твоята и моята, слети в едно.

Дънкан отново погали женствената линия на гърба и хълбоците ѝ, като този път се плъзна по-надълбоко в сянката, която го изкушаваше безмилостно. Знаеше, че ако стигне до края ѝ, ще открие място, по-нежно от всичко, за което бе мечтал, по-горещо от собственото му желание.

— Бих искал да почувствам това — промълви той.

— Кое?

Той се усмихна лекичко.

— Моето и твоето желание, слети в едно.

— Тогава приеми в дар тялото ми. И ми дай твоето в замяна.

— Сделката е по-неизгодна за теб.

— Само защото аз съм гола, а ти — с дрехи.

Смесицата от закачливост и страст в гласа ѝ накара Дънкан да се засмее.

— Предпочитам засега да си остана с дрехите — каза той.

— Защо?

— Защото само така има шанс да не те обладая като неопитен юноша, който бърза да изхвърли семето си, преди да се е погрижил да достави удоволствие на своята любима.

С тези думи Дънкан се наведе и я вдигна на ръце като малко дете. Амбър възкликна стреснато, почувствала как огнената му жажда я пронизва като копие. Следващото нещо, което почувства, бе хладната, мека завивка на леглото под голото си тяло и това, че Дънкан вече не я докосваше.

След миг той легна до нея, като внимаваше телата им да не се допират. Но огънят в очите му накара сърцето на Амбър да подскочи от щастие. С цялото си същество тя усещаше, че Дънкан намира голотата ѝ за много красива.

— Аз съм в много по-неизгодно положение от теб — каза тихо той.

— Как така? Ти си облечен, а аз — не.

— Да, но ти ме докосваш и знаеш какво чувствам. А аз те докосвам и знам единствено какво чувствам аз.

Дънкан протегна ръка и описа с върха на пръста си кръг по гръдта ѝ — точно там, където гладката бяла кожа отстъпваше място на кадифеното розово зърно. Гръдта ѝ настръхна, дълбоко в утробата ѝ лумна буен огън.

Дънкан гледаше с усмивка как тялото ѝ се променя под нежната му ласка, как зърното ѝ се превръща в остро връхче, което изкушаваше езика му като сочна дива ягода.

— Знам как въздейства това на мен — каза той. — Но не знам какво изпитваш ти.

Вместо отговор Амбър просто потръпна от удоволствие.

— Каж ми, златна вещице. Каж ми какво ти причинява моето докосване?

— Оплита ме в мрежа от огън.

— Значи ти причинява болка?

— Само когато ме погледнеш и видя в очите ти това, което и двамата желаем, а ти ги сдържаш — каза Амбър.

— Какво желаем и двамата? — попита Дънкан. — Това?

Той се наведе напред, докато мустаците му почти докоснаха набъбналата ѝ гръд. Почти, но не съвсем. Дива жажда разтърси Амбър като мълния.

— Защо ме измъчваш така? — прошепна тя.

— Когато те докосвам, ти чувстваш моето желание. Ако не те докосвам и изпиташ желание, то ще си бъде само твое.

Топлият му дъх погали кожата ѝ. Амбър изопна снага към него, но той се отдръпна.

— Стой неподвижно, безценна Амбър. Или искаш да направя онова, което някога стори ти с мен?

— Какво е то?

— Да те завържа за леглото, за да не можеш да мърдаш.

— Няма да го направиш.

На устните му трепна опасна усмивка.

— Аз съм ти съпруг. Божият и човешкият закон ми дават пълното право да сторя с теб каквото поискам.

— А ти искаш да ме подложиш на мъчение — промърмори Амбър.

— Много сладко мъчение — съгласи се той. — И много дълго.

Амбър се отпусна на леглото с усмивка. Сдържаната страст в очите на съпруга ѝ и изострената чувствителност на собственото ѝ тяло я изпълваха с огромно любопитство.

Без да каже нищо, Дънкан улови един кичур от косите ѝ и погали с него гърдите ѝ, докато и двете зърна набъбнаха като розови пъпки.

— Красиви — промълви той. — Копнея да ги вкуся, да усетя как се променят с всяка ласка на езика ми. Помниш ли как беше?

Амбър се замята, изгаряна от трескав огън. Искаше много повече от думи и от тези мъчително-сладки милувки без истински допир.

— Помниш ли? — попита отново Дънкан.

— Да — прошепна тя — Като огън и топъл дъжд едновременно.

Той продължи да я гали с косите ѝ, докато всеки неин дъх не се превърна в тих стон. Дънкан се усмихна и плъзна златистия кичур надолу към гъсталака от тъмни косъмчета, пазещ нежното цвете на нейната женственост.

После ласката се спусна още по-надолу, по меката извивка на бедрата ѝ. Ноктите на Амбър се впиха в кожата, покриваща леглото. Тръпка разтърси тялото ѝ, после още една, и още една. Коляното ѝ се прегъна на две в безпомощен копнеж.

— Какво чувстваш? — попита Дънкан.

— Тръпки, само че не студени, а горещи — прошепна тя. — Те ме карат да искам да...

Гласът ѝ секна, защото в този момент кичурът коса се върна там, където се срещаха бедрата ѝ, и погали косъмчетата толкова нежно, че в гърдите ѝ се надигна отчаян вик.

— Какво искаш да направиш? — насърчи я Дънкан.

— Да ухапя ръката, която ме измъчва така.

Той се засмя, наведе се и духна лекичко над гладката кожа на корема ѝ, сетне над слабините ѝ, за да ѝ покаже, че все още не е разбрала какво значи мъчение. Топлата милувка на дъха му между бедрата ѝ накара кръвта ѝ да пламне.

— Дънкан, моля те.

— За какво ме молиш? Ти трябва да ми кажеш, безценна Амбър. Аз не съм магьосник, та с едно свое докосване да прозра в душата ти.

— Боли — промълви тя.

— Къде?

— Мястото, което измъчваш.

— И къде е то? — попита той.

— Между... между краката ми.

— А-ха.

Усмихнат, Дънкан се надигна, извъртя се и дъхът му обля глезените ѝ.

— Така по-добре ли е? — попита той.

От устните на Амбър се отрони звук, който бе напълно неразбираем, но в който звучеше отчаяна нотка.

— Не? — Дънкан се усмихна. — Може би тогава те боли тук.

Този път топлият му дъх погали коленете ѝ.

— Тук? — попита той.

— Не — пресипнало каза Амбър.

Но сега и тя се усмихваше, защото, докато се преместваше, Дънкан се бе докоснал неволно до нея. И макар този допир да бе лек като дъх, той я озари като изгрев след тъмна нощ, докосна всяка

частица от нея, за да ѝ помогне да опознае и своя съпруг, и самата себе си.

Прелестите на неговата невеста изпълваха Дънкан с наслада, която изненадваше дори него самия. Въпреки че го изгаряше неистова жажда, тя бе сякаш окована от още по-ситната му жажда да опознае чувствената вещица, която лежеше пред него и го наблюдаваше с премрежени очи.

Сега, когато знаеше това, Амбър вече не се боеше толкова от участието си в тази любовна игра, чиито правила бяха за нея напълно неизвестни. И вече не се боеше, че Дънкан няма да я люби.

Защото, окована, жаждата му се разгаряше още по-силно.

— Сигурна ли си, че не е и тук? — попита Дънкан. — Чувал съм, че женските колене са много чувствително място.

Думите му бяха съпроводени с още една въздушна ласка, която накара Амбър да изстене, защото този път бе усетила между коленете си не само дъха, а и мустаците му.

— Хареса ли ти това? — попита той.

Тя кимна и светлината на лампите потръпна като тяло на влюбен в дългите ѝ коси.

— Не можах да те чуя — каза Дънкан.

— А аз не мога да те почувствам — отвърна Амбър, като го гледаше през полуспуснатите си клепки.

— Сделка ли ми предлагаш, съпруго?

— Да.

— Тогава ми кажи къде точно те боли и аз ще те излекувам.

Амбър отвори уста, но не успя да каже нищо.

— Не... не мога — прошепна тя.

Дънкан видя руменината, плъзнала по лицето и дори по шията ѝ, и разбра.

— Все забравям — каза с приглушен глас той. — Ти летиш толкова бързо, тъй нависоко, а само до преди часове беше девица. Прости ми.

— Само ако ме докоснеш.

Дънкан вдигна глава, взря се в очите на своята невеста и видя в тях собствената си жажда. Въпреки че не я докосваше.

— Ти ме желаеш — промълви той.

Гласът му бе толкова изненадан, че на Амбър ѝ се прииска и да се разсмее, и да го зашлеви.

— Нали точно това ти казвах? — възкликна тя.

— Но аз мислех, че чувстваш само моето желание.

— Понякога, мой тъмен воине, си много твърдоглав.

Дънкан се усмихна и лекичко прокара опакото на дланта си по триъгълника от тъмnozлатисти косъмчета.

— Тук ли те боли? — попита приглушено той.

Звукът, който се отрони от устните ѝ бе сподавен стон. Свиването на коляното — мълчалива покана за още по-голяма близост.

Но Дънкан искаше нещо повече. Нуждаеше се от нещо повече. Трябваше да бъде напълно сигурен, че в нея гори собственото ѝ желание, не неговото.

— Ако ме искаш в своята топла крепост, трябва да отвориш портите сама.

След един миг колебание и една сподавена въздишка Амбър разтвори леко крака.

— Още — прошепна той.

Тя се подчини, въпреки че по бузите ѝ отново бе плъзнала ярка руменина.

С няколко резки, нетърпеливи движения Дънкан съблече ризата си и я хвърли на пода. Жадният, възхитен поглед на невестата му разпали още повече буйния пожар в кръвта му.

Разпалваше го и тялото ѝ, което лежеше полуразтворено пред него, кожата ѝ, която сияеше като бисер върху тъмната покривка на леглото.

Но и това не му бе достатъчно.

— Още — повтори той.

— Дънкан...

Думата бе и протест, и молба да престане да я измъчва.

Изящните ѝ бели бедра се разтвориха още малко. Цялото ѝ тяло трепереше. С всяко движение се чувстваше все по-уязвима, по-безпомощна.

Дънкан се наведе да я погали и чак сега видя едва забележимите розови петна по иначе безупречната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Когато осъзна откъде са се появили, устните му се сгърчиха в гримаса на горчиво разкаяние.

— Твоята крепост все още е непристъпна — каза той. — Портата трябва да бъде широко отворена. Много широко.

Бузите ѝ пламнаха.

— Защо? — прошепна тя.

— Миналия път аз я разтворих насила — тихо отвърна Дънкан.

— Не е вярно.

— Вярно е! — извика той. — Виждам следите, оставени от ръцете ми.

— Но...

— Ако наистина ме искаш в себе си, трябва да ме пуснеш доброволно. Водена само от собственото си желание.

При мисълта да почувства отново Дънкан в себе си, да усети как екстазът разтърсва тялото му, как вълните на този екстаз бавно замират вътре в нея, Амбър потрепери. Дълбоко в нея пламна буен огън, гореща влага опари бедрата ѝ. Със сподавен стон тя се разтвори докрай, водена само от собственото си желание.

Пламъкът в очите на Дънкан бе като страстна милувка. Амбър почувства как мрежата от огън се затяга около тялото ѝ, как го разтапя, за да го подготви да приеме нейния тъмен воин. Нозете ѝ отново потръпнаха, сякаш Дънкан бе вече в нея, сякаш се бе слял с нея.

— Не съм способен да опиша с думи колко си красива — прошепна Дънкан.

— Тогава ме докосни и аз ще разбера.

— Да. Аз също.

Дългият му пръст се плъзна бавно, дълбоко в нея, за да изпита силата и истинността на желанието ѝ. Амбър изстена и потрепери, сякаш я бе шибнал с камшик.

Ала не болка, а удоволствие бе причината за тази реакция и Дънкан знаеше това така, както го знаеше и Амбър. Сладостна топлина изригна изпод пръста, който я галеше, и се изля в дланта му.

Нейното желание, нейната жажда, нейната нужда.

Не неговите, нейните.

От гърдите на Дънкан се изтръгна дрезгав стон на копнеж и облекчение. Той бавно се отдръпна от тръпнещото ѝ тяло.

— Не — прошепна тя. — Дънкан, аз...

Гласът ѝ секна, защото в този миг Дънкан погали нежните венчелистчета, които вече не се криеха под златистите косъмчета.

Амбър бе разцъфнала пред очите му като цвете. И беше прекрасна като цвете. Омагьосан от красотата и аромата на нейното желание, той отново плъзна пръст в нея и отново усети огнения дъжд на страстта ѝ.

После се отдръпна и Амбър остана сама, разпъната на кръста на неутолената си жажда. От устните ѝ се отрони сподавен вик на протест.

— Търпение — тихо каза Дънкан. — Искам да бъда гол като теб.

Ала в самия него вече не бе останала и капка търпение. Ръцете му яростно засваляха останалите му дрехи, жадно следени от чифт горящи като златни огньове зеници.

Когато се обърна отново към нея, очите на Амбър се разшириха. Беше възбуден до пръсване, невероятно мъжествен, силното му тяло блестеше от пламения му копнеж да я има.

— Амбър?

— Така ли беше и вчера в Каменния пръстен? — попита отмаляло тя.

— Да.

Амбър изпусна шумно дъха, който несъзнателно бе стаила.

— Разбирам. Значи и този път ще мога да те приема. — Тя замълча за миг, сетне прошепна по-скоро на себе си: — Въпреки че не виждам как.

Дънкан се отпусна обратно на леглото със смях.

— Аз ще се погрижа за това — каза той. — Какъв воин бих бил, ако не можех да прибирам мечи си в ножницата?

После се намести внимателно между краката ѝ и могъщият океан на страстта му я погълна цяла, накара я да потрепери.

— Страх ли те е? — попита Дънкан.

— Докосни ме и ще разбереш.

Дънкан плъзна ръка между двама им, но не ръката му разтвори нежните цветчета на нейното желание. Тръпнещата, огнена сърцевина между тях накара сърцето му да запулсира двойно по-бързо.

— Трябва да ми кажеш, ако те заболи — приглушено каза той. Единственият отговор, който можеше да му даде Амбър, бе нов изблик на гореща страст, нова вълна от течен огън, която безмълвно му казваше, че е добре дошъл в топлата ѝ крепост.

Дънкан изстена и проникна още малко по-навътре.

Дъхът ѝ секна. Усещането за това как собственото ѝ тяло се разтваря, за да го приеме в себе си, бе изключително възбуждащо. Усещането за сдържаната с мъка страст на Дънкан бе сладостно мъчение. Той проникваше в нея съвсем бавно, сякаш искаше да увери и себе си, и нея, че този път няма да има никаква болка.

— Причинявам ли ти болка? — попита Дънкан, като се плъзна още няколко милиметра по-надълбоко.

— Не — промълви измъчено Амбър. — Ти ме убиваш.

— Какво?

— Господи! — изстена тя.

Доловил чувственото потръпване на тялото ѝ, усетил как го облива горещият дъжд на страстта ѝ, Дънкан напрегна цялата си воля, за да не загуби контрол. Ситни капчици пот блестяха по цялото му тяло, но въпреки това той продължи да напредва все така мъчително бавно.

Нова възбудена тръпка разтърси Амбър, тласна я към тъмния воин, който я потапяше в океана на невероятна, неподозирана страст.

Но и това не ѝ бе достатъчно. Тя се нуждаеше от Дънкан. От целия Дънкан. И то веднага.

Пръстите ѝ се впиха в хълбоците му в отчаяна молба.

— Още ли искаш? — попита той.

— Да — прошепна Амбър. — Да, да, да! Дънкан, моля те!

Дънкан се усмихна и се плъзна още по-дълбоко в нея. Бавно.

От гърдите на Амбър се изтръгна дрезгав стон. Хълбоците ѝ се издигнаха с копнеж, древен като света. Кадифеният огън на страстта ѝ погали Дънкан и този път той не успя да сдържи тялото си, което откликна с рязък, пулсиращ тласък още малко по-навътре в нея. Тя беше толкова гореща, толкова примамваща, толкова всеотдайна.

— Сигурна ли си, че не ти причинявам болка? — попита Дънкан с предрезнял глас.

Тихо, задъхано възклицание на наслада бе единственият отговор, на който бе способна.

— Погледни ме — каза той.

Очите на Амбър бавно се отвориха. Бяха златисти, премрежени, обезумели. Блясъкът им заслепи Дънкан, предизвиквайки нов горещ тласък.

— Можеш ли да поемеш още от мен, без да те заболи? — попита той.

— Няма болка, когато си в мен, само наслада.

Приглушеният ѝ шепот бе за Дънкан омаен като скрития трепет на утробата ѝ, като упойващото ухание на страстта ѝ, по-екзотично от мириса на сандалово дърво и смирна.

— Вдигни крака и ме обгърни с тях — промълви той.

Амбър се подчини.

— Дръж се за мен — каза Дънкан. — Дръж се здраво.

Амбър понечи да попита защо, но в този миг той я изпълни докрай, заличавайки и думите, и мислите, и всичко останало в един невероятен екстаз. С един силен, треперещ вик тя се впи в насладата на пълното единение с нейния тъмен воин.

— Сега усещаш ли колко силно те желая? — попита Дънкан, стиснал зъби от усилието да сдържи нечовешката си жажда.

— Усещам, че си в мен. Целият.

— Има ли болка?

— Не. Само наслада — толкова огромна, че ме плаши. Моето и твоето желание, слети в едно.

Дънкан се усмихна изтерзано и започна бавно да се отдръпва от копринените дълбини, които бе превзел с такава изключителна мъчителна предпазливост.

— Не! — извика като обезумяла Амбър. — Искam те! Аз също се нуждаю от теб.

Дъхът ѝ секна, защото в този миг Дънкан се върна, плъзна се обратно в нея, изпълни я отново. После всичко се повтори с овладени движения, които възбуждаха Амбър още повече, защото тя прекрасно знаеше колко диво желание се крие зад тях. Странна, огнена тръпка премина през сплетените им тела. Очите на Амбър се разшириха. Усещаше как пламъците на страстта я поглъщат, едновременно нежни и изгарящи. Тялото ѝ трепереше неудържимо, безпомощно.

— Дънкан, аз умирам. Не мога...

Гласът ѝ пресекна. Силни, болезнено-сладки конвулсии разтриха тялото ѝ и всяка от тях стягаше пламтящия обръч около Дънкан все повече, все по-силно разпалваше изпепеляващия огън във вените му.

Дънкан изпи от устните ѝ треперещия вик, избликнал в мига, който топлатя ѝ влага го обля, галейки го с всеки дълбок, скрит жест

на екстаза ѝ. Всеки негов дъх бе пропит с дъха на нейната.

Няколко мига — няколко сладостни, мъчителни мига — Дънкан застина напълно неподвижно, за да се полюбува на насладата която ѝ бе дарил.

Когато усети, че не издържа повече, той поднови тласъците с удвоена сила. Нови кадифени тръпки посрещаха всяко негово движение в нея. С напрегнато, изопнато лице, Амбър летеше все по-нависоко и по-нависоко, издигана от мощните криле на страстта му. Внезапно тялото ѝ се изви като дъга и потрепери, разтърсено от див екстаз. От устните ѝ се изтръгна задавен вик — беше името на Дънкан. Сетне тя отчаяно, с всичка сила се вкопчи в него, защото той бе за нея и буря, и убежище.

Огненият, влажен пулс на утробата ѝ погали отново Дънкан, давайки му наслада, по-голяма от всичко, което бе изпитвал до тогава. Той почувства как способността му да се владее му се изплъзва и направи последно усилие да я задържи. Искаше му се да остане завинаги така — разпънат между обзелия Амбър екстаз и тръпнещото очакване на своя.

— Ти си съвършена — дрезгаво промълви той. — Бог да ми е на помощ, искам те повече от всичко на света, дори от собствената си памет.

И тогава Дънкан усети, че не издържа повече. С един последен, отчаян стон той се предаде и се изля цял в кехлибарената вещица, чиито знойни глъбини го очакваха, създадени за него и само за него.

Облечен като за битка, Саймън се приближаваше в бърз галоп към крепостта Блаторн. От едната му страна яздеше друг рицар в железни доспехи и боен шлем. От другата препускаше тъмнокафяв жребец, едър колкото собствения му боен кон.

Кафявият жребец нямаше ездач, седлото му бе празно, като изключим един прибран в ножницата меч и един голям щит с форма на сълза. На щита бе нарисувана черна вълча глава — знакът на Доминик льо Сабр, Друидския вълк.

Студените, паднали ниско есенни мъгли се виеха край конете и ездачите. Скоро конските копита изчаткаха по спуснатия подвижен мост, водещ към вътрешния двор на крепостта. Няколко мига по-късно и калдъръмът, с който бе застлан двора, звънна под железните подкови на трите жребца.

Една жена се показва на входните стъпала и отпрати тревожен поглед към двора. Щом съзря коня, който нямаше ездач, тя повдигна широките зелени поли на роклята си и се спусна тичешком по стъпалата. Воалът се смъкна от главата ѝ. Косите, които се показаха отдолу, бяха червени като пламък, и като пламък се развяха след нея, докато тичаше през двора.

Без да се бои, че може да бъде стъпкана, жената се втурна право към конете. При всяко нейно движение малките златни звънчета, които носеше, трепереха и пееха сладкогласно.

— Саймън! — извика тя. — Къде е Дънкан? Какво се е случило? Защо конят му е с теб?

Саймън дръпна юздите толкова рязко, че жребецът му се изправи на задните си крака.

— Дръпни се, Мег! — нареди ѝ той. — Ако някой от конете те нарани, Доминик ще ми отсече главата.

— И не само това — долетя глас откъм къщичката на пазача. — Ще изтръгна сърцето ти и ще го опека на шиш.

Саймън се обърна към брат си, който се приближаваше към него.

Наметалото на Доминик беше дълго, черно като косите му и лишено от всякаква украса, като изключим голямата сребърна тока, която придържаше тежките дипли. Но нямаше нужда от никакви други знаци, за да разбере човек кой стои пред него. Токата бе изработена от ковано сребро във формата на вълча глава с необичайни кристални очи, в чиито прозрачни дълбини се таеше древна мъдрост.

Това бе Вълкът на друидите, изчезнал за цели хиляда години, после намерен и връчен на един воин, който не произхождаше от друидското племе.

Доминик заобиколи неспокойните коне и застана между тях и своята съпруга. Едва сега, когато се увери, че Мег е в безопасност, той се обърна към Саймън и попита без предисловия:

— Жив ли е Дънкан?

— Да.

Мег затвори очи и отправи благодарствена молитва към бог. Доминик я прегърна, придърпа я към себе си и погали утешително косите ѝ. Тя се притисна още по-плътнo към съпруга си, дирейки опора в неговата сила.

— Ранен ли е? — попита Доминик.

— И да, и не.

Доминик долови гневната нотка в гласа на брат си и присви сребристите си очи.

Чифт зелени друидски очи също се взряха напрегнато в Саймън, защото Мег бе почувствала омразата, кипяща под спокойната му външност. Не го бе виждала такъв откакто малко след сватбата ѝ я беше обвинил, че е отровила Доминик.

Доминик се извърна към втория рицар. Шлемът скриваше русата му коса, но не и зимния мраз в светлите му очи. С леко кимване Свен потвърди онова, за което господарят му вече се бе досетил.

Не биваше да произнасят за Дънкан от Максуел и дума повече — не и тук, където можеше да ги чуе всеки.

— Елате в работната ми стая — каза Доминик.

Един негов жест накара неколцина слуги тутакси да се спуснат през двора, за да се погрижат за конете. Една дума към валега, който стоеше наблизо, изпрати момчето набегом към кухнята, за да им донесе храна.

Никой от четиримата не проговори, докато не стигнаха до работната стая на господаря на крепостта. След като натежалите от есенната влага наметала бяха свалени и окачени да съхнат, Доминик се обърна към брат си.

— Кажи ми какво става с Дънкан.

— Той е омагьосан — каза Саймън.

Омразата му вече не беше прикрита. Тя отекна в гласа му като гръмотевичен тътен.

— Омагьосан ли? — повтори Мег. — Как така?

— Той не си спомня нищо за Блаторн, за своята клетва за вяност пред Доминик, за годежа си с Ариана.

Черната вежда на Доминик се изви нагоре, придавайки на лицето му сатанински вид.

— Проклятие! — възкликна той. — Това може да ни създаде притеснения. Крал Хенри беше много доволен, че е намерил саксонски жених за норманската наследница.

— Безопасен жених, искате да кажете. Като ваш васал Дънкан е косвено подчинен на Хенри — обади се Свен. — Доколкото разбрах, господарят на крепостта Дегер не е никак доволен от предложението брачен съюз.

Усмивката на Доминик бе заплашителна като вълчата глава на наметалото му.

— Лорд Шарл — спокойно каза той — мечтаеше чрез сватбата на дъщеря си да разшири своята империя. Вместо това бракът на Ариана ще укрепи империята на Хенри.

— И вашата — доволно добави Свен.

— Да. Забелязахте ли в Спорните земи следи от хората на Шарл?

— Не — отвърна Свен.

— Саймън?

— Забелязах само следи от магьосничество — мрачно каза Саймън.

Доминик погледна съпругата си.

— Магьосничеството е по твоята част, не по моята — отбеляза с усмивка той.

— И това го казва Друидския вълк — промърмори Свен.

Доминик се усмихна още по-широко, но не зададе на брат си повече въпроси.

— Каква магия или заклинание подозираш? — обърна се Мег към своя девер.

— Питай проклетата вещица, която живее в Спорните земи.

— Почни отначало, ако обичаш — каза Мег. Ала тонът ѝ не бе умоляващ, а повелителен.

Саймън не се засегна. Изпитваше и обич, и уважение към друидката, която бе спасила живота на брат му, подлагайки на огромен риск собствения си живот.

— Двамата със Свен се разделихме при Сий Хоум — започна той. — Той искаше да потърси бойния жребец, за който бяхме чули, че бродел из гората като див и се изплъзвал от всички, които се опитвали да го уловят. Огромен жребец с много тъмнокафява козина...

Мег погледна към Свен.

— Конят на Дънкан? — попита тя.

— Предполагах, че е той. Чувал бях Дънкан да му подсвирва като на сокол. Затова навлязох в гората и започнах да подсвирквам така, докато Шийлд не се спусна към мен от гъсталака като хрътка, доволен, че най-после ще се прибере у дома. Мег се обърна отново към Саймън.

— Докато Свен претърсваше гората — продължи той, — аз отидох да проверя слуховете за някакво необичайно раздвижване в Сий Хоум.

От устните на Мег се отрони сподадено възклицание.

— Постъпил си много рисковано — каза тя. — За сър Ерик се говори, че бил магьосник. А Сий Хоум се управлява от него.

В ясните черни очи на Саймън трепнаха искрици смях. Женската уплаха и тревога за неговата безопасност бе нещо съвсем ново за него. И доста му се нравеше.

Все още усмихнат, той свали шлема си и го постави на масата до очукания шлем на Свен.

— Магическите сили на сър Ерик, ако въобще има такива, не му помогнаха да прочете мислите ми. Той напълно повярва, че съм странстващ рицар, тръгнал да дири бог.

Мег издаде възклицание, което можеше да означава всичко, включително раздразнение към обичния ѝ девер.

— Бях в Сий Хоум едва от няколко дни, когато дойдоха един мъж и една жена — каза Саймън. — Жената беше облечена в златисти дрехи и бе цялата в кехлибар.

— Кехлибар? — попита напрегнато Мег.

— Да. И името ѝ беше такова — Амбър.

Доминик усети внезапното напрежение, сковало съпругата му, и се взря угрижено в нея. Но цялото внимание на Мег бе насочено към Саймън.

— Амбър — повтори тя. — Само Амбър?

— Наричат я Недокосваната — обади се тихо Свен, — защото никой, нито мъж, нито жена няма право да я докосва.

Мег застина напълно неподвижно.

— Продължавай — каза тя на Саймън.

— Мисля, че този слух е малко преувеличен — иронично забеляза той. — Амбър се беше вкопчила в своя спътник като бръшлян в мощен дъб.

— Наистина ли? — смаяно възкликна Мег. — Тогава това не може да е била Амбър Недокосваната.

Саймън и Свен се спогледаха. Саймън бе този, който се осмели да не се съгласи с друидската съпруга на своя господар.

— Щом казваш — предпазливо каза той. — Обаче рицарите и валетите в Сий Хоум смятаха, че е тя, а те я познаваха от много години.

— Колко любопитно.

— Ерик Непобедения също я наричаше Амбър — добави Саймън. — Той я използваше, за да провери искреността на спътника ѝ.

— А-ха, значи затова е докосвала мъжа — за да узнае истината за него — кимна Мег. — Тя е една от Посветените.

— За какво говориш? — намеси се Доминик.

— Не си ли спомняш? — попита тя. — Когато разработваше различни планове за превземането на Стоун Ринг, аз ти разказах за Посветените.

Доминик се намръщи.

— Да, но честно казано, не повярвах на тези приказки за магьосници, видения, предсказания и тям подобни.

В зелените очи на Мег затанцуваха развеселени пламъчета. Съпругът ѝ приличаше по всичко на древния Друидски вълк, ала отказваше да приеме нещата, които не можеше да докосне, да нападне, да обсади.

Или да люби.

— В някои случаи, милорд — промълви тя, — това, което не може да бъде докоснато, е по-силно от онова, което може.

— Трудносмилаема истина за воин като мен — каза Доминик.

Мег кимна.

— Но аз имам много добра учителка — добави той с усмивка. — Сега вече знам, че любовта на една друидска лечителка може да вземе вледененото сърце на един воин, да го преобърне наопаки и да го стопли отново.

Усмивките, които си размениха Мег и Доминик, тутакси напомниха на Саймън за Амбър и Дънкан. Приликата го ядоса, но го и накара да се почувства неудобно.

— И така — каза Мег, като се обърна отново към него, — Амбър е проверявала искреността на своя спътник. Продължавай.

Саймън и Свен се спогледаха още веднъж.

— Може и да го е докосвала с цел да узнае истината за него — рязко каза Саймън, — само че повече приличаше на жена, вкопчена в своя любим.

— Какво значение има това? — прекъсна го нетърпеливо Доминик. — Интересува ме Дънкан, не някаква си келтска вещица.

— Тъкмо там е проблемът — заяви Саймън. — Спътникът на вещицата беше Дънкан от Максуел.

Изражението на Доминик тутакси се промени. Той заприлича на сокол, съзрял плячка, готов да се спусне изневиделица връз нея. И да я убие.

— Пленен ли беше?

— По него нямаше видими окови — отвърна Саймън, — като изключим пръстите на Амбър, склучени около китката му.

— Не бих казал, че това може да удържи воин с мощта на Дънкан — каза сухо Доминик. — Освен ако тази Амбър не е някоя нова Бодицея, която пронизва мъжете с острия си меч.

— Мечът, с който тя е пронизала Дънкан...

— Какво? — възкликна Мег. — Нали каза, че Дънкан е добре!

Саймън се взря в ясните ѝ очи и му се прииска да побегне.

— Знам чувствата, които изпитваш към него — промълви той. Мрачна гримаса се появи на лицето на Доминик. Макар да бе убеден, че Мег го обича, никак не одобряваше привързаността ѝ към нейния приятел от детинство Дънкан от Максуел.

— Само че се боя — продължи мрачно Саймън, — че проклетата вещица Амбър е откраднала душата му.

— Мъртъв ли е? — настоя да узнае Доминик.

— Не. Но не е и жив — поне не е онзи Дънкан, когото знаем.

— Обясни.

Тонът на Доминик накара Свен да се размърда и да погледне неспокойно наметалото на своя господар. Светлината на огъня се отразяваше в очите на вълчата глава и те блестяха — живи, умни и страховити като мъжа, който я носеше.

— Вече ти обясних — каза Саймън. — Дънкан не си спомня нищо от времето, преди да отиде в Спорните земи.

— Сигурен ли си? — попита Доминик. — Може и той като Свен да се е преструвал нарочно, за да се промъкне необезпокоявано сред враговете си.

— И аз се молах да е така — отвърна Саймън.

Мег поклати глава, в очите ѝ блестяха сълзи. Познаваше добре прямата, честна душа на Дънкан.

— Той не е като Свен — промълви тя. — Не е актьор, способен да играе различни роли.

— Човек може да се научи да играе, ако животът му зависи от това — изтъкна Доминик.

Очите на Мег се затвориха за миг, а когато се отвориха отново, това вече бяха нетрепващите очи на друидската лечителка. Такъв бе и гласът ѝ, когато заговори — спокоен, лишен от всякакви емоции.

— Продължавай, Саймън — каза тя. — Искам да узная нещо повече за преобразяването на Дънкан. Искам да узная всичко.

Саймън погледна смутено брат си, ала и там не откри нищо утешително.

— Аз не се издадох, че познавам Дънкан — каза той, като се обърна отново към Мег. — Той пък се беше вторачил в мен, сякаш се мъчеше да разбере дали ме познава или не.

— Как ти го представиха? — попита тя.

— Като човек, който е загубил паметта си.

— Как го нарекоха?

— Дънкан — отвърна Саймън.

— Защо?

— Защото е тъмен и е воин. Поне така ми обясни Ерик.

— А обясни ли ти как Дънкан е загубил паметта си?

— Не — поклати глава Саймън. — Каза, че го намерил при някаква буря — безчувствен и гол, като изключим кехлибарения талисман, който му даде ти.

Мег се обърна към светлокосия рицар.

— Свен?

— Не узнах нищо повече от това, което е узнал Саймън.

— Талисманът е спасил живота му — каза Саймън.

— Как така? — попита Доминик.

— Ерик е очаквал появата на Дънкан от Максвел или на неговите рицари. Всеки друг непознат, заловен в земите му, би бил обесен веднага като шпионин или разбойник. Но един непознат с кехлибарен талисман е нещо друго.

— Отнесли са Дънкан при Амбър Недокосваната — промълви Мег.

Саймън я изглежда с любопитство, питайки се как е разбрала.

— Точно така — тихо каза Свен. — Говори се, че всичко, що е кехлибар, ѝ принадлежи.

— Да — кимна тя.

Сетне впери безмълвно поглед пред себе си, в неznайната далечина, достъпна само за друидските очи.

— Ти си знаела, малка соколище? — нежно попита Доминик. — Затова ли даде талисмана на Дънкан?

— Сънувах кехлибар — отговори Мег. — И сънувах, че Дънкан го грози голяма опасност.

Доминик се усмихна.

— Това за опасността го знаех и аз, при това без да го сънувам. Затова изпратих Дънкан в Стоун Ринг. Само един могъщ воин би могъл да превземе крепост в Спорните земи.

— И само един богат рицар може да наеме достатъчно бойци, за да брани тази крепост — допълни Саймън.

— Да — съгласи се Доминик. — Нали затова крал Хенри повели Дънкан да се ожени за дъщерята на Шарл, барон Дегер.

— Не разчитай на този брак — каза мрачно Саймън.

— Защо?

— Хората в Сий Хоум вече правеха залози след колко време Амбър ще се омъжи за Дънкан Безименния, единствения мъж, когото

можела да докосва с наслада.

— Проклятие! — изръмжа Доминик. — Дънкан трябва да се е побъркал. От три дни лейди Ариана е вече тук!

Думите му изненадаха Саймън.

— Не забелязах на двора непознати мъже или слуги.

— Тя дойде сама, като не броим камериерката ѝ и тримата рицари, изпратени да охраняват зестрата ѝ по пътя — каза Мег.

— Рицарите си заминаха веднага щом се увериха, че зестрата е прибрана на сигурно място в крепостта — допълни Доминик.

— Не бих очаквал от един велик барон да се отнесе така дори с хрътките си — промърмори Саймън, — камо ли с единствената си дъщеря.

— Баронът много се вбеси, когато разбра, че трябва да омъжи дъщеря си за саксонец — каза с равен глас Доминик.

— Тогава навярно ще се зарадва да си я получи обратно.

— Ако Дънкан отхвърли Ариана, няма да разполага със средства да издържа рицарите, които са му нужни, за да брани Стоун Ринг — каза все така безстрастно Доминик. — А аз, заедно със своя непокорен васал, ще трябва да понеса недоволството на двама крале — на Англия и на Нормандия.

— И всичко това — тихо се намеси Мег — точно сега, когато последните рицари, изпратени от теб с Дънкан, още се влачат пешком към Блаторн, оплаквайки се, че някакъв гръм от ясно небе е накарал конете им да пощуреят и да се разбягат.

— Напълно ли си сигурен — обърна се Доминик към брат си, — че Дънкан не е престъпил клетвата, която ми даде, и не е предпочел да служи на Ерик?

— Никога! — възкликна Мег, преди който и да е друг да успее да каже нещо.

— Първоначално и аз се опасявах, че е така — отвърна спокойно Саймън. — Това щеше да обясни много неща.

— Е?

— Много бързо обаче се уверих, че не става въпрос за обикновено предателство. Ако беше така, Дънкан щеше да ме издаде пред Ерик.

Свен кимна в знак на съгласие.

— И сега Саймън щеше да е мъртъв.

— Затова си решил, че Дънкан е омагьосан — намеси се Мег — и че наистина не те е познат.

— Да. Какво друго обяснение би могло да има?

— Понякога — каза тя, — когато човек бъде ритнат в главата от кон или пък ударен с боен чук... ако такъв човек изобщо оцелее, се случва да загуби паметта си за известно време.

— За колко? — рязко попита Доминик.

— Понякога за дни. Понякога за месеци. Понякога... завинаги.

Свен се прекръсти и промърмори:

— Вие казвате на това злополука. Аз пък казвам, че е самият Сатана, който има повече лица и от мен самия.

— Нима? — невинно попита Саймън. — Поразително.

Доминик пренебрегна и двамата и погледна своята съпруга.

— Какво казваш ти, друидска лечителко? — попита той.

— Не мога да знам дали е било злополука или магия, докато не видя Дънкан.

— Когато двамата с Дънкан се бихме... — поде Саймън.

— Били сте се? — ужасено възкликна Мег. — Защо?

— Сър Ерик искаше да узнае способностите на двамата си нови воители — сухо отвърна Саймън. — Затова двамата с Дънкан се изправихме един срещу друг, за да му покажем, че умеем да въртим мечи.

Усмивката на Доминик бе тънка като острие на кама.

— Ще ми се да съм бил там, за да видя това — каза той. — Твоята бързина срещу неговата сила.

В черните очи на Саймън заискри смях и задоволство — очи на воин, който обича да изпитва уменията си в такива двубои.

— Все едно че се биеш с теб — призна той. — Но не се оплаквам от синините, защото в замяна на тях се уверих, че Дънкан не е изменил на клетвата си за вярност към теб.

— Как така?

— Когато произнесох думата „Блакторн“, Дънкан се олюля като ударен. За миг мракът в очите му се разсея и той почти ме позна.

— Какво стана после? — нетърпеливо попита Мег.

— Проснах го по гръб на земята. Сетне го попитах дали това, което бе казал Ерик за паметта му, е вярно.

— И?

— Дънкан каза, че е вярно.

— И ти му повярва?

— Да. Той не си спомня нищо. Проклетата вещица е откраднала душата му.

Неприкритата ненавист в гласа му накара Мег да потръпне. Знаеше, че малцина са способни на омразата, която изпитваше Саймън към магьосниците и вещиците.

Но нямаше представа откъде идва тази омраза.

— Вече знаех всичко, което ми трябваше — завърши разказа си Саймън. — Поднесох извиненията си на Ерик, намерих Свен и двамата препуснахме обратно към Блаторн с цялата бързина, на която са способни конете ни.

Доминик замислено прокара пръсти по хладното сребро на Друидския вълк. Сетне се обърна и се взря в двамата мъже с очи, чиято ледена бистрота беше досущ като тази на древната тока.

— Вървете да си починете — каза той. — Когато сте готови, тръгвате с мен за Спорните земи.

— Какво ще успеете да постигнете само тримата? — попита Мег. — Крепостта Стоун Ринг може да се отбранява с месеци срещу толкова малоброен противник.

— Ако взема повече воители, ще застраша сигурността на Блаторн — заяви решително Доминик.

После обаче се усмихна на своята огненокоса съпруга и изражението му се смекчи. Палецът му докосна долната ѝ устна в нежна, любяща милувка.

— Освен това — добави той, — не си ли спомняш какво съм те учил? Кой е най-добрият начин да се превземе една добре отбранявана крепост?

— Предателството — промълви Мег. — Отвътре.

— Точно така.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

— Те някак си са успели да откраднат Дънкан от нас. Ние ще си го откраднем обратно.

— Как? — намеси се Саймън.

— С мрежа — лаконично отвърна Доминик.

— А после?

— Ще обясним на Дънкан кой е всъщност — каза Доминик. — После ще го изпратим обратно в Стоун Ринг. Той ще ни отвори портите на крепостта.

Свен се засмя полугласно. Саймън също се усмихна.

— Точно в твой стил, братко. Дръзко, но безкръвно.

— Не виждам смисъл да избивам добри люде, когато разполагам с по-добри възможности — сви рамене Доминик.

— Най-добре да се залавяме с тази предателска работа — каза Мег. — Колкото по-скоро успеем да...

— Ние? — прекъсна я Доминик.

— Да, съпруже. Ние.

И веселието, и нежността се изпариха светкавично от лицето му.

— Не — заяви решително той. — Ти носиш в утробата си бъдещето на Блаторн. Ще останеш тук.

Мег вирна брадичка.

— До раждането на наследника ти има още много месеци — каза тя. — Мога да яздя не по-зле от който и да било твой рицар. Не съм някоя изнежена дамичка, която, ако ѝ падне обувката, не може да се наведе да си я вземе.

Гласът и изражението ѝ бяха решителни досущ като тези на съпруга ѝ.

— Не — каза Доминик.

Саймън го погледна, изруга мислено и стори това, което малцина биха се осмелили да сторят в лицето на един толкова ядосан Доминик — изкашля се, за да привлече вниманието на брат си.

И гнева му.

— Какво? — изръмжа Доминик.

— Ако Дънкан е ранен, Мег може да го излекува. Ако е омагьосан... — Саймън сви рамене. — Онова, което е направила една вещица, друга вещица би могла да развали.

— И без това се канехме да се местим за няколко седмици в Карлайл — спокойно каза Мег. — Спорните земи са само на няколко дни път от Карлайл, и то при спокойна езда.

Доминик продължаваше да стои безмълвен и страховит като обнажен меч. Накрая вдигна ръка и улови брадичката на съпругата си.

— Ако такава е волята на бог, бих понесъл да загубя бебето — тихо каза той. — Но теб — не. Ти си моето сърце.

Мег извърна глава и целуна покритата с белези ръка, която я държеше тъй нежно.

— Не съм сънувала друидски сънища за смърт — промълви тя, — а всяка раздяла с теб е за мен като смърт. Вземи ме с вас. Позволи ми да направя това, което съм родена да правя.

— Да лекуваш?

— Да.

Настъпи продължително мълчание. После Доминик погали съпругата си, пусна я и се обърна към Свен.

— Нареди на слугите на зазоряване конете да са готови.

— Колко коня, господарю?

Доминик се поколеба, погледна нетрепващите друидски очи на Мег и разбра, че трябва да се предаде, независимо дали това му харесваше или не.

— Четири.

Мъждукането на една угасваща свещ зад пищните драперии на леглото стресна Дънкан в неспокойния му сън.

Опасност!

Той посегна към левия си хълбок за меча, както правеше често в дванадесетте дни, изминали от сватбата му. И чак тогава осъзна, че е полузаспал и напълно гол.

Макар да си повтаряше, че всичко е било само сън, Дънкан се измъкна от леглото и започна да пали свещ след свещ. Едва когато в стаята не остана ни едно сенчесто ъгълче, в което биха могли да се спотайват врагове, той легна в леглото тъй тихо, както бе станат.

— Дънкан?

Дънкан се стресна отново и се обърна наляво, откъдето бе дошъл този тих глас, който му бе едновременно познат и странно чужд. Една мисъл пробяга като черна мълния през мрачните сенки на съзнанието му.

Тя не е част от моето минало.

Опасност!

Обграден съм от врагове.

Опасност!

Ала по-пресните му спомени отхвърляха с презрение предупрежденията на тази тъмна част от неговото съзнание. Не опасност, а буйна страст бе открил той в Стоун Ринг.

Полудявам ли?

А може би умирам, разкъсан между мрачните сенки и кехлибарената светлина, които се борят за душата ми?

Единственият отговор на тези въпроси бе дълбоката, натежала от противоречия тишина в него.

Случайни фрагменти от забравеното минало се въртяха в главата му като калейдоскоп — имена без лица, места без имена, лица без места. Беше като платно, което невидими ръце едновременно тъчаха и разплитаха, чиито нишки непрекъснато се късаха и губеха.

Понякога — това бяха най-тежките мигове — сенките се отдръпваха от паметта му. И тогава Дънкан разбираше що е отчаяние: черен лед, който смразява всичко.

Той се страхуваше от завръщането на паметта си.

Какво става с мен? По дяволите, защо се боя от това, за което копнея?!

Дънкан въздъхна тежко и стисна главата си с две ръце.

Нежни, топли пръсти погалиха неговите.

— Мой тъмен войн — прошепна Амбър. — Успокой се.

Дънкан не издаде и звук.

Горещи сълзи опариха страните на Амбър. Беше почувствала неговата болка.

И страха му.

И тя като него усещаше бавното оздравяване на паметта му. Виждаше лица там, където доскоро имаше само сенки, чуваше имена там, където доскоро бе тишина, долавяше как совалката на времето снове неуморно. Платното бе още в началото си, шарките по него още не личаха, но и това щеше да стане. Сигурна бе в това.

И тогава Амбър щеше да разбере какво означава гневът на един горд воин, победен с хитрост, а не в открит бой.

Още е прекалено рано. Дънкан е с мен от твърде малко време. Две седмици, преди да се оженят, и по-малко от две седмици след това. Твърде малко време, за да се научи да ме обича.

Божичко, ужасно малко.

Само любовта може да прости такава измама. Ако Дънкан си спомни всичко прекалено рано, никога няма да ми прости.

Никога няма да ме обикне.

И смъртта със сигурност ще долети.

Дали бе произнесла с устни името на Дънкан или го бе призовала само със сърцето си, Амбър не знаеше. Знаеше само, че в следващия миг двамата бяха прегърнати, вкопчени един в друг толкова силно, че не й остана дъх.

— Безценна Амбър — каза с предрезнял глас той. — Какво бих правил без теб?

Нови сълзи опариха очите й, задушиха гърлото й.

— Щеше да си по-добре, отколкото бих била аз без теб — прошепна тя. — Ти си сърцето в гърдите ми.

Дънкан почувства горещия порой на сълзите ѝ и разхлаби леко прегръдката си.

— Не плачи — каза той. — Беше само един лош сън, няма от какво да се тревожиш.

Амбър знаеше с увереността на Посветена колко малко прилича на сън онова, което ставаше в съзнанието му, и знаеше, че Дънкан го знае не по-зле от нея.

Но си даде вид, че приема тази изречена от загриженост лъжа. Подобно на Дънкан тя нямаше никакво желание да дири сред разпокъсаните, преплетени нишки на паметта му истината, от която се боеше повече, отколкото от смъртта.

— Дънкан...

Беше по-скоро милувка, отколкото дума, защото я бе произнесла с устни, притиснати към пулсиращата вена на шията му.

За миг Дънкан застина напълно неподвижно, сетне потръпна. Напрежение, което нямаше нищо общо с яростната битка в съзнанието му, изопна тялото му. Чувствената тръпка, която разтърси в отговор тялото на Амбър му даде да разбере, че тя е усетила начаса обзелото го желание.

Ала вече знаеше, че това желание е и нейно. За краткото време, изминало от сватбата им, бе успял да се увери, че тя не само откликва на неговата страст, но и че сама го желае също толкова силно, независимо дали я докосваше или не.

Амбър идваше при него, когато той стоеше до някой от тесните прозорци на крепостта и се взираше мрачно в дъжда навън.

Събудеше ли се първа сутрин, тя се сгушваше до него, галеше го с нежните си ръце и се смееше доволно, когато видеше как отпуснатото му тяло се стяга под допира ѝ.

Всеки ден преди обяд излизаше на езда с него, споделяше с него всичко, което знаеше за гората, полята и хората от крепостта.

Вечер тя отправяше прислужника му и го къпеше сама, учеше го на обичаите на Посветените за пречистване на плътта и на свой ред попиваше с наслада неговите обяснения за обичаите на къпане на сарацинските султани.

А очите ѝ винаги грейваха, когато сутрин Дънкан идваше при нея, след като бе изслушал жалбите на слугите и селяните. Винаги се

усмихваше радостно, когато в стаята си вдигнеше поглед от някой древен ръкопис и го видеше да я съзерцава, застанал на прага.

Стотици, хиляди бяха начините, по които Амбър му показваше колко е щастлива да бъде негова съпруга и любима.

— Ти си слънце, което свети и в най-дъждовния ден — промълви той.

Нови сълзи бликнаха от очите на Амбър и се плъзнаха по кожата му. Дънкан се отпусна по гръб и я притегли към себе си.

— Без теб — прошепна той, — едва ли щях да оцелея в битката, която се води в главата ми.

— Мой тъмен воине...

Болка стегна гърлото ѝ по-яростно и от сълзите. Нежните слова на обич останаха да горят в нея, да изгарят безмълвно сърцето ѝ.

Тя се притисна още по-силно към тялото на своя съпруг. Неговата сила и топлина я привличаха все по-неустоимо с всеки нов миг, прекаран с него. Мисълта, че би могла да загуби Дънкан, дълбаеше душата ѝ като кинжал.

— Дънкан — прошепна тя.

Дрезгавият ѝ глас и горещите ѝ сълзи, които обливаха рамото му, го изпълниха с нежност. Ръката му погали с обич косите ѝ. Амбър размърда глава и нещо топло и влажно погали кожата му.

В първия миг Дънкан реши, че това са сълзите ѝ. После разбра, че е връхчето на езика ѝ, което обхождаше нежно линията на челюстта му.

— Изкушаваш ме — промърмори той.

Тръпка на удоволствие премина през тялото на Амбър като ехо от чувствената наслада в собственото му тяло. Дънкан бе престанал да се съпротивлява срещу дивото желание, което го обземаше при всеки неин допир, защото вече не се боеше, че Амбър откликва единствено на неговата жажда.

Беше се уверил, че нейната страст е огън, който винаги гори буйно, все едно дали сам или преплетен с огъня в него.

Ситните ѝ зъби нежно захапаха изпъкналия мускул на рамото му. Скрит зад тях, езикът ѝ погали кожата му. Трепереща въздишка облъхна целувката.

— Желает ли ме, безценна Амбър?

Нова трепереща въздишка.

— Да — прошепна тя.

Ала когато Дънкан понечи да я прегърне, Амбър се отдръпна.

— Не.

— Изглежда често мениш решенията си — усмихна се той. — Мога ли да направя нещо, за да...

Гласът му премина в стон на наслада, защото в този миг Амбър пъкна крак между бедрата му.

— Цветето вече е разцъфнало — промълви Дънкан. — Усещам топлината му.

— Цветето знае, че слънцето скоро ще изгрее. То иска всяко негово листенце да е разтворено, за да попие първия златен слънчев лъч.

— Слънцето вече изгря — каза с предрезнял глас той.

— Наистина ли?

Една малка ръка се пъкна под завивките и се плъзна надолу по голата му гръд.

Останалата част от тялото му бе също толкова гола.

Изящните й пръсти погалиха възбудената му плът. Меката й длан го обгърна. От гърдите на Дънкан се изтръгна възклицание, в което имаше и смях, и страст.

— Много добре знаеш, че е така — каза той. — Доказателството е в ръката ти.

— Само част от него. Боя се, че цялото не би се побрало и в двете ми ръце.

— Колко жалко.

— Наистина — измърмори Амбър.

— Проблемът има решение.

— В момента размишлявам над него.

— Легни по гръб, безценна Амбър. В тази поза ще можеш да размишляваш много по-дълбоко.

— Не мисля.

Смехът и чувствената нотка в гласа й накараха Дънкан да се усмихне. Огънят на страстта се разгаряше в него все по-нетърпеливо.

— А за какво мислиш? — попита той.

— Боя се, че ако ти кажа, ще припаднеш от шока.

— Няма такава опасност — нали съм легнал.

— Не съвсем.

— Е, по-голямата част от мен е легнала.

Амбър се усмихна и прокара пръсти по онази част от него, която не беше.

— Каква сладка, вещерска усмивка — каза Дънкан. — За какво си мислиш, та се усмихваш така?

— За две ръце... и за една уста. Ще стигнат ли?

В първия миг Дънкан не разбра. Тогава ръцете ѝ обгърнаха мъжествеността му, кадифената топлина на езика ѝ го погали. Диво желание разтърси цялото му тяло.

— Амбър!

Амбър вдигна поглед.

— Заболя ли те? — попита тя, като не спираше да го гали. Кръвта пулсираше лудо под милувките ѝ, изопвайки плътта му още повече.

— Не — отвърна Дънкан.

— Шокирах ли те?

— Да. Не.

Той с усилие си пое дъх, за да облекчи тялото си, което се задушаваше от жажда за нова страстна целувка, от копнеж езикът ѝ отново да опита вкуса му.

— Какво, не можеш да решиш ли? — попита Амбър, макар да знаеше отлично каква наслада му е доставила. — Може би това ще ти помогне.

И езикът и повтори сладостната милувка, като се спря най-дълго на онази част от него, която бе най-изкусително жива. И най-чувствителна.

— Казвала ли съм ти някога — промълви тя между целувките — колко много обичам да докосвам тялото ти?

— Ако продължаваш, ще се разнищя целия.

— Тогава ще се наложи да те изплета наново.

— Сърцето ми спира да бие само като си представя как го правиш.

— Сърцето може би, но не и плътта. Тя тръпне като жребец, предвкустващ битка.

Дънкан се разсмя въпреки огъня, който го изгаряше, разпалван от лудешкия бяг на кръвта във вените му и от Амбър, която го галеше с думи, с ръце, с език.

Усмихната, с пълното съзнание за възбудата, която предизвиква в него, Амбър тръсна глава и косите ѝ се спуснаха като воал над слабините му. Но дори гъстите ѝ, дълги къдрици не можеха лесно да го забулят целия. Страстта му надничаше дръзко изпод тях, настоявайки да бъде освободена.

Или разпалена още по-силно.

— А тази част от теб харесвам най-много — каза Амбър. — Толкова корава и при все това тъй гладка под пръстите ми — като излъскано сребро, стоплено от слънцето.

Силна тръпка премина през Дънкан, когато почувства как розовият пламък на езика ѝ го облизва, как лумва цял. Две силни ръце се заровиха в косите на Амбър.

— Ела тук — дрезгаво каза Дънкан.

— След малко — прошепна тя. — Но преди това...

Устните ѝ го обгърнаха, за да опитат вкуса и твърдостта му и да го обсипят с дъжд от целувки. Жаждата, изригнала в него, се предаде и на нея. Навярно всеки миг Дънкан щеше да я обърне по гръб, да разтвори бедрата ѝ и да я обладае.

Но изведнъж Дънкан се надигна и придърпа крака ѝ така, че я принуди да застане разкрачена над слабините му, пропита от същата страст, която караше тялото му да лъщи като намазано с масло.

Ръката му се провря между бедрата ѝ за нежна милувка, сетне се отдръпна. Желанието ѝ блестеше по пръстите му като разтопено злато. Без да откъсва очи от нея, Дънкан вдигна ръка към ноздрите си, за да вдъхне аромата на нейната страст.

— Следващия път — каза той — и аз ще опитам вкуса ти. Но не сега. Сега съм вече разнищен от твоите сладки устни.

— Изглеждаш ми съвсем цял — прошепна Амбър.

Пръстът ѝ го докосна само за миг, но той ѝ бе достатъчен да открадне горещата капчица, която не бе успял да задържи. Сетне тя прокара този пръст по устните си и се усмихна. От гърдите на Дънкан се изтръгна изтерзан стон. Нова капчица се надигна от дълбините на неудържимото му желание.

— Ела, вещице. Яхни дракона, когото сама призова с ласките си.

— Как се язди дракон?

— Ето така.

Ръцете му сграбчиха хълбоците ѝ и я придърпаха към слабините му. Миг след това коравата му, набъбнала плът я разтвори. С вик на безумна наслада Амбър се плъзна върху него докрай, обзета от същия неистов копнеж, който изпълваше и него.

Опита се да произнесе името му, но не можа. Насладата в нея, слята с неговата, бе откраднала гласа ѝ. Внезапният натиск на пръстите му върху хълбоците ѝ разпръсна мислите ѝ. Тя започна да движи бавно хълбоци, усещайки как всяко нейно движение разпалва още по-силно и неговото, и собственото ѝ желание.

Дънкан понечи да ускори ритъма, но Амбър улови едната му ръка, целуна я и я постави на гърдите си.

— Доставя ти удоволствие да ме измъчваш — каза през зъби той.

— Да.

Пръстите му стиснаха остроото ѝ зърно и сладостна конвулсия — предвестник на екстаза — разтърси тялото ѝ. А когато ръцете му започнаха да я гаят по гърдите, зърната ѝ набъбнаха, снагата ѝ се изви назад като дъга, дъхът ѝ секна. Сладката влага на страстта ѝ опари съединените им тела.

— Да — прошепна Дънкан. — Искам да почувствам огъня в теб. Екстазът изригна в нея внезапно. Тялото ѝ затрепери, силен вик се изтръгна от гърдите ѝ. Един мощен, рязък тласък на Дънкан разтърси и двама им с пулсиращите тръпки на неговото освобождаване. Върховната наслада в него се предаде на Амбър, сля се с нейната в страховит ураган от огнена възбуда. Той продължи да люлее хълбоци, докато не я чу да крещи името му, разтърсена от нов екстаз.

Тогава Дънкан я прегърна и я притисна към гърдите си. Едва когато и двамата отново задишаха спокойно, той се надигна, за да я сложи по гръб и да се намести между бедрата ѝ. Сетне я целуна продължително и страстно.

— С всеки следващ път ми доставяш все по-голяма наслада.

— Ти също — промълви Амбър. — Вече започвам да се плаша.

— Защо?

— По-голяма наслада от тази — прошепна тя — ще ме убие.

— А аз ще те съживя отново.

— Невъзможно е.

— Не. Неизбежно е.

— Не можем — прошепна Амбър, разбрала намеренията му. — Нали?

— Трябва. Ще го направим. Гледай ме — така, както аз гледах теб. Виж колко силно копнея за теб.

И Дънкан бавно се плъзна надолу по тялото ѝ, като не спираше да я гали с устни и с думи.

— Отведи ме там, където няма сенки, а само огън — мълвеше той. — Дай ми цветето, което всеки път цъфти все по-красиво.

Амбър бе безпомощна срещу болезненото му желание. Дънкан също. То бе страст, по-силна от всичко, което бе изпитвал. Беше чувство, чието име той не знаеше, защото никога не бе и подозирал, че съществува.

Беше жажда сред сладка вода, нужда сред изобилие, глад сред пиршество.

Той не можеше да стигне до нея.

Сълзи изпълниха очите на Амбър, преляха по лицето ѝ. Никога не бе мислила, че някой може да копнее така за нея, да я обсипва с целувки и нежни ласки, да облива с топлия си дъх гърдите ѝ, корема, бедрата.

Тогава устните на Дънкан намериха горящата сърцевина на нейната страст и жадно се впиха в нея. Неочакваната ласка я прониза като мълния, изтръгна от гърдите ѝ силен вик.

— Безценна Амбър — прошепна Дънкан, разтърсен от прилив на огнена възбуда, — кълна се, че чувствам как страстта те пронизва като мълния.

Зъбите му захапах внимателно нежната пъпка. Езикът му започна да я гали бавно и всяка нова ласка караше Амбър да стене и да крещи името му. Накрая тя вече не можеше да произнесе дори тази едничка дума, защото бе останала без дъх, разпадаше се на парченца, гореше, умираше, погълната от екстаз, който нямаше ни начало, ни край.

Тогава Дънкан се сля с нея и двамата запламтяха заедно. Там, където нямаше мрачни сенки, само огън.

Амбър надникна в големия салон. Вътре имаше много слуги, ратаи и селяни. Ако се съдеше по израженията им обаче, само

неколцина от тях все още чакаха да бъдат изслушани от своя сенешал.

— Свършихте ли, милорд? — попита тя.

Беше оставила Дънкан, за да преведе един особено труден откъс от ръкописа, който трябваше да даде на Касандра след завръщането ѝ от север. Но веднага щом приключи с превода, побърза да подири съпруга си.

Когато не беше с него, Амбър бе неспокойна, сякаш се боеше, че някой може да ѝ го отнеме.

— Ела, седни до мен — протегна ръка Дънкан. — Съвсем скоро ще свърша.

В мига, в който се докоснаха, тя почувства как напрежението и в двамата им отслабва. В момента сенките в паметта му се бяха стаили. Той се бе съсредоточил изцяло върху настоящето и върху задълженията си на сенешал на Ерик.

Седнал на издигнатия в средата на салона подиум, Дънкан изслушваше споровете между подчинените си, разрешаваше ги, сетне изслушваше следващите. Докато правеше това, той галеше ръката на Амбър, припомняйки и на себе си, и на нея насладата и блаженството, в които се бяха потопили в часовете преди зазоряване, когато сплетените им тела бяха надвили спомените, дебнещи Дънкан като глутница вълци.

— Струваш ми се доста отегчен — прошепна Амбър.

— Вече стигам до извода, че всички прасета би трябвало да бъдат изклани — измърмори Дънкан, когато следващите двама васали пристъпиха към него.

Амбър видя просителите и се подсмихна.

— Сигурно Етелрод пак е оставил прасето му да опустоши градината на вдовицата Мери — каза тя.

— Често ли се случва?

— Толкова често, колкото Етелрод и вдовицата се въргалят в постелята ѝ.

Дънкан я изгледа косо.

— Разбираш ли, прасето е много привързано към Етелрод — обясни Амбър тихо, за да я чуе само той.

— Не, не разбирам — прошепна той.

— Прасето следва Етелрод по петите като вярна хрътка.

Белите зъби на Дънкан пробляснаха под мустаците.

— Започвам да схващам — каза той. — Има ли Етелрод оградено място, което да е достатъчно здраво, за да държи прасето си в него?

— Не. И не може да си позволи да си направи. Той е само един беден крепостен селянин.

— Не искат ли да се оженят?

— Вдовицата е свободна селянка. Оженят ли се, децата им ще бъдат крепостни.

Сбърчил вежди, Дънкан погледна замислено двамината, които стояха плахо пред своя нов сенешал.

— Малко крепостни ли има Ерик? — попита съвсем тихо той.

— Не. Той е строг, но добър господар — отвърна Амбър. — Никой не бяга от служба при него.

— Верен васал ли е Етелрод?

— Да. Никога не е мързелувал или хитрувал.

— Какво мислят за него хората от крепостта? — продължи да пита Дънкан.

— Щом имат проблем, първо споделят с него и чак тогава — със свещеника или господаря на крепостта.

Без да пуска ръката на Амбър, Дънкан се обърна към мъжа и жената пред себе си.

— Вдовице Мери — каза той, — като изключим това, че Етелрод е крепостен селянин, има ли нещо друго, което те спира да се омъжиш за него?

Въпросът му така стресна жената, че трябваше да минат няколко мига, преди да отговори.

— Не, господарю. Той е усърден работник и е добър към по-слабите. Обаче...

— Обаче? — насърчи я Дънкан. — Говори, жено.

— Туй неговото прасе няма да ми припари в къщата. Освен ако не е набучено на шиш!

Васалите, които бяха останали в салона, за да гледат как работи новият им сенешал, избухнаха в смях. Двубоят между вдовицата и прасето предизвикваше много шеги и забавление в крепостта.

Дънкан се усмихна и насочи лешниковия си взор към селянина, който стоеше смутено наред салона. Възлестите му ръце мачкаха неспокойно шапката, а обутите в чифт протрити обувки крака бяха плоски като дъно на каруца.

— Етелрод, имаш ли нещо против да вземеш вдовицата за своя съпруга? — попита го Дънкан.

Ярка червенина плъзна по брадясалите бузи на мъжа чак до набразденото от бръчки чело.

— Не, сър — заекна той. — Тя е добра жена.

— Тогава разрешението на проблема с прасето е ясно — заяви Дънкан. — В деня, в който се ожениш за вдовицата Мери, ставаш свободен селянин.

Етелрод бе толкова слисан, че успя само да отвори уста и пак да я затвори.

— Като сватбен подарък от сър Ерик — продължи Дънкан — ще получиш достатъчно дърва, за да построиш здрава кочина.

Хор от одобрителни викове, смях и поздравления огласи големия салон. За по-малко от две седмици васалите бяха одобрили напълно сенешала на крепостта.

Преди още гълчавата да стихне, Дънкан се изправи заедно с Амбър.

— Ела да пояздим заедно — каза той. — Твоите разкази за крепостта и васалите в нея са ми не само полезни, но и много приятни.

— Къде ще отидем този път?

— Там, където ходим всеки ден — отвърна Дънкан, кимайки на васалите, които им правеха път.

— На юг през селцето Уайлд Роуз, през нивите и през гората — усмихна се Амбър. — Това е любимият ми маршрут за езда. Бълбукането на потока Уайлд Роуз е като звънлив смях.

Само два коня чакаха в двора. В Стоун Ринг бяха останали толкова малко годни да се бият мъже, че Дънкан не искаше да ги натоварва излишно. Двамата с Амбър не се нуждаеха от ескорт. Откак Ерик бе обесил пилигрима, край крепостта нямаше и следа от разбойници.

Дънкан вдигна Амбър на коня ѝ, сетне яхна своя и както обикновено провери дали мечът и чукът са на мястото си — движение, което бе за него естествено като самото дишане.

Двата коня изтрополиха през двора и по здравите греди на подвижния мост и продължиха на юг. По време на ездата Амбър отговаряше на многобройните въпроси на съпруга си за всичко

наоколо: чия е тази или онази нива и добре ли се обработва, кой е свободен и кой — крепостен селянин, кой е болен и кой — здрав.

— Струва ми се, че яздим по този път не за да чуеш потока — каза Амбър, когато най-после навлязоха в гората.

— Яздим по него, за да ми помогнеш да опозная крепостта.

— А хълмът Хок Хил, който се издига недалеч оттук, предлага много добра гледка към земите й.

Дънкан кимна.

— Ерик не сбърка. От теб ще стане добър сенешал — отбеляза тя.

— Бих бил много по-полезен на Ерик като воин.

— Той не се съмнява във военските ти умения.

— Тогава защо не ме взе в Уинтърланс, където от викинги човек нямало къде игла да хвърли, ако се вярва на слуховете? — ядосано възкликна той.

— Ти си по-полезен за него тук. Ето, миналата събота един от братовчедите му е идвал да души наоколо и да разпитва васалите.

Дънкан изръмжа.

— Сега братовчедите на Ерик вече знаят — продължи Амбър, — че Стоун Ринг има нов сенешал, когото васалите почитат много.

Дънкан мълчеше. Амбър се извърна към него и видя, че той се оглежда наоколо с присвити очи, сякаш диреше нещо. А ръката му бе стиснала дръжката на меч.

— Дънкан? Какво има?

Дънкан се сепна и я погледна. Сърцето й спря, сетне заби като обезумяло.

За миг той не знаеше коя съм.

Той сведе очи към полуизвадения си меч, после погледна през рамо. Зад тях, разперени като огромно ветрило около мястото, където коларският път навлизаше в гората, нивите на Стоун Ринг се тъмнееха под ясното небе.

Отвъд нивите се виждаха високите зъбери и облаците, налягали лениво по тях като ханъми в харем, очакващи своя господар, за да му доставят наслада. А над всичко това се издигаше слънцето, чиято златна светлина се спускаше от небето като целебен благослов.

Дънкан се обърна и погледна напред. Господарската гора все още носеше есенната си премяна от жълти, червени и оранжеви листа.

Замръзнали треви и мъхове се бяха вкопчили отчаяно в камъните и падналите клони. Под копитата на конете шумоляха листа, изсъхнали през последните три ветровити дни, в които не беше валило.

Видяла, че Дънкан не възнамерява да отговори на въпроса ѝ, Амбър се надигна на стремената и се наведе към него. Треперейки едва забележимо, пръстите ѝ се склжиха около китката на ръката, която стискаше меч.

Не почувства нищо при допира до него — нищо, освен яростната битка в главата му.

— Познаваш ли ме? — попита напрегнато тя.

Дънкан я погледна изненадано и се засмя. Сетне взе ръката ѝ и я целуна.

— Познавам те добре като собственото си сърце — каза той.

— Но преди малко ти ме погледна така, сякаш ме виждаше за пръв път!

Смехът в очите на Дънкан се стопи и в тях останаха само сенките, които го измъчваха неумолимо.

— Преди малко — каза той — бях изгубен в мрачни сенки.

Амбър въздъхна наскърбено.

— Част от мен непрекъснато крещи, че съм в опасност — добави мрачно Дънкан. — Другата постоянно ѝ се присмива. Чувствам се като къс месо, ръфан от два вълка.

Той сплете пръсти с нейните. Двамата продължиха да яздят напред един до друг — бавно, почти без да разговарят, оставяйки ярките цветове на есента да разпръснат всички сенки.

Все още яздеха ръка за ръка, когато над главите им изневиделица се спусна тежка мрежа и оплете Шотландския чук.

Дънкан тутакси се опита да освободи дясната си ръка, ала успя само да се оплете още по-здравово в мрежата. Амбър изкрещя „Дънкан!“, измъкна камата си и се наведе към него.

Преди обаче да успее да разсече здравите въжета, от гората изскочи някакъв мъж и я сграбчи за китката. Омразата, която се изля в нея при този допир, бе по-болезнена от всичко, което бе изпитвала някога. Тя нададе ужасяващ вик, строполи се на земята и не помръдна повече, дори когато Дънкан изкрещя името ѝ.

Дънкан обезумя.

Пръстите му разкъсаха дебелата мрежа като да беше от слама.

— Сега! — извика мъжът.

Други двама мъже изникнаха от храсталака. Единият сграбчи левия крак на Дънкан и го дръпна рязко нагоре. Дънкан загуби равновесие и се озова на земята.

И тримата мъже се хвърлиха върху жертвата си, опитвайки се да я усмирят. Но въпреки че единият от тях бе едър колкото Дънкан, а и останалите не му отстъпваха с много, Дънкан се съпротивляваше с исполинска сила.

— Саймън, хвани другата му ръка! — изрева Доминик.

— Опитвам се! — процеди през зъби Саймън.

— Проклятие! — изруга Свен. — Силен е като бик.

— Дънкан! — извика Мег. — Дънкан! Нищо няма да ти сторим! Не ни ли помниш?

Дънкан се поколеба за миг, объркан от този забравен глас, разпънат между минато и настояще.

Точно от този миг се нуждаеше Доминик. Палците му се забиха яростно от двете страни на шията на Дънкан. Шотландския чук потръпна, сетне отпусна ръце.

Когато Доминик свали ръце от него, той вече лежеше напълно безчувствен — като Амбър. Свен освободи ръцете и краката му от мрежата и ги завърза здраво.

— Готово — каза той. — И бяла мечка не би могла да разкъса тези върви.

— Хвани го за краката — нареди Доминик на брат си. — И помни: задаваме му въпроси, но не даваме никакви отговори. Казваме само, че сме приятели и че е бил омагьосан.

Саймън се наведе и хвана Дънкан за краката.

— Продължавам да смятам — измърмори той, — че целият този театър е излишен. Трябва просто да му кажем всичко и толкоз.

— Да, но Мег казва, че не бива, а тя е лечителката, не ти.

— По дяволите — изсумтя Саймън.

— Именно — съгласи се Доминик.

С общи усилия двамата праметнаха Дънкан по корем върху седлото на коня му. Сетне поеха заедно с коня напред и скоро се скриха между дърветата. Свен се наведе, вдигна Амбър на ръце и ги последва.

Мег улови юздите на останалия без ездачката си кон и го поведе към тайния лагер, който Доминик бе направил набързо, докато изчакваше подходящия момент да залови Дънкан. Всяко нейно движение бе съпроводено от сладкия звън на малките златни звънчета.

Докато Свен завързваше конете, Мег отиде при Дънкан, който лежеше напълно неподвижен на земята, и коленичи до него. Доминик веднага се приближи до нея.

Само Саймън забеляза, че ръката на брат му стиска дръжката на меч.

Мег постави длан на гърдите на Дънкан. Сърцето му биеше спокойно. Кожата му бе топла, дишането — равномерно. Тя въздъхна облекчено и отдръпна ръка.

— Това беше подъл сарацински номер, съпруге.

— Но е за предпочитане пред удар с опакото на брадва — каза невъзмутимо Доминик. — Дънкан просто е зашеметен, нищо повече.

— По врата му ще останат синини.

— Има късмет, че все още разполага с безценния си врат — изръмжа той.

Мег не се и опита да спори. Това беше самата истина.

— Не познавам друг лорд — обади се Саймън, — който не би обесил Дънкан като предател, без изобщо да се церемони.

Мег се изправи под приглушения напев на звънчетата ѝ погали бузата на съпруга си.

— Знам — гордо каза тя. — Затова ти си Друидския вълк. Ти си достатъчно силен да не убиваш.

Доминик се усмихна и покри с длан ръката ѝ.

— По-добре се погрижете за вещицата — подвижна Свен, като метна едно одеяло върху Амбър. — Тя е бяла и студена като скреж.

Мег изтича до Амбър, коленичи и я докосна. Кожата на Амбър наистина беше студена. Дишането ѝ бе накъсано и твърде слабо. Сърцето ѝ пък биеше прекалено бързо.

Мег се намръщи и се обърна към Саймън.

— Какво ѝ стори? — попита тя.

— Хванах я за китката.

— Възможно ли е да си ѝ счупил костта?

— Не, макар че нямаше да плача, ако бях — отвърна Саймън. — Проклетата вещица заслужава много повече заради това, което причини на Дънкан.

— Аз видях всичко, господарке — намеси се Свен. — Той почти не я докосна, а тя изпищя като душа, която за пръв път пристъпва през портите на ада.

Мег наклони глава на една страна, сякаш се вслушваше в някакъв далечен глас.

— Съвпада — каза замислено тя, като отметна края на одеялото. Китките на Амбър бяха завързани здраво.

— Казват, че всяко докосване ѝ причинява болка — добави Свен.

— Да — кимна Мег.

Пръстите ѝ докоснаха леко китката на Амбър. Нямаше никакви синини, никакви подутини. По тялото ѝ не личаха и никакви други наранявания.

И въпреки това Амбър лежеше безжизнена, със студена кожа, с твърде ускорен пулс и твърде слабо дишане.

След като я загърна добре с пелерината и одеялото, Мег се изправи и отиде отново да види как е Дънкан. Понечи да коленичи до него, но Доминик я хвана за ръката и я дръпна зад широкоплещестия си гръб.

Така Мег вече беше далеч извън обсега на Дънкан. Дори да бе развързан, той нямаше как да я сграбчи.

— Остави го — каза Доминик. — Това все едно не е Дънкан. Не ни познава.

— Мен ме позна — настоя Мег.

— Нима? — измърмори Саймън. — Не беше ли просто изненадан, че чува женски глас?

— Питай него — рязко отвърна Доминик. — Той вече само се преструва на припаднал.

Погледът му не се отделяше от рицаря, който някога бе дал обет за вярност към него... рицарят, който сега го гледаше с очите, на човек, почти обезумял от омраза.

— Какво направихте на Амбър? — изръмжа Дънкан.

— Нищо, просто я свалихме от коня ѝ — отговори Доминик.

— Докоснал си я?!

Доминик сви рамене.

— Аз? Не. Саймън я докосна. Съвсем нежно, като се имат предвид обстоятелствата.

— Искам да я видя!

— Не — решително заяви Доминик. — Мисля, че вече си гледал предостатъчно своята любовница.

— Тя ми е съпруга!

Доминик се вцепени.

— Наистина ли? Откога?

— От дванадесет дни.

Дънкан напрегна всичките си мускули в опит да се освободи от стягащите го въжета. Тялото му се обля в пот.

Привидно спокоен, Доминик го изчака да се убеди, че е завързан здраво.

— Трябва да бъда до Амбър — задъхано каза Дънкан. — Тя не е като другите хора. Да я докосне непознат е все едно да я прониже меч. Преднамерено или не, вие сте я наранили тежко. Пусни ме да ида при нея.

Доминик усети, че Мег се опитва да се измъкне иззад гърба му, и пристъпи в страни, за да я задържи извън полезрението на Дънкан.

При тази малка стъпка слънчевите лъчи го осветиха напълно. Той свали бойния си шлем и сведе поглед към Дънкан. Ярката светлина засилваше още повече контраста между черната му коса и кристалните му сиви очи.

На фона на черното наметало очите на Друидския вълк блестяха като живи, пропити с древна мъдрост.

— Познаваш ли ме? — попита Доминик.

Яростно изръмжаване бе единственият отговор на Дънкан.

— Направили са ти магия — каза Доминик. — Ние сме твои приятели, а ти не ни помниш.

Тръпка разтреса тялото на Дънкан.

— Не е вярно. Просто бях болен — каза дрезгаво той.

— Спомняш ли си нещо от времето преди да дойдеш в Спорните земи?

— Не.

— Познаваш ли този мъж? — попита Доминик, като посочи Свен.

Дънкан погледна светлокосия рицар. Лицето му се изопна от усилието да разкъса сенките и да се добере до истината под тях.

— Аз... — Гласът му премина в дрезгав шепот. — Аз нямам памет.

— Познаваш ли тази жена?

Доминик отстъпи встрани, оставяйки Мег сама под ярката слънчева светлина. Хлабаво сплетените ѝ коси пламтяха като огън. Необикновените ѝ очи грееха с наситения, блестящ зелен цвят, даден от бог единствено на друидските жени.

От устните на Дънкан се отрони сподадено възклицание.

— Не ме ли позна, Дънкан? — нежно попита Мег. — Някога двамата с теб ловяхме пеперуди.

Измъчена гримаса сгърчи лицето на Дънкан. Спомени затрепкаха като лунно отражение в неспокойни води.

— Ти ме научи да яздя — продължи Мег с тих, напрегнат глас, — да ловувам и да примамвам соколи. Когато бях на девет бяхме сгодени.

Няколко парченца от паметта му внезапно се сляха в спомен — едно лице, едно име. Детство, пропито със звънлив момичешки смях.

— Меги? — прошепна той. Усмивка озари лицето на Мег.

— Да, Дънкан. Меги. От всички в Блаторн само ти ме наричаш така.

Думата „Блаторн“ накара сенките в паметта на Дънкан да кипнат. Той се извърна и погледна Саймън.

— Ти спомена Блаторн, когато се бихме.

— Да. Така успях да те победи — каза Саймън.

— Блакторн...

Нова тръпка разтърси силното тяло на Дънкан. Нови фрагменти от спомен се сбраха ведно.

— Лорд Джон — неуверено промълви той, като отново погледна Мег. — Той... той ми е баща?

— Да — кимна тя. — Въпреки че не е бил женен за майка ти.

От гърдите на Дънкан се изтръгна неразбираем звук.

— Спомням си го.

— Джон ли?

— Не. Това, че съм копеле. — Дънкан затвори очи. — Меги, в името на всичко свято, пусни ме при Амбър.

Отчаяната молба в гласа му стегна болезнено гърлото на Мег.

— Дръж извадена кама до шията му, ако трябва — каза тя на Доминик, — но ми позволи да го погледна в очите.

Без да каже и дума, Доминик извади бойната си кама, коленичи и опря острието до шията на Дънкан.

— Не мърдай — спокойно каза той. — Ценя те, но съпругата си ценя повече от всичко.

Дънкан дори не го погледна. Цялото му внимание бе съсредоточено върху друидката, която коленичи до него, съпроводена от тих, напевен звън. Две очи с цвета на буйна пролетна зеленина се взряха в собствените му очи, видяха това, което може да види само една друидска жена.

Възцари се продължително мълчание, нарушавано единствено от вятъра, който късаше ярките есенни листа от клоните на дърветата.

— Пусни Дънкан да отиде при нея — каза накрая Мег.

— Не! — извика Саймън. Очите му горяха от ярост. — Дънкан беше мой приятел, а тази проклета вещица му е взела ума!

Мег се изправи грациозно и отиде до своя девер. Светлата му коса блестеше като злато под слънчевите лъчи, но очите му бяха два къса от безлунна нощ.

— Дънкан не е омагьосан — каза тя.

Саймън се взря в бездънните й друидски очи. Сетне отмести поглед към момичето, което лежеше неподвижно под одеялото.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо? Вещицата му е отнела паметта — гневно възкликна той. — Ясно е като бял ден!

— Ако Дънкан бе жертва на черна магия, в душата му щеше да има белег, който само бог би могъл да изличи — каза Мег. — А в него няма нищо такова.

Саймън отново се вторачи в нея.

— Мислиш ли — меко попита тя, — че бих допуснала неприятел сред нас?

— Не.

— Мислиш ли, че бих изложила на опасност живота на Доминик?

— Не — каза Саймън. — Никога.

Увереността в тона му блестеше и в черните му очи. Знаеше, че Мег обича брат му така, както не бе вярвал, че е възможно жена да обича мъж.

Мег долови доверието му в нея и го докосна с признателност по бузата.

— Тогава ми повярвай — прошепна тя. — Дънкан не е омагьосан.

— Ако го казваше някой друг, не ти... — каза Саймън, като прокара пръсти през косата си.

Мег мълчеше.

Накрая той махна с ръка и се обърна.

— Сам ще донеса вещицата при него.

— Не! — извика Дънкан. — Не разбираш ли? Твоята омраза я наранява.

Саймън погледна Мег.

— Дънкан — каза тя, — нали няма да ни нападнеш, ако те развържем?

— Стига да не причинявате повече болка на Амбър — не, няма.

Мег понечи да извади камата си, за да среже въжетата му. Но Доминик я спря.

— Почакай, малка соколице. Веднъж вече повярвахме на честната дума на Дънкан. И разбрахме, че тя няма никаква стойност.

Когато осъзна какво е казал Доминик, Дънкан почервения от гняв.

Сетне пребледня.

— Клетвопрестъпник ли съм? — рязко попита той. — Ти трябва да знаеш. Дал ли съм дума, на която не съм удържал?

Доминик усети тревогата и вълнението в гласа му и разбра, че каквото и да се е случило след пристигането му в Спорните земи, Шотландския чук не е престъпил клетвата си съзнателно.

— Познаваш ли ме? — попита почти нежно той.

Дънкан се взря напрегнато в Друидския вълк, сякаш се надяваше, че така ще успее да сглоби неуловимите късчета от миналото.

Напрасно.

— Би... би трябвало — промълви той с глас, предрезнял от напрежение. — Чувствам, че би трябвало, но...

— Но не ме познаваш — довърши вместо него Доминик.

— Да — прошепна Дънкан.

— Тогава не си клетвопрестъпник — заяви Доминик. — Срежи въжетата, Мег. Дънкан ни даде дума, че няма да ни нападне, освен ако не сторим зло на вещицата.

Стиснала камата си, Мег се наведе над Дънкан. Веднага щом въжетата бяха срязани, той скочи на крака и се спусна към Амбър.

Когато докосна хладната ѝ кожа, от гърдите му се изтръгна вик.

Без да губи време, Дънкан легна до нея, взе безжизненото ѝ тяло в прегръдките си и уви одеялото около нея и себе си с надеждата да я стопли със собственото си тяло.

— Безценна Амбър — прошепна той. — Какво се е случило с теб?

Никакъв отговор. Дънкан трепна и зарови лице в пищното злато на косите ѝ.

— Аз наистина само я дръпнах от коня ѝ — каза объркано Саймън. — Кълна се.

— Вината не е твоя — обади се Мег. — Нейната дарба е и нейно проклятие. Така е и при Посветените, и при друидите.

— Подозирам, че за Амбър това е по-скоро проклятие — тихо каза Доминик.

— Нима искате да кажете, че съм ѝ причинил това само с едно докосване? — слисано възкликна Саймън.

— Чрез това докосване тя е почувствала омразата в теб — каза Мег. — Ти нямаш вяра на жените, особено на онези, които притежават някаква дарба.

Саймън не отрече.

— С изключение на теб, Мег.

— Знам. Виждам.

— Нежност ли долавям в усмивката ти към моя брат? — попита заплашително Доминик.

Саймън му хвърли бърз, предпазлив поглед. Мег се засмя тихичко.

— От всички мъже на този свят — каза тя, — ти имаш най-малко основание да ревнуваш.

— Знам. Но Саймън е хубавец, дяволът му с дявол.

— Дънкан също — вметна Саймън.

Доминик изсумтя.

— Като го гледам с тази негова вещица, вече не ме е грижа, че щом се обърне към Мег, в очите му грейва нещо повече от приятелство.

Саймън проследи погледа на брат си към мястото, където лежеше Дънкан, притиснал Амбър в обятията си.

— Да — прошепна той. — Какво ще правим сега?

— Това, което трябва — тихо отвърна Доминик.

— И какво е то?

— Ще го разпитаме, преди вещицата да се е свестила.

— Позволи на мен — каза Мег.

След миг колебание Доминик кимна.

— Добре, малка соколице. Той те помни с обич. — Той се усмихна хладно. — Спомените му за мен може да са по-различни.

— Особено ако си спомня какво стана в църквата — язвително добави Саймън.

Мег погледна крадешком съпруга си. Много добре знаеше, че Доминик никак не обича да му се напомня за плана на Дънкан и Джон да я оженят за Шотладския чук... над все още топлия труп на Доминик.

— Дънкан — каза тя.

Гласът ѝ бе мек, но не и плах. Беше господарка на могъща крепост и друидска лечителка, и настояваше за вниманието на Дънкан.

Той вдигна обезумелия си поглед, изпълнен с мрачни сенки.

— По-добре ли е тя? — попита Мег.

— Като че ли вече не е толкова студена — отвърна Дънкан.

Тих златен звън отекна по стъпките на Мег, когато се приближи до момичето, сгушено без да помръдва в прегръдките на Дънкан. Тя се

наведе над Амбър, но не я докосна.

— Как бие сърцето й?

— Силно. Равномерно.

— Чудесно. Мисля, че е потънала в оздравителен сън, не в безсъзнание. Когато се събуди, няма да й има нищо.

Мег се изправи, без да откъсва очи от силната ръка на Дънкан, която нежно приглади назад няколко кичура, паднали върху лицето на Амбър. Макар и заспала, Амбър помръдна лекичко глава към ръката му, следвайки милувката като цвете, което следва пътя на слънцето по небосклона.

— Виждам, че допирът ти не й причинява болка — промълви Мег.

— Не.

— Странно.

— Така е. Хората в Стоун Ринг бяха много изненадани.

Мег усети как при споменаването на крепостта Доминик наостря уши.

— От Стоун Ринг ли е Амбър? — попита тя.

— Да.

— И е васалка на Ерик, наричан Непобедения?

Дънкан се усмихна.

— Да. Двата са приятели от детинство, точно като нас с теб. Ерик и една Посветена на име Касандра са най-близките приятели на Амбър.

Внезапен силен порив на вятъра развя дрехите на Мег и разлюля скритите под тях златни звънчета. Тихият звън привлече вниманието на Дънкан.

— Преди не носеше такива накити — каза той. — Нали?

— Не. Подари ми ги моят съпруг. Златни верижки за неговата малка соколица.

Дънкан отново сведе поглед към Амбър и нежно я погали по бузата. Беше топла.

Леденият юмрук, стиснал сърцето му, се поотпусна. Благодарейки мислено на бог, Дънкан притисна Амбър още по-силно към топлината на тялото си.

— Какво си спомняш от времето, преди да дойдеш в Спорните земи? — попита го Мег.

— Съвсем малко неща. Не помня дори истинското си име.

— Името ти е Дънкан.

— Не. Дънкан е името, което ми даде Амбър, когато се събудих с памет колкото на новородено бебе. — Той погали с устни затворените клепки на Амбър. — Тя ме докосна, позна ме и ме кръсти „тъмен воин“. Дънкан.

Черната вежда на Доминик се изви скептично. Но един бърз, предупредителен поглед от страна на Мег го накара да замълчи.

— Как намери Амбър? — попита тя.

— Не съм я намерил аз. Ерик ме е открил в Каменния пръстен, под свещеното саодивско дърво.

Мег застина неподвижно.

— Бил съм в безсъзнание и чисто гол — продължи той, — като изключим един кехлибарен талисман.

Внезапно Дънкан вдигна глава към Мег.

— Ти ми го даде — каза той.

— Да.

— Спомнях си това като в някаква мъгла — цветът на косата и очите ти, но не и твоето име, нито къде си, нито защо си ми дала нещо толкова ценно.

— Сигурен ли си, че си бил намерен в Каменния пръстен? — попита Мег, отбягвайки скрития в думите му въпрос.

— Да. Заради това — и заради талисмана — Ерик ме е отнесъл при Амбър. Всичко, що е кехлибар, е нейно.

— Тя ли е жената, която наричат Недокосваната?

— Да — отвърна Дънкан. — Преди да се появя аз.

— А след това?

— Моето докосване я възпламени, но без болка. Нейното докосване ме възпламени и ме отведе в рая.

Дънкан се взря умолително в Мег. Искаше тя да разбере това, което самият той все още не бе осмислил докрай.

— Никога не съм срещал жена като Амбър — каза бавно. — Никога няма да срещна. Сякаш бог я е създал за мен и мен — за нея.

Саймън и Доминик се спогледаха, но никой от двамата им не продума. Нямаше какво да кажат. Нищо не можеше да разколебае увереността в гласа на Дънкан.

— Значи Ерик те е отнесъл при Амбър — каза предпазливо Мег, — защото всичко, що е кехлибар, ѝ принадлежи.

— Да. Два дни лежах в безсъзнание в къщата ѝ.

— Божичко! — прошепна Мег.

— Амбър някак си успя да ме изтръгне от обятията на мрака, който ме беше погълнал. Без нея никога нямаше да се свестя.

— И от благодарност ти се ожени за нея — тихо каза Доминик. Дънкан поклати глава.

— Бях дал дума, че ако я обладая, ще се ожения за нея.

— Значи тя те е съблазнила — промърмори Доминик.

— Не. Когато се любихме за пръв път под свещеното самодивско дърво в Каменния пръстен, тя беше девствена.

Хладни тръпки пробягнаха по гръбнака на Мег. Някога и тя бе легнала като девица с един воин на една свещена могила. И тя си бе тръгнала оттам жена. И тя се беше подчинила на волята на съдбата, без да знае накъде ще я отведе това. И без да може да избира.

— Как е паметта ти сега? — попита Мег.

— Като листа, разпръсната от силен вятър — горчиво отвърна Дънкан.

— Никакво подобрение ли няма откак си се свестил?

От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— Мигновени проблясъци, нищо повече — каза той. — Само колкото да ме измъчват.

— Какво виждаш по време на тези проблясъци?

— Когато за пръв път видях Саймън в Сий Хоум, си спомних запалени свещи, пеещи гласове и острие на кинжал между бедрата си.

Дънкан се извърна към Саймън.

— Случило ли се е това? — попита той. — Бил ли съм наистина в църква със сребърна женска пантофка в ръка и с нож между бедрата?

Саймън стрелна Мег с поглед. Тя кимна.

— Да — каза той. — Беше моят нож.

Паметта на Дънкан се раздвижи, няколко нови парченца се слепиха, разкривайки му още от миналото.

— Беше твоята пантофка — обърна се към Мег той.

— Да.

— Джон беше твърде болен, за да участва в ритуала, затова аз заех неговото място — бавно произнесе Дънкан.

— Да.

— И аз... аз...

Мрачните сенки се спуснаха отново и попречиха на опитите му да си върне своето загубено минало.

— Още малко и ще си спомня всичко — изпъшка той. — Знам, че съм съвсем близо! Но нещо ме възпира. Господи, помогни ми да си спомня!

Сякаш доловила болката му, Амбър се размърда. Златистите ѝ очи се отвориха. Нямаше нужда да пита какво става. Усещаше съвсем ясно как сенките изтъняват, чуваше изкусителния зов на спомените, надничащи изпод тях.

И съвсем ясно усещаше, че Дънкан се бои от истината. Страх, който споделяше и тя.

Ала нямаше друг избор, освен да се изправи лице в лице с него. Не можеше повече да оставя Дънкан да се разкъсва между миналото и бъдещето, да кърви невидимо, да потъва бавно в лудостта.

Както се опасявах, това го погубва.

И както се опасявах, това ще погуби мен.

Още е твърде рано, мой тъмен воине, моя любов, сърце на моето сърце... Твърде рано.

И твърде късно.

Тя бавно отмести поглед към тримата воители, които ги наблюдаваха безмълвно и без да помръднат, задържани единствено от вдигнатата ръка на една друидска вещица.

Когато видя сребърната тока, която блестеше на наметалото на единия от мъжете, Амбър разбра, че е загубила. Миналото ѝ беше отнело Дънкан.

А името на миналото бе Доминик льо Сабр.

— Пусни ме — прошепна тя.

Трябваше да минат няколко мига, преди Дънкан да осъзнае, че Амбър е проговорила. Когато понечи да каже нещо, ръката ѝ се вдигна и запечата устните му.

— Преди да си спомниш своето минало — каза с треперещ глас тя, — трябва да ме пуснеш.

— Защо?

Въпросът не бе произнесен на глас, но Амбър го чу съвсем ясно.

— Защото не можеш да имаш и двете — простило отвърна тя.

— Защо?

Амбър стисна очи от болка — болка, която от миг на миг ставаше все по-силна. Беше предчувствала истината още преди да се отдаде на Дънкан под свещеното самодивско дърво. Предчувствала бе, но без да знае със сигурност.

Сега знаеше.

Твърде късно.

— Защото не би могъл да ме обикнеш истински, преди сенките да са изчезнали — прошепна тя. — А когато сенките изчезнат, изобщо няма да ме обичаш.

Ръката ѝ се отпусна. Устните ѝ докоснаха леко неговите. Знаеше, че не бива, но бе неспособна да устои.

— Говориш безсмислени неща — каза Дънкан, взирайки се в потъмнелите ѝ очи. — Падането те е зашеметило.

— Не. То ме накара да разбера каква злина съм ти причинила в стремежа си да те предпазя.

— Злина ли? Що за глупост. Ти ме изтръгна от ужасяващия мрак.

Амбър поклати глава. Въпреки сълзите, които се стичаха бавно по лицето ѝ, тя събра сили да даде на Дънкан онова, от което не можеше да го лишава повече.

— Пусни ме, тъмен войн. Ти вече си обграден от своето минало.

— Какво искаш да кажеш?

— Пусни ме — прошепна тя.

Объркан, Дънкан разтвори ръце и я пусна. Тя се надигна, но остана седнала, защото знаеше, че нозете ѝ няма да могат да се задържат прави.

Също като Дънкан Амбър воюваше със самата себе си, знаеше какво трябва да стори и в същото време се боеше, не искаше.

— Добре. Сега вече не виждаш ли? — попита рязко тя.

— Виждам само сълзите ти.

— Тогава чуй и думите ми. Друидската вещица е твоя приятелка от детинство.

— Знам. Меги.

— Светлокосият, черноок рицар, който ме мрази толкова силно...
Познаваш ли го?

Дънкан погледна Саймън.

— Да. Той е Саймън, наречен... Предания! — възкликна той. В гласа му звънна ликуваща нотка. — Да! Познавам го!

— А на кого е предан? — попита тихо Амбър.

— На своя брат.

— Кой е братът на Саймън Предания?

Дънкан скочи на крака и се обърна към високия, широкоплещест рицар, който го гледаше с полуизваден меч и с очи с цвета на зимен дъжд.

— Доминик льо Сабр — каза той.

Рицарят кимна.

— А кой си ти, тъмен воине? — прошепна треперещо Амбър. — Кое е истинското ти име?

Дънкан затвори очи и се опита да каже нещо. Сенките в паметта му се бяха вкопчили в люта битка с ярките спомени, които се свързваха и сплитаха неумолимо — нишка по нишка, парче по парче, — докато накрая и хиляди мрачни сенки не можеха вече да скрият изгарящата истина.

Когато очите му се отвориха отново, Амбър бе благодарна, че вече не го докосва.

— Аз съм Дънкан от Максвел, Шотландския чук — яростно каза той.

Доминик отново кимна.

— Аз съм Дънкан от Максвел, стюард на Ерик Магъосника в същата онази крепост, която ти, мой законен господарю, ми повери да управлявам от твое име.

Доминик понечи да каже нещо, но не можа, защото думите продължаваха да се сипят от устата на Дънкан като горчив дъжд от гордост, унижение и ярост.

— Аз съм Дънкан от Максвел, мъжът, погубен от една вещица със златни очи и лъжлива уста. Аз съм Дънкан от Максвел, Клетвопрестъпника.

Безмълвна, вгълбена в себе си, Амбър гледаше мъжете, които товареха последните остатъци от събрания лагер по конете.

— Можеш ли да се качиш на седлото сама? — попита я Мег.

— Да.

— Добре. Не бихме искали да те нараним отново.

— А Дънкан за нищо на света не би ме докоснал — каза Амбър с привидно спокоен глас.

Мег кимна неохотно. От зоркия ѝ поглед не бяха убягнали нито бледността на лицето на Амбър, нито дълбоките линии, издълбани от болката от двете страни на устата ѝ.

— Преди се справях без чуждо докосване — промълви Амбър. — И занапред ще се справям.

— Преди не си знаела... — Гласът на Мег замря.

— Да. Знанието е моето наказание.

Мрачният ѝ тон накара Мег да потръпне, изпълнена със състрадание.

— Съжалявам — каза тя.

— Недей. По-добре да живея недокосвана, отколкото да ме докосва Дънкан.

— Той никога не би ти посегнал — побърза да я увери Мег.

— Не му и трябва. Усещам яростта му и без да ме докосва — като черни криле, които шибат душата ми.

Мег инстинктивно протегна ръка да я погали утешително, но в последния момент си спомни, че докосването ще донесе на Амбър не успокоение, а болка. Ръката ѝ се отпусна.

— Дънкан ще омекне — каза тя. — Никога не съм го виждала да се отнася към някого с нежността, с която се отнасяше към теб, преди да разбере, че...

— Че съм по-малко от това, което съм изглеждала на пръв поглед, а той — много повече? — попита с печална усмивка Амбър.

— Неговият гняв е като лятна буря — каза Мег. — Гръмък и страховит, но минава бързо.

— Каменистите зъбери ще се разтопят като мед и ще изтекат в морето, преди Шотландския чук да ми прости за това, че опетних честта му — поклати глава Амбър. — За такова великодушие трябва много силна любов. А Дънкан не ме обича.

Смесицата от болка и примирение в гласа ѝ каза на Мег повече, отколкото можеше да се каже с думи.

— Знаела си какво ще стане, нали? — прошепна тя.

— Знаех, че може. Надявах се, че няма. — Амбър затвори очи. — Заложих... всичко. И загубих.

— Защо го направи?

— Дънкан дойде при мен, обгърнат в мрачни сенки..., но щом го докосна разбрах, че мракът е бил в мен, не в него.

— Не разбирам.

На устните на Амбър трепна горчива усмивка.

— Съмнявам се, че някой би могъл да разбере. Освен ако не е прокълнат с моята дарба.

Мег замълча. Застинала напълно неподвижно, тя се взираше в Амбър и виждаше нейната истина и нейната болка с друидските си очи.

— Животът ми беше нощ — простичко каза Амбър. — Дънкан бе моята зора. Как можех да позволя на Ерик да го обеси?

— Да обеси Дънкан? — възкликна ужасено Мег.

— Да.

Амбър обгърна раменете си с ръце, сякаш и бе студено, и прошепна:

— И смърт ще долети.

Хладина полази по гръбнака на Мег.

— Какво беше това?

— Предсказанието на Касандра, което се надявах да избегна.

— Какво предсказание?

Грехът на Амбър отекна като вик на сподавена болка.

— Каква глупачка съм била — мрачно каза тя. — Честитият живот е бил само примамка, смъртта е истината. По-добре да не се бях раждала.

— Какво предсказание? — попита отново Мег. Като чу резкия й тон, Доминик тутакси се озова до съпругата си.

— Какво става, малка соколице?

— Не знам. Знам само, че нещо не е наред, черни криле, които сграбчват сърцето ми.

Ехото на собствените й думи привлече вниманието на Амбър отново към Мег. Състраданието в очите на друидската лечителка бе колкото неочаквано, толкова и очевидно.

— Предсказание, направено при моето раждане — каза тя. — На мъж никога ти недей отдава и сърце, и тяло, и душа. Че тогаз живот честит може да се роди, ала и смърт ще долети.

Очите на Доминик се присвиха и заприличаха на две тънки ивици ковано сребро. Не би обърнал никакво внимание на чутото, ако собственият му брак не го бе научил, че някои предсказания са истински и смъртоносни като изваден меч.

— Ще дойде той при теб, обгърнат в мрачни сенки. Докоснеш ли го, ще познаеш живот, що любов е, но и неизбежна смърт. Затуй като слънцето, скрито в кехлибара — недокосвана и недокосваща — бъди забранена.

Когато Амбър спря да говори, се възцари пълна тишина, ненарушавана дори от вятъра. Тя се обърна и видя това, което се боеше, че ще види — Дънкан стоеше зад нея и я гледаше с ледено презрение.

— Ти дойде при мен, обгърнат в мрачни сенки — каза тя. — Мъж без име. И аз те докоснах. Ти взе сърцето и тялото ми. Най-добре да се молим душата ми все още да си е на мястото, защото инак смъртта със сигурност ще долети.

— Значи сме загубени, вещице. Твоята душа отдавна е продадена на дявола.

— Дънкан! — възкликна ужасено Мег.

— Не се оставяй мекото ти сърце да те подведе, Мега — каза Дънкан. — Зад красивото лице на тази вещица няма нищо друго, освен пъклени сметки и планове.

— Грешиш. Аз я видях.

— Аз също — горчиво отвърна той. — Виждам съм я да се навежда към мен и да ми шепти любовни слова, докато през цялото време е знаела, че ме мами жестоко.

Амбър вдигна глава и се взря в него с гордите очи на сокол.

— Никога не съм те мамила — каза решително тя.

— Ти не ми каза истинското ми име. Аз наричам това измама.

— Не знаех кой си, докато не видях смъртоносната ти ловкост с бойния чук срещу разбойниците.

Дънкан замълча.

— Но дори тогава не бях напълно сигурна — продължи Амбър.

— Не всичко се връзваше. Понякога ти се държеше като Посветен, а аз знам, че Дънкан от Максвел не е такъв.

Мег погледна заинтригувано своя приятел от детинство, сякаш за пръв път виждаше някаква част от него, за чието съществуване не бе и подозирала.

— Възможно бе да има други такива воители — каза Амбър с едва доловима умолителна нотка в гласа. — Мъже, чиито имена не знам, мъже, които умеят да въртят чука със същата сила, мъже, които са Посветени.

— Знаеше ли кой съм, когато се оженихме? — попита сухо Дънкан.

Амбър изпъна снага и вирна глава.

— Да.

— Знаеше ли, че съм сгоден за друга — годещ, уговорен от истинския ми господар, Доминик льо Сабр?

— Ерик... Ерик ми каза.

— Преди да се оженим?

— Да.

— И твърдиш, че никога не си ме мамила. Явно на това ви учат вас, Посветените — как да заблудите човек така, че накрая да не остане нищо друго, освен безчестие.

Презрението в тона му шибна Амбър като камшик.

— Трябваше да се ожени за теб — отчаяно каза тя. — В противен случай щеше да бъдеш обесен!

— По-добре да ме бяха обесили, отколкото да живея с мисълта, че съм едно родено от насилие копеле, чиято дума струва по-малко и от овчи тор.

Доминик пристъпи към Дънкан и сложи ръце на широките му рамене.

— Аз не те смятам за мъж без чест — каза той. — Твоят господар цени високо и теб, и дадената от теб дума.

Дънкан застина. Сетне тялото му се разтърси от силна тръпка. Той подви коляно в знак на мълчаливо потвърждение на клетвата си за вярност към Доминик льо Сабр.

— Много си великодушен, господарю — каза с напрегнат глас.

— Надявам се и лорд Ерик да мисли така — отвърна с хладна усмивка Доминик, — когато се върне от Уинтърланс и открие, че съм завзел Стоун Ринг.

Дънкан премина с коня си по спуснатия подвижен мост и влезе в двора на Стоун Ринг. Беше сам. Силният му вик накара войниците от крепостта да дотичат начаса.

— Вървете в къщата на Амбър — нареди им Дънкан. — Има много багаж за пренасяне.

Мъжете се подчиниха и веднага излетяха в галоп през портата. Останалите бранители на крепостта бяха по-скоро момчета, отколкото мъже — валети, които мечтаеха един ден да станат рицари.

— Аз ще застана на пост при портата — каза Дънкан на Егберт и другия валет с него. — Ако някой от вас забележи нещо нередно, не викайте. Елате при мен бързо и тихо. Разбрахте ли?

— Да — отвърнаха в един глас двете момчета.

Когато те отидоха по постовете си, Дънкан бързо отиде в оръжейницата. Оръжията, останали след заминаването на Ерик, бяха в лошо състояние, но напълно достатъчни за отбрана на крепостта.

Той заключи вратата и взе ключа със себе си. После се върна при портата, за да изчака появата на Друидския вълк.

Чакаше и се опитваше да не мисли за кехлибарената вещица, разпалила в него огън, какъвто никоя друга жена не бе успявала да разпали.

„— Тялото ми те познава. Никоя друга жена не го е карала да реагира така.

— Колко пъти сме лежали заедно в тъмнината със слети, натезжали от желание тела?

— Колко пъти съм те събличал, колко пъти съм целувал гърдите ти, корема ти, кадифената мекота на бедрата ти?

— Колко пъти съм разтварял бедрата ти, за да прибера своя меч в топлата ти ножница?“

Тя беше откликнала на страстта му с тъй дива страст.

Тъй измамна страст.

„— *Каквото и да стане, ще те пазя с всички сили. Ние сме... свързани.*“

Ехото от клетвата на Амбър прониза паметта му. С него дойде и болката от измамата — тъй силна, че цял живот нямаше да му стигне да я превъзмогне.

Аз ѝ повярвах. Всемогъщи боже, какъв съм глупак!

Ала в същото време не преставаше да си припомня огнения си копнеж по нея, изгарящата жажда, каквато не бе и сънувал, че може да изпита някога.

„— *Ти си огън в кръвта ми, в плътта ми, в душата ми. Ако те докосна пак, ще те направя своя.*

— *Тогава ме докосни.*

— *Амбър...*

— *Вземи ме.*“

И той го бе сторил. Въпреки всичко.

„— *Страх ме е за теб, за мен, за нас.*

— *Защо? Защото не си спомням нищо?*

— *Не. Защото може да си спомниш.*“

Сторил бе и това.

Господи, помогни ми да я забравя по-добре, отколкото бях забравил миналото си!

Това обаче Дънкан не можеше да стори. Спомените за Амбър бяха хиляди факли, запалени в ума, в тялото, в душата му.

„*Докосни ме.*

Вземи ме.“

От гърдите му се изтръгна сподавен стон. Полагаше отчаяни усилия да прогони ярките, горящи спомени — така, както доскоро се бе опитвал да прогони хилядите мрачни сенки.

Напразно. Раздираха го противоречиви чувства и желания. Онази част от него, която бе подвластна на гнева, се надяваше, че Амбър ще вземе войниците, които ѝ бе изпратил, и ще избяга в Сий Хоум или Уинтърланс.

Ала част от него се боеше, че тя ще стори точно това.

Тогава никога повече нямаше да чуе нейния смях, никога нямаше да се обърне и да открие, че Амбър го съзерцава с огнените си очи,

никога нямаше да почувства сладостните тръпки на тялото ѝ, приемащо го в знойните си глъбини.

— Сър?

Шепотът бе долетял иззад гърба му. Той се завъртя толкова рязко, че Егберт отстъпи уплашено назад.

— Какво има? — попита Дънкан.

— Трима рицари и една дама се изкачват към крепостта. Носят и малко багаж.

— Само една дама?

И гласът, и погледът на Дънкан недвусмислено показваха настроението му. Егберт преглътна и отстъпи още крачка назад.

— Да — плахо кимна той.

— Амбър?

— Не познавам нито дамата, нито рицарите.

Гневът и болката се счепкаха в битка за гласа на Дънкан. Не спечели никой. Неспособен да произнесе и дума, Дънкан обърна гръб на валета и погледна през отворената порта към пътя. По него наистина се задаваха коне. Един от тях беше Шийлд, собственият му боен жребец. Седлото му бе празно, но мечът вече беше на колана на Дънкан, а не при коня.

— Сър? — обади се плахо Егберт.

— Връщай се на поста си.

Момчето се поколеба, сетне се обърна и бързо се отдалечи, чудейки се коя ли е причината за дяволски мрачното изражение на господаря му.

Застанал напълно неподвижно, Дънкан изчака Доминик льо Сабр да влезе в крепостта заедно със своята друидска съпруга.

— Имаше ли някакви проблеми? — попита Доминик.

Дънкан поклати глава.

— Изглеждаш доста мрачен за човек, който току-що си е осигурил властта над собствената си крепост и то без да пролее и капка кръв — отбеляза Доминик, като скочи от седлото.

— Не моята крепост, господарю. Твоята.

— Вече не. От този момент нататък аз ти предавам пълната и безусловна власт над Стоун Ринг. Ти си лорд на тази крепост, Дънкан, не мой наместник в нея.

Доминик замълча, наблюдавайки с усмивка как думите му бавно стигат до съзнанието на Дънкан. Незаконен син без име, без богатство, без нищо друго, освен здрава десница и изгаряща жажда за собствена земя... сега Дънкан притежаваше тази земя.

Доминик разбираше много добре какво става в душата му в момента, защото и той самият бе незаконен син, и той самият бе притежавал единствено умението да върти добре меча.

И той самият бе спечелил богатство и земя благодарение на това умение.

— Моя собствена крепост — промълви невярващо Дънкан. Погледът му обгърна крепостта така, сякаш я виждаше за пръв път. — Изглежда ми невероятно — тихо каза той. — От мъж без име — господар на крепост, и всичко това само в един ден...

Мечтата на живота му се бе превърнала в реалност — истинска като облите камъни под нозете му, като тежестта на меча до бедрото му, като миризмата на храна, идваща откъм кухнята.

Стоун Ринг му принадлежеше — на него и само на него. Крепостта и всичките ѝ земи и люде бяха негови и управляваше ли ги с мъдрост и сила, щяха да си останат негови. Той вече не беше Дънкан от Максвел.

Беше Дънкан, лорд Стоун Ринг.

— Даваш ми много скъп дар — каза той, като се обърна отново към Доминик.

— Ти ми даде много скъп дар — възрази меко Доминик.

— Аз? Какво съм ти дал, освен дълга, изморителна езда и съмнения в моята честност?

— Даде ми това, за което копнея най-силно. Мир за Блаторн.

— Мир?

— Ти се върна в Стоун Ринг сам. Ако искаше, можеше да вдигнеш подвижния мост и да ми кажеш да вървя по дяволите, заедно с моите рицари.

— Никога не бих... — поде Дънкан.

— Знам — прекъсна го Доминик. — Въпреки всички съмнения, въпреки всички изкушения, ти си мъж, който държи на думата си. А думата ти бе дадена на мен.

От гърдите на Дънкан се изтръгна дълбока въздишка, сякаш огромен товар се бе смъкнал от плещите му.

— Щом ти си на север от мен — продължи Доминик, — никога не ще се безпокоя за сигурността на имотите си в Карлайл.

— Имаш думата ми за това.

— А ти имаш моята дума, Дънкан, лорд Стоун Ринг, че ако някога ти потрябва помощ, за да браниш владенията си, трябва само да пратиш вест в Блаторн. Друидския вълк ще дойде да се бие рамо до рамо с теб.

Две силни десници се срещнаха, за да скрепят клетвите, дадени от двама равни и по ранг и по достойнство мъже.

— Боя се, че съвсем скоро ще трябва да поискам помощта ти — каза Дънкан. — Веднага щом Амбър се добере до Уинтърланс, Ерик ще потегли насам с всичките си рицари, които са много повече от моите войници.

— Амбър ли?

— Да — мрачно кимна Дънкан. — Сигурен съм, че вещицата ще побърза да разпространи новината за твоето пристигане и за истинската ми самоличност.

— Обърни се, Дънкан, и ми кажи какво виждаш. Объркан, Дънкан се подчини — и видя, че Амбър препуска към Стоун Ринг, заобградена от войниците от крепостта.

Облекчение и гняв се сплетоха в яростна битка в душата му. Той изчака малката кавалкада да премине по моста и да влезе през портата. Сетне улови поводите на Белоножка и я принуди да спре на място.

— Залавяйте се със задачите си — рязко нареди на мъжете той. Войниците го подминаха без никакви въпроси. Бързината, с която го сториха, говореше по-красноречиво от думи, че когато Дънкан изглежда толкова разярен, предпочитат да са възможно най-далеч от него.

Дори Амбър, макар и подготвена за гнева му, потръпна, когато погледът му се впи в нея, твърд като ахат.

— Защо дойде тук? — попита той.

— Къде другаде може да отиде една жена, ако не при съпруга си? Дънкан се вкамени.

— Или си забравил, че сме женени? — попита Амбър с горчива усмивка.

— Нищо не съм забравил, вещице.

Студът, който бе почувствала преди малко, впи ледените си нокти в гръбнака ѝ с нова сила.

— Тогава, съпруже, пусни Белоножка, за да може конярят да се погрижи за нея.

Дънкан завъртя леко глава — толкова, колкото да вижда Доминик, без да сваля очи от Амбър.

— Доминик — каза отчетливо той, — вярвам, че месеците, откакто си лорд Блакторн, не са те накарали да забравиш как се затваря порта и как се прибира подвижен мост?

Друидския вълк се засмя.

— Добре — кимна Дънкан. — Бъди така добър да свършиш тези дреболии заради мен...

Преди още да довърши, Доминик вече беше задвижил механизма и скоро подвижният мост се издигна като здрава бариера пред входа на крепостта. Едно след друго се спуснаха тежките резета, за да приковат моста към дебелиите каменни стени. После бяха затворени и двете крила на дървената порта.

Без слънчевата светлина, която проникваше през отворената порта, дворът внезапно притъмня.

— Трябваше да избягаш докато можеше — обърна се Дънкан към Амбър с престорено мек тон.

— Защо да бягам?

— За да доведеш Ерик, разбира се.

— Тогава пак щеше да долети смърт — каза тя. — А докато съм в крепостта, Ерик няма да я нападне.

— Нека да дойде! — изръмжа Дънкан.

Амбър отмести поглед към мъжа, който носеше на наметалото си Друидския вълк.

— Това ли искаш, господарю? — попита го тя. — Война?

— В момента няма значение какво искам аз — отвърна Доминик. — Крепостта и всичко около нея, принадлежат на Дънкан, не на мен. Решенията относно Стоун Ринг също ще бъдат негови.

Дъхът на Амбър секна.

— Дал си я на Дънкан? — попита слисано тя.

— Да — кимна Доминик, като застана до Дънкан.

— И на неговите наследници? Без никакви условия и ограничения?

— Да.

— Ти си не само мъдър, но и щедър мъж, Доминик лъо Сабр — каза Амбър. — Не се учудвам, че забравената клетва на Дънкан към теб предизвикваше такъв смут в душата му.

— Щом си знаела, че това му причинява толкова страдания — хладно попита Доминик, — защо не му помогна да си я припомни?

Помрачнелите златисти очи на Амбър погледнаха първо него, после Дънкан. Двамата мъже си приличаха удивително. Високи. Силни. Сурови. Горди.

Тя си пое дъх и с усилие се застави да срещне гневния, неодобрителен поглед на Друидския вълк. И в същия миг си припомни как този поглед се променяше, щом се обърнеше към Мег.

Това ѝ даде надежда. Не голяма, но и най-слабата искрица е слънце, когато всичко наоколо е черен мрак.

— Ако знаеше, че ще дойде време, когато съпругата ти ще те гледа с ненавист — попита тя, — какво би сторил, за да отложиш настъпването на този ден?

Очите на Доминик се разшириха за миг, сетне се присвиха до две непроницаеми сребърни цепки.

— Мег каза нещо подобно, докато яздехме насам — измърмори той, — но на мен ми е трудно да го повярвам.

— Какво ти е казала?

— Че една жена може да обича един мъж, без непременно да обича и неговата чест.

Амбър пребледня още по-силно, дори в устните ѝ сякаш не остана и капка кръв.

— Значи и ти като Дънкан смяташ — каза тя, — че би било по-добре да оставя да го обесят.

— Преди всичко би било по-добре да не му натрапвате този брак — безцеремонно заяви Доминик.

— Да — глухо отвърна Амбър. — Но Ерик е предвидил и това.

— Кое? — попитаха в един глас Дънкан и Доминик.

— След като ме остави в къщата, имах доста време да обмисля всичко — каза тя.

Доминик изсумтя.

— Хората наричат Ерик магьосник, но аз често си мисля, че той просто е мъдър. Като Друидския вълк — обясни Амбър.

— Тоест? — тихо попита Доминик.

— Тоест той разбира какво може да подтикне някого да извърши нещо и какво — да го спре.

Доминик трепна.

— И брат ми каза същото.

— Саймън?

Той кимна и попита:

— Какво е знаел Ерик за Дънкан? Какво е използвал срещу него?

— Знаел е, че Дънкан не ме обича.

Дънкан не отрече.

Амбър не беше и очаквала да го стори, но мълчанието му бе като сол в кървяща рана. Тя отново си пое треперещ дъх, благодарна, че Мег не е тук, за да прозре скръбта и с друидските си очи, които виждаха твърде ясно, твърде надълбоко.

След миг Амбър заговори отново, този път обаче не на Друидския вълк, а на Дънкан.

— Ерик е знаел, че няма да се ожениш за мен, ако си спомниш всичко — каза тя с болезнено спокойствие. — Знаел е и колко силно ме желаяш. Знаеше, че аз те желая... зора след цял живот нощ...

Гласът ѝ заглъхна.

— Затова ни остави сами, с най-глупавия си валет за пазач — гневно довърши вместо нея Дънкан. — И ти през цялото време ме заблуждаваше, че не си девствена.

— Не е вярно! — извика Амбър. — Ти сам се заблуждаваше, Дънкан. И Ерик, и аз ти се кълняхме в обратното, но ти не ни послуша. Не искаше да знаеш истината, защото ако вярваше, че съм девствена, нямаше да си позволиш да ме любиш.

— Да — каза с леден тон той.

— „Да“ — изимитира го с горчива насмешка тя. — А може би е „не“, Дънкан с широките рамене и дебелия глава! Може би нямаше да можеш да се овладееш, даже и да знаеше. И тогава щеше да се намразиш, задето не си удържал на думата си!

Спомен проблясна като светкавица между двама им — спомен за онзи безумен миг, в който той я бе обладал под свещеното самодивско дърво с един едничък рязък, неочакван тласък на тялото си.

— Много по-лесно е да мразиш мен вместо себе си, нали? — попита Амбър.

Сетне сграбчи поводите и преди Дънкан да успее да се опомни, ги дръпна от ръката му и се метна на седлото. Железните подкови звъннаха тревожно по калдъръма — животното бе отскочило назад, сякаш искаше да предпази ездачката си от Дънкан.

— Мостът е вдигнат — ядосано изръмжа той. — Твърде късно е за бягство.

— Знам. Знам това още откакто те докоснах за пръв път. Сега вече и ти го знаеш.

Вестта за появата на Касандра плъзна из крепостта с бързината, с която преди два дни се бе разпространила вестта за истинската самоличност на Дънкан. Амбър я узна от потайния шепот на слугите, дошли да донесат гореща вода за къпане в стаята, която доскоро бе делила с Дънкан.

Доскоро, ала вече не.

Не беше виждала Дънкан, откакто той помоли Саймън да я придружи до разкошната стая. Амбър се бе превърнала в затворничка. Единствената ѝ компания бяха слугите, които влизаха и излизаха от затвора ѝ без предупреждение.

И без да разговарят с нея. Сякаш се ужасяваха да не бъдат хванати да говорят с господарката на крепостта.

През полуспуснатите кепенци долетя вик, идващ нейде от двора. Амбър се спря до голямата дървена вана, от която се издигаше приятна топла пара и се заслуша.

— Казвам ти, тя е тука! С очите си я видях. Червена като кръв рокля и сребърна коса!

Амбър продължи да се вслушва, за да узнае нещо повече за Касандра, но до високата стая не стигна и звук повече. Тя въздъхна и се потопи във водата.

Няма ли да дойде Дънкан? Няма ли най-после да признае, че се нуждае от мен така, както аз се нуждаю от него?

Само тишината отговори на тези изпълнени със страх и копнеж въпроси.

Същата тази тишина бе някога обичайното състояние на Амбър, ала тогава тя изобщо не я бе забелязвала. Тогава не знаеше какво е да се събуди в прегръдките на Дънкан. Тогава не знаеше какво е да чувства неговата топлина, неговия смях, жаждата в него, покоя му, силата му — хилядите неща, които бяха все Дънкан и които я обгръщаха в океан от светлина.

Познала тази взаимност, сега Амбър разбираше какво е самота. Измерваше я с огромната, ехтяща празнота в себе си.

Не, Дънкан няма да дойде при мен.

Така е по-добре. Сънувам черни криле, които ме шибат, нашепвайки за неопишуема ярост, за неизразима мъка.

Боя се дори да си помисля какво би станало, ако го докосна сега.

Боя се и за двама ни.

И въпреки всичко копнея...

Хладната ласка на водата ѝ подсказа, че е прекарала твърде много време в безполезни съжаления. Въпреки бумтящия в огнището огън, Амбър потръпна от студ.

Взе малко сапун от гърненцето и започна да се мие бързо, без да забелязва нежния аромат на билки и смола, който се носеше от сапуна. Скоро уханието и тихия плисък на водата изпълниха стаята.

— Милейди! — подвижна Егберт от коридора.

— Пак ли? — измърмори под носа си Амбър, сетне попита високо: — Какво има?

— Може ли да вляза?

Макар че ваната бе заградена с дървени паравани, поставени както за уединение, така и за да задържат топлината от огнището, Амбър не желаше компанията на Егберт.

— Както ти казах само преди няколко минути, в момента се къпя — язвително отвърна тя.

Настъпи тишина, в която ясно се чу как момчето неспокойно пристъпва от крак на крак пред прага.

— Лорд Дънкан иска да слезете в салона — каза Егберт.

— След малко ще бъда там.

Нищо в гласа на Амбър не издаваше колко е развълнувана от мисълта, че пленничеството ѝ е свършило. И колко копнее да види съпруга си.

— Господарят беше много... ъ-ъ... настоятелен.

— Тогава го попитай дали иска да сляза в салона облечена единствено в дреха от водни капки?

Вместо отговор по коридора отекнаха бързо отдалечаващите се стъпки на Егберт.

Няколко мига по-късно пламъците на свещите трепнаха, залюлени от силно течение. Амбър не забеляза това, защото тъкмо

плакнеше лицето си. Но когато след миг отвори очи, тя се вцепени. Тръпка на безпокойство разтърси тялото ѝ.

В стаята имаше някой. Беше застанал точно зад дървените паравани. Гледаше я.

Дънкан.

Сигурна бе, че е той.

— Да, господарю? — каза с въпросителен тон тя.

Въпреки усилията ѝ да звучи спокойно, гласът ѝ трепна. Близостта на Дънкан караше сърцето ѝ да тупти като обезумяло.

Отговор не последва. Гняв и желание раздираха гърдите на Дънкан. Всеки дъх, който поемаше, бе пропит с аромат на билки и смола. Тишината вибрираше от нежния звук на водни капчици, които се плъзгат по кадифена кожа. Всеки миг му нашепваше по нов, различен начин, че Амбър е тук — топла, уханна. Гола.

Прилив на неудържимо желание блъсна Дънкан като тежък чук.

— Касандра иска да те види — каза той, като се олюля.

Ала дълбокият му, приглушен глас казваше много повече — издаваше лудо препускаща кръв, изопната плът, тяло, копнеещо да се слее с друго тяло. Дори да я бе докоснал, Дънкан едва ли би могъл да ѝ разкрие по-недвусмислено желанието си.

Може сърцето му да бе свито на юмрук, ала тялото му не беше.

Амбър възкликна сподавено, почувствала как в собственото ѝ тяло лумва огън. Молеше се Дънкан да не е чул издайническия звук и забързаното ѝ дишане. Молеше се да е чул.

Инстинктът, проговорил в нея при онова първо докосване до нейния тъмен воин, не бе спирал да ѝ шепти от мига, в който Дънкан я погледна с нови очи, за да види в нея не любима, а измамница.

Инстинктът и дарбата ѝ на Посветена ѝ повтаряха, че трябва да намери начин да смири гнева на Дънкан, преди този гняв да е погубил и двама им, а заедно с тях и хората на Стоун Ринг. Ако единственият начин да стигне до Дънкан бе огънят на желанието...

Тогава нека гори.

— Кажи на Касандра, че се къпя — приглушено каза тя.

Извърна се нарочно не с гръб, а с профил към паравана. Сетне бавно и грациозно обля раменете си с благоуханната вода. Кристални капчици се спуснаха по гърдите ѝ и се сбраха като блестящи коронки върху зърната, набъбнали жадно при звука на дънкановия глас.

Амбър чу как дъхът на Дънкан секва. Както се бе надявала, той я гледаше през тесния процеп между двата паравана. Искаше ѝ се и тя да може да го вижда.

Искаше ѝ се и той да е гол като нея.

— Обикновено не се къпеш в този час на деня — каза Дънкан. Гласът му отново казваше много повече от думите.

Амбър сви рамене. Движението накара светлината, сенките и водата по гърдите ѝ да трепнат в изкусителен танц.

— Обикновено не съм пленница — отвърна тя.

После вдигна ръце зад главата си, за да прибере няколко паднали кичура коса. Гърдите ѝ се залюляха леко. Зърната им изпъкнаха още по-твърди. Силуетът ѝ се очерта на фона на огъня, гален от палавите му пламъци.

Дънкан изпъшка задавено и с усилие се накара да извърне очи. Първото нещо, на което попадна погледът му, бе обядът, донесен в стаята преди часове. Почти нищо не бе докоснато.

— Какво ѝ е на храната ти? — попита дрезгаво той.

— Нищо.

— Трябва да ядеш повече.

— Защо? На един затворник не му трябват много сили.

Спокойният ѝ глас вбеси Дънкан. Нямаше какво да отговори.

Не можеше да ѝ каже, че безпричинният ѝ пост го тревожи.

Той рязко се обърна и се отправи към вратата, този път без да си прави труда да стъпва тихо. Зловещият звън на бронята, ризницата, меча, железните наколенници и ръкавици говореше, че господарят на крепостта е готов за битка.

Ала не беше подготвен да завари врага си гол.

— Къпи се по-бързо — изръмжа той. — Ако злоупотребиш с търпението ми, ще пратя някоя от кухненските прислужници да те облече и да те докара долу.

Вратата се затръшна яростно зад гърба му.

Гняв и разочарование обзеха Амбър, но тя не бе толкова глупава, че да пренебрегне отправената заплаха. По-добре бе да я бият с камшик, отколкото да я докосват чужди ръце. Само на трима души можеше да го позволи.

Един от тях бе Касандра. Вторият — Ерик. Третият току-що бе напуснал разярен стаята ѝ.

Много скоро след това Амбър се появи в салона, облечена в рокля с цвета на планински бор. На този тъмнозелен фон древният кехлибарен медальон светеше като запален. Облакът на разпуснатите коси обгръщаше лицето ѝ. Придържаше го сребърна диадема, инкрустирана с кехлибари с цвят досущ като цвета на очите ѝ.

Дънкан я погледна така, сякаш виждаше непозната. Само един бърз поглед, нищо повече. Сетне се обърна към Посветената, чиито сиви очи повече от всякога приличаха на зимно небе.

— Както виждаш — каза рязко той, като посочи към прага, — Амбър е жива и здрава.

Касандра се обърна и погледна момичето, което бе отгледала като своя дъщеря.

— Какво става с теб? — попита тя.

— Това, което ми предрече.

Болка премина като сянка през лицето на възрастната жена при тези тихи думи. За миг Касандра сведе глава. Когато я вдигна отново, лицето ѝ бе напълно безизразно.

— Благодаря, господарю — тихо каза тя, като се обърна към Дънкан. — Няма да те безпокоя повече.

— Чакай — извика Дънкан, когато Касандра понечи да си тръгне.

— Да? — спокойно попита тя.

— Какво си предрекла на Амбър?

— Нищо, което би могло да засегне твоята власт над Стоун Ринг, хората и земите ти.

— Амбър — каза Дънкан без да откъсва очи от Касандра. — Искам да докосваш Посветената, докато я разпитвам.

За миг на лицето на Амбър се изписа изумление. После то се смени с гняв.

— Няма причина да се съмняваш в думите ѝ — рязко каза тя. Усмивката му бе студена като очите на Касандра.

— За теб може и да няма — заяви той. — Но към мен Касандра не питае топли чувства.

— Дъще — каза Касандра, като протегна ръка. — Съпругът ти е обезпокоен. Успокой го.

Амбър пое изящните ѝ пръсти в своите. Чувствата, които се преляха в нея, бяха противоречиви, силни, кипящи в огъня на всичко,

зложено някога на карта.

И загубено.

Амбър стисна очи, за да спре сълзите, които Касандра никога нямаше да пролее сама.

— Не съм предрекла нищо, което би могло да засегне твоята власт над Стоун Ринг, хората и земите ти — повтори Касандра.

— Истина е — каза Амбър.

Сетне притисна за миг дланта ѝ към бузата си и я пусна. Безпокойство обзе Дънкан. Беше почувствал тъгата в двете жени, макар че никоя от тях не каза нищо повече. Сякаш се сбогуваха.

— Какво си предрекла на Амбър? — настоя да узнае той.

И двете мълчаха.

— Какво си предрекла?

Касандра погледна Амбър. Тя поклати глава.

— Това засяга единствено Амбър и мен — каза възрастната жена, като се обърна отново към Дънкан.

— Аз съм господар на тази крепост. Ще отговаряш на въпросите ми!

— Да — отвърна Касандра, — ти си господар на тази крепост. Отговорът ми е, че това, което става между Амбър и мен, няма нищо общо със сигурността на крепостта.

Дънкан се взря в спокойните ѝ сиви очи и разбра, че няма да получи никакви други обяснения.

— Амбър — каза той, — ти можеш да ми кажеш това, което ме интересува.

— Да използвам дарбата си само за да задоволя твоето излишно любопитство, би било грях. Ти си господар на телата на хората, не на душите им.

Дънкан скочи от стола си като изстрелян с лък. Ръката му сграбчи Амбър за лакътя, без да ѝ остави време да се подготви за болката, която щеше да дойде заедно с насладата от докосването му.

Но дори да бе имала време, Амбър нямаше да успее да се подготви за онова, което чувства при допира му. Гняв и желание, презрение и копнеж, мъка и яростна борба за самоконтрол. Безкрайно страдание, от което не можеше да се избяга.

Неговата и нейната болка, слети в едно.

Преди да успее да стисне зъби, от устните ѝ се изтръгна болезнен вик.

— Амбър? — попита дрезгаво Дънкан.

Тя не отговори. Не можеше. Силите ѝ едва стигаха да стои изправена под този порой от чувства — нейни и негови.

— Би било по-милостиво от твоя страна да я удариш с камшик — горчиво каза Касандра. — Но ти нямаш милост към нея, нали?

— Какви ги бръщолевиш, за бога? — изръмжа той. — Не я стискам толкова силно, че да ѝ причиня болка.

— Дори да ѝ бе счупил костта, Амбър нямаше да се чувства толкова зле.

— Говори по-разбрано, жено!

— Нали това права. Леко или грубо, твоето докосване е агония за нея.

Дънкан погледна Амбър и едва сега видя нея, не собствения си гняв. Лицето ѝ бе бяло като сол. Зениците ѝ се бяха разширили и само по ръбовете им бе останала тънка, почти невидима златиста ивица. Пот блестеше по студената ѝ кожа. Силите ѝ я напускаха с всеки нов, поет едва едва дъх.

Потресен, Дънкан я пусна, сякаш го бе опарила.

Тя се свлече на колене и обгърна с ръце студеното си тяло, мъчейки се да овладее болката. Сега, когато Дънкан не я докосваше, това бе вече възможно.

Възможно, ала мъчително.

— Не разбирам — каза Дънкан объркано и в същото време гневно. — Преди допирът ми ти доставяше удоволствие. Защо сега не е така? Защото си възвърнах паметта?

Амбър поклати глава.

— В името на пресветите Дева Мария и Исус, какво става тогава?! — извика той.

Амбър направи усилие да проговори, но накрая просто поклати глава.

— Твоят гняв — обади се тихо Касандра.

Дънкан се извърна към нея. Погледът му можеше да накара дори тежко въоръжен рицар да трепне, но Посветената не помръдна от мястото си.

— Говори по-ясно — нареди той.

— Много е просто. Ти си обладан от гняв. Когато докосваш Амбър, тя чувства твоята омраза към нея така, както преди е чувствала удоволствието в теб. С камшик да я удряше, нямаше да ѝ причиниш толкова силна болка.

Дънкан сведе слисано глава и се взря в ръцете си, сякаш бяха чужди. Никога не бе посягал на кон, на жена и дете. Зави му се свят при мисълта, че е способен да причини такава болка с едно просто докосване.

— Как е могъл Ерик да използва дарбата ѝ, за да узнава истината? — възкликна едва чуто той. — Той е чудовище!

— Не — каза с отпаднал глас Амбър. — Повечето хора ми причиняват болка само за няколко мига.

— Ами Саймън? — попита Дънкан. — Та ти припадна!

— Когато Саймън стисна китката ми, в него имаше една единствена мисъл — колко ме ненавижда. Той е човек на силните чувства. Омразата му ме смаза.

— А Ерик? Съмнявам се дали неговите чувства са по-смирени.

— Не са. Но не ме нараняват. Той изпитва нежност към мен, аз към него също.

Дънкан се намръщи.

Касандра премести поглед от него към Амбър.

— Дънкан също е мъж със силни страсти — тихо каза тя. — Защо неговата омраза не те смазва?

— Защото той изпитва към мен и други чувства. Това го разкъсва. Разкъсва и мен.

Щом каза това, Амбър се изправи на крака. Пристъпи крачка напред, олюля се и навярно щеше да падне, ако Дънкан не я бе хванал, без да помисли за болката, която ще ѝ причини докосването ми. Когато осъзна какво е сторил, той бързо я пусна.

— Не исках да...

Гласът му заглъхна. Вместо да довърши, Дънкан махна с ръка. Въпреки яростта му към вещицата, която го бе измамила жестоко, мисълта, че допирът му ѝ причинява болка, го изпълваше със смут. Смут, който той отказваше да нарече с истинското му име.

— Всичко е наред — тихо каза Амбър. — Сега болката бе много по-малко.

— Защо?

— Гневът още е в теб, но този път бе притъпен от ужаса, че би могъл да ме нараниш.

Дънкан я изгледа ужасено. Едва сега разбираше колко добре го вижда Амбър.

По-добре, отколкото се виждаше сам той. По-добре, отколкото искаше да се види.

— Тогава — каза Касандра — има надежда.

— Дънкан е човек на честта — поклати глава Амбър. — Надеждата ти е напразна.

— Надежда? — попита Дънкан. — За какво?

Никоя от двете жени не отговори.

Дънкан се обърна гневно и се върна на стола си.

— Виждам, че вече си добре — предизвикателно каза той.

Студ скова Амбър. Сърцето на Дънкан се бе смекчило към нея само за миг.

— Да — отмаляло отвърна тя.

— Тогава продължаваме. Готвят ли Посветените заговор срещу мен? — попита той.

Пръстите на Касандра докоснаха леко Амбър по бузата.

— Не — каза тя.

— Не — повтори като ехо Амбър.

— Надява ли се Касандра на такъв заговор в бъдеще?

— Не — каза Касандра.

— Не — повтори като ехо Амбър.

За известно време настъпи тишина, нарушавана единствено от воя на вятъра край стените на крепостта и от подсвиркването на някакъв слуга, който вадеше вода от кладенеца на долния етаж.

Тогава Амбър усети раздвижване зад гърба си — в салона влизаха хора. Не се обърна да види кои са. Цялото ѝ внимание бе насочено към гордия воин, който се взираше в нея с очи, пълни с твърде дълбок мрак.

— Изпълних нареждането ти — каза от прага Саймън. — Макар че не ми е ясно какво ще правиш с този ленивец.

Дънкан отмести очи от Амбър и се усмихна леко.

— Саймън, ако обичаш остани до вратата.

Саймън кимна.

— Егберт — каза Дънкан, — ела тук.

Амбър чу как валетът пристъпва няколко крачки напред, сетне се разколебава и тръгва в друга посока, заобикаляйки я отдалече.

— Не — каза Дънкан. — Застани до вещицата.

— Коя вещица, господарю?

Дънкан го стрелна с леден поглед.

— Амбър.

Егберт се подчини и застана недалеч от Амбър, която успя с крайчеца на окото си да зърне шока, изписан на лицето му.

— Докосни го — рязко нареди Дънкан, като се обърна към нея. Амбър се вледени.

— Нали каза, че това ти причинява само мимолетно неудобство? — попита с измамна мекота той.

Амбър се обърна към Егберт, който я гледаше уплашено.

— Няма да те заболи — тихо каза тя. — Протегни ръка.

— Но Ерик ще ме обеси, ако те докосна!

— Ерик — обади се Дънкан със заплашителен тон — вече не е господар на тази крепост. Господарят съм аз. Ръката, Егберт.

Разтреперан, Егберт протегна ръка към Амбър. Тя сложи пръст върху нея, потрепери леко и се обърна към Дънкан. Бледността ѝ предизвика нов прилив на гняв в гърдите му.

— Защо пребледня толкова, вещице? — попита той. — Егберт е само едно момче. В сравнение със страстите на един мъж неговите навярно са като пламък на свещ пред бумтящ огън.

— Това въпрос ли е?

Дънкан сви устни и насочи вниманието си към валета.

— Ако останеш в крепостта, ще ми бъдеш ли предан?

— Аз... аз...

— Амбър?

— Не — каза глухо тя. — Това би означавало да престъпи клетвата си. Егберт е дал обет за вярност пред Ерик. Той може и да е мързелив, но държи на достойнството и честта си.

Дънкан изсумтя.

— Утре сутринта заминаваш за Уинтърланс — обърна се той към Егберт. — Дотогава няма да мърдаш от стаята си, в противен случай ще сметна, че си враг и предател и ще постъпя с теб като с такъв. Върви.

Егберт напусна салона почти тичешком.

— Въведи следващия, Саймън.

Касандра вдигна неволно ръка, сякаш искаше да го възпре.

— Стой мирна или си върви — каза с леден глас Дънкан. — Доскоро тази вещица беше оръдие на Ерик. Сега тя е моя.

Три пъти подклаждаха наново огъня в огнището, преди Дънкан да разпита и последния от валетите, войниците и слугите в крепостта. Валетите бяха верни на Ерик до един. Войниците бяха местни люде и бяха предани по-скоро на самата крепост, отколкото на господаря ѝ. Същото се отнасяше и за слугите, които произхождаха от тукашните семейства.

Когато всичко свърши, Амбър се отпусна върху един стол до огнището. Нямаше сили даже да вдигне студените си ръце към пламъците. Бледо и изопнато, лицето ѝ беше мълчалив укор към мъжа, който я бе използвал толкова безмилостно.

— Може ли да дам на дъщеря си нещо за освежаване? — попита Касандра.

Гласът ѝ бе напълно безстрастен, но Дънкан се почувства така, сякаш го бе зашлевила.

— Всичко е под носа ѝ — рязко отвърна той. — Ако иска да яде или пие нещо, трябва само да протегне ръка.

— Тя е твърде изтощена.

— Защо? — възкликна ядосано Дънкан. — Тя каза, че болката трае само няколко мига.

— До теб има запалена свещ — каза Касандра. — Протегни ръка над върха на пламъка.

Дънкан я погледна така, сякаш си бе загубила ума.

— Да не ме смяташ за луд?

— Смятам, че не би поискат от своите рицари нещо, което самият ти не би сторил. Права ли съм?

— Да.

— Чудесно — процеди през зъби Касандра. — Тогава протегни ръка над свещта, господарю. За един или два мига, най-много три.

— Недей — глухо каза Амбър. — Той не знаеше.

— Тогава трябва да узнае. Нали, горд лорде?

Неприкритото предизвикателство в гласа ѝ накара Дънкан да присвие очи. Без да каже и дума, той свади желязната си ръкавица и протегна ръка над пламъка на свещта за миг.

Два.

Три.

— Е, и сега? — попита също толкова предизвикателно той, като отдръпна ръка и се обърна към Касандра.

— Направи го пак. Същата ръка. Същата кожа.

— Не! — извика Амбър и бързо посегна към чашата с вино. — Аз съм добре, учителко. Виж — пия и ям.

Дънкан протегна отново ръка над пламъка. Същата ръка. Същата част от дланта му. Един миг, два, три. Сетне я дръпна и погледна Касандра. Тя се усмихна студено.

— Пак.

— Шегу... — започна Дънкан.

— После пак — продължи Касандра. — И после пак. Тридесет и два пъти...

Изведнъж Дънкан разбра. Усети как го облива студена вълна. Тридесет и двама бяха хората, разпитани от Амбър чрез допир.

— ... докато плътта ти се опуши и обгори, и ти се прииска да крещиш, но не го правиш, защото това няма да промени нищо, най-малко пък — болката.

— Достатъчно!

— Защо си толкова шокиран, горд лорде? — подигравателно попита Касандра. — Нали сам каза, че свещта е само бледа сянка на огъня. Но пламъкът... пламъкът ѝ изгаря също толкова силно, макар и по-бавно.

— Не знаех — процеди през зъби Дънкан.

— Тогава по-добре научи природата на оръжието, което използваш, за да не го строшиш от невежество и високомерие!

— Трябваше да узная какво мислят хората от крепостта.

— Така е — призна Касандра. — Но можеше да го направиш по-внимателно.

Дънкан се обърна към Амбър.

— Можеше да ми кажеш.

— Оръжията не говорят — отвърна тя. — Те просто се използват. Свърши ли да ме използваш за днес?

Ръцете на Дънкан бавно се свиха в юмруци. Сетне също толкова бавно се разтвориха.

— Върни се в стаята си — каза той.

Амбър остави чашата с вино и излезе от салона, без да го погледне, без да каже и дума.

Дънкан не направи и опит да я спре.

Когато обаче Касандра понечи да я последва, той я задържа и посочи един стол.

— Седни тук. Ти не си лоялна към мен, но би направила всичко възможно, за да помогнеш на кехлибарената вещица, нали?

Касандра сви устни.

— Амбър е Посветена, а не вещица.

— Отговори на въпроса ми.

— Да. Каквото мога да сторя за Амбър, ще го сторя.

— Тогава стой тук и говори вместо „оръжието“, което е прекалено упорито, за да говори само.

— Ах, значи все пак я цениш.

— Повече от камата си и по-малко от меча — заяви Дънкан.

— Да можеше да те види Ерик.

— Защо?

— Той мислеше, че чувствата ти към Амбър ще бъдат по-силни от гордостта ти. Бих искала да му покажа колко е грешил — хапливо каза Касандра. — Жалко, че не той понася болката от грешката си.

Преди Дънкан да успее да каже нещо, в салона влязоха Саймън и Доминик. Погледите и на двамата се спряха първо на Касандра, после на Дънкан и накрая — на недокоснатата вечеря, сервирана на една маса до огнището.

— Нося ти новина, която ще подобри апетита ти — каза Доминик.

— Каква? — попита Дънкан, като обърна гръб на Касандра.

— Свен ме увери, че хората от крепостта изявяват пълна готовност да те приемат за свой господар.

Дънкан се усмихна и се извърна към възрастната жена.

— Разочарована ли си? — предизвикателно попита той.

— Само от отношението ти към твоята съпруга.

— Значи скоро няма да има за какво да се тревожиш — каза Саймън. — Бракът ще бъде анулиран.

И Дънкан, и Касандра се обърнаха слисано към него.

— Бракът им е истински — каза Касандра. — Питай Дънкан дали не е познат плътски своята съпруга!

— Това е без значение — намеси се Доминик. — Бракът е сключен чрез измама. Никой епископ няма да го подкрепи.

— Особено ако получи в знак на почит и признателност нова църква или манастир — ехидно добави Саймън.

— Вие разменихте свещени клетви — обърна се към Дънкан Касандра. — Нима ще престъпиш думата, която си дал?

— Клетви... — Устните на Дънкан се сгърчиха от болка или гняв. Или и от двете. — Не, аз няма да престъпя думата си.

Касандра затвори очи с нескрито облекчение.

— Ще изпълня истинската клетва, която дадох, когато съзнанието ми си беше на мястото — каза той. — Ще се оженя за лейди Ариана Дегер.

— Ами Амбър? — попита Касандра.

Дънкан се обърна към Доминик, без да й отговори.

— Изпратете да доведат годеницата ми — каза рязко той. — Сватбата ще се състои веднага, щом получа съгласието на църквата.

— Ами Амбър? — повтори настойчиво Касандра.

Дънкан се изправи и излезе от салона, без да погледне никого.

— Ами Амбър! — извика Касандра.

Викът ѝ отекна в салона и настигна Дънкан и след като ехото заглъхна, той продължаваше да чува думите, крещящи в черната тишина на съзнанието му. Ами Амбър?

Ами твоята свещена клетва? Амбър. Свещена.

Амбър. Амбър. Амбър...

Където и да отидеше, не намираше покой. Този вик бе част от него, вкоренен бе в душата му дълбоко като болката от спомените. Спомените, които го нападаха отново и отново. Спомените, които го измъчваха с гласа на Амбър, със собствения му глас.

- С теб наистина съм в безопасност.

- Напълно, моя златна вещице. По-скоро бих отрязал дясната си ръка, отколкото да ти сторя зло.

Споменът бе твърде тъжен, твърде болезнен. Дънкан го пропъди, погребва го сред хилядите мрачни сенки, където самият той вече не можеше да се скрие.

Ала гласът на Касандра също го преследваше. Думите на Посветената валяха в него като огнени капки.

Отхвърлиш ли истината на миналото или истината на настоящето, ще се самоунищожши, все едно че си разсякъл главата си на две с меч.

Спомни си тези думи, когато миналото се завърне и ти се стори, че превръща настоящето в лъжа.

Спомни си ги.

Всички останали вече спяха отдавна, а Дънкан продължаваше да обикаля коридорите и извитите стълби на собствената си крепост. Гласове говореха в дълбоката тишина в душата му, думите отекваха в неспокойното му съзнание. Гласът на Амбър, който говореше за страст, гордост и чест, използвани като оръжия, използвани за война.

Ерик е знаел, че не ме обичаш. Знаел е, че няма да се ожениш за мен, ако си спомниш всичко. Знаел е и колко силно ме желаш.

Все още я желаше. Лъжлива или искрена, вещица или жена, любовница или съпруга, тя бе накарала тялото му да гори в огъня на безумен копнеж по нея. Копнеж, който нищо не можеше да спре.

Дори измамата.

Едва сега Дънкан осъзна, че е застанал пред стаята на Амбър с ръце, свити в юмруци. Не знаеше от колко време стои там. Знаеше само, че трябва да бъде вътре, с нея.

Вратата не издаде и звук, когато Дънкан я отвори. Свещите вече догаряха. В огнището бе останала само жарава. Завесите на леглото бяха спуснати.

Той ги разтвори. Амбър бе потънала в неспокоен сън, завивките бяха изпомачкани, косите ѝ — разпилени в златист безпорядък по възглавниците. За миг Дънкан я видя отново такава, каквато я бе видял в банята — с гърди, обсипани с водни капчици и огнени отблясъци. Тогава му се бе приискало да е на мястото на водата и огъня.

И сега го искаше.

Пусна завесите и започна да сваля тежките бойни доспехи, с които бе прекарал целия ден. Когато остана гол като пламък на свещ, дръпна отново завесите и легна до Амбър.

Ръката му посегна предпазливо да я докосне. Ала миг преди пръстите му да погалят устните ѝ, той си спомни какво бе станало в салона — преbledнялата от болка, неспособна да се държи на краката си Амбър и хладния глас на Касандра, обясняващ причината.

Тя чувства твоя гняв. С камшик да я удряше, нямаше да ѝ причиниш толкова силна болка.

И все пак Амбър не бе трепнала при втория му допир, когато тревогата, че ще ѝ причини болка, бе надмогнала гнева от измамата ѝ.

Измина много време, а Дънкан продължаваше да лежи напълно неподвижно, разкъсван между желанието и гнева. Инстинктивно той разделяше душата си между двете, както би сторил един Посветен, ала не бе Посветен, за да прозре опасността, в която се поставяше по този начин. Разделена, душата скоро посърва, краищата ѝ се сгърчват един връз друг като обгорен от огън лист. И като лист тази душа бързо повяхва и умира.

С усилие на волята Дънкан съсредоточи мислите си не върху тъмния си гняв, а върху своето желание. После — върху страстта, която изпитваше към него Амбър, страст, която тя никога не бе успявала да скрие.

Ерик знаеше, че аз те желая... зора след цял живот нощ...

Обзе го отчаян копнеж отново да бъде желан толкова силно. Единственото, което му помагаше да се овладее, бе страхът, че докосването му ще ѝ достави не наслада, а болка. А той я искаше пламенна, страстна, изгаряна от същата жажда телата им да се слейт, която изгаряше него самия.

И която се разгоря още по-ярко, когато си припомни какво неземно удоволствие е да прониква в Амбър, да усеща как тялото и го обгръща, как го стяга в горещата си, тръпнеща прегръдка.

Със сподавено възклицание, което бе едновременно молитва и проклятие, Дънкан зарови ръка в косите ѝ, докато стигна до топлата кожа на тила. Сега в него гореше единствено желанието. Сенките, отблъснати в дъното на душата му, само помагаха на огъня да пламти още по-силно на черния им фон.

Амбър се събуди сред буен порой от страст. Нямаше нужда да отваря очи, за да разбере кой лежи до нея, чие е горещото тяло и това неистово, неописуемо желание.

— Дънкан, божичко, жаждата ти...

Тя се опита да си поеме дъх, да говори. Но единственото, което можа да стори, бе да потрепери, усетила как собственото ѝ тяло откликва на повика на тази жажда с бързината на сокол, устремен към небесните висини.

— Ти трепериш — дрезгаво каза Дънкан. — Болка или желание?

Амбър не можеше да му отговори, защото вълните на желанието му задушаваша гласа ѝ. Тогава ръката му се плъзна по тялото ѝ, за да подири друг, по-сигурен отговор.

Знойният дар, който го очакваше там, едва не го влуди.

Той се възкачи отгоре ѝ с котешка пъргавина, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея с един едничък рязък тласък в мига, в който тя изопна тяло, за да го посрещне. Сливането им бе толкова пълно, тъй свършено, че у Дънкан не остана и капка способност да се сдържа повече. Със силен, дрезгав вик той изригна в нея.

Но това не беше достатъчно.

Искаше телата им да не се разделят никога, искаше огънят да гори завинаги, искаше...

Амбър.

Той впи устни в нейните и започна да се движи отново в яростен ритъм, за да се слее с нея по единствения начин, който можеше да си позволи, за да гори заедно с нея на кладата на своето безумно желание.

Накрая, останали без сили, двамата заспаха сред пепелта на споделената си страст.

Кошмарите им също бяха споделени — хиляди студени, мрачни сенки на измама и предателство, клетви, които не можеха да бъдат спазени без да се престъпят други клетви, гняв срещу стореното, което не можеше да се върне назад, отчаян копнеж по всичко онова, което бе вече невъзможно...

Амбър бавно се отдръпна от спящия си съпруг и се взря в тъмнината с невиждащи очи. Беше изпила горчивата чаша до дъно.

Най-после бе проумяла докрай какво е причинила на своя тъмен воин и на себе си.

Друидския вълк наистина беше прозрял в душата на Дънкан. Въпреки всички съмнения, въпреки всички изкушения, Дънкан бе човек, който държи на думата си.

А думата му бе дадена на Доминик льо Сабр.

Сега вече Амбър знаеше какво означава това.

Но бе твърде късно.

Ако Дънкан си позволи да ме обича, не ще може да се съгласи бракът ни да бъде анулиран. Това би означавало да обърне гръб на честта си и на Доминик льо Сабр.

*Дънкан от Максвел, Клетвопреапътника.
Ако обърне гръб на своята чест, той ще намрази себе си.
И мен.*

Дванадесет дни по-късно Касандра влезе в разкошната стая, която служеше за затвор на Амбър.

Амбър вдигна поглед от ръкописа, който се опитваше да разчете, но не успяваше. В ума и имаше едно-единствено нещо.

Дънкан.

— Ариана е тук — каза без предисловия Касандра. — Дънкан иска да слезеш в салона.

За миг Амбър се вцепени като смъртник. После въздъхна дълбоко, беззвучно и обгърна стаята с очи, които виждаха само сенки — хиляди мрачни сенки.

— Саймън доведе и един нормански свещеник заедно с норманската наследница — продължи Касандра. — Няма съмнение, че бракът ви ще бъде анулиран.

Амбър не реагира.

— Какво ще правиш? — попита Касандра.

— Каквото трябва.

— Все още ли се надяваш, че Дънкан ще си позволи да те обича?

— Не.

Ала блясъкът в очите на Амбър казваше „да“.

— Той все още ли идва при теб в най-тъмните часове на нощта, когато вече не може да сдържа жаждата си? — попита Касандра.

— Да.

— А когато я утоли?

— Тогава идва гневът — срещу него самия, срещу мен, срещу клетвите, които впримчиха и двама ни в своя капан. Тогава той вече не ме докосва. Прекалено болезнено е.

— Значи изпитва поне малко нежност към теб.

Усмивката на Амбър бе по-ужасяваща от болезнен писък.

— Да — прошепна тя. — Той не знае това, но моята болка също е голяма.

— Ти се надяваш, че един ден той ще те обикне.

Дългите ресници се спуснаха, скривайки очите на Амбър.

— При всяко ново докосване — прошепна тя — чувствам все повече страдание под страстта, все по-дълбок мрак. Щом има толкова силни чувства, сигурно има и надежда...

— Значи докато имаш надежда, ще останеш — каза Касандра. — А после — попита възрастната жена. — Какво ще правиш, когато надеждата угасне и останат само хилядите мрачни сенки?

Отговор не последва.

— Може ли да видя медальона ти? — помоли Касандра.

Амбър се сепна. След миг колебание тя пхна ръка в деколтето си — прозрачен, златист, искрящ и все така красив, кехлибарът се бе променил едва забележимо и това можеха да съзрат само Посветени. Като от мрак връз светлината.

Касандра докосна медальона с пръст, който едва доловимо трепна въпреки усилията ѝ да скрие скръбта, кипяща под спокойната ѝ външност.

— Ти знаеш, че Дънкан те погубва — каза тя. Изцеждаш се капка по капка — прошепна Касандра — В теб не ще остане никаква светлина, никакъв живот. Само мрак.

Амбър отново не каза нищо.

— Това погубва и Дънкан — рязко каза Касандра.

Едва тогава от гърдите на Амбър се изтръгна вик на протест, обявявайки същият гняв, който изгаряше Дънкан. Защото двамата бяха впримчени в една и съща клопка, и всеки нов ден прибавяше нова сянка към мрака, който ги обгръщаше. Ден след ден докато накрая не остане никаква светлина, никакъв живот.

— Той не бива да анулира брака — възкликна гневно Касандра. Никога не съм пожелавала някому да умре, но сега искам тази на норманската вещица, която...

— Ти ме научи, че човек трябва да прави сам своя избор и да живее с него.

— Така бе — съгласи се тя. — Все едно, ако я нямаше тази наследница!

— Тогава щеше да има друга. Не можем до безкрай да избиваме злочести девизи, нали?

Смехът на Касандра бе тъжен като очите ѝ.

— Не можем — съгласи се тя. — Много богати наследници ще трябва да бъдат избити, преди твоят твърдоглав лорд да проумее какво богатство държи в собствените си ръце.

Без да се докосват, но близки във всяко друго отношение, Посветената и нейната дъщеря слязоха в залата, огряна едновременно от огъня в огнището, запалените факли и мъгливата дневна светлина, която се процеждаше през високите, тесни прозорци.

Дънкан седеше на дъбовия си стол. Саймън режеше с камата си един къс месо и редеше тънките парченца в сребърна чиния.

В първия момент Амбър реши, че в залата няма никого друг. Едва когато Дънкан заговори, тя осъзна, че Саймън реже месото не за себе си, а за другиго.

— Лейди Ариана — каза Дънкан, като се изправи, — бих искал да ти представя моето „оръжие“, вещицата Амбър.

Една жена, облечена в черна рокля, се обърна към вратата. В ръцете ѝ имаше малка арфа.

Първоначално Амбър помисли, че Ариана носи шал от тъмна, лъскава коприна, прорязана от сребърни и виолетови нишки. После осъзна, че това е косата ѝ, сплетена в гъсти плитки и навита около главата. Сребърни накити сияеха сред черните като нощ кичури, аметисти проблясваха загадъчно и при най-малкото ѝ движение.

— Върви при нея, Амбър — нареди Дънкан.

За миг Амбър остана неподвижна, неспособна да се застави да помръдне. Сетне нозете ѝ се подчиниха на заповедта, дадена по-скоро от разума, отколкото от сърцето ѝ.

— Лейди Ариана — каза тя, като пристъпи към норманката и ѝ кимна.

Любопитство оживи за миг очите, които имаха наситения виолетов цвят на камъните, вплетени в косата на Ариана. После гъстите ѝ черни мигли се спуснаха и ги скриха.

А когато се вдигнаха отново, леко откrehнатата врата бе вече затворена. Нямаше нито любопитство, нито каквото и да било друго чувство. Очите на норманката бяха студени и далечни като аметистите в косите ѝ.

— За мен е удоволствие — каза тя.

Гласът ѝ бе хладен, говорът — с нормандски акцент. Не протегна ръка, не направи и никакъв друг опит да докосне Амбър за поздрав.

Амбър подозираше, че причината е по-скоро в сдържаната природа на самата Ариана, отколкото в това, че е била предупреждена да не я докосва.

— Дълъг път сте изминала — каза тя.

— Робът отива там, където му наредят — сви рамене Ариана и остави арфата си.

Ледени пръсти се плъзнаха по гръбнака на Амбър. Очевидно бе, че Ариана желае предстоящата женитба с Дънкан не повече от самата нея.

— Сега разбираш защо те повиках — каза язвително Дънкан. — „Възторгът“ на моята годеница от сватбата ни ми напомня, че баща ѝ счита саксонците за свои врагове. Бог — или по-скоро дявол — знае какво мисли барон Дегер за шотландците.

Ариана нито помръдна, нито отговори. Единственото живо нещо върху бледото ѝ, свършено лице, бяха очите, но и те бяха живи колкото са живи скъпоценните камъни — по-скоро отразяваха светлината, вместо да блестят със своя собствена.

— Напомня ми и за сватбата на Доминик — добави Дънкан.

С едно-единствено сръчно движение Саймън отрязва ново парче от печения бут.

— Да — каза той. — Джон даде ръката на дъщеря си за отмъщение, а не за истински междуплеменен съюз.

— Точно така — кимна Дънкан. — Нямам желание да се окажа обвързан с жена, която не може да ми даде наследници.

Амбър долови невидимото трепване на норманката, която инак продължаваше да седи напълно неподвижна сред царствения разкош на скъпите си черни дрехи и необикновените скъпоценности.

Касандра също го долови и в погледа ѝ за пръв път блесна интерес към Ариана.

Саймън постави един поднос с месо, сирене и плодове пред годеницата на Дънкан. Когато ръката му докосна ръкава ѝ, Ариана се сепна и го погледна. Аметистовите ѝ очи блесяха диво като очи на хванато в капан животно.

— Ейл? — спокойно попита той.

— Не, благодаря.

Пренебрегвайки отказа ѝ, Саймън сложи пред нея кана пенлив ейл.

— Прекалено си крехка — каза грубо той. — Яж.

Сетне отстъпи назад. От устните на Ариана се отрони трепереща въздишка. Когато посегна да си вземе късче месо, ръката ѝ също трепереше.

Саймън я наблюдаваше безстрастно как сдъвква, преглъща и посяга за парче сирене. Щом видя, че ще изяде и него, той се обърна към Дънкан.

— Лейди Ариана се нуждае от почивка. Препускахме без отдих по цял ден, а и нощем не беше по-добре. От Карлайл до тук няма ни едно местенце, където човек да се подслони от бурите.

— Няма да я задържам дълго — каза Дънкан и погледна Амбър.

— Хвани ръката ѝ, вещице.

Амбър очакваше това още от мига, в които чу страховете на Дънкан за бъдещото му потомство. Очакваше го и се бе подготвила. Затова ръката ѝ не трепна, когато посегна към Ариана.

Изражението на норманката ясно показваше, че не ѝ е приятно да бъде докосвана от когото и да било. Тя погледна Дънкан, ала не видя в лицето му нищо утешително, затова пое ръката на Амбър.

Хаосът от ужас, унижение и измама в душата ѝ едва не събори Амбър, въпреки че бе подготвена за допира.

У Ариана кипяха могъщи страсти, и всичките бяха тъмни.

— Лейди Ариана — попита Дънкан, — безплодна ли си?

— Не.

— Ще изпълняваш ли съпругеските си задължения към мен?

— Да.

Амбър се олюля под напора на яростните чувства, скрити под спокойната външност на норманката.

— Амбър? — обърна се към нея Дънкан.

Тя не го чу. Чувахе единствено неистовия писък на една измамена, предадена душа.

— Амбър! — рязко повтори Дънкан.

— Тя... тя казва истината — отпаднало промълви Амбър. Сетне пусна ръката на Ариана, защото не можеше повече да издържа мъката и яростта, изпълващи душата на норманката.

Твърде много ѝ напомняха мъката и яростта в душата на Дънкан.

— Дъще, добре ли си? — попита Касандра.

— Това, което изпитва тя, е... непоносимо.

Ариана я погледна гневно. Беше разбрала.

— Ти знаеш — разко каза тя. — Знаеш. Проклета вещице, кой ти дава право да разравяш душата ми?

— Мълчи! — яростно възкликна Касандра, като се спусна към двете жени. Алената ѝ рокля грейна ярко на фона на дрехите им, черни — на Ариана, златисти — на Амбър. — Единствената пострадала от това „разравяне“ е Амбър — каза тя. — Погледни я и ще разбереш, че каквито и черни огньове да пламтят в душата ти, те са обгорили и нея.

Ариана пребледня.

— Ще разбереш и това, че каквато и тайна да криеш — продължи Касандра, — тя все още е тайна. Амбър докосва чувствата, не фактите.

Възцари се мълчание. Ариана бе вперила поглед в бледото лице на Амбър, в стиснатите ѝ устни.

— Само чувствата? — прошепна тя.

Амбър кимна.

— Кажи ми — попита норманката — какво чувствам?

— Шегуваш ли се?

— Не. Мислех, че вече нямам чувства. Какво изпитвам?

Не въпросът, а любопитството в гласа и накара Амбър да отговори.

— Ярост — прошепна тя. — Няма писък. Жестока измама, която едва не е убила душата ти.

Настъпи продължителна тишина.

Накрая Ариана се обърна към Дънкан. Присвитите ѝ очи святкаха презрително.

— Ти ме принуди да споделя нещо, което съм крила дори от себе си — каза тя. — Принуди нея да понесе нещо, което не е заслужила.

— Имам право да знам истината за нашия годеж — отвърна Дънкан.

Ариана го прекъсна с един рязък жест.

— Ти унижи достойнството ми и достойнството на тази, която наричаш свое „оръжие“.

Ръката на Дънкан се стовари гневно върху облегалката на стола.

— Веднъж вече бях предаден от хората, на които се доверявах — процеди през зъби той. — Трябва да съм сигурен, че това няма да се повтори.

— Предаден... — повтори глухо Ариана.

— Да.

— Значи имаме нещо общо помежду си. — Тя сви рамене. — Но дали това е достатъчен повод за женитба?

— Нямаме друг избор.

Дънкан се наведе напред. Погледът му бе твърд като камък.

— Ще бъдеш ли вярна съпруга — студено попита той, — предана на своя мъж, а не на норманския си баща?

Ариана се взря изпитателно в каменното му изражение, сетне се обърна към Амбър. И протегна ръка.

— Да — каза тя.

— Да — повтори като ехо Амбър.

— Това ще се промени ли, ако взема Амбър за своя наложница, ако тя живее в крепостта ми и споделя леглото ми, когато пожелае?

Амбър усети, че губи самоконтрола си на Посветена. Собствените ѝ чувства почти погълнаха облекчението и надеждата на Ариана, достигащи до нея чрез допира.

— Ни най-малко — заяви Ариана. — Бих се радвала, ако това стане. Дънкан я погледна изненадано.

— Аз ще изпълня своя дълг — обясни с хладния си глас норманката, — но мисълта за брачното ложе ме отвращава.

— На друг ли принадлежи сърцето ти? — попита Дънкан.

— Аз нямам сърце.

Дънкан вдигна тъмнокафявите си вежди, но каза само:

— Амбър?

Отговорът на Амбър бе мълчание. Беше твърде заета с опити да овладее собствените си чувства, за да говори. Наложница. Любовница.

Ден след ден, мракът се сгъстява, унищожава... Всичко.

— Е, вещице? — попита Дънкан.

Амбър успя с усилие да си поеме дъх.

— Тя казва истината — дрезгаво промълви тя. — Всичко е истина.

Дънкан се отпусна на стола си и кимна отсечено с изражение, мрачно като самата зима.

— Тогава всичко е решено — каза той. — Ще се оженим утре сутринта.

В отговор на думите му току иззад стената на крепостта долетя свиреп вълчи вой.

Амбър и Касандра тутакси се обърнаха в посоката, откъдето бе дошъл звукът.

В същия миг отекна друг вик — писъкът на разярен сокол. Преди още ехото му да е заглъхнало, в салона влезе Ерик. Беше съвсем сам, като изключим меч на пояса му. Под дългото си алено наметало носеше желязна ризница. Боен шлем скриваше цялото му лице, освен тъмnozлатистата брада.

Дънкан скочи на крака. Едната му ръка грабна бойния шлем, закачен на облегалката на стола. Чукът, с който никога не се разделяше, се появи в другата. Шлемът бе надянат бързо на главата му.

Сега и той като Ерик бе облечен от глава до пети в метал.

— Здравей, Дънкан от Максвел — тихо каза Ерик. — Как е съпругата ти?

— Аз нямам съпруга.

— И църквата ли мисли така?

— Да — долетя откъм прага гласът на Доминик.

Ерик не се обърна. Продължаваше да гледа Дънкан с нетрепващия поглед на сокол.

— Значи всичко вече е сторено, така ли? — попита той. Тонът му бе толкова мек, че на Амбър ѝ се прииска да изкрещи на всички в салона да се пазят.

— Остава само да сложа печата си върху документа — каза Доминик.

Ерик отново не извърна поглед от Дънкан.

— А ти, Дънкан? — попита той. — Ти съгласен ли си?

— Да.

Вълчийт вой отекна отново и пронизителният писък на сокола отново му отговори. Ерик се усмихна хладно.

— Настоявам за удовлетворение — каза той. — В рицарски двубой.

— Защо? Ти нямаш роднини тук.

— Греша, копеле. Амбър е моя сестра.

Потресено мълчание последва думите му. Най-потресена от всички бе самата Амбър.

Ерик я погледна за пръв път, откакто бе влязъл в салона. Усмихна се тъжно и протегна ръка.

— Докосни ме, сестрице. Узнай истината.

Най-после. Амбър се приближи до него като замаяна и постави пръсти върху дланта му.

— Ти си дъщеря на лорд Робърт от Севера и Ема Яловата — произнесе отчетливо Ерик. — Родила си се няколко минути след мен. Ние сме близнаци, Амбър.

Истинността на думите му се стовари върху Амбър като гръм в тясно дефиле, разтърси я цяла.

— Но защо... — прошепна тя.

И не успя да каже нищо повече.

— Защо са те лишили от онова, което ти е принадлежало по рождение? — попита Ерик.

Амбър кимна.

— Не знам — призна той. — Но подозирам, че това е била цената за моето зачеване.

— Да бъда изоставена?

— Да бъдеш дадена на Посветената жена, която не може да има свое собствено дете, защото не е способна да търпи мъж до себе си.

От гърдите на Касандра се изтръгна сподавено възклицание.

Ерик я погледна само за миг, сетне се обърна отново към момичето, чийто истински произход бе разкрил още когато за пръв път се взря в проблема с очите на Посветен.

— Вярно ли е това? — попита Амбър, като се извърна към Касандра.

— Когато се роди ти... — Гласът на възрастната жена заглъхна.

— Предсказанието — каза Амбър. — И смърт ще долети.

— Да. Предсказанието на кехлибара — кимна Касандра и въздъхна. — Ема се страхуваше от него... и от теб. Тя отказа да те кърми.

Амбър затвори очи. Сълзи блестяха по ресниците, спуснати върху бледите ѝ страни.

— Но аз те обикнах от мига, в който се появи на бял свят — разпалено продължи Касандра. — Ти беше толкова мъничка, толкова съвършена. Вярвах, че ако успея да те посветя в Познанието, може да се роди честит живот, не смърт.

Смехът на Амбър бе по-тъжен и от сълзите ѝ.

По-добре да ме беше оставила на вълците.

Ала не произнесе тези думи гласно, защото не искаше да наранява жената, която бе взела едно нежелано от никого дете и го бе отгледала като свое.

— Но аз бях лоша ученичка и погребях надеждите ти — каза тя.

— Вината е моя — възрази Касандра. — Аз бях лоша учителка.

Амбър безмълвно поклати глава.

След миг отвори очи, погледна Ерик... и за пръв път видя своя брат. Нови, този път различни сълзи бликнаха от очите ѝ. Пръстите ѝ докоснаха бузата му, косата му, устните му, за да ѝ помогнат да почувства истината.

— Реката винаги тече към морето — каза тя, — колкото и да се опитваш да я отклониш от пътя ѝ. Остави я да изтича, братко. Остави я да изтича.

Преди Ерик да успее да отговори, соколът полетя към полуспуснатите кепенци, които го разделяха от господаря му. Колкото гласът на Ерик бе тих, толкова пронизителен бе писъкът на птицата.

— Никога — заяви той.

— Не искам да правиш това!

— Знам. Но трябва.

— Не! — извика Амбър, като го сграбчи за лакътя.

— Едно нежно, слънчево момиче изтръгна душата на Дънкан от мрака — каза Ерик.

Ръката, стискаща бойния чук, трепна неспокойно и металните брънки на ризницата на Дънкан звъннаха застрашително.

— А после — продължи тихо, неумолимо Ерик — то даде на Дънкан собствената си душа, за да запълни празнотата в неговата. От благодарност за този безценен дар той иска да направи от момичето пачавра.

Металните брънки продължаваха да трептят като живи под напора на гнева, кипящ в гърдите на Дънкан.

Ерик улови студените пръсти, вкопчени в ръката му, целуна ги и отстъпи назад от Амбър. И едва сега се обърна с лице към Доминик льо Сабр и към блестящата сребърна тока, която придържаше наметалото му.

— Както виждаш, Друидски вълк — каза той, — кръвната връзка е налице.

— Да.

— Тогава ще позволиш ли на своя васал да се изправи срещу мен?

— Дънкан и аз сме равни. Той не е мой васал.

— Ах, значи и това е вярно. — Ерик се усмихна мрачно. — Ти наистина си забележителен тактик, Доминик льо Сабр.

— Ти също. Никой друг не би могъл да държи три обширни имения в Спорните земи само с шепа рицари и с репутацията си на магьосник — каза Доминик.

Ерик понечи да се обърне отново към Дънкан, но сухият глас на Доминик го спря.

— Склонността ти да проникваш в затворени крепости през тайни тунели несъмнено е полезна за тази репутация.

— Несъмнено — отвърна тихо Ерик.

— Но за в бъдеще няма да имаме подобни проблеми.

— Нима? Защо?

— Защото не прояви достатъчно хитрост да оставиш Дънкан да те предизвика на двубой. Считай се за мъртъв, Ерик, син на Робърт — каза Доминик и се обърна към Шотландския чук. — Доколкото до неотдавна ти бе мой васал — каза той, — аз те призовавам да избереш чука за оръжие на двубоя.

Касандра трепна като ударена с камшик.

Дънкан сведе поглед към оръжието, което трептеше на стоманената си верига, жадно за битка. Едва сега осъзнаваше, че чука е в ръката му.

— Ерик е непобедим с меч в ръка — продължи Доминик, — ала не се слави като особено ловък с чука. А ти ми трябваш жив.

Дънкан го погледна изненадано.

— Ако Стоун Ринг не е в твои ръце — простичко обясни Доминик, — шансовете Блаторн да оцелее биха били нищожни. Направи тази услуга на човека, който доскоро бе твой господар.

Дънкан погледна чука, който бе сякаш продължение на собствената му ръка.

После погледна Амбър.

Очите ѝ бяха разтворени широко, ръцете ѝ — притиснати към устните, като че ли за да заглушат писък. Който и да спечелеше предстоящия двубой, тя щеше да загуби.

Дънкан знаеше това не по-зле от нея.

— Докато размишляваш дали да изпълниш молбата ми — добави Доминик, — спомни си, че Ерик е великият лорд, според който един незаконороден син има толкова малко достойнство, че му е все едно дали ще стане клетвопрестъпник.

Металните брънки звъннаха отново, разлюляни от яростното трепване на ръката, която стискаше чука. Звънът отекна в салона, в който се бе възцарила пълна тишина.

— Така да бъде — каза накрая Дънкан. — Ще се бия с чука.

Амбър затвори очи.

Ерик кимна. Не беше изненадан.

— Нареди да ми донесат един чук от оръжейницата — каза той.

— Както желаш — небрежно заяви Дънкан. — Но ако предпочиташ да се биеш с меч и кама, аз нямам нищо против.

Отвъд стената долетя пронизителен вълчи вой, издаващ задоволството на Ерик.

— Меч и кама — кратко каза той.

Дънкан се усмихна зловещо.

— Саймън — обърна се към него той, — донеси щитове. Саймън излезе от салона без да каже и дума. Върна се бързо, носейки два дълги, сълзовидни щита, украсени с гербове. На единия бе Друидският вълк, очертан с черно на сребърен фон. На другия имаше сребърна вълча глава на черен фон.

Два вълка — дебнещи, хищни.

Докато капеланът на крепостта изповядваше двамата мъже, Касандра отиде до Амбър.

— Искане аз да бях на твоето място — тихо промълви тя, — да живея в твоята кожа, да изпитвам твоите чувства, да изплача сълзите ти, да извикам виковете ти, да понасям болката ти...

— Ти не си виновна за това, което става — каза Амбър. — Нито за смъртта, която лети насам като черна, пълноводна река.

Гласът ѝ накара дори сдържаната Посветена да трепне. Тя сплете пръсти под прикритието на дългите си ръкави, дирейки утеха в своето Познание.

Когато капеланът беше готов, Доминик се приближи до Дънкан и Ерик.

— Ти отправи предизвикателството, Ерик, син на Робърт — каза той. — Готов ли си да пожалиш своя противник?

— Не.

— Така да бъде. Без милост. За никого.

И Глендуидския вълк отстъпи назад толкова рязко, че черните дипли на наметалото му се разлюляха.

— Започвайте! — извика той.

Ерик се хвърли напред с пъргавина, която накара всички в салона да възкликнат смаяно. Като мълния проблясна мечът му — бърз и почти невидим, — описвайки широка дъга.

Дънкан едва смогна да вдигне щита си навреме. Зловещ метален звук отекна в сатона.

Подобен светкавичен, силен удар можеше да повали всеки по-слаб мъж на мястото на Дънкан. Самият Дънкан се олюля и падна на едно коляно. Мечът на Ерик изсвистя и се спусна към него с дяволска скорост. Ясно бе, че с този втори удар Ерик възнамерява да сложи край на боя.

В последния момент Дънкан отново успя да вдигне щита си. Но този път той бе подготвен. Докато едната му ръка поемаше удара с щита, другата се завъртя с мощни, отмерени движения.

Чукът поде своята песен.

Зловещото метално бръмчене изпълни залата и накара Амбър да настръхне. Макар че очите ѝ бяха затворени, смъртоносната песен на чука ѝ подсказваше, че Дънкан е удържал на първата, невероятно устремна атака на Ерик.

Очите ѝ все още бяха затворени, когато нов звън на метал върху метал огласи залата. Както преди миг не бе искала да види атаката на Ерик и неговата нечовешка пъргавина, която убиваше със скоростта на сокола, така сега не искаше да вижда Дънкан и чука, въртян с убийствена бързина от необикновено мощната му ръка.

Няма нужда да види смъртта на който и да било от двамата мъже, за да знае, че е мъртъв.

Песента на чука секна, за да се замени с тежък сблъсък на стомана със стомана, който изтръгна ужасени викове от гърдите на останалите в салона. Страховитият удар разцепи щита на Ерик и

събори самия Ерик на земята. Той обаче се претърколи и скочи на крака с бързина, която накара Саймън да изругае слисано.

Чукът се спусна отново. Ерик се завъртя, отблъсквайки удара с щита си, и в същото време насочи мълниеносно меча си напред.

Дънкан свали щита пред тялото си, но този път не беше толкова бърз. Като че ли първият удар все пак бе успял да притъпи пъргавината му.

На устните на Ерик проблясна зловеща усмивка. Мечът засвистя, нанасяйки удар след удар по щита на Дънкан, принуждавайки го да заотстъпва назад към стената. Веднъж притиснат до нея, той нямаше да има място да върти чука и страховитото оръжие щеше да стане безобидно като шепа камъчета.

Нов силен удар повали Дънкан на колене. Песента на чука разколеба ритъма си. Ерик се хвърли напред и замахна с меча, готов да разсече противника си на две.

Внезапно чукът бръмна с нова сила. Ала звукът вече идваше не отгоре, а отдолу, на около педя от пода.

Металната верига се уви около стоманените наглезенници на Ерик. Дънкан я дръпна рязко и го простря на земята. Ударът бе толкова тежък, че шлемът излетя от главата на Ерик, а дъхът — от гърдите му.

С дрезгав, победоносен вик Дънкан измъкна бойната си кама и коленичи върху него. Неспособен дори да диша, камо ли да се съпротивлява, Ерик се взря в очите на тъмния воин, който след малко щеше да го убие.

Стоманеният юмрук на Дънкан се извиси над главата му, камата проблясна, стоманеното острие се спусна като мълния надолу. Женски писък раздра тишината.

В последния миг Дънкан отклони ръка встрани.

Камата се заби в дървения под с такава сила, че острието разцепи дебелата греда от край до край и се счупи на две.

— Не мога да убия човек, който ме гледа с очите на Амбър! — изрева яростно Дънкан. — Давам го на теб, Доминик. Стори с него каквото искаш!

Той се изправи и захвърли счупената кама, която се удари в отсрещната стена със сила, достатъчна да строши камък. С едно рязко движение на китката Дънкан дръпна веригата на чука и освободи глезените на Ерик.

Амбър понечи да се втурне към двамата мъже, но Касандра я хвана за ръката.

— Още не се е свършило — каза напрегнато тя. — Сега ще видим дали Доминик лъо Сабр наистина е достоен да носи Друидския вълк на наметалото си.

От арфата внезапно се отрони нестроен акорд. Пръстите на Ариана бяха трепнали неволно и това бе единственият знак, че онова, на което бе станала свидетел, я е трогнало поне мъничко.

Доминик измъкна меч си и плъзна върха му между стоманената ризница и брадичката на Ерик.

Двамата мъже се взряха изпитателно, безмълвно един в друг.

— Предпочитам съюз пред погребение — каза накрая Доминик.

— Не — изръмжа дрезгаво Ерик.

— Ако умреш, племенните междуособици ще довършат баща ти. Ще избухне война между Друидския вълк и племената от Севера.

— И първи на бой ще излязат Посветените — обеща Касандра. — Аз сама ще ги поведе!

Никой от хората, които чува гласа на Посветената, не се усъмни в думите ѝ.

— Вие ще загубите — каза Доминик. — Крал Хенри няма да позволи северните му погранични земи да преминат в саксонски и шотландски ръце.

— Може би няма да има избор — обади се Ерик.

— Може би. Но досега Хенри неизменно успява да задържи всяко кътче земя, за което се е преборил.

Ерик замълча.

— Ако Ариана бъде отхвърлена — продължи Доминик, — пак ще има война. Барон Дегер е горд благородник. Крал Хенри е много доволен от предстоящата сватба.

Ариана трепна леко, но не каза и дума.

— Да — съгласи се Ерик. — Но ако имаш съюзници на север, ти можеш да спечелиш тази война срещу Хенри и Дегер.

Доминик кимна леко и зачака, без да отдръпва върха на меч си от гърлото му.

— Нямах ли съюзници, ще загубиш — изтъкна Ерик, — защото ще бъдеш приклещен между двама врагове. На север ще съм аз, а на юг — съюзниците на барон Дегер.

— Ти искаш война? — попита с любопитство Доминик.

— Не. Но още по-малко искам сестра ми да стане наложница на Дънкан.

Доминик присви очи.

— Вещицата има немалка роля в измамата спрямо Дънкан.

— Загубата на Дънкан за нея е много по-голямо наказание, отколкото би могъл да си представиш — отвърна Ерик.

— А ти? Как ще бъдеш наказан ти за това, че съзнателно накара Дънкан да престъпи клетвата си?

— Моето наказание ще бъде да гледам какво става с Амбър. Само един Посветен може да разбере колко сурово е то.

Доминик хвърли поглед към Касандра. Тя кимна, но не този жест, а болката, сгърчила устните ѝ, му каза онова, което искаше да узнае.

— Ами наказанието на Дънкан? — попита той, като се обърна отново към Ерик. — Защото подозирам, че ти би искал той също да бъде наказан.

Соколът отвън нададе остър писък, едновременно ликуващ и яростен.

Усмивката на Ерик бе жестока като крясъка на птицата.

— Ерик! — извика Амбър. — Дънкан не разбира! Не е виновен!

— Дънкан пръв ще получи своето наказание — меко промълви Ерик, без да откъсва поглед от Друидския вълк. — Но когато го разбере, ще бъде твърде късно да стори каквото и да било, освен да се самобичува, задето е бил такъв глупак.

Тишина изпълни салона. Доминик продължаваше да изучава Ерик с очи, блестящи като живак.

— Ще преживее ли Дънкан това „наказание“? — попита той.

— Не знам.

— Може ли да го преживее?

— Не знам.

Доминик притисна лекичко острието към гърлото на Ерик.

— Какво знаеш, горд лорде? — попита тихо той.

— Че Дънкан и Амбър са свързани по необичаен начин. Отричайки се от нея, той се отрича от себе си. Унижавайки нея, унижава себе си. Наранявайки я...

— Наранява себе си — прекъсна го рязко Доминик. — Дънкан може да преживее болката. Не може обаче да оцелее в Спорните земи, ако не разполага с пари да купи рицари.

— Амбър е в кръвта на Дънкан — каза Ерик. — Кажи ми, колко дълго може да живее човек без кръв? Колко дълго ще иска да живее?

Доминик погледна Дънкан. Шотландския чук им бе обърнал гръб и очевидно не проявяваше никакъв интерес към разговора им и към съдбата на Ерик.

После Друидския вълк погледна Амбър. Бледността на лицето ѝ и неприкритият страх в очите ѝ му казаха повече, отколкото бе нужно. С едно-едничко ловко движение Доминик прибра меча си в ножницата.

— Дължиш ми живота си — каза той. — Използвай го, за да помогнеш на Дънкан. Той ми трябва жив и господар на Стоун Ринг. Само по този начин може да се избегне войната.

Ерик не каза нищо.

— Аз проявявам милост към някого само веднъж — добави хладно Доминик. — Ако избухне война, ти ще умреш. Имаш думата ми.

Ерик продължаваше да лежи неподвижно на пода, стиснал меча си. Знаеше, че може да атакува Доминик, навярно дори да го убие — и със сигурност да умре сам след това, — или да приеме предложените условия.

— Ако Познанието може да помогне на Дънкан — каза той, — той ще получи помощ.

Тихият смях на Касандра сепна всички в салона.

— Ти наистина си достоен да носиш Друидския вълк, лорд Доминик — хладно каза тя.

Доминик изви черната си вежда и в отговор каза само:

— Имате седем дни да намерите разрешение за проблема на Дънкан. След това ще подпечатам акта за анулиране на брака и ще става каквото ще става.

— Само седем дни?

— Да.

— Дадено — кимна Ерик и скочи пъргаво на крака, с меч в ръка.

Саймън се хвърли към него със същата светкавична бързина. Ерик се усмихна леко, прибра меча си и се обърна към Доминик.

— Имаш думата ми — каза той. — Амбър ще го потвърди.

— Не е необходимо — заяви Доминик.

— Напротив. Това ще увери Касандра, че думата ми е дадена доброволно и следователно трябва да бъде зачитана от всички Посветени.

Доминик вдигна вежди и мълчаливо си обеща, че следващия път, когато Мег реши да му изнася урок за Посветените, ще я слуша внимателно.

— Сестро — каза Ерик, като протегна ръка.

— Върви — прошепна Касандра на Амбър. — Вземи подаръка, който Друидския вълк счете за нужно да ти даде.

Амбър пристъпи неуверено напред. Но вместо да поеме ръката на Ерик, тя се хвърли на врата му и го прегърна отчаяно, сякаш той бе за нея котва в бурно море. В отговор Ерик я притисна към себе си. Горещите ѝ сълзи опариха шията му.

— Обичам те, братко — промълви Амбър.

— И аз те обичам, сестрице, затова ще удържа на думата си.

— Да — каза тя, като потръпна от силата на чувствата му, преливащи в нея. — Усещам. Ти искаш това дяволски силно.

После го пусна, но макар вече да не го докосваше, остана плътно до своя новооткрит брат.

Ала човекът, от когото очите ѝ не можеха да се откъснат, бе Дънкан. Искаше да отиде при него, да го прегърне, да се увери по своя си начин, че наистина е жив.

Но откакто пощади живота на Ерик, той не я бе погледнал нито веднъж.

Саймън прибра мечата си, изваден в мига, в който Доминик беше прибрал своя. Дънкан праметна чука през рамо. Доминик отиде до Мег и ѝ се усмихна нежно.

Касандра проследи всичко това със сурова усмивка.

— Странно, нали, лорд Доминик? — отбеляза тя.

— Кое? Това, че животът на Ерик бе пощаден?

— Не. Това, че всички вярват на думата на едно момиче, което смятате за измамница и предателка.

Доминик сви рамене.

— Достатъчно е само да погледна Амбър, за да разбера, че тя не би предала Дънкан.

— Да — тихо каза Касандра. — Ти знаеш това, което гордият воин упорито отказва да разбере. Амбър обича Дънкан.

— Но помогна да бъде измамен.

— Без тази „измама“ Дънкан сега щеше да е мъртъв, а ние — да воюваме. Черна смърт вместо честит живот.

— Да.

— Тогава кажи ми — попита тя — по какъв начин всъщност Амбър е измамила своя тъмен воин?

— Попитай Дънкан — тихо отвърна Доминик. — Той е човекът, който й е обърнал гръб. Той е човекът, който иска и съпруга, и наложница.

— Дънкан — повика го Касандра. В гласа й имаше нотка, която изискваше подчинение.

Дънкан рязко се обърна с лице към нея.

— Остави Амбър да си отиде — простичко каза тя.

— Никога. Тя е моя.

От гърдите на Касандра се изтръгна болезнена въздишка. Когато заговори отново, гласът ѝ бе тих, ала отека в салона като звън на меч, изваден от стоманена ножница.

— Амбър ми каза съвсем същото нещо — промълви тя — и със съвсем същите думи, когато предложих да бъдеш върнат в Каменния пръстен преди да си дошъл на себе си.

Тръпка премина през тялото на Дънкан. Беше толкова лека, че би могъл да я забележи само човек, дебнещ да я види.

Зоркият ястребов поглед на Касандра дебнеше точно това.

— Отговори ми на един въпрос — каза тя. — Опозоряването на Амбър ще излекува ли собствената ти чест... или само ще я нарани още повече?

Дънкан мълчеше.

— Остави я да си отиде — настоя Касандра.

— Няма.

На устните ѝ трепна жестока усмивка, която накара Доминик неволно да посегне отново към меча си.

— Няма? — повтори подигравателно тя. — Не. Ти не можеш да оставиш Амбър да си отиде.

Дънкан нито помръдна, нито отговори.

— Преди си мислех, че ще те убия, когато най-после успееш да изтръгнеш душата на Амбър от тялото ѝ — каза Касандра. — Сега знам, че няма да го направя.

— Милост от една Посветена вещица? — попита Дънкан със също толкова подигравателен глас.

— Милост ли? — Тя се засмя. Смях, който бе по-зловещ и от усмивката ѝ. — Не, тъмен воине. Просто предпочитам да останеш жив, за да осъзнаеш със закъснение какво си сторил.

Дънкан застина.

— Тогава — каза Касандра — ще гледам как душата ти умира по същия начин, по който сега ти убиваш душата на Амбър... с всеки мъчително поет дъх.

Амбър лежеше будна в разкошното легло, което бе нейно от деня на женитбата ѝ с Дънкан. При всеки по-силен порив на вятъра, при всяко изтрополяване на суграшицата отвън по каменните стени, при всеки долетял от долните етажи глас сърцето ѝ затуптяваше два пъти по-бързо.

Сетне тя затаяваше дъх и се вслушваше напрегнато да чуе към вратата ѝ да се приближават стъпки.

Дънкан ще дойде при мен тази нощ.

Трябва да дойде.

Ела при мен, тъмен воине. Позволи ми да те докосна по единствения начин, по който допускаш да бъдеш докосван.

Позволи ми още веднъж да се слея с теб.

Само веднъж.

Мога да докосна душата ти, ако ми позволиш.

Само веднъж...

Но нито един от звуците, които достигаха до слуха ѝ, не идваше от изкачването на Дънкан по спираловидната каменна стълба към спалнята ѝ.

Часовете се нижеха един след друг, есенната суграшица продължаваше да шиба каменните стени на крепостта. Накрая Амбър осъзна, че ще остане сама сред бурята. Че точно тази нощ Дънкан няма да дойде при нея — точно тази нощ, когато срещата лице в ръце със смъртта бе разбудила в него жаждата за живот, радостта просто да е жив.

Тази нощ Дънкан би бил твърде уязвим, твърде безпомощен пред своята кехлибарена вещица. Тя знаеше това. Той също.

Амбър рязко се надигна и отмахна завивките, фината ѝ, прозрачна ленена нощница засия с призрачно сияние — отражение на угасващия огън в огнището. Кехлибареният медальон на гърдите ѝ светеше приглушено като тлеещ въглен.

Очите ѝ светеха по същия начин, забулени от мрак, който нямаше нищо общо с тъмната нощ.

Тя наметна мантията на раменете си, вдигна качулката и се отпрати към спалнята на господаря на крепостта. Не ѝ трябваше нито свещ, нито лампа. Присъствието на Дънкан бе огън в черната нощ, сочеше ѝ пътя тъй сигурно, както зората сочи пътя на настъпващия ден.

Дори пътеката към Дънкан да се виеше през гъста гора или каменист, криволичещ дол, Амбър не можеше да я загуби.

В коридора нямаше никого. Единственият човешки звук бяха гласовете на стражите по бойниците на крепостната стена. Амбър тръгна безшумно по дървения под. При всяка бърза стъпка мантията се люлееше и галеше глезените ѝ.

Пред вратата на Дънкан нямаше валет, защото не бе имал време да си избере такъв сред многото млади момчета, копнеещи да изучават изкуството на войната от легендарния Шотландски чук. Нещо повече, вратата на господарската спалня бе даже полуотворена — знак за самоувереността на спящия вътре воин.

Дънкан навярно си бе легнал късно, реши Амбър, когато обгърна стаята с поглед. В огнището все още бумтеше силен огън. По свещниците още горяха свещи. Върху раклата до леглото имаше газена лампа със скъсен фитил, от която се разнасяше аромат на розмарин. До лампата проблясваше със студен блясък бойният чук, както винаги готов за битка.

Златистата светлина на свещите потрепери, когато Амбър влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си. Дънкан не помръдна. Тя и не очакваше да помръдне. Макар да не владееше Познанието, той умееше като Посветен да усеща инстинктивно кога го дебне опасност.

И кога — не.

Наметката на Амбър се свлече с тих шепот на пода. Нощницата я последва, обгръщайки наметката като нежен облак. Светлината на огъня заискри в златистите ѝ коси, в кехлибара на гърдите ѝ. Безшумно като пламък на свещ Амбър легна на леглото до Дънкан.

От тялото му се носеше леко ухание на билки, което ѝ подсказа, че преди да си легне, той е подирил успокоение в топлата вана. Същото ухание лъхаше и от собствената ѝ кожа, защото и тя бе потърсила покой в утешителната прегръдка на водата.

Ала в действителност копнееше за една друга прегръдка, не утешителна, а пламенна, за тялото на Дънкан, приютено в нейното.

Амбър посегна и дръпна завивките. Приглушената светлина озари голия гръб на Дънкан. Той лежеше на една страна, с гръб към нея. Голите му, силни рамене бяха и изкушение, и предупреждение.

Тъмен воин, който умее да кара чука да пее.

Нежно като пеперуда, пиеща цветен нектар, пръстите на Амбър се спуснаха по гърба на Дънкан. Но макар и жадувано, докосването ѝ причини болка. Яростният конфликт в душата му, свирепият сблъсък на истини не спираше дори насън.

„— И твърдиш, че никога не си ме мамил. Явно на това ви учат вас, Посветените — как да разнищите човек така, че накрая да не остане нищо друго, освен безчестие.

Тялото ми те познава. Никоя друга жена не го е карала да реагира така.

Значи сме загубени, вещице. Твоята душа отдавна е продадена на дявола.

Ти си огън в кръвта ми, в плътта ми, в душата ми.“

Ала когато всички истини бѐдеха премерени и претеглени, една оставаше да тежи повече от всички: думите на Глендуидския вълк, отекващи като гръм в тишината.

„Въпреки всички съмнения, въпреки всички изкушения, ти си мъж, който държи на думата си. А думата ти бе дадена на мен.“

За Дънкан да престъпи тази дума би било равносилно да се самопогуби. Да я спази, означаваше да погуби Амбър. И двете възможности бяха непоносими.

Едната бе неизбежна.

„Ако я обичах, нямаше да мога да направя това, което трябва да направя.“

Болка, която бе и негова, и нейна, прониза Амбър, разсече сърцето ѝ, проряза душата ѝ.

— Както се опасявах — прошепна тя, — това ще те погуби.

Ако у Дънкан не бушуваше същият неистов копнеж да я докосва, да се потопи в нея, да я люби до забрава, чак докато не му останат сили да се бори със себе си поне за известно време... ако не бе всичко това, допирът до него щеше да е за Амбър като да пѐхне ръката си в бумтящото огнище.

Вместо това докосването до Дънкан бе горчиво-сладостно мъчение, което обливаше душата ѝ в кръв.

Не го ли докосваше, душата ѝ също се обливаше в кръв.

Кръв, изтичаща капка по капка към мрака.

И както се опасявах, това погубва мен.

Но Амбър не отмести ръка. Кожата на Дънкан бе гладка, опъната, топла. Силните мускули на гърба му я привличаха неудържимо. Нежните ѝ пръсти галеха стегнатата му плът, наслаждавайки се на огромната му мощ, пренебрегвайки болката.

— Толкова си силен във всичко, мой тъмен воине — прошепна тя. — Защо нямаш сила да приемеш това, което не може да бъде променено? Ти си огън в кръвта ми, в плътта ми, в душата ми.

Мускулите трепнаха, Дънкан се размърда и се обърна по гръб. Лицето му се извърна към нея. Амбър затаи дъх, но той не се събуди.

— Ако можеше да приемеш — прошепна тя, — щеше да можеш да ме обичаш въпреки всички истини, узнати твърде рано и казани твърде късно.

Дънкан продължаваше да диша дълбоко, равномерно. При всеки дъх кехлибареният медальон на шията му се повдигаше и спускаше с приглушен блясък.

Амбър въздъхна и се поддаде на изкушението да прокара ръка по къдравите косъмчета, покриващи гърдите му. Те настръхнаха, погъделичкаха нежно дланта ѝ.

Амбър наведе глава, целуна рамото му и притисна лекичко буза до мускулестата му гръд над сърцето, за да почувства ритъма на пулсиращия в него живот.

— Да можех да те докосна. Само веднъж.

Нейде дълбоко в себе си, подсъзнателно, Дънкан усещаше присъствието ѝ. Амбър долавяше това по промяната в него, по постепенното заглъхване на яростните конфликти, изтласквани от горещата, чувствена вълна, която се надигаше изпод допира ѝ.

Макар че откакто узна истинското си име, Дънкан не бе допуснал между двамата им нищо повече от най-примитивна физическа близост, някога ласките ѝ му бяха доставяли удоволствие. Тогава бе подтискал възбудата си само за да удължи блаженството на любовната игра.

Сега, когато бе заспал, нейните милувки отново му доставяха удоволствие. Усещаше как той попива нейната наслада от допира до

него с жаждата, с която изсъхналата земя попива дъжда.

— Това ти е липсвало и на теб — прошепна Амбър. — И ти си жадувал за нежност и страст.

Откритието я изпълни с облекчение. Бояла се бе, че мракът в душата му може да е погълнал цялата му нежност. Тя наведе глава, за да го целуне отново.

След миг ръката му я сграбчи болезнено силно за косата. Дънкан беше буден.

И разярен.

— Не те искам — процеди през зъби той. — Не искам дори да те докосвам.

Въпреки че пороят на желанието, струящ между телата им, опровергаваше думите му, те все пак я нараниха.

— Това обещание ли е? — попита предизвикателно тя.

— Кое?

— Че няма да ме докосваш тази нощ.

— Да, вещице. Няма да те докосна!

На устните ѝ трепна триумфална усмивка, хищна като блясъка в очите на Дънкан. Усмивка, която навярно щеше да го стресне, ако не бе толкова заслепен от гняв. Усмивка, пълна с женска неумолимост.

— Тогава махни ръката си от мен — каза Амбър, — или ще сметна, че не държиш на думата си.

Дънкан отдръпна ръка като опарен.

— Махай се — изръмжа той.

Вместо отговор Амбър просто се взря в него за няколко мига. Сетне ръката ѝ се стрелна с бързина, достойна да съперничи с бързината на Саймън, за да отмахне напълно завивките и да открие, че и по тялото на Дънкан няма нищо друго, освен кехлибарен медальон.

Нищо, което да скрие желанието му — тръпнещо, мощно, пулсиращо в едно с все по-бързия ритъм на кръвта във вените му.

От устните на Амбър се отрони доволен, мъркащ звук.

— Махай се! — повтори с леден глас Дънкан.

Тя се усмихна и прокара пръсти по гърдите му към корема, приближавайки бавно пламтящата сърцевина на желанието му. Дънкан посегна да сграбчи ръката ѝ, ала осъзна, че не може. Това би означавало да престъпи думата си.

— Вещица.

Разярен и заедно с това възбуден до полуда, Дънкан гледаше как изящните пръсти на Амбър се промъкват все по-близо и по-близо до изопнатата му мъжественост. В последния миг обаче те се отклониха, описвайки полукръг през тъмните, гъсти косми.

— Би могъл да повикаш на помощ Саймън — предложи тя.

Усмивката ѝ показваше задоволството ѝ от дилемата на Дънкан. Пръстът ѝ погали сгъвката между мускулестия му торс и краката.

Дъхът му изсвистя през стиснатите му зъби.

— Саймън ми няма никакво доверие — изтъкна Амбър. — И изобщо не ме харесва.

Сетне впи нежно нокти в бедрата му и почувства как го облива вълна на огнено желание. Пръстите му се забиха в мекия дюшек. Заповяда си да не чувства нищо.

Амбър се засмя полугласно. Усещаше всичко, което ставаше в душата му. Каквото и да казваше разумът, тялото знаеше от какво се нуждае.

И то веднага.

— Саймън би се радвал да ме изхвърли от леглото ти — измърмори тя.

После разтвори длан върху бедрото му, наслаждавайки се открито на огромната му сила. Контрастът между нежните ѝ пръсти и грубата мощ на тялото му възбуди Дънкан толкова силно, че той с мъка потисна стона си.

— Но аз не бих се радвала да ме откъснат от теб — прошепна Амбър, като се наведе към него.

Косите ѝ се разпиляха по бедрата му като хладен водопад. Въпреки че си бе забранил да реагира, той изпъшка.

Тя се усмихна и заби нежно зъби в издължения мускул на бедрото му. Горещата ласка на езика ѝ опари кожата му.

Тръпка премина през тялото му, през нейното тяло.

— Тази нощ си като зимно вино — приглушено промълви Амбър. — Тъмно, силно.

Нов стон се изтръгна от гърдите на Дънкан.

— Искан ми се да пия от теб, да те вкусвам от глава до пети — прошепна тя.

Врърхчето на езика ѝ остави огнена диря от коленете до пъпа му.

— Искан ми се да направя... всичко.

Със сподавен стон Дънкан стисна мускулите на краката си и покри слабините си с ръце в опит да предотврати по-нататъшна интимност.

— Не би ли предпочел да го държат моите ръце? — попита Амбър.

— Не — изръмжа той, стиснал зъби.

— Наистина ли? Затова ли с всеки миг става все по-грамаден? Надяваш се да ме уплашиш?

Дънкан нямаше друг отговор освен отговора на тялото си, който се опитваше да скрие или поне да пренебрегне.

Амбър обаче го знаеше не по-зле от него. А по-добре. Неговото и нейното желание, слети в едно.

— Няма да се получи, тъмен воине. Колкото и страховит да стане мечът ти, аз мога да го приютя в своята ножница. Знаеш това не по-зле от мен. — Тя се засмя тихо. — Не, всъщност ти познаваш тази ножница много по-добре. Толкова пъти си я изучавал до дъно.

В отговор от устните му се изтръгна нисък звук, пълен с безпомощен гняв. Амбър го тласкаше към пропастта, и то само с думи. Тялото му знаеше какво иска, крещеше отчаяно какво иска.

И знаеше къде да го намери.

— Махни ръцете си — приглушено каза Амбър. — Дай ми свободата, за която копнеем и двамата.

— Не! Аз не те искам!

Амбър не успя да сдържи смеха си, въпреки болката от упоритостта, с която я отхвърляше Дънкан.

— Напротив, свенлив рицарю — каза тя. — Та ти не можеш да скриеш желанието си дори с две ръце.

Нямаше начин да скрие от нея и огъня, бушуващ в него. При всяко докосване жаждата му се изливаше като порой в Амбър.

А Амбър се грижеше да го докосва непрекъснато.

Смеейки се, тя започна да изкушава ръцете му да се отместят от слабините. Зъбите ѝ го хапеха дръзко. Устните ѝ го измъчваха с милувките си. Топлият ѝ дъх обливаше кожата му. Езикът ѝ се плъзгаше между здраво стиснатите му пръсти.

После Амбър прокара пръсти по тъмната линия между стиснатите му бедра, като в същото време пое със зъби кутрето на ръката му и го засмука в устата си.

Дълбоко от гърдите на Дънкан се изтръгна дрезгав стон. Огнено желание разтърси цялото му тяло, ръцете му трепнаха. Амбър мигновено плъзна ръка под тях и го обгърна с тънките си пръсти. Тялото му отново потръпна като ударено с камшик.

— Амбър — промълви през зъби той, — не!

— Да — прошепна задъхано Амбър. — Божичко, да! — Ръката ѝ бе под неговата, сетне дъхът ѝ, сетне езикът ѝ.

— Амбър!

— Да, мой тъмен воине. Аз съм Амбър. А това е... — Тя опита вкуса му с език, погали го. — ... това е прекрасно. Топло като котарак. Корово като юмрук. Страховито като буря.

Когато езикът ѝ се плъзна около набъбналата му плът, Дънкан направи последен опит да ѝ избяга, като се завъртя на една страна. Амбър обаче реагира светкавично — обърна се заедно с него и отново се спусна отгоре му като огнен дъжд.

Тогава Дънкан осъзна, че няма накъде повече да отстъпва. Беше хванат в капан между устните ѝ и ръката ѝ, която се плъзгаше нагоре между бедрата му, за да го обхване в шепата.

— Всичко в теб е кораво — каза Амбър, като се засмя довольна. — Ти гориш като огън, тъмен воине, но аз те искам още по-горещ.

Тя се наведе отново към него. Езикът ѝ започна да го обсипва с нежни, пламтящи ласки. Ситни капчици пот избиха по кожата му.

— Спри — дрезгаво промълви той.

— Да спра? — Смахът ѝ бе плътен, доволен, хищен. — Не, мой твърдоглав воине. Та ти едва сега се разгаряш.

— Не мога... да издържа... още дълго.

— Знам. — Тръпка на удоволствие премина през тялото на Амбър. — Това ми харесва.

— Вещица — изръмжа Дънкан.

Ала в гласа му имаше повече наслада, отколкото гняв.

Зъбите ѝ се впиха нежно в плътта му. Дънкан изруга полугласно, опитвайки се да се пребори с желанието, което го поглъщаше с всеки нов дъх, с всеки удар на сърцето му, с всяка пламенна ласка.

Но точно когато екстазът бе на прага да надмогне усилията му да се сдържа, Амбър спря да го гали. Разкъсван между облекчението и разочарованието, Дънкан си пое дълбоко дъх в опит да успокои дивата си жажда.

Амбър отмахна нежно кичурите, прилепнали по пламналото му лице и го целуна по бузата като майка, утешаваща малко дете. Най-накрая ноктите на страстта освободиха Дънкан от свирепата си хватка, позволиха му отново да задиша равномерно. Той изпъшка и се отпусна по гръб на леглото.

Амбър се усмихна, целуна го по рамото и отново се плъзна като огън надолу по тялото му.

И като огън го запали.

Скоро Дънкан гореше още по-силно от преди, обзет от още по-мощна възбуда, треперещ от усилието да сдържа отчаяното си желание. Когато бе вече само на един дъх от екстаза, Амбър отново спря и отново го успокои.

А после отново го възпламени с ласките си.

— Стигни до края — процеди през зъби той. — Ще полудея!

— Скоро — измърмори тя.

— Скоро ще съм полудял!

Тя се засмя и прокара нокти по стегнатите му бедра. Сетне продължи да го гали, да го възбужда все повече и повече. Винаги обаче усещаше кога е стигнал до ръба и в последния миг го връщаше обратно.

Гореща пот изби по слабините на Дънкан. Амбър опита вкуса ѝ, хареса го и опита другаде по тялото му. Навсякъде вкусът бе прекрасен.

В жилите на Дънкан потече не кръв, а огън, който го изгаряше до мозъка на костите. Никога не бе виждал Амбър толкова пламенна, страстна, съблазняваща. Тя го желаше и бе твърдо решена да го има. Целия.

— Освободи ме от обещанието — каза той с прегракнал глас.

Смехът ѝ го обля с топлина.

— Още не.

— Това е лудост. Аз трябва да те докосвам!

— Как?

Топъл, приглушен, натежал от желание, гласът на Амбър накара тялото му да потрепери в прилив на неудържим копнеж.

Внезапно тя се надигна, разкрачи се над слабините му и Дънкан почувства как се разтваря, за да го посрещне — гореща, влажна, тръпнеща. Уханието ѝ завъртя главата му.

Но Амбър стоеше, без да помръдне, извисена над него, докосвайки почти неосезаемо плътта, която вече бе измъчила до краен предел.

— Свършвай — дрезгаво каза той. — Ти ме желаеш толкова силно, колкото те желая аз. Усещам го.

— Винаги ще бъде така. До последния ми дъх.

— Тогава ми позволи да сложа край на това мъчение!

— Това, което ме е хванало за бедрото и ме дърпа надолу, не може да е твоята ръка, нали? — попита Амбър.

Дънкан изруга яростно и отдръпна ръка.

— Без да искам — каза той.

— Знам. Почувствах изненадата ти.

— Никакви тайни ли нямам от теб? — гневно попита Дънкан.

— Имаш много. Но само една от тях има значение.

— Коя е тя?

— Твоята душа, тъмен воине. Тя е заключена за мен.

— Твоята за мен също.

— Не — прошепна Амбър. — Тази нощ аз ти я давам, дъх по дъх.

Дънкан искаше да отговори, но думите бяха погълнати от дрезгавия вик, който се изтръгна от гърдите му, когато Амбър се плъзна върху него, поемайки го цял в себе си с едно бавно, галещо движение.

Екстазът изригна в нея още по средата му. Конвулсиите на плътта ѝ и треперещите ѝ викове скъсаха и последната нишка, на която се държеше способността му да се владее. В мига, в който проникна до дъното на пламтящите ѝ глъбини, той се вля в нея като огромна, пулсираща вълна, която го разтърси цял.

А после всичко започна отначало.

Играта и съблазняването, интимните милувки и сладкото мъчение. Прошепнатите думи и докосванията, които го караха да тръпне от удоволствие. Неочакваните целувки и нежните ухапвания, едновременно жилещи и галещи.

Докато свещите догаряха и огънят гаснеше, Амбър пламтеше все по-ярко, изливаше страстта си, себе си в Дънкан, който също пламтеше заедно с нея, също се изливаше в нея и усещаше как бива поглъщан със същата жажда, с която я поглъщаше сам той.

Една прошепната молба, едно опростено обещание — и ръцете на Дънкан най-после бяха свободни да докосват, устните му — да целуват, тялото му — да потъва дълбоко в огнените бездни на горящата Амбър. Тя пиеше страстта му и му я връщаше удвоена, издигаше и двамата им все по-нагоре и по-нагоре във висините на екстаза, описвайки с езика на тялото една любов, която не можеше да бъде описана с думи, един копнеж, който не можеше да изрече на глас.

— Позволи ми да вляза в теб — така, както ти влезе в мен.

„Тогаз живот честит може да разцъфти.“

Когато накрая и в двамата им не остана нищо неизгоряло, нищо неизпепелено, те за един миг се спуснаха от трескавите висини на екстаза в спокойните дълбини на съня. Но и сега Амбър се притискаше отчаяно към Дънкан в стремеж да сподели с него и своите сънища така, както бе споделила всичко друго от себе си.

„Позволи ми да докосна душата ти.“

Само веднъж.“

Ала споделени бяха не нейните, а неговите сънища — мрачният вихър в него, който бушуваше по-свирепо от всякога, не укротен, а прищипорен от пълното ѝ себеотдаване.

Не след дълго Амбър отвори очи, разбудена от бурята, която вилнееше в душата на Дънкан. Когато осъзна какво бе заложила и загубила в тази нощ на безумие, леден ужас скова цялото ѝ тяло.

Беше се изпълнила и последната част от предсказанието.

А Дънкан повече от всякога бе далеч от нея, погълнат от битката със самия себе си. Той беше дал дума.

Не на нея.

Мракът се сгъстяваше, капка по капка, дъх по дъх. Една душа се бе отдала, една душа стоеше заключена. Недокосната.

Касандра греша. Душата му ще остане непокътната, защото той не ме обича.

Неспособна да издържа повече на болката от допира до Дънкан, Амбър бавно се отдръпна от него и стана от леглото. С треперещи ръце тя свали кехлибарения си медальон и го постави върху металната верига на бойния чук, дал прозвището на Дънкан. Сетне посегна още веднъж към него, ала не го докосна.

— Бог да е с теб, мой тъмен войне — прошепна тя, — защото аз не мога.

Мег погледна своя съпруг, който седеше срещу нея. Студената закуска, състояща се от хляб, месо и ел, стоеше почти недокосната върху голямата дървена маса в салона. Доминик се бе облегнал назад на стола и гледаше пред себе си с присвити очи. Пръстите на дясната му ръка барабаняха леко по бедрото му в такт с мрачната мелодия, която Ариана свиреше на своята арфа.

Саймън отрязва още едно парче от еленското месо, наля малко ел в една изящна чаша и ги постави пред Ариана.

— Престани да караш арфата да плаче и яж — рязко каза той.

— Пак ли? Чувствам се като патица, която угояват преди да я заколят — измърмори тя.

Но въпреки това остави арфата и започна да яде. Решителният блясък в очите на Саймън ѝ подсказваше, че е по-лесно да се подчини, отколкото да спори с него.

— Сънува ли нещо, Мег? — попита внезапно Доминик.

— Да.

— Друидски сънища?

— Да.

Очевидното нежелание на Мег да каже нещо повече му даде да разбере, че сънищата са били лоши... и че не са предложили изход. Пръстите му я погалиха по бузата.

— Малка соколище — каза тихо той, — аз трябва да намеря начин да осигуря мир в Блаторн. Искам нашето дете да се роди в спокойно време и място, не във война.

Мег целуна дланта му и впери в него очи, блестящи от обич.

— Каквото и да стане — прошепна тя, — никога няма да съжалявам, че съм дала живот на твоето дете.

Без да обръща внимание на другите в салона, Доминик я вдигна в скута си. Златните звънчета, вплетени в косите ѝ, затрепкаха и запяха. Той я прегърна и зашепна на ухото ѝ слова на обич.

Не след дълго арфата възобнови своята протяжна, изпълнена с тъга песен.

— Колко весела компания — възкликна насмешливо Ерик, прекращвайки прага на салона заедно с кацналия на китката му сокол. — Често ли свириш на погребения, лейди Ариана?

— Това е една от жизнерадостните ѝ мелодии — обади се Саймън.

— Бог да ни е на помощ — промърмори Ерик. — Спри, милейди. Ще разплачеш сокола ми.

Споменатият сокол разпери за миг криле, сетне се настани удобно и се зае да изучава човеците край себе си с нечовешко любопитство.

— Очаквах по това време да си при Дънкан — каза Доминик, — за да набиваш Познание в дебелата му глава.

— Сестра ми е прибегнала до по-сигурен метод — отвърна Ерик с лека усмивка. — Снощи е отишла при Дънкан.

Усмивката на Доминик бе копие на неговата.

— Това обяснява отсъствието им на утринната литургия.

— Да.

— Е, мога ли да се надявам, че ще получа жадувания мир?

Ерик се поколеба. После вдигна рамене. Соколът се размърда неспокойно на китката му и сребърните звънчета по верижката му зазвъняха.

— Нещо се е променило — каза Ерик. — Усещам го, но не знам какво е.

— Позволи ми да те осветля — долетя иззад гърба му гласът на Касандра.

Тонът ѝ накара всички в салона да млъкнат. Ерик отстъпи крачка встрани, за да ѝ направи място да влезе. Косата ѝ, винаги сплетена и прибрана, сега беше разпусната и падаше на гъсти сребърни вълни по алената ѝ пелерина. В ръцете ѝ блестяха сребърни плочки, изписани с древни руни.

Соколът разпери отново криле и нададе пронизителен писък.

— Току-що си хвърляла сребърните плочки — каза глухо Ерик. Отговор не последва. Нямаше нужда. Очуканите старинни плочки в ръцете на Посветената сами обясняваха всичко.

— Какво узна? — попита той.

— Повече, отколкото исках. По-малко, отколкото се надявах.

Касандра пристъпи напред и застана пред Доминик и Мег.

— Друидска вещице — попита тя, — сънуваш ли сънища?

Мег погледна сребристите очи на възрастната жена и тутакси скочи на крака.

— Да — отвърна тя. — Сънувам.

— Би ли ми разказала сънищата си?

— Писък с цвят на кехлибар. Мрак, който се раздира като здрава тъкан, нишка по нишка.

Касандра кимна леко.

— Благодаря ти.

— За какво? В съня ми няма нищо утешително.

— Търсех потвърждение, не утеха.

Мег вдигна изненадано вежди.

— Замесени ли са собствените ми чувства — обясни спокойно Касандра, — трябва да внимавам, когато хвърлям сребърните плочки. Защото понякога виждам това, което ми се иска, а не това, което е.

— Какво видя? — попита Мег. — Ще ми кажеш ли?

— Предсказанието на кехлибара е завършено. Тя даде на Дънкан сърцето си, тялото си и душата си.

— Нямаше нужда да хвърляш плочките, за да знаеш, че това е неизбежно — каза Ерик.

Касандра кимна.

— Тогава защо си ги хвърляла? — попита той. — Те не бива да се използват с лека ръка.

— Така е.

Касандра погледна първо Ерик, после Доминик, а после се взря право пред себе си.

— Ерик, син на Робърт — каза тя, — и ти, Доминик, Друидски вълк. Вече можете да воювате, ако такава е волята ви. Амбър не ще ви спира повече. Няма повече да се...

— Какви ги говориш?! — прекъсна я рязко Ерик.

— ... намесва във вашите мъжки игри на гордост, сила и смърт.

— Какво е направила? — извика Ерик.

— Дала е своя кехлибарен медальон на Дънкан.

Соколът изпищя така, сякаш кръвта му бе станала на огън. Но дори писъкът на птицата не може да заглуши смразяващия, яростен мъжки рев, който долетя от горния етаж и отекна в салона. Касандра наклони глава на една страна, сякаш звукът ѝ доставяше удоволствие. Усмивката ѝ бе жестока като зимна буря.

— Страданията на Дънкан вече започнаха — тихо каза тя. — Страданията на Амбър скоро ще свършат.

Доминик отмести поглед от Посветената към Ерик.

— Какво иска да каже тя? — попита настойчиво.

Нов вик отекна в салона. Преди още ехото да заглъхне, горе се разнесоха ужасяващи звуци — звън, трясък, пукот. Сякаш битка се бе разразила в господарската спалня на крепостта.

— Саймън — каза Доминик, като скочи на крака.

— Да!

Рамо до рамо двамата братя се втурнаха по каменните стъпала, водещи към спалнята на Дънкан. Гледката, която ги завари там, ги накара да се заковат на прага.

Дънкан беше обезумял. Чисто гол, с изключение на двата кехлибарени талисмана на шията му, той стоеше наред стаята, стискайки в ръка бойния чук. Устните му се бяха разтеглили в злоеща гримаса на болка или ярост, а може би и на двете.

С един скок той се метна към леглото, дръпна завивките и ги хвърли в огъня. Огнището за миг се изпълни със сивкав дим, сетне пламъците изригнаха с още по-голяма ярост.

Чукът свистеше и се въртеше в смъртоносна мъгла, движен с нечовешка мощ. Внезапно тежката глава се спусна и една дървена маса стана на трески, които Дънкан изрита в огъня. После чукът запя отново в злоещ дует с яростния рев на Дънкан, описвайки широки кръгове над главата му. Рамката на леглото беше размазана и също нахрани бушувания огън.

Гледката не бе непозната на Доминик. В разгара на тежка битка мнозина мъже загубваха всичко човешко в себе си, оставаше единствено яростта.

— Няма да го усмирим с добро — прошепна той на Саймън.

— Да.

— Трябва да го хванем, преди да се е нахвърлил на хората в крепостта.

— Ще донеса някакво въже от оръжейницата.

Доминик измъкна меч си.

— Побързай, братко.

Беше го казал сам на себе си. Саймън вече тичаше към стълбите. Върна се бързо с едно дълго въже. Доминик чакаше на прага, хванал тежкото си черно наметало в една ръка и меч — в другата. Щом се появи Саймън, той прибра меч.

— Когато омотая чука в наметалото си, ти омотай Дънкан с въже достатъчно да задържи мечка.

В мига, в който понечи да се спусне напред, Доминик долови зад гърба си стъпките на Мег. Ръката му се стрелна и ѝ препречи пътя към стаята.

— Стой настрана — тихо каза той. — Дънкан е обезумял от ярост. В момента не познава никого, най-малко себе си.

Чукът продължаваше да реже въздуха със злокобно свистене. Мебелите се трошаха един след друг като порцелан. Един единствен удар превърна раклата в подпалки, които бързо излетяха в огъня. Оставаха само една по-малка ракла и гардеробът.

Доминик изчака чука да се завърти отново и замахна. Наметалото му оплете желязната глава в диплите си. Преди Дънкан да успее да дръпне веригата, за да я освободи, Доминик го удари с все сила в корема и го просна на пода. Тежкото падане остави Дънкан без дъх.

Ала и това не бе достатъчно да го усмири. Лудостта му бе придала свръхчовешка сила и той несъмнено щеше да отблъсне нападението и да се развихри отново, ако не беше бързината на Саймън. Благодарение на нея двамата братя след кратка борба успяха да го омотаят с въжето от глава до пети.

Дънкан нададе един последен, ужасяващ рев и напрегна всичките си мускули, за да разкъса въжетата. Лицето му почервения от усилие, ала дори неговата огромна мощ не стигаше да се пребори и с Доминик, и със Саймън, и със здравето въже. Постепенно изопнатото му от напрежение и ярост тяло се отпусна.

Дишайки тежко, Саймън и Доминик изтриха потта от лицата си и предпазливо се изправиха. Дънкан лежеше неподвижно, с отворени очи, които се взираха в нищото. Доминик вдигна наметалото си и покри с него голото му тяло.

— Сега, Мег — обърна се към съпругата си той. — Теб той познава най-добре.

— Дънкан — тихо каза Мег. — Дънкан.

Главата на Дънкан бавно се завъртя към нея.

— Меги?

— Да, Дънкан. Какво се е случило?

Последната искрица на лудост в очите му угасна. Сега вече в тях нямаше никаква светлина.

— Отиде си — протичко каза той.

— Какво?

Отговор не последва.

Мег пристъпи напред, коленичи до него и нежно приглади назад кичурите, полепнали по потното му чело.

— Амбър ли? — попита тя. — Тя ли си е отишла?

— Светлината... — Тръпка разтърси мощното тяло на Дънкан.
— Тя взе светлината със себе си, Меги.

— Мостът е вдигнат — обърна се Саймън към брат си. — Портата е залостена. Амбър не може да си е отишла.

— Всяка крепост има поне един таен изход.

— Тогава не може да е отишла далеч — каза Саймън. — Тръгнала е посред нощ, при това в буря.

Изад гърба им долетя хладен смях. Саймън и Доминик се извърнаха и видяха Ерик, който стоеше на прага и гледаше Дънкан със смесица от гняв и съжаление.

— Амбър е Посветена — каза той. — Мигнеш ли, тя просто ще се изпари от очите ти. Мигнеш ли два пъти, вече ще е далеч от теб.

— Изпрати хрътките си по петите й — каза Доминик.

Ерик сви рамене.

— Както желаш.

— Като че ли не изпитваш особено желание да намериш сестра си — подхвърли Саймън.

— Тя ще тръгне към някое священо място. Стигнат ли до каменен пръстен, кучетата ще се спрат.

Саймън измърмори под носа си нещо за вещиците, но не спори. Откакто веднъж се бе опитал безуспешно да проследи Мег, вече знаеше, че древните каменни пръстени си имат свои тайни, които крият от пришълците.

— Трябва да опитаме — каза Доминик.

— Защо? — попита рязко Ерик.

— Не искам война с теб.

— Няма да има война.

— След шест дни — каза Доминик — аз ще подпечатам декрета за анулиране на брака между Дънкан и Амбър.

— След шест дни това ще бъде без значение.

— Защо?

— Какво те интересува, Вълк? Войната е избягната.

С тези думи Ерик се завъртя на пети и излезе от стаята. Касандра го чакаше в подножието на стълбите.

Доминик видя как Ерик взе ръцете на Посветената в своите. Макар че никой от двамата им не заплака, скръбта им бе повече от очевадна. Доминик погледна неспокойно Дънкан.

„Страданията на Дънкан вече започнаха. Страданията на Амбър скоро ще свършат.

Светлината... Тя взе светлината със себе си, Мег.“

Внезапен страх обзе Доминик. Опасяваше се, че знае какво е искала да каже Касандра и какви ще бъдат страданията на Дънкан. Не можеше да допусне това да се случи.

— Саймън — рязко каза той.

— Бойните коне?

— Точно така. Един от нас трябва да остане тук.

— Мег ще дойде ли?

Доминик погледна през рамо. Мег все още стоеше коленичила до Дънкан и галеше челото му. По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. Очите на Дънкан бяха отворени, но не виждаха нищо освен онова, което бе изгубил.

— Мег — нежно я повика Доминик.

Тя вдигна глава.

— Ще пуснем хрътките по дирите на Амбър — каза той. — Ако те ни отведат до някое свещено място, ще можеш ли да намериш пътя?

— Ако старата Гуин беше тук, тя навярно щеше да може. — Мег сведе поглед към Дънкан. — Не знам дали аз бих могла. Това, което знам, е че Дънкан има нужда от... нещо. А аз съм лечителка.

— Стой тук и пази съпругата си — обърна се към брат си Саймън. — Тя е по-важна от целите Спорни земи взети заедно.

— А ти ще бъдеш ли в безопасност? Свен още е нейде из селата, за да разбере настроенията на хората.

— Ще взема Ерик с мен.

— Той може да те нападне.

На устните на Саймън трепна кратка, сурова усмивка.

— Би било много жалко, нали?

Доминик се засмя, без да каже и дума повече.

Не след дълго по спуснатия подвижен мост изтрополиха три коня. Двата бяха бойни жребци, яздени от рицари в доспехи. Противно

на всички обичаи, единият рицар носеше на китката си сокол. Третият кон бе бял жребец, възседнат от една Посветена жена, чиито сребърни коси се развяваха свободно с вятъра.

В края на моста чакаше голяма хрътка. Кучкар не се виждаше никъде.

— Само една ли? — попита изненадано Саймън.

— Ако има миризма — отвърна Ерик, — Стагкилър ще я открие. Ако миризмата може да бъде проследена, той ще я проследи.

По някакъв невидим сигнал на своя господар, Стагкилър се втурна да дири миризмата на Амбър. Откри я в един върбалак на петдесетина ярда от крепостната стена.

— Там ли е изходът на тайния тунел? — ехидно попита Саймън.

Не се разбра дали Ерик отговори, защото в този миг Стагкилър нададе див лай и се втурна с огромни подскоци по миризмата. Конете го последваха.

Ратаите и селяните по полята вдигаха сепнато глави към галопиращата тройка. Когато съзираха разпилените коси на Касандра, те започваха да се кръстят, питайки се кой ли е безумецът, дръзнат да предизвика гнева на Посветената.

Широкият път постепенно се стесни и се превърна в малка пътечка, която се виеше зигзагообразно между нивите и къщурките. Пръски кал отскачаха изпод огромните конски копита и се лепваха по каменните дувари, ограждащи пътечката от двете страни.

Скоро и последните късчета обработваема земя останаха зад гърба на ездачите. Гората се изпречи пред тях изневиделица, сякаш изникна от мъглата в своята пъстра премяна от светло и наситенокафяви дънери, оранжеви, жълти и червени листа и вечнозелени бръшляни и зеленики.

Стагкилър продължаваше да следва миризмата, без да забави крачка нито за миг, независимо от неравния терен и гъстата растителност. Не след дълго навлязоха сред високи, обвити в мъгла хълмове, между които се виеше сребристо поточе.

Показа се едно ниско продълговато възвишение. Когато го преминаха, пред очите им се появи кръг от изправени камъни. Забил муцуна в земята, Стагкилър се хвърли напред между два от тях.

Сетне рязко отскочи назад, сякаш се бе ударил в стена.

Ръмжейки разочаровано, хрътката се обърна към своя господар. С едно рязко движение на китката Ерик изпрати сокола си в небето.

— Търси — нареди на кучето той.

Стагкилър започна да души около камъните. Скоро обаче стана ясно, че миризмата е изчезнала.

— Проклятие — изръмжа Саймън. — Точно като в Блаторн. Касандра го погледна с любопитство.

— Веднъж дирите на Мег ме отведоха до едно свещено място — обясни той, без да отделя очи от Стагкилър. — Кучетата загубиха миризмата й.

— После намериха ли я отново? — попита Ерик.

— Не.

— А ти претърси ли мястото?

— Не.

— Защо? — попита Касандра.

— Искях само да разбера къде е ходила Мег. Тя вече се беше върнала, така че нямаше нужда да я търся.

Касандра и Ерик се спогледаха.

— Претърси Каменния пръстен — подкани го Ерик. Саймън смушка коня си, но животното отказа да премине между камъните. Той тръгна да обикаля около кръга, опитвайки отново и отново. Но който и път да посочеше на жребеца, колкото и силно да го пришпорваше, конят не помръдваше.

Саймън скочи от седлото и предпазливо пристъпи към камъните. Надникна вътре, но не видя нищо забележително. Скали. Пръснати тук там туфи трева. Килнати на една страна камъни, покрити с мъх. Една ниска могила. Мъгла, която се стелеше като сребърен воал над земята.

Той изруга ядосано и навлезе пешком между камъните. Всичките му инстинкти бяха нащрек. Ала не виждаше нищо. Не чуваше нищо.

Сред влажната трева нямаше никакви друга следи, освен оставените от самия него. След като обиколи подножието на могилата и се качи бързо до върха й, Саймън се убеди, че в нея няма нито таен подземен вход, нито скали, достатъчно големи, за да скрият човек.

Той въздъхна с облекчение, слезе от могилата и се върна при побитите камъни, където го чакаше неспокойният му жребец. Посегна към поводите, но в същия миг се спря, защото си припомни какво му

бяха казали при първото му идване в крепостта Стоун Ринг, преоблечен като странстващ рицар богомолец.

— Тук ли намери Дънкан? — подвижна той към Ерик.

— Да. Под свещеното самодивско дърво, което расте на върха на могилата във вътрешния каменен кръг.

Саймън се обърна рязко към могилата и присви очи, заслепен от слънчевата светлина, която внезапно бе станала някак твърде ярка. За миг му се стори, че вижда изящните очертания на самодивско дърво, но се оказа, че това е само мъглата, виеща се над могилата.

Той се огледа неспокойно наоколо. Както си и мислеше, имаше само един кръг от камъни. Не, пред него като че ли се мярна втори.

Ала когато се взря добре, отново видя само мъгла.

С нова гневна ругатня Саймън се качи на коня си и се върна при Касандра и Ерик, които го чакаха заедно с потъналия в унии Стагилър.

— Това не може да е мястото, където си намерил Дънкан — каза той. — Тук има само един каменен кръг и няма никакво самодивско дърво.

— Щом казваш, сигурно наистина е така — промълви Касандра. Саймън продължаваше да гледа изпитателно Ерик.

— Какво ще кажеш ти?

— Понякога Посветените очи виждат различно.

— Тогава, за бога, идете и вижте.

Без да кажат и дума, Ерик и Касандра приближиха кръга от побити камъни. Конете им трепнаха и навириха опашки, ала преминаха между камъните без протести. Щом направиха няколко крачки навътре, животните видимо се успокоиха. А когато ездачите им слязоха от седлата, двата жребеца започнаха кротко да пасат трева, сякаш тук се чувстваха напълно у дома си.

Саймън не изпускаше от очи двете фигури, които се заизкачваха по могилата. Но на фона на пронизваната от яркото слънце мъгла силуетите им бяха почти невидими. Наложиха се да заслони очите си с ръка, за да се предпази от тази мека и в същото време толкова заслепяваща светлина. Слава богу, накрая замъгленото му зрение се избистри и той се взря в могилата.

Ерик и Касандра бяха изчезнали.

За миг кръвта му застина. Сетне осъзна, че сигурно са слезли от другата страна на могилата и ще се появят всеки миг. Изруга още веднъж, разтърка очи и отново ги присви срещу светлината.

Нямаше никого.

Конят му изпръхтя и опъна поводите. Саймън погледна жребеца, видя, че просто иска да го пуснат да пасе, и отново се обърна към могилата.

Силуетите на Касандра и Ерик се бяха появили. Очертанията им трептяха като отражения в леко развълнувани води.

Саймън премигна.

Когато погледна отново към могилата, Ерик и Касандра вървяха към него и разговаряха тихо. От сребристото небе се спусна сокол и кацна на китката на Ерик.

— Какво открихте? — нетърпеливо попита Саймън.

— Амбър е била тук — отвърна Касандра.

— И?

— Вече си е отишла — каза Ерик.

— Но твоята хрътка не откри никакви следи — възрази Саймън.

— А твоите хрътки откриха ли следи при Блаторн?

Саймън изръмжа.

— Къде е Амбър?

Ерик погледна Касандра. Посветената сплиташе косите си с треперещи пръсти.

— Къде е Амбър? — повтори Саймън, този път към Касандра.

— Не знам.

— Какво ти казва твоето Познание? — настоя той.

— Нещо, в което ми е трудно да повярвам.

— Проклятие! — изсъска Саймън. — Какво е то?

— Тя е поела по друидския път — простичко отвърна тя.

— Тогава да вървим след нея!

— Не можем.

— Защо?

Касандра се обърна и го погледна с искрящите си сребърни очи.

— Ти не владееш Познанието и не можеш да разбереш — каза тя. — Нямах и желание. Презираш всичко, което е по-малко осезаемо от меча.

Саймън изруга и се метна на жребеца. Скоро тримата препуснаха обратно към крепостта Стоун Ринг с още по-голяма скорост.

— Как е Дънкан? — попитаха в един глас Доминик и Саймън. Мег, която седеше в залата, погледна към отворената врата на работната стая на господаря на крепостта. Дънкан бе седнат до масата, слушаше печалната мелодия, която изтръгваха от арфата пръстите на Ариана, и се взираше в безценния древен медальон, носен доскоро от Амбър. Беше го заградил внимателно с шепи, сякаш кехлибарът бе крехък пламък, който искаше да предпази от вятъра.

— Както беше и вчера — каза тя. — Ако го повикам силно, ще ми отговори. Иначе не обръща внимание на нищо и никого, освен на Доминик, към когото се чувства задължен.

Саймън се намръщи.

— Проклятие! Все едно, че няма...

— Душа? — подхвърли въпросително Мег.

— Най-малкото чувства — каза Доминик.

— Това е цената, която плаща човек, ако се заключи в себе си, за да оцелее — промълви тя. — Ти би трябвало да го разбираш, съпруге. Някога и ти беше същият.

— Да. Но тогава още не те бях срещнал. А Дънкан вече е срещнал своята вещица. Ако в стремежа си да се съхрани наистина е отсякъл толкова голям къс от себе си... — Доминик поклати глава. — Боя се, че за такава дълбока рана няма друг лек, освен смъртта.

Саймън измърмори нещо за това колко е глупаво да отдадеш толкова много от себе си на една жена и се запъти към господарската стая. Мег и Доминик го последваха. Но дори когато и тримата се изправиха пред Дънкан, той не вдигна очи от медальона.

— Той е омагьосан — заяви Саймън.

— Толкова, колкото е омагьосан Доминик — възрази Мег. — Сърцето и тялото на Дънкан са му избрали съпруга, въпреки дадената от него дума. И тази съпруга не е Ариана.

— Да — кимна Доминик. — Боя се, че си права. Страданията на Дънкан вече започнаха.

Саймън сведе поглед към норманката с виолетови очи, която изтръгваше от арфата толкова тъжни звуци.

— Никакви весели мелодии ли не знаеш? — попита той. — Това може да разплаче и камък.

Ариана го погледна и остави арфата, без да каже и дума.

— Дънкан! — каза Доминик.

Гласът му бе тих, но повелителен. Дънкан вдигна очи от камъка, скрит зад шепите му.

— Не мога да гледам как умираш. Освобождавам те от всички твои клетви към мен — заяви Доминик. — Бракът ти с Амбър е действителен. И такъв ще си остане.

Пръстите на Дънкан стиснаха веригата на медальона и той подскочи на масата. Очите му отново се възряха в кехлибара. Камъкът бе замъглен, сякаш беше запотен от дълго стискане в човешка длан.

Но той го беше докоснал само веднъж. И бе почувстват толкова огромна мъка, че се бе свлякъл на колене.

Оттогава внимаваше да не го докосва.

— От никакви клетви не съм освободен — каза Дънкан.

И в гласа, както и в очите му, нямаше дори искрица живот. Решителност обаче имаше.

— Не ставай глу... — поде Доминик.

— Без съюзник в Стоун Ринг — продължи Дънкан, пренебрегвайки опита му да се възпротиви, — Блаторн скоро ще бъде във война със Спорните земи.

Доминик искаше да отрече. Ала не можеше. Отчаяно се нуждаеше от съюзници, защото не можеше да си позволи да наеме още рицари, преди да е възродил Блаторн от руините, в които го бе превърнат предишният господар.

— Без зестрата на Ариана аз не мога да задържа Стоун Ринг — каза Дънкан. — И ти не би могъл да ми дадеш пари, без да оглозгаш Блаторн до кости.

Единственият отговор на Доминик бе едно сподавено проклятие.

— След пет дни аз ще се ожения за Ариана — заключи Дънкан.

— Не! Няма да те оставя тук полумъртъв — мрачно заяви Доминик. — Или още по-лошо.

— Ти нямаш думата по този въпрос. Вече не си мой господар.

— Ще откажа да подпечатам акта за анулиране.

— Това е само формалност — каза с безразличие Дънкан. — Църквата няма да обърне внимание. Капеланът на крепостта ще ни

ожени. Аз съм господар на тази крепост, не ти.

Доминик отвори уста да се възпротиви, но Мег го спря, като го улови за китката.

Дънкан не забеляза това. Той отново се взираше в кехлибара, потънал бе в мъгливите му глъбини. Понякога му се струваше, че там вижда Амбър.

Понякога...

Тих крясък на сокол огласи стаята. Странно кротък и напевен за такава свирепа птица, звукът увисна във въздуха като светлина, превърната в музика.

Дънкан вдигна поглед.

Пред него стоеше Ерик. На китката му бе кацнал неговия необикновен сокол.

— Аз ще ти дам пари, достатъчни да покрият зестрата на Ариана — каза той.

За миг в очите на Дънкан трепна искрица живот. Сетне угасна, потапяйки го в още по-черен мрак.

— Много щедро от твоя страна — глухо промълви той, — но барон Дегер ще обяви война, ако дъщеря му бъде отхвърлена от едно шотландско копеле. В крайна сметка резултатът ще е същият — Блаторн ще загине заради една престъпена клетва.

Ерик погледна Доминик. Друидския вълк кимна с неохота.

— Дегер побесня, задето го принудиха да омъжи дъщеря си за един рицар без име и потекло — бавно каза той. — Ако Дънкан отхвърли Ариана, баронът ще обяви война и на двама ни. И ще има благословията на крал Хенри.

— Двамата с Ариана ще се оженим след пет дни — настоя Дънкан. — Вече е все едно. Амбър си отиде.

Настъпи пълна тишина, нарушавана само от прашенето на огъня и далечния вой на вятъра. После Ариана отново взе арфата си. Мелодията, която засвири, изразяваше с невероятна точност настроението в стаята. Скръб и безсилен гняв. Ледена примка, която се затяга все повече, прегризвайки живота и надеждата с жестоките си зъби.

Саймън отмести поглед от брат си към недостъпната норманска наследница. Устните му се свиха в мрачна черта. Сетне той се обърна отново към Доминик и заяви:

— Аз ще се ожения за норманката.

Дънкан не вдигна очи, ала арфата издаде няколко стреснати, нестройни звуци и замлъкна.

— Какви ги говориш?! — възкликна Доминик.

— Ще го представим пред хората като брак по любов — продължи Саймън, като натърти иронично на последните думи. — Взаимно привличане между сърцата, завършило с бягство и тайна женитба. Престъпили сме волята и на английския крал, и на норманския баща. В името на любовта, естествено.

Сарказмът в гласа му накара Мег да трепне, но от устните ѝ не излезе и дума.

— Какво ще кажеш? — обърна се Ерик към Доминик.

— Крал Хенри няма да се възпротиви, защото ще получи това, което искаше — бавно отвърна Доминик.

— Какво е то?

— Дъщерята на Дегер да се омъжи за благородник, предан на английския крал — отговори вместо брат си Саймън.

— А самият Дегер? Той няма ли да възрази? — попита Ерик.

— Не — каза Доминик. — Саймън е мой брат и моята дясна ръка. Като такъв той е много по-приемлив зет от Дънкан от Максвел.

— Лейди Ариана? — обърна се към нея Ерик. — Какво е твоето мнение?

— Сега разбирам защо наричат Саймън „Предания“ — каза Ариана. — Да можеш да разчиташ на такава вяност навярно е огромно богатство, по-ценно от рубини...

Пръстите ѝ дръпнаха две струни. Чиста хармония изпълни стаята за миг, сетне заглъхна до приглушен шепот.

— Предпочитам манастира пред брачното ложе — промълви Ариана, — но нито баща ми, нито бог счетоха за нужно да ми предоставят избор.

— И ние не можем — сурово каза Доминик.

— Взаимно привличане между сърцата... — повтори Ариана. Ръката ѝ трепна, пръстите ѝ закачиха струните и в тишината отекна нестроен акорд.

— Дънкан. Саймън. — Тя сви рамене. — Всички мъже са еднакви. Еднакво горди и жестоки. Аз ще изпълня своя дълг.

— Ти заслужаваш по-добра съпруга от тази студена норманка — обърна се Доминик към брат си.

— Блакторн заслужава по-добро бъдеще от война, братко. Ти също. — Саймън се усмихна мрачно. — Един брак не може да е лош от султанския ад, през който премина ти, за да откупиш живота ми.

Доминик безмълвно го потупа по рамото.

— Ще сторя всичко, което мога, за да облекча живота ти — простиичко заяви той. — Надявах се да намериш по-добра съпруга.

— Не бих могъл да намеря по-богата и по-полезна съпруга от дъщерята на барон Дегер — каза Саймън.

— Искях да кажа, че се надявах да намериш жена, която не само ще ти донесе богатство, а и ще те обича.

— Любов? По дяволите! — Саймън изглежда косо брат си. — Когато мога да хвана любовта в ръка, да я видя, да я докосна и да я претегля, тогава ще се разтревожа, че ми липсва. Засега обаче просто ще си взема богатата зестра и ще се считам за късметлия.

Доминик поклати глава с усмивка и се обърна към единствения човек, който още не бе дал съгласието си.

— Дънкан?

Дънкан не вдигна поглед от кехлибара, който лежеше на масата, скрит зад заключените му длани, достъпен единствено за неговите очи.

— Дънкан — произнесе отчетливо Доминик, — съгласен ли си Саймън да се ожени за Ариана?

— Правете каквото искате — отвърна с безразличие Дънкан. — Все ми е едно. Амбър я няма. Дори Посветените не могат да я намерят.

— Така е — обади се Ерик. — Но ти може би ще успееш да стигнеш до нея, Дънкан.

Дънкан бавно вдигна глава. Сред отчаянието в очите му трепна плаха надежда.

— Ти си нейният тъмен воин, а тя — твоята златна светлина — каза Ерик. — Самодивското дърво те даде на Амбър и Амбър — на теб.

Думите му разтърсиха Дънкан като мълния. Той скочи от стола и сграбчи медальона. Когато хладният кехлибар докосна дланта му, от гърдите му се изтръгна сподавен стон, сякаш стоманени нокти бяха раздрали кожата му.

Едва сега Ерик видя помътнелия камък. Цветът се отдръпна от лицето му. Соколът нададе пронизителен вопъл.

Няколко мига по-късно на прага се появи Касандра. Един поглед към медальона ѝ бе достатъчен да разбере защо е изпищял соколът.

Мег инстинктивно скочи на крака.

— Какво има? — попита тя. — Какво се е случило?

— Амбър — каза Касандра. — Друидският път едва не я е убил.

Дънкан дръпна Ерик за ръката и го завъртя с лице към себе си.

— Кажи ми как да стигна до Амбър — каза нетърпеливо той.

— По дяволите! — възкликна Ерик. — Погледни медальона! Вече е твърде късно. Тя умира.

— Кажете ми какво трябва да знам — извика Дънкан. — Бързо!

— Ти не си Посветен — поклати глава Касандра. — Единственият път до нея е друидският, а дори аз...

— Дай медальона до огъня — прекъсна я Ерик.

Касандра понечи да се възпротиви, но яростният му жълт поглед спря думите в гърлото ѝ. Тя силете ръце под дългите си алени ръкави.

Дънкан бързо отиде до огъня заедно с Ерик.

— Хвани го в шепи — нареди Ерик.

Дънкан се подчини и стисна зъби, за да не извика от болка. Кехлибарът бе хладен, но го изгаряше като огън.

— Сякаш държа жив въглен — промълви с измъчен глас той.

— Сега знаеш защо си е отишла — каза Ерик.

— Какво?

— Това, което изпитваш, е болката на Амбър.

Но в гласа на Ерик имаше състрадание. Знаеше, че тази болка е болка и на Дънкан. Това му даде надежда.

— Дишай над него — каза той. — Не духай. Просто отвори уста и остави кехлибара да се замъгли от дъха на собствения ти живот.

Дънкан затвори очи, съпротивлявайки се срещу болката като срещу жив враг, и облъхна с дъха си камъка в своите шепи.

— Пак — каза Ерик.

В стаята цареше пълна тишина. Всички погледи бяха вперени в Дънкан. Касандра гледаше най-напрегнато, защото това, което бе намислил Ерик, за пръв път се правеше от непосветен.

— Замъгли ли се? — попита Ерик.

— Да — отвърна Дънкан.

— Доближи го досами пламъците. Мисли за Амбър, когато мъглата започне да се прояснява. После ми кажи какво виждаш.

Намръщен, Дънкан напрегна сили да преодолее свирепата болка, която продължаваше да изгаря дланите му, и провеси медальона точно над пламъците в огнището. Когато мъглата се проясни, той видя...

— Нищо.

— Пак — каза Ерик.

Дънкан отново хвана камъка в шепи, стискайки зъби от болка.

— Подтисни болката — рязко каза Ерик. — Амбър я подтискаше. Мисли за жената, която ти даде сърцето, тялото и душата си.

Дънкан усети как кехлибарът в ръцете му пламва още по-силно, сякаш всеки миг щеше да се взриви.

— Какво й даде в замяна ти, освен своето тяло? — неумолимо продължи Ерик. — Нищо от теб ли не си е отишло с нея? Освободи духа си, който пазиш толкова ревниво. Позволи му да я намери и да спаси и двама ви.

Думите му отекнаха в главата на Дънкан, погълнаха болезнените викове на тялото му. Той се наведе и отново облъкна с дъха на своя живот камъка в шепите си.

— Пак — нареди Ерик. — Мисли за Амбър. Трябва да я искаш повече от всичко на света. Разбираш ли? Трябва да я искаш повече от самия живот.

Дънкан доближи устни до студения камък, който изгаряше дланите му, вдъхвайки му собствената си топлина.

— Към огъня — припряно каза Ерик. — Бързо! Когато мъглата се проясни, ще видиш Амбър.

Дънкан поднесе медальона към пламъците и впи поглед в глъбините му — там, където бушуваха тъмни сенки. Преобърна всяка една от тях, дирейки Амбър, вираше се напрегнато, докато накрая вече не виждаше и не усещаше нищо друго, освен мрака и неувимите късчета злато...

Остър, подозрителен крясък на орел, пронизващ въздуха.

Мъгла, която ту се разсейва, ту се сгъстява; хълмове и хребети, вкопчени в скалите дървета и тучна долчинка, спускаща се към невидимо море.

И хилядогласният шепот на вятъра из едно обрасло с есенни треви блато.

Тя е там, в сърцето на тишината, обградена от шепот, който не може да чуе.

— ... ваш ли ме? — извика Ерик, като го разтърси с все сила. — Дънкан!

Дънкан бавно вдигна глава, изтръгвайки се от кехлибарената магия. Лицето му бе обляно в пот. Ръцете му трепереха.

— По дяволите! — възкликна Ерик. — Мислех, че сме те загубили завинаги.

Дънкан си пое дълбоко дъх.

— Амбър.

— Видя ли я?

— Не.

На лицето на Ерик се изписа разочарование.

— Почини си. По-късно ще опитаме пак.

— Знам къде е тя — каза Дънкан, сякаш изобщо не го бе чул.

— Къде? — попитаха в един глас Ерик и Касандра.

— В Призрачния дол.

Ерик погледна Касандра. Посветената сви рамене.

— Бихме могли да опитаме — каза унило тя.

— Какво искаш да кажеш? — подозрително попита Дънкан.

— Свещените места или приемат хората, или ги отблъскват — обясни Касандра. — Откакто се помня, Призрачният дол не е приемал никого, освен Амбър.

— Но аз бях там! — възкликна той.

— Да — каза Ерик. — С Амбър.

Дънкан стисна медальона. Болка прониза дланта му, ръката му, тялото му. Този път той я посрещна с радост. Болката означаваше, че Амбър все още е жива.

— Пак ще бъда там — решително произнесе той. — С Амбър.

— Двамата с Касандра ще дойдем с теб — каза Ерик.

— Саймън също — намеси се Доминик. — Вече отиде да приготви конете. Ще вземете и Белоножка. На Амбър ще й трябва кон.

Никой не изрече на глас онова, от което всички се бояха — че може би са загубили Амбър завинаги.

— Предстои ни тежка езда — каза Ерик. — Най-вероятно Призрачният дол няма да се разкрие пред него. Пред нас.

— Мястото може и да омагьоса вас, останалите, но Саймън ще види само онова, което съществува наистина. Това е неговата дарба.

— Звучи ми повече като проклятие — измърмори Ерик. Откъм портата долетя нетърпелив лай на хрътка, приличен повече на вълчи вой. Пронизителният писък на сокола призова четиримата да тръгват. Доминик погледна Ерик.

— Направи за Дънкан всичко, което е по силите ти. Държа на него толкова, колкото ти на сестра си.

— Давам ти дума, че ще го сторя, Вълк.

— Аз ще пазя крепостта за този от вас, който се върне — каза Доминик. — Давам ти дума.

— Как ти действа медальонът? — попита Ерик.

— Казва ми, че Амбър все още е жива.

Ерик не попита нищо повече. Бледите, стиснати устни на Дънкан казваха всичко. В главата му кънтяха думите, произнесени от Амбър някога, в златното време преди паметта му да се върне.

„— Безценна Амбър. Какво бих правел без теб?

— Щеше да си по-добре, отколкото бих била аз без теб. Ти си сърцето в гърдите ми.“

Споменът му причиняваше по-силна болка дори от изгарящия дланите му медальон.

— Не го опирай до кожата си — каза Ерик.

— Не. Болката е единственото, което ме свързва с нея в момента. Да отблъсна болката, би означавало да отблъсна Амбър. А аз няма да направя това втори път. Никога.

Саймън отмести поглед от Дънкан към Ерик и от него — към Касандра. Изминаха много мили в пълно мълчание. Изведнъж Касандра рязко дръпна юздите на коня си.

— Пред нас има нещо странно — каза тя. Ерик присви очи и бавно кимна.

— Да.

Дънкан пришпори коня си напред. Погледът му бе прикован във високия хребет, който оттук изглеждаше скалист и непроходим, но се бе оказал съвсем лесен за преминаване, когато пътя сочеше Амбър.

Малко преди да стигне до билото му, конят на Дънкан изведнъж се закова на място. Дънкан го пришпори яростно, но животното упорито отказваше да помръдне.

Без да каже и дума, той скочи от седлото, яхна Белоножка и пое отново напред. Кобилата трепна и изпъна уши, но продължи да върви. Скоро тя и ездачът ѝ прехвърлиха билото на хребета и се скриха от очите на останалите.

Величествен вик на орел проряза мъглата като лъч светлина. Дънкан му отвърна така, както бе сторил и преди — с призива, научен преди много, много години.

Орелът не се обади повече.

— Знаех си аз, че Дънкан може да намери пътя! — възкликна тържествуващо Ерик. — Знаех си, нищо че не е Посветен! Самодивското дърво не би дало Амбър на обикновен мъж.

— Твърдоглав, упорит, горделив мъж — промърмори Касандра.

— Смел, силен, честен — поправи я сухо Ерик, припомняйки си какво бе казала някога Амбър за Дънкан. — С една дума, добър мъж.

Касандра се прекръсти, помоли се безмълвно на бог и пришпори коня си напред.

Белият жребец отказа да помръдне. Конят на Ерик също. Конят на Саймън също.

От тримата ездачи само Саймън остана изненадан. Това, което го изненада още повече, бе фактът, че щом слезе от седлото, той не можа да намери пътеката, по която беше поел Дънкан. Мъглите се виеха, вдигаха се, спускаха се, объркваха го, криеха всичко... и в крайна сметка Саймън се озова отново там, откъдето бе тръгнал.

Ерик и Касандра нямаха по-голям успех. Призрачният дол бе за тях такъв, какъвто го знаеха от край време.

Затворен.

Дънкан не забеляза, че никой не го следва надолу по хребета. Забеляза само, че с всяка следваща стъпка пътеката към Призрачния дол се вижда все по-ясно.

Забравил всякаква предпазливост, той пришпорваше Белоножка все по-бързо и по-бързо. Скоро кобилата вече препускаше в стремглав галоп през дола, като прескачаше поточета и повалени клони, пресичаше свещени каменни пръстени, летеше над земята, сякаш бе родена точно за това — да тича през древния покой на това тайнствено място.

Постепенно, почти неусетно ритмичният тропот на конските копита бе погълнат от крясъците на безброй диви гъски. Хиляди

призиви се извисяваха и заглъхваха отново, носени от неуморния вятър. Хиляди отговори се смесваха с нови призиви и нови отговори в безкраен покров от звуци, прострян над блатото и морето.

От мъглата изникна голям побит камък. Дънкан знаеше как изглежда този камък от една педя разстояние, знаеше колко са меки гъстите треви под него, знаеше, че точно това е мястото, където Амбър ще го чака и като него ще си припомня как двамата са горели заедно в златния огън на чистата страст, непознаваща болката.

Той скочи от седлото, приземи се на два крака като истински рицар и се втурна тичешком напред. Ала това, което стискаше в ръка, не беше меч, нито боен чук. Беше един медальон, древен колкото земята наоколо.

И горящ така, както може да гори само надеждата.

— Амбър! — извика Дънкан.

Никой не му отговори, само безброй птици се разлетяха из мъглата, безброй черни криле заплъющяха яростно.

— Амбър, не се крий! Аз съм, Дънкан!

С разтуптяно до лудост сърце той пристъпи до древния камък и се ослуша за отговор.

Но отговор така и не идваше, въпреки че Дънкан продължи да крещи, докато остана без глас.

Вцепенен, той стоеше без да помръдне и стискаше медальона, който му бе разкрил толкова много. Много, ала не всичко. Толкова беше сигурен, че Амбър ще е тук, че ще го чака.

Толкова сигурен.

Но беше сгрешил.

Тогава изведнъж я зърна с крайчеца на окото си, точно пред камъка, само на крачка от него. Образът ѝ трепкаше замъглен, сякаш се виждаше през вода.

— Амбър — извика той, като посегна да я улови.

Ала пръстите му докоснаха само камък.

От гърдите му се изтръгна дрезгав вик. Нови ята диви гъски литнаха подплашено над мочурището, крилете им заплъющяха зловещо, крясъците им изпълниха въздуха, за да кажат на Дънкан, че е узнал истината на Амбър твърде късно.

Тя вече беше недосегаема за него.

Той стисна кехлибарения медальон в дланта си, опитвайки се да я намери отново. Но не откри нищо, освен сълзите, които замъгляваха очите му.

Тогава Дънкан зарови лице в шепи, узнал твърде късно своята собствена истина. Той искаше онова, което сам бе прогонил. И го искаше повече от самия живот.

— Амбър! Върни се при мен!

Нито една гъска не излетя от мочурището, стресната от отчаяния му вик. Никакъв плясък на криле не раздра въздуха. Никакъв вятър не разроши повяхналите блатни треви. Не се чуваше никакъв звук.

И най-ужасяващият тътен не би могъл да разтърси Дънкан по-силно от това необичайно мълчание на Шепнешното блато. Той скочи на крака и се огледа като обезумял.

И видя едно блато, каквото не бе виждал никога.

Там, където до преди миг имаше безчет птици, сега нямаше нищо. Там, където имаше вятър, сега всичко бе притихнало. Там, където имаше мъгливо сребристо сияние, сега струеше златна светлина.

И всичко това бе потънало в тишина. Пълна. Съвършена.

Сякаш блатото се беше откъснало от времето и живота, сякаш бе затворено като мехурче в свещен кехлибар, недокосващо и недокосвано от света.

Дънкан затвори очи. Навярно това бе смъртта.

— Тъмен войне...

Тихият шепот разтърси земята под нозете му. Той се обърна.

Тя беше там, пред него, облечена в златистата си рокля, вперила в него очи, които тъмнееха на фона на твърде бледото ѝ лице. Изглеждаше по-крехка и по-безплътна от пламък.

— Амбър — промълви Дънкан, като протегна ръка към нея. Но миг преди да я докосне, Амбър се дръпна назад.

— Стига вече — прошепна тя. — Моля те. Стига. Не ще мога да издържа.

— Няма да ти причиня болка.

— Няма да е нарочно. Но ще ми причиниш.

— Амбър!

Дънкан пристъпи към нея, ала Амбър отново отстъпи назад.

— Трябва да се махнеш оттук — каза разтревожено тя. — Това място е твърде опасно за теб. Ерик и Касандра за нищо на света не е трябвало да ти показват пътя.

— Не са ми го показвали.

— Трябва да са ти го показали. Няма друг път.

Дънкан разтвори шепа. В дланта му лежеше медальонът на Амбър.

— Ти ми показва пътя — простичко каза той.

— Това е невъзможно. Връзката помежду ни не е толкова силна и пълна!

— Напротив. Аз съм тук. Ако ти не искаш да дойдеш с мен, аз ще остана с теб сред тази кехлибарена тишина.

Амбър затвори очи, опитвайки се да се пребори с тъгата и надеждата, които я измъчваха еднакво болезнено.

— Съжалявам, тъмен войне. Искях да бъдеш свободен.

— Без теб бих могъл да намеря свобода само в смъртта.

Амбър усети движението му и понечи да отстъпи отново. Ала зад гърба ѝ бе камъкът. Тя събра последните останали в нея сили, за да не извика от болката, която щеше да последва.

Ала това, което усети, бе нежния допир на хладен кехлибар до пръстите си. В мига, в който почувства тежестта му, Амбър отвори очи. Дънкан ѝ бе дал не само нейния медальон.

А и своя.

— Вземи си ги веднага! — извика тя. — Ще умреш!

— Дъх на дъха ми — прошепна Дънкан. — Сърце на сърцето ми. Душа на моята душа. Докосни ме.

Амбър полека вдигна ръка. Когато пръстите ѝ докоснаха дланта му, от гърдите ѝ се изтръгна силен вик.

Наслада, не болка.

Наслада, каквато не бе изпитвала през целия си живот.

Като плачеше и се смееше едновременно, тя прегърна своя тъмен воин и го притисна към себе си, поглъщайки истината, струяща от него.

Въздухът около тях затрептя, промени се, изпълни се със звуци, сякаш мехурчето се бе пукнало и животът нахлуваше в него стремглаво с крясъка на дивите гъски и с вятъра, разлюлял високите треви. Шепот и въздишки огласиха блатото, повтаряйки до безкрай

едни и същи думи, които изплитаха магия, незнаеща граници във времето и пространството...

— Обичам те.

В един далечен, свещен каменен пръстен, едно самодивско дърво цъфтеше за пръв път от хиляда години насам.

ЕПИЛОГ

Стоун Ринг процъфтяваше, благословен от свещеното самодивско дърво. Богата реколта никнеше по полята, риба и пернат дивеч изпълваха водите и небесата, зелените ливади се огласяха от смях на деца, играещи на гоненица със златните лъчи на слънцето.

Дънкан и Амбър често ходеха до Каменния пръстен и присядаха под свещеното самодивско дърво, неизменно удивени от чудото, което караше дървото да цъфти през всички сезони, по всяко време, противно на всички природни закони, спазвайки едно обещание толкова древно, че само то си спомняше кому е било дадено и защо.

Нашир и надлъж из Спорните земи се разказваше легендата за господаря и господарката на Стоун Ринг, за кехлибарената вещица, която обичала безмерно и за тъмния воин, който въпреки всички изкушения не престъпил дадената от него дума.

Това бе приказка за страдание и дързост. За един непосветен воин, осмелил се да измине друидския път между времето и пространството, между живота и смъртта. За рицаря, който изчезнал в мъглата и после излязъл от нея, понесъл на ръце своята любима. Беше приказка за любовта, която цъфти като свещеното самодивско дърво — неочаквано, непрестанно, дарявайки живот на всичко, до което се докосне.

Самодивското дърво все още е там, сред пръстена от свещени камъни. Защото даденото обещание все още е в сила. И ще бъде в сила, докато реките продължават да текат към морето.

След време други достойни мъже ще идват, обгърнати в мрачни сенки при други смели жени, които ще рискуват и сърцата, и телата, и душите си...

И те също ще намерят мястото, където няма мрачни сенки, а само огън и едно вечноцъфтящо самодивско дърво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.